

ΘΗΥ ΡΟΥ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΜΑ ΡΩΤΑΣ Ακόμα, κορίτσι μου: Χωρεί συζητήσι ο' ένα θέμα τόσο απλό, τόσο κοινό, τόσο ξεκαθαρισμένο: Πώς είναι δυνατόν να θανατωθεί από το ήλιο φως και να ρωτάς αν είναι μέρα;

Από το εξωτερικό έρχεται η φωνή της. Φωνές συμπαθείς των ξεριζωμένων μας. Βουτηγμένο αλλά και πικρό το ψωμί της ξενιτιάς. Με το χρώμα της πατρικής γης είναι δεμένη η ψυχή. Συμβαίνει κάποτε να ξεχάσουμε κι' αυτούς ακόμα που μας γέννησαν. 'Ο τόπος όμως στον όποιον γεννηθήκαμε κρατά τη σκέψη ως το τέλος των ημερών μας. 'Ο 'Οδυσσεύς στις νοσταλγίες του, πέρα από τα πρόσωπα, τον καπνό που αναβρόσκει από την πατρική γη λαχταρά να συναντήσει, θέλεγε δε κανείς ότι όσο πιο φωτεινή είναι η πατρίδα, τόσο πιο ζωηρός ο έρωτάς γι' αυτήν. Κολημένοι με την ψυχή πάνω στο θράχιο μας. Δεν είναι μόνο αυτός ο έρωτας. Κάθε τόπος έχει τις ιδιομορφίες του. Μένει όμως δεμένοι με τον δικό μας ακριβώς γι' αυτό: 'Επειδή είναι δικός μας. Πιο γλυκό το χάδι του, όταν μας χαϊδεύει' λιγότερη η πίκρα του όταν μας πικραίνει.

Με το νού στο γυρισμό περνούν τα χρόνια της αποδημίας οι ξενιτεμένοι μας. Καταλαβαίνουμε τον καύμο ή ακούμε με συμπάθεια κάθε φωνή ελληνική που μας έρχεται έξω από την 'Ελλάδα.

Δεν είναι όμως για τη νοσταλγία του που μας μιλά το ξενιτεμένο κορίτσι. Πως θρόνιζε μακριά από την πατρίδα θα μάς πει. Για να έρθουν καλύτερους δρους ζωής φεύγουν οι πολλοί. Μικρή εδώ η φέτα του ψωμιού. Πηγαίνουν για να χορτάσουν, πηγαίνουν για να πλουτίσουν και να βοηθήσουν τους δικούς τους.

Τα σημερινή ξενιτεμένη μας την πήρε ο αδελφός που είχε προηγή, στην μετανάστευση. 'Ερωτευμένη από μαθητή του Γυμνασίου ακόμα. Μεγαλύτερος της ο νέος ανταποκρίθηκε στο αίτημά της. Τρελλή και η δική του αγάπη. Το παιδικό είδωλό τους συνόδευσε ως το τέλος των σπουδών τους.

'Ηρθε κάποτε η ώρα του στρατού, που αποτέλει μια σημαντική καμπή στις ερωτικές σχέσεις της νεότητος. Πολλά είδωλα που στο στρατό αποστρατεύονται. 'Ο στρατός γίνεται πολλές φορές ο μετρητής που δείχνει την άνοχη ενός συνδέσμου. Μερικές φορές εκείνος που σπάει τη συνέχεια, είναι ο έφηβος, που έγινε αντράκι και φόρεσε το χαλί. Νέες αντιλήψεις, καινούργια θεώρησι της ζωής. 'Αλλοτε πάλι η αλλαγή πορείας εκδηλώνεται από το κορίτσι. Τί να σου κάνη όταν ο έρωτάς του δεν έχει αρκετά βαθιές ρίζες και δυσκολεύεται να μείνει στη μοναξιά; 'Εχω μάλιστα την εντύπωση ότι τις περισσότερες φορές δεν είναι το ενδιαφέρον του φαντάρου που κάμπτεται. Το σύνθημα της ρήσεως προέρχεται από την άλλη πλευρά.

Μη σάς παρασύρη η παρένθεσι αυτή και νομίζετε ότι η στρατιωτική θητεία έγινε απόρριψη να διακοπούν οι σχέσεις. 'Ο σύνδεσμος διατηρήθηκε στο έμφως των και κατά τη διάρκεια του στρατιωτικού. Συνέθε όμως μια μεταβολή στο δρομολόγιο: 'Ο αδελφός του κοριτσιού, από χρόνια εγκατεστημένος σε άλλη ήπειρο, θέλησε να πάρη και την αδελφή του κοντά. Δεν παρέμεινε εκείνη να συμβουλευθώ το φίλο της. 'Η δική του γνώμη θα θάραινε σημαντική στην απόφασή της. Καμιά αντίρρηση εκ μέρους του. Βρήκε μάλιστα στην αναχώρησι αυτή μια καλή λύσι και για τους δύο. Νά φύγη πρώτα εκείνη, να δη τί δυνατότητες υπάρχουν για τον ίδιο, να του προτείνη το έδα-

φος και την καταλληλή στιγμή να του γραφή να πάη να τη συναντήσει.

Μιλημένα, ξεσηκωμένα, συμφωνημένα. Με τις προϋποθέσεις αυτές πήρε την απόφασή της κι' έφυγε. Τρία χρόνια στην ξενιτιά. 'Απολύεται στο μεταξύ ο νέος. Φλογερά πάντα τα γράμματα που ανταλλάσσουν. Ζωηρός ο ρυθμός της προτομίας για την ολοκλήρωσι του προγράμματος. 'Ολα ήταν έτοιμα και περιμέναμε μέρα με τη μέρα τον έρχομό του.

'Αντί όμως να φτάση ο ίδιος, έφτασε ένα γράμμα του. Κάτι που δεν το περίμενε το κορίτσι. 'Απότομη αλλαγή στα σχέδια. Ματαιώσει το ταξίδιού. Προτίμησε να πάρη μέρος σε διαγωνισμό σε μια Τράπεζα της 'Αθήνας. Κατά κακή τύχη επέτυχε. 'Αυτή η επιτυχία ήταν η καταστροφή.

'Από τη μέρα εκείνη όλα άλλαξαν. 'Αγνώριστος. 'Αλλος άνθρωπος. 'Αρραίωναν τα γράμματα κι' έγινε διαφορετικός, πρὸς το ψυχρό, ο τόπος τους. 'Αλλαγή της συμπεριφοράς απέναντι της ίδιας, αλλά και απέναντι των δικών της, που ήταν πιά σύμφωνοι και περίμεναν το γάμο.

Παγερός ο τόπος του. 'Αλλά δεν έχει και το θάρρος να τραβήξη τη μαχαίρα και να κόψη το δεσμό. Δεν πηγαίνει να τη βρη, αλλά και δε θα-στά η καρδιά του να ξεκόψη. Μέσα στις άμυχες γραμμές του η πρόσκλησι. 'Αντι να πάη αυτός στο εξωτερικό, καλεί την κοπέλλα να γυρίση στην 'Αθήνα.

Ούτε στιγμή θα δίσταζε το κορίτσι, αν ήταν άλλες οι συνθήκες. Τί καλύτερο από το γυρισμό στην πατρίδα, όταν μάλιστα έρχος ότι σε περιμένει μια ψυχή που λαχταρά για σένα; Που είναι όμως η ψυχή αυτή; Στη θέση της φλογερής ψυχής, η αγγαρεία. Πρόσκλησι από καθήκον και όχι από αγάπη. Θά τνοιώθε εκείνη αν υπήρχε αγάπη, κι' ως είναι τόσο μακριά του. Οι ερωτικές φλόγες, όταν πραγματικά υπάρχουν, είναι σαν τους ήχους που συλλαμβάνει το ραδιόφωνό σας. Μιλούν στα πέρατα της γης και διαυγής, ξεστή, δυνατή, εισβάλλει η φωνή στο δωμάτιό σας. Θά θερμαινόταν εκείνη από τη φλόγα, αν φλόγα υπήρχε. Κάθε φορά όμως που ανοίγει τους φακέλλους του, είναι σά ν' ανοίγη ψυγείο. Κύμα ψυχρού αέρα. Της έρχεται ρίγος.

Μυστηριώδεις δυνάμεις που περικλείει αυτός ο λόγος... Είτε γραπτός, είτε προφορικός είναι, όσο περίτεχνα κι' αν αρραβιάζε τις λέξεις σας, αυτός βρίσκει τρόπο να προδώση τα μυστικά της ψυχής. Φτάνει να είναι ευπαθής οι κεραίες του ακροατή και το άναγνώστη. Κανένα ρόλο δεν παίζουν οι φράσεις.

Πόσες φορές, μέσα σ' ένα γράμμα χωρίς ούτε μια γραμμή με φράσι τυφωρή, δίχως ένα αράγνη μου, ένα «λατρεία μου», βλέπετε τη λατρεία και την αγάπη που ο συντάκτης της επιστολής δεν έντυσε με λέξεις.

Κι' άλλοτε πάλι που το γράμμα είναι ξεχειλισμένο από αίσθησι. Το πιάνετε και νομίζετε πως κολιούνη τα δάχτυλά σας. 'Ολες όμως αυτές οι γλυκερές σάλλ-τες δε σάς είπαν τίποτα. Καλογραμμένες, με πλούτο φράσεων, με εξάρσεις, με κορώνες, με γλυκόλογα. Το κάκου. Δε σάς διαπερνούν. Γιατί απλούστατα ούτε τον επιστολογράφο διαπέρασαν.

'Από τα μεγάλα μυστήρια κι' αυτό. Νά κρύβουμε μέσα μας τον πρόδοτο του ίδιου του εαυτού μας. Κι' όταν προκύπτει για τόν προφορικό λόγο, η προδοσία ξεγυμνείται. Μας προδίνουν το βλέμμα, η έκφρασι, ο τόπος. 'Αλλά λένε τα χείλη, άλλα λένε τα μάτια. Στα γραπτά όμως από τα οποία απουσιάζει το μάτι, που άραγε να είναι κρυμμένος ο πρόδοτος;

Στις επιστολές όμως του νέου που μας απασχολεί σήμερα, ούτε οι λέξεις είναι, θερμές, ούτε η ψυχρότητα είναι από κείνες, πίσω από τις οποίες ο παραλήπτης διαισθάνεται την αγάπη.

Δε μιλά η αγάπη στις γραμμές. Μιλά το καθήκον. Για να φανή συνεπής στην υπόσχεσι που έδωσε καλεί την κοπέλλα στην 'Αθήνα. Αυτό, τουλάχιστον, υποπτεύεται το κορίτσι και δεν τολμά να το αποφα-σιστεί. Μήπως, όταν έρθη, συναντήση πάγους. 'Αλλά κι' αν νάχη ένας γάμος που γίνεται κάτω από την πίεσι του καθήκοντος;

Οι σκέψεις αυτές την κρατούν μετέωρη. Στο στάδιο αυτό των αμφιβολιών της τη θρίσκει μια ενδιαφέρουσα προσφορά. Κάποιος σαράντα ετών. 'Αδεν είναι άρατος. 'Εχει όμως καλή ψυχή. Με κυτ-τάει στα μάτια. Πρόθυμος να εκπληρώση κάθε επιθυμία μου.

Βλέπετε ένα πρόσωπο. Δε σάς γτυπά κατακούτελα. Σκέφτεστε όμως όπως και το κορίτσι: ότι, αν αφήνατε τον εαυτό σας, θά μπο-ρούσατε και να το αγαπήσετε το πρόσωπο αυτό.

Συμβαίνει και το άλλο: η θέα ενός όχι μόνο να μας αφήνη αδιάφορους, αλλά να μας κάνει να λέμε μέσα μας ότι και χρυσωμένο αν μας τον έδιναν, θά μας ήταν αδύνατο να τον ανεχθούμε.

'Η ξενιτεμένη μας όμως όχι μόνο ανέχεται αυτόν που της προ-τείνει γάμο, αλλά και δε μένει άσυγκλητη, όπως γράφει.

Κι' ακόμα κάθεται; 'Από το ένα μέρος ο 'Αθηναίος που την καλεί να τον περάση το κεφάλι στη θηλεία. Ψυχρότητα, αδέσποτητα, ο κίν-δυνος του ναυαγίου.

'Από το άλλο, ο σχηματισμένος άντρας που της ανοίγει την αγ-καλιά του. Και το σκεπτεται; Νά το σκεπτόσουν αν ένοιωθε ανα-πόσταστα δεμένη με τον πρώτο.

'Αν οι εσωτερικές σου φωνές σου έλεγαν ότι δίχως αυτόν δεν ύ-πάρχει για σένα ζωή. Νά το σκεπτόσουν ακόμα αν σου ήταν αφορητός ο δεύτερος.

Ούτε όμως το ένα συμβαίνει, ούτε το άλλο. Ραγιαμένο το αθη-ναϊκό θάλα.

'Οπως δε παρουσιάζεις τα πράγματα, πιο εύκολος φαίνεται ο θρυμ-ματισμένος παρά η συγκόλλησι.

Σε κατάσταση τόσο σαφή ή απόφασι για ένα τρίτο δεν είναι δύ-σκολη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Δεσποινίς 'Ασπασούλα, σάς ζη-τούν στο τηλέφωνο!

— Γκαρσόν, δεν έχεις πιά κρύες γκαζόζες;

— Μην ανησυχήτε, τελείωσα... Κα-ληνύχτα!... (Το Β. Χριστοδούλου)

ΣΤΟ πεζοδρόμιο της οδού Αϊδίου και ακριβώς έξω από την 'Εθνική Τράπεζα. 'Όρα συνωστισμού διαβόητο — μέγας κίνδυνος για τις αξιοπρόσεκτες κυρίες και δεσποινίδες. Ξαφνικά στους θορύβους του δρόμου, προ-τιβεται και ο ήχος μεγαλο-πρεπούς χαστούκιου, το ό-ποιον έδωθε σ' έναν κύριο με καθώς πρέπει εμφάνισι. 'Η ήχηρα αυτή χειρωνακία έγινε από μια ορεκτικώτα-τη και σκανδαλώδη κυρία, η οποία συνώδευσε το... δώ-ρο της μ' αυτή την επεξη-γηματική φράσι:

— Νά, παιδί μου. 'Ετσι ή-μουν κι' εγώ στήν... κα-τοχή!

Και τότε η σπαγεττώδης δεσποινίς ρίχνει ένα μπουρ-νουζι πάνω της και οπεύδει να... εξαφανισθή.

Ο ΦΟΒΟΣ των τρακαδόρων, όταν... εξερχομούν προς συλλήβην του φίλικού έκ-ατονταδράχμου, είναι μίσης πέσουιν απάνω στο σκληρό τείκος της αρνήσεως: «Με συγχωρείς, κυρία μου, αλλά δεν έχω!» Είναι η συ-ννήθς απάντησι των δεχο-μένων την επίθεσι. 'Ο τρα-καδόρος, βέβαια, ξέρει ότι ο φίλος του έχει. 'Αλλά ό-ταν του ληψ ότι δεν έχει, τι να κάνη. Καταπίνει την...

Τότε δός του εσύ ένα χαστούκι, να... ξεχρεώσής! 'Εγώ μια φορά τώδωσα!

Ορίστε, λοιπόν, που μπο-ρεί να την πάη κι' ένας σοβαρός άνθρωπος, αν βρε-θί κοντά σε... παλινάθρωπο.

Ο Ι κοσμοβριθής πλάς του Σαρωνικού έχουν μετα-βληθί, όπως κάθε καλοκαί-ρι, σε έκθεσι ανθρωπίνων σωμάτων, όπου βλέπει καν-είς, όρθη ή ξαπλωμένα στην άμμο, όλα τα... καλού-πια της δημοιουργίας: Σύμα-τα κανονικά, σώματα ακα-νόνηστα, ψηλά, κοντά, κον-τρά, αδύνατα. 'Απόλλωσες, 'Αρτέμιδες και... στροβοσού-γιάδες. Και φυσικά δεν λεί-πουν οι θαυμασται, οι οποίοι κάπου-κάπου πετούν το λο-γάκι τους.

'Εδώ πρόκειται για μια δε-σποινίδα που άνηκε στην τάξι των... οδοντογλυφίδων. 'Αδύνατη, λόγω διαίτη-ς λόγω... σκαριού και κοκκα-λιάρας. Στεκόταν, λοιπόν,

Τό θύμα έμεινε άναυδο,

— Δημητράκη, έχεις να μου χαλάσης ένα πεντακο-σάριο;

'Ανυπόποτος ο Δημητράκης βγαίνει ορμαθό έκατοντα-δράχμων κι' ετοιμάζεται να εξυπηρετήση το «φίλο» του. Τότε αυτός απλώνει το χέ-ρι του, τοιμπαίει δύο χαρ-τονομίσματα των 100 και λέει:

— Αυτά τα παίρνω δανεϊ-κά!

— Και το πεντακοσάριο;

— Δεν υπάρχει, Δημητρά-κη. 'Απλώς ήθελα να διαπι-στώσω αν έχεις λεφτά. 'Αν σου ζητάγα δανεϊκά, θά μου λένες πως δεν έχεις. Με κα-τάλαβες; Ευχαριστώ και...

δρθη στην άμμουδιά και έ-ρέμβασε προς το πέλαος. Και όπως είχε τα χέρια της οταυρωμένα έμπρός, ξεπέ-ταγαν οι κοκκάλες της πλα-της της. 'Ισως είχε την εν-τύπωσι ότι η λεπτή της οι-λουέττα προκαλούσε εντύ-πωσι, στους... αισθητικούς. 'Οπότε την πλησιάζουν δύο νεαροί και της διακόπτουν το ρεμβασμό. Και της λέει ο ένας με πολλή σοβαρό-τητα:

— Με συγχωρείτε, μαμζέλ. Μπορούμε να σάς προσφέ-ρουμε μια διπλή... μακαρο-νάδα;

'Η δεσποινίς εξαπέστειλε στο διάβολο τους άναίδεις. 'Αλλά δεν επρόφτασε να συ-

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

νέλην από τον πρώτο πληγ-μα και επακολουθεί δευτέ-ρο: Μία κοντρή κυρία, σα-ραντάρα και κάτι, περνούσε κοντά, συνοδεύουσα τον δι-δεκαετή γιο της. Και δει-χνει την... οδοντογλυφίδα και λέει στον νακακάρη της.

— Νά, παιδί μου. 'Ετσι ή-μουν κι' εγώ στήν... κα-τοχή!

Και τότε η σπαγεττώδης δεσποινίς ρίχνει ένα μπουρ-νουζι πάνω της και οπεύδει να... εξαφανισθή.

Ο ΦΟΒΟΣ των τρακαδόρων, όταν... εξερχομούν προς συλλήβην του φίλικού έκ-ατονταδράχμου, είναι μίσης πέσουιν απάνω στο σκληρό τείκος της αρνήσεως: «Με συγχωρείς, κυρία μου, αλλά δεν έχω!» Είναι η συ-ννήθς απάντησι των δεχο-μένων την επίθεσι. 'Ο τρα-καδόρος, βέβαια, ξέρει ότι ο φίλος του έχει. 'Αλλά ό-ταν του ληψ ότι δεν έχει, τι να κάνη. Καταπίνει την...

Τότε δός του εσύ ένα χαστούκι, να... ξεχρεώσής! 'Εγώ μια φορά τώδωσα!

Ορίστε, λοιπόν, που μπο-ρεί να την πάη κι' ένας σοβαρός άνθρωπος, αν βρε-θί κοντά σε... παλινάθρωπο.

Ο Ι κοσμοβριθής πλάς του Σαρωνικού έχουν μετα-βληθί, όπως κάθε καλοκαί-ρι, σε έκθεσι ανθρωπίνων σωμάτων, όπου βλέπει καν-είς, όρθη ή ξαπλωμένα στην άμμο, όλα τα... καλού-πια της δημοιουργίας: Σύμα-τα κανονικά, σώματα ακα-νόνηστα, ψηλά, κοντά, κον-τρά, αδύνατα. 'Απόλλωσες, 'Αρτέμιδες και... στροβοσού-γιάδες. Και φυσικά δεν λεί-πουν οι θαυμασται, οι οποίοι κάπου-κάπου πετούν το λο-γάκι τους.

'Εδώ πρόκειται για μια δε-σποινίδα που άνηκε στην τάξι των... οδοντογλυφίδων. 'Αδύνατη, λόγω διαίτη-ς λόγω... σκαριού και κοκκα-λιάρας. Στεκόταν, λοιπόν,

Τό θύμα έμεινε άναυδο,

— Δημητράκη, έχεις να μου χαλάσης ένα πεντακο-σάριο;

'Ανυπόποτος ο Δημητράκης βγαίνει ορμαθό έκατοντα-δράχμων κι' ετοιμάζεται να εξυπηρετήση το «φίλο» του. Τότε αυτός απλώνει το χέ-ρι του, τοιμπαίει δύο χαρ-τονομίσματα των 100 και λέει:

— Αυτά τα παίρνω δανεϊ-κά!

— Και το πεντακοσάριο;

— Δεν υπάρχει, Δημητρά-κη. 'Απλώς ήθελα να διαπι-στώσω αν έχεις λεφτά. 'Αν σου ζητάγα δανεϊκά, θά μου λένες πως δεν έχεις. Με κα-τάλαβες; Ευχαριστώ και...

δρθη στην άμμουδιά και έ-ρέμβασε προς το πέλαος. Και όπως είχε τα χέρια της οταυρωμένα έμπρός, ξεπέ-ταγαν οι κοκκάλες της πλα-της της. 'Ισως είχε την εν-τύπωσι ότι η λεπτή της οι-λουέττα προκαλούσε εντύ-πωσι, στους... αισθητικούς. 'Οπότε την πλησιάζουν δύο νεαροί και της διακόπτουν το ρεμβασμό. Και της λέει ο ένας με πολλή σοβαρό-τητα:

— Με συγχωρείτε, μαμζέλ. Μπορούμε να σάς προσφέ-ρουμε μια διπλή... μακαρο-νάδα;

'Η δεσποινίς εξαπέστειλε στο διάβολο τους άναίδεις. 'Αλλά δεν επρόφτασε να συ-

ενώπιον της... μεγαλοφύας του τρακαδόρου «φίλου»

του. Και έχει να... λαβαίνω.

Η λαθρανάγνωσις της ξέ-νης εφημερίδας είναι μια πνευματική... ήδονη, η ό-ποια απαντάται όχι μόνον έ-φθαλει, αλλά παντού. Και φανερή σε επίστευτα όρια, όπως αποδεικνύει το εξής περιστατικό, που διησιτώ-θη σ' ένα λεωφορείο.

Στο διπλό κάθισμα καθόν-τουςαν δύο σθαρόρα κύρι-οι. Κρατούσαν κι' οι δύο ε-φημερίδα άνοιχτή μπροστά τους. 'Αλλά ο καθένας είχε μετατοπίσει έλαφρώς την κεφαλή του και εντυφού-σε άπληστως στην εφημερί-δα του διπλανού του. Δίπλα τους και λίγο πίσω, έστέκον-το μεταξύ των άλλων όρθι-ων και δύο επιβάτες, γυν-στοί προφανώς. Διότι, σε μια στιγμή, ο ένας λείει στον όρθιο συνεπιβάτη του:

— Κύττα τι ψώνιο είναι ή λαθρανάγνωσι. Και οι δύο την... ίδια εφημερίδα κρα-τάνε και όμως ο ένας κρυ-φοδιαβάει την εφημερίδα που κρατάει ο άλλος!

'Αλλά οι δύο λαθρανα-γνώσται δεν άκουσαν τί έ-λέγετο πάνω από το κεφάλι

τους κι' εξακολουθούσαν ή μελέτη της... ίδιας εφημερί-δας!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΟΣ

Της Η.Ε.Μ. οι απαιτήσεις παραίνονται Ιταμές και των ναύλων θέλει πάλι ν' ανεβάσθ τις τιμές, αν και δεν την νοιάζει δράμι και δεν δίνει ούτε (δεκάρα

για τον κόσμο που μπαφιάζει στα πανάθλια της (κάφρα)

Στο «άντε ντου» τώκει ρίξει και στον «εταίρεισμό», αφού δεν της σφίγγουν λίγο τα λουριά της οι με- (γάλοι

κι' έννοει και με τα ναύλα και με τον συνωστισμό, να μας στυφή άνελεήτως και τό... λάδι να μας (βγάλη)

Γ. Θ-ε

Δε μπορούσε πιά νά ξεφύγη από τὰ νύχια της.

— Άναστένανε ή δύστυχη μάννα. Ποτάμι τὰ δάκρυα κυλούσαν στά χλωμά της μάγουλα.

— Καί τὸν ἐξεδίωξαν;

— Ναί, τὸν παρέλαβαν κι' οἱ τρεῖς. Ἡ μάννα τὸν ἄρχιζε στὶς βρισιές, ὁ ἀδελφὸς στὶς φοβέρες κι' ἡ Λίζα τὸν τρέλαινε μὲ τὴν προκλητικότητά της. Κι' οἱ τρεῖς δὲ ντράπηκαν νὰ τοῦ θέσουν ὡμὰ τὰ ζητήματα:

— "Ἡ ἕνα δώρο βαρύτιμο, ποῦ νὰ παρηγορήσῃ τὴν «ἀθάνα κοπελλίτσα», ἡ παντρειά.

» Ὁ Ντίνος κόντευε νὰ τρελλάθῃ. Τὸς εἶπε νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ σκερθῇ. Βασάνισε τὸ μυαλό του, τὰ στριφογύρισε τὰ ζητήματα. Θὰ μπορούσε βέβαια νὰ τὴν παρατήσῃ, νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν προστασία τῆς ἀστυνομίας ἀκόμα. Ἀλλὰ δὲ μπορούσε νὰ τὴν ἀποχωρίσῃ. Ἡ σκέψι, ὅτι θὰ τὴν ἔχανε γιὰ πάντα, τοῦ ἦταν ἀδόσχατη.

— "Ἔτσι, πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ κάνῃ τὴν κατάρχησιν.

— Γιὰ κείνη ἔκανε τὴν κατάρχησιν, μάννα; Ὅχι γιὰ σένα; ρώτησε ἡ Φανή, ἄσπρη σὰν τὸ πανί.

Τὴν κῦτταξε ἡ γυναῖκα μὲ συμπόνια. — Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀλήθεια, Φανούλα μου. Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀλήθεια... Μοῦρχειται τρέλλα ποῦ σὸ δῶ...

— Καί μὲνα μοῦρχειται τρέλλα, βόγγηξε ἡ κοπελλά, κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο τῆς χέρια.

— Ἐσένα συλλογίστηκε, μονάχα ἐσένα, ὅταν μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα ὁ Ντίνος.

— Πότε σὰ διηγήθηκε;

— Τώρα, τώρα, πᾶνε λίγες ἡμέρες, ὅταν ἔγινε ἡ καταστροφή.

— Ποιὰ καταστροφή πάλι;

— Ἀσε νὰ τὰ μάθῃς ὅλα μὲ τὴ σειρά... Σκούπισε τὰ δάκρυα τῆς ἄρρωστης γυναῖκα καὶ συνέχισε:

— "Ἐκανε λοιπὸν τὴν κατάρχησιν γιὰ κατὰ τῆς τοῦ ἀμυαλοῦ, τὸ ἡλίθιο παιδί μου! Κι' ἀμέσως τῆς ἀγόρασε τὸ ἀκριδὸ δαχτυλίδι — μιά ὀλοκληρὴ περιουσία. Νόμιζε πὼς μ' αὐτὸ θὰ τοὺς βόλωνε τὸ στόμα. Ἐμένα μοῦ λές! Ὅταν εἶδαν, ὅτι τὰ λεφτὰ βρέθηκαν μὲ τὴν εὐκολία, πῆσαν οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἀνθρώποι πὼς εἶχε τὸ κομπόδεμα τοῦ ὁ Ντίνος. Καὶ τότε ἔδωκαν σκοπὸ τοὺς νὰ τὸν ἀναγκάσουν ὁπωσδήποτε νὰ τὴν παντρεῖται. Ἡ κόρη ἔδωλε ὅλα τῆς τὰ δυνατὰ νὰ τὸν ξεμυαλίξῃ κάθε μέρα καὶ πῖο πολὺ. Ἐδιδάντροπ, τοῦ παρουσιάζονταν μισόγυμνη. Τὸν ἔκανε σιγά-σιγά σκλάβο τῆς.

Ἡ Φανούλα ἔτρεμε σύγκορμη.

— Γι' αὐτὸ δὲ μπορούσε νὰ μὲ δῇ στὰ μάτια τοῦ ἐμένα, ψιθύρισε.

Τῆς ἔπιασε ἡ γυναῖκα τὸ χέρι, τῆς τὸ χαιδεύει:

— Ὅχι, Φανούλα. Σ' ἀγαποῦσε καὶ σέ-να... Σοῦ ὀρκίζομαι στὴν ὑγείᾳ μου, στὴ ζωὴ μου, ὅτι ἐπὶ σοῦ εἶπε. Ἦταν πολὺ δύστυχισμένο ἐπειδὴ σ' ἀγαποῦσε κι' ἐσένα. Ἀλλοῖωτικά ὅμως; Σὲ θεωροῦσε μιά κοπελλά Ἰδανικὴ, σὲ ντρεπόταν. Ἦξερε διὰ μαζὶ σου θὰ ἦταν εὐτυχισμένοι. Κι' ὅμως δὲ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ γοητεία ἐκείνης τῆς γυναῖκας. Βασανιζόταν, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Τότε ἀνακάλυψε κι' ὁ Ντίνος τὴν κατάρχησιν. Καὶ ὁ Ντίνος σκέφτηκε νὰ σκοτωθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ὅλα, Φανούλα. Πῖο πολὺ ἀπὸ τὸν ἴδιον τοῦ ἑαυτοῦ. Ναί, δὲν εὐρίσκει ἄλλη λύσιν.

— Δὲν τὸ ἤξερε ἐκείνη, ὅτι ἔκανε κατάρχησιν;

— Ὅχι, δὲν τῆς τὸ εἶπε. Γι' αὐτὸ ἐκείνη νόμιζε πὼς ἔχει τὸ παραδάκι τοῦ ὁ Ντίνος, κι' ὅλο τὸν πίεζε νὰ τὴν παντρεῖται. Κι' ὅταν πιά δὲν ἤξερε πὼς ἀλλοίως νὰ τὸν πίεσῃ, τοῦ ξεροῦνισε, ὅτι εἶναι ἔγκυος, ὅτι περιμένει παιδί ἀπὸ κείνον.

Ἡ Φανούλα ἐμεῖνε κοκκαλωμένη.

— Ἐχεῖ παιδί μ' ἐκείνη;

Κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τῆς ἡ γυναῖκα.

— Ἦταν ψέμμα, ὅπως ἀποδείχτηκε ἀργότερα. Ἦταν ψέμμα. Τοῦ τὸ εἶπε ὅμως τότε, ποῦ τὸν ἔδωλετε ἐπὶ δύστυχισμένο, μετὰ τὴν κατάρχησιν, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ πάρῃ ἀπόφασιν. Ἡ μάννα τῆς χτυπιόταν:

— Τί ἀναβάλλεις τὸ γάμο; Δὲ θὰ μοῦ τῇ ρεζιλίῃς τὴν κόρη μου!

— Θὰ ἦταν ἀκριδῶς τότε, ποῦ τοῦ ζήτησα κι' ἐγὼ τόσο τιμιμονα νὰ μὲ παντρεῖται, βόγγηξε ἡ Φανούλα.

— Ναί, παιδί μου. Ἀκριδῶς τὶς ἴδιες ἡμέρες. Τὸν εἶχαν ἐκείνοι στὰ δύο στενά νὰ τὴν πάρῃ.

— Τὴν παντρεύτηκε; ρώτησε μὲ ἄγανία ἡ Φανή.

— Ὅχι, Φανούλα μου. Δὲν τοῦ πήγαине ἡ καρδιά νὰ τὴν παντρεῖται. Ἀλλὰ δὲν τοῦ μούσε νὰ παντρεῖται κι' ἐσένα. Βρισκόταν σὲ μιά φοβερὴ κατάσταση. Δὲ μούλεγε ἐμένα τί-

— Τί σῆμα τοὺς κάνουν;
— Νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους!

ποτε φυσικά, οὔτε κι' ἡ δύστυχη ἐγὼ μπορούσα νὰ μαντέψω. Τὸν πίεζα, ἀνυποπτη, νὰ σὲ παντρεῖται ἐσένα. Κι' αὐτὸς μὲ ἀπόπειρε ἀγρία:

— Τρελλάθηκες, μούλεγε. Θέλεις νὰ τὴν κάνω δύστυχισμένη; Δὲ φτάνει τόσο δύστυχία πούγω; Τί θὰ φάμε;

— Καλὰ, καὶ τί διάφορο εἶχε ἀπὸ τὸ Ντίνου, μετὰ τὴν κατάρχησιν ἐκείνη; ἀπόρησε ἡ Φανούλα. Δὲ διέθετε τόσα χρήματα ὁ Ντίνος.

Σκούπισε ἡ γεροντίσσα τὰ μάτια τῆς: — Ὅλα τῆς τῶσιν ἐκείνης, ὅλα. Ἐμένα μούκοιπε σχεδὸν τὰ φάρμακα... μόλις τὸ κομπόδεμα τὸ πούμῃ μούδινε... Βέβαια, δὲ περισσεύσαν πολλὰ, τίποτα σχεδόν. Ἀλλὰ ἐκείνη ἡ πονηρή, δὲ νοιάζονταν. Πίστασε πὼς θὰ παρουσιάσῃ κάποτε κανένα κομπόδεμα. Ἐπειτα περίμενε νὰ τὴν παντρεῖται καὶ τοῦκανε τὴν καλὴ. Δὲν τοῦ ζητοῦσε καὶ πολλά...

Σταμάτησε ἡ Κλειώ, κῦτταξε μὲ σπαραγμὸ τὴ Φανή:

— Τότε, τῆς εἶπε, ἦρθε τὸ ἀνώνυμο γράμμα.

Ἡ ἀνώνυμο γράμμα

Ἀνατρίχιασε ἡ Φανή. Ἐνα προαίσθημα τὴν ἐπνίξε. Τὴν ἴδια στιγμή νόμιζε πὼς ἀνοίξε κάποιο παράθυρο μέσα τῆς, καὶ πὼς εἶδε ξάστερα ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Μήπως τὸστελε ἐκείνη τὸ ἀνώνυμο γράμμα; ρώτησε τρεμάμενη.

Τὴν κῦτταξε ἡ Κλειώ στὰ μάτια.

— Ἡ ψυχὴ σου μάντεψε, κορούλα μου. Ναί, ἐκείνη ἔστειλε τὸ γράμμα καὶ σὸ Ντίνου καὶ σὸν ἀδελφὸ σου.

Ἡ Φανή ἔτρεμε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Τὸ ξέρεις, μάννα, τὸ ξέρεις καλὰ; — Τώρα τὸ μαθα... τώρα ποῦ τέλειωσαν ὅλα. Τότε ὅμως, δὲ μπορούσαμε νὰ τὸ υποψιαστούμε. Κανεὶς δὲ μπορούσε νὰ τὸ υποψιασθῇ... Εἶχες φύγει ἐσὺ γιὰ τὴ Λαμία. Καὶ σὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ντίνος, ἐλευθερὸς πιά ἀπὸ τὸ φόβο μὴ τὸν δῇς, πήγαине κάθε μέρα σὸ σπῆτι τῆς. Κι' ὅλοι τοὺς ὅλο καὶ τὸν πίεζαν γιὰ τὸ γάμο.

— Κι' ὁ Ντίνος;

— Δίσταζε, Φανούλα μου! Δὲν τοῦ τῶλεγε ἡ καρδιά του. Ἡ Λίζα ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους, ποῦ ἀφίνει νὰ νικηθῇ. Ἀπὸ

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πα-
νηγυρικό τῶν νεοῦς (σελ. 76) τὴν εὐθυμ
σειρά:

Οἱ «κασκαρικές τοῦ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ»

Ἡ «Θησαυρὸς» ἀναγγέλλει μὲ χαρὰ στοὺς ἀγαπημένους μικροὺς ἀναγνώ-
στες του, ὅτι ἐξαφάνισαν τὴν συνεργα-
σία τοῦ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ, ποὺ εἶ-
παλαιότερη ἐποχὴ διασκέδαζε ἀπὸ τὶς
στῆλες τῶν παιδικῶν περιοδικῶν τοὺς
μικροὺς φίλους του.

δῶ, ἀπὸ κει, ἔμαθε, ὅτι σ' ἀγαποῦσε ἐσένα. Κι' ἔμαθε, ὅτι εἶχες φύγει γιὰ τὴ Λαμία.

» Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἀποφάσισε νάρθῃ κι' αὕτῃ στὴ Λαμία, νὰ σὲ κατασκοπεύσῃ, νὰ μάθῃ τί κάνεις. Ἐλπίζε πὼς εἶχες κανένα μπλεξιμὸ ἐκεῖ, κανένα φλέρτ, κι' ἤθελε νὰ τοῦ φερῇ τὰ νέος.

— Ἦξερε ὁ Ντίνος, ὅτι ἦρε κι' αὕτῃ στὴ Λαμία;

— Δὲν εἶχε ἰδέα. Τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ πήγαине ἕνα ταξίδι μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Κι' αὐτὸς δὲν εἶχε λόγο νὰ υποψιαστῇ τὴν ἀλήθεια. Ἦρθε, λοιπὸν, στὴ Λαμία, σὲ ἀνακάλυψε, καὶ σὲ εἶδε στο νοσοκομεῖο, μὲ τὸ παιδί. Σὰ λαγωνικό, τάμαζε ὅλα. Αὐτὸ ἤθελε. Γύρισε στὴν Ἀθήνα κι' ἔστειλε ἀμέσως τὰ δύο γράμματα, στὸν ἀδελφὸ σου καὶ σὸ Ντίνου.

— Κι' ὁ Ντίνος τὰ πίστεψε; Τὰ πίστεψε ἀμέσως; ρώτησε μὲ σπαραγμὸ ἡ κοπελλά.

— Τὰ πίστεψε, Φανούλα μου, ἐπειδὴ ἦταν μιά λύσι, γι' αὐτὸν. Μιά κάποια λύσι, ποῦ τὸν ἐλευθερῶνε ἀπὸ τὶς τύψεις. Σὰ δώρο Θεοῦ ἦρθε αὐτὸ τὸ γράμμα. Καταλαβαίνει τὴν ψυχολογικὴ του κατάσταση. Πάλευε ἀνάμεσα σ' ἐκείνη καὶ σὲ σένα. Ἐκείνη τὸν τραβούσε μὲ τὰ μάγια τῆς, καὶ τὸν φόβιζε μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἐσὺ τὸν τραβούσες μὲ τὴν ἀγνὴ, τὴν ὁδολι ἀγάπῃ σου. Ὅταν ὅμως τὸ γράμμα τὸν πληροφοροῦσε, ὅτι δὲν εἶσαι ὅπως σὲ φανταζόταν, ἐνοίωσε μαζί καὶ σπαραγμὸ καὶ κάποια ἀγρία χαρὰ. Ἐγὼ τοῦ-πεσα στὰ πόδια του νὰ μὴ σὲ καταδικάσῃ πρὶν σ' ἀκούσῃ. Ἐσὺ δὲ διαμνηστεύς τὸ πρᾶγμα, δὲ μπορούσες νὰ τοῦ δώσῃς ἐξηγήσεις... δὲν ἤθελες...

Ἡ Φανή κῦτταξε μπροστὰ τῆς, μὲ μάτια σκοτεινά.

— Ἀν τούλεγα τότε, ὅτι τὸ παιδί ἦταν τοῦ Νίταρη, ἀν τοῦ ἀποκαλύπτα, ὅτι γιὰ κατὰ τὴν του καταστροφῆκα...

Τὴν κῦτταξε μὲ πόνου ἡ μάννα.

— Μπορεῖ νὰ τὸν ἐσώξῃ, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ, Φανούλα. Ἐτσι, ποῦ ἦταν τότε, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί δέσκα. Ἡ θ' ἀποφάσισε νὰ σὲ παντρεῖται ἀμέσως καὶ νὰ παρατήσῃ τὴν ἐξοιότητῃ ἐκείνη, ἡ θὰ πήγαине νὰ σκοτώσῃ τὸ Νίταρη, ἡ θὰ σκο-
τωνόταν. Ἐνῶ μὲ τὸ νὰ σὲ πιστεύῃ ἔνοχη ἐσένα, ἀνάσανε ἐλευθερία κι' ἀφέθηκε χωρὶς τύψεις τὸ πᾶθος σου γιὰ κείνη. Ὅσο ποῦ ἀπελπισμένοι ἦταν, τόσο πῖο σκληρὰ τοῦ φέρθηκε.

— Δὲν πόνεσε γιὰ μένα; ρώτησε ἡ δύσ-
τυχη Φανούλα.

— Σπάρταζε, κορούλα μου, σπάρταζε. Τὸν καταλάβαινα, πονοῦσε καὶ χαίρονταν μαζί...

— Καὶ πᾶς δὲν τὴν παντρεύτηκε ἀμέ-
σως;

— Ὁ Θεὸς τὸν ἐμπόδισε. Στὴν ἀρχὴ πῆ-
ρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν παντρεῖται. Ἦθελε νὰ τὴν παντρεῖται καὶ νὰ μοῦ τὴν παρουσιάσῃ ἑτοιμῇ. Τότε ὅμως ἀρρώσταξα ἐγὼ, παιδί μου. Ναί, ἡ λύπη μου γιὰ σένα μ' ἔκανε ρι-
ρότερα. Ἀναγκάστηκε νὰ μὲ πᾶσὶ σὸ νοσο-
κομεῖο. Δὲν τοῦ περισσεύσαν δεκάρα. Καὶ τὸ καταλάβαινε κι' ἐκείνη, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ σκερθῇ γιὰ γάμο, ὅσο βρισκόταν σὸ νοσο-
κομεῖο ἡ μητέρα του.

» Πέρασε ἔτσι κάμποσος καιρὸς. Ὅταν γύ-
ρισα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ὁ Ντίνος ἀρχισε νὰ μὲ πιέζῃ, τί μπορούμε νὰ ποιεῖσόμε. Καὶ τότε μοῦ ξεφούρνισε τὴν ἀλήθεια, ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μ' ἄλλη κοπελλά. Δὲ μοῦ τὰ μαρτύρησε τότε ὅλα. Δὲ μοῦ εἶπε ὅλα, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦσαν ἀκόμα ἐσὺ ἐδῶ. Μοῦ τὸ παρουσίασε πῖο ἀ-
πλό τὸ πρᾶγμα, ὅτι ἀγάπησε κάποια κοπελ-
λά κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρεῖται. Στὸ μεταξύ αὕτῃ ἡ πονηρή, τοῦ εἶπε πῇ, ὅτι τὸ παιδί ποῦ περίμενε, γεννηθήκε πεθαμένο... Τὰ πίστεψε ὅλα, καὶ τὴν λυπόταν σὰ μητέρα τοῦ πεθαμένου του παιδιοῦ! Ἐκείνη εἶχε πάρει πιά ὀριστικὰ τὸ ρόλο τῆς ἀρραβωνιαστικί-
ας. Πήγαине στὴν Ἐταιρεία μ' ὅλο τῆς τὸ θρα-
σος, ἔφευγαν μαζί, κι' ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤ-
ξερε πὼς ὁ Ντίνος Μάρτζολης ἔχεσσε τὴν πρώτη του ἀγάπῃ κι' ἐμπλέξε μὲ ἄλλη. Ὁ-
λοι ἤξεραν τὸ ποῖον αὐτῆς τῆς ἄλλης ἐπειδὴ ἡ μητέρα τῆς, ὅπως σοῦ εἶπα, ἦταν μιά γνωστὴ παλιογυναῖκα. Μονάχα ὁ Ντίνος δὲν πίστευε τίποτα. Ἀλλὰ κι' ἂν τὰ πίστευε, δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ τὴν καρδιά του νὰ τὰ πιστέψῃ. Τὸν εἶχε τυφλώσει ὁ Θεός, τὸν πῆ-
γαине στὴν καταστροφὴ του.

Χωρὶς θέσι

» Ἔτσι ἦταν τὰ πράγματα, ὅταν ἔγινε ἡ καταστροφὴ τῆς Ἐταιρείας — βόγγηξε ἡ Κλειώ. Τὰ ξέρεις. Θάμεινες κι' ἐσὺ στὴν ψάθα... Δὲν εἶναι ἔτσι, κορούλα μου;

— Ναί, ἔμεινα στὴν ψάθα, ἀποκρίθηκε σκοτεινὴ ἡ κοπελλά. Λέγε μου ὅμως, μάννα.

— Ἐμεινε κι' ὁ Ντίνος χωρὶς θέσι, σὰν ὅλους. Πῆγε νὰ τοῦβρῃ τρέλλα. Τότε ὅμως ἡ Λίζα δὲν τάχαζε. Μ' ὅλη τῆς τὴ φυσικὴ-
τητα, τοῦ παρουσίασε κάποιον κύριον, ποῦ θὰ

μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἦταν ἕνας μεσο-
κόπος, παραλής. Καί, πραγματικά, αὐτὸς ἦρε μιά θέσι τοῦ Ντίνου σὲ λίγες μέρες. Πάλι σὲ μιά Ἐταιρεία μὲ μισθὸ καλὸύτσικο, καλύτερο ἀπὸ τοῦ Νίταρη.

— Ὡστε ἔχει θέσι τώρα ὁ Ντίνος; ρώ-
τησε ἡ κοπελλά.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι τῆς ἡ μάννα μὲ ἀπελ-
πισία.

— Θέσι ἔχει, κορούλα μου, ἀλλὰ τί νὰ τὴν κάνῃς; Τιμὴ δὲν ἔχει. Ναί, τὸ λέω καὶ σπάρταζεται ἡ καρδιά μου. Ζῇ σὰ ντροπια-
σμένος, σὰν ἄτιμος...

— Γιατί, μάννα;

— Ἐπειδὴ δέχεται ἀπὸ τὴν ἀρραβωνια-
στικία του νάχῃ μπροστὰ στὰ μάτια του τοὺς φίλους τῆς!...

— Μὰ εἶναι ἀκόμα ἀρραβωνιαστικός τῆς; ρώτησε μὲ σπαραγμὸ ἡ κοπελλά.

— Οὔτε κι' αὐτὸς ξέρει πιά τί εἶναι. Εἶ-
ναι ἕνας χαμένος ἄνθρωπος, ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ κόψῃ μὲ τὸ μαχαίρι τὴν κλωστή, ποῦ τὸν δίνει μ' αὕτῃ τὴ γυναῖκα.

— Τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμα; ρώτησε μὲ τρόμο ἡ Φανή.

Κοῦνησε ἡ Κλειώ ζωπρὰ τὸ κεφάλι τῆς: — Ὅχι, Φανούλα μου, ὄχι! Τώρα τὴ μι-
σεῖ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Μοῦ τὰ εἶπε. Δὲν πᾶνε πολλὲς ἡμέρες, ποῦ ἦρθε ἐδῶ... ἀκριδῶς ἐκεῖ ποῦ κάθεται ἐσὺ... ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μπροστὰ μου... Καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, ὅλα... Καὶ γιὰ τὴν κατάρχησιν τοῦκανε γιὰ κατὰ τῆς, καὶ γιὰ τὶς φο-
βέρες τῆς, καὶ γιὰ τοὺς ξευτελισμούς, ποῦ τοῦ ἐπέβαλε.

— Μὰ γιατί τὸν κρατεῖς κοντὰ τῆς, ἀφοῦ ἔχει κι' ἄλλους φίλους; ἀπόρησε ἡ Φανούλα.

— Ρωτᾷς γιὰ μιά ἀνθρώπινη γυναῖκα; Τῆς ἀρέσει ὁ Ντίνος. Τοῦ τὸ λέει, χωρὶς νὰ ντρέ-
πεται, ὅτι ἔδωλε τοὺς φίλους τῆς νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν χάσῃ.

— Τὴ φοβάται;

— Φοβάται ὅτι, ἂν κόψῃ μ' αὕτην, θὰ χάσῃ τὴ θέσι του. Βλέπει τὸ γκεμὸ μπρο-
στὰ του. Μὲ βλέπει κι' ἐμένα σ' αὕτῃ τὴν κατάσταση. Κι' ἐκείνη παίξει μαζί του σὰν τὴ γάτα μὲ τὸν ποντικόν. Δὲ ντρέπεται νὰ ἔχῃ τὸ γέρο φίλο τῆς σὸ σπῆτι, ὅταν τὸν περιμένῃ. Κι' ὁ γέρος τὰ ξέρει ὅλα, καὶ δὲν τὸν νοιάζει. Φτάνει ποῦ τὴ χαιρέται κι' αὐτὸς. Μιά βρωμερὴ συμφωνία... Κι' ἀ-
νάμεσα σὸ γέρο καὶ σὸ Ντίνου, ἔχει κι' ἄλλους, κρυφὰ, ποῦ τοὺς τῆς προμηθεύει ἡ μάννα τῆς κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφὸς τῆς. Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἐλπίζει πάντα πὼς ὁ Ντίνος θὰ τὴν παντρεῖται.

— Πὼς σκέφτεται νὰ τὸν παντρεῖται; ἀφοῦ τὸν ξέρει ἐπὶ τόχο;

— Ἄλλος κανεὶς δὲν τὴν παντρεύεται. Σκέφτεται πολὺ ψυχραῖμα, ὅτι, ἂν παντρεῖται τὸ Ντίνου, θὰ λύσῃ τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα μὲ κανένα γέρο πάλι. Τὸν συνηθίζει τὸ Ντίνου νὰ μὴ τολμᾷ νὰ μιλήσῃ... Ἀχ, ἄχ, Φανού-
λα μου, αὐτὸς ὁ καὶ μὲ πᾶσὶ σὸν τά-
φο... Πᾶς μοῦ τὸν κατάντησε ἔτσι; Εἶναι αὐτὸς ὁ Ντίνος μου, ὁ λεβέντης μου, ὁ ὑπε-
ρήφανος, ὁ τίμιος, ὁ ἀξιοπρεπής; Ὅταν τὸν γνώρισες, τὸν θυμάσαι, Φανούλα; Ἦταν ἕνα παλληκαῖο ζηλευμένο. Φτωχὸ, δὲ σοῦ λέω, καὶ μὲ βάρος ἐμένα, μιά ἀρρωστη μάννα. Κι' ὅμως... Εἶχε τὸ μετοπὸ του ψηλά, καὶ θὰ πήγαине καλὰ. Ἀν εὖ εἶχε παντρεῖται ἐ-
σένα, θὰ βάζατε τοὺς δύο μισθοὺς σας μα-
ζί... θὰ ζούσατε. Δὲν ξέρω τί θὰ γινόσαστε τώρα μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἐταιρείας. Κάποιος δὲ σὰς λυπόταν καὶ θὰ σὰς ἔδινε δουλειά. Ἐνα τίμιον ἀνθρώπου ποῦ ἀγωνί-
ζει γιὰ τὸ ψωμί του, κάπου θαδούρισε ἔλεος. Τώρα ὅμως ὁ Ντίνος δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμιν νὰ τινάξῃ τὸ ζυγόν.

— Τί τοῦ εἶπες ἐσὺ, μάννα;

Τὰ μάτια τῆς ἀρρωστητικῆς σπύσαν.

— Τὸ ρωτᾷς, τί τοῦ εἶπα, Φανούλα μου; Τοῦ εἶπα, ἂν πετάξῃ τὴ θέσι ποῦ τῆς χρο-
στάει, καὶ νὰ πεθάνουν καλύτερα τῆς πει-
νας παρὰ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑφίσταται αὐ-
τοὺς τοὺς ξευτελισμούς.

— Κι' αὐτὸς;

— Μὲ συλλογίζεται ἐμένα... Ναί, παιδί μου... μὲ συλλογίζεται ἐμένα.

— Γιὰ μένα τί λέει; ρώτησε μὲ πόνου ἡ Φανούλα.

— Σὲ πιστεύει ἔνοχη, σὲ θυμάται καὶ πονεῖ, ἀποκρίθηκε ἡ μάννα. Κι' ἐσὺ μ' ἔχεις δέσει μὲ τὸν ὄρκο...

— Σὲ λύνω ἀπὸ τὸν ὄρκο τώρα, μάννα, πρόφερε ἀποφασιστικὰ ἡ Φανή.

Τὴν κῦτταξε μὲ φόβο ἡ μάννα.

— Ναί, σὲ λύνω ἀπὸ τὸν ὄρκο σου, ξανα-
εἶπε ἡ Φανή. Τώρα δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ φονιάς. Ὁ Ντίνος δὲν ὑπάρχει πιά, μπορεῖς νὰ τοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια... Κάνε ὅπως θέλεις, μάννα. Τ' ἀφίνω στὰ χέρια σου. Ἀν νο

Ο ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΕΛΑ, έτών 30, τύπος συνηθισμένης νόστιμης νοικοκυρογυναίκας. ΑΛΕΚΟΣ, έτών 37, τύπος συνηθισμένου... υπερ-μπατατούζιου, που έχει το ύψος ούσιου 'Ονουφρίου. ΕΝΑΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΥ, συνηθισμένος τύπος εισπράκτορας. ΒΑΣΩ, έτών 28, συνηθισμένος τύπος... άσπονδης φιλενάδας, από κείνες που ξεμαλίζουν παντρεμένους.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Ώρα 11 βράδυ, ο 'Αλέκος γυρίζει στο σπίτι του. Φαίνεται πολύ κουρασμένος. Τον υποδέχεται η Λέλα η γυναίκα του).

ΛΕΛΑ: Πώς άργησες έτσι, άπονε; ΑΛΕΚΟΣ: Πολύ δουλειά, Λέλα. Σήμερα σκοτώθηκα. Τόσο, που λέω να κυτάξω για καμιά δουλειά άλλο.

ΛΕΛΑ: Μά εγώ τηλεφώνησα και μου είπαν πως είχες φύγει από τις έσφατες.

ΑΛΕΚΟΣ: 'Ακριβώς γι' αυτό κουράστηκα. Είχα κάτι εξω-τερικές υποθέσεις. Φαντάζεσαι τρελάματα. 'Εχω λύσει.

ΛΕΛΑ: Μου κουράσεσαι πολύ αυτόν τον καιρό. Νά σου βάλω να φας.

ΑΛΕΚΟΣ: Δεν πεινάω. Φεύγοντας από το γραφείο, με κά-τι συναδέλφους, καθήσαμε κά-που να πιούμε μία μπίρα, να συνελθούμε. Αί, κάτι οι μπίρες, κάτι τα μεζεδάκια, μου κόπηκε η όρεξη. Τό μόνο που θέλω τώ-ρα είναι να κοιμηθώ. Αυτή η μπίρα μ' έχει χαλάσει κι' άλλες.

ΛΕΛΑ: Μά φαίνεται... (του χαϊδεύει τα μαλλιά). Αυτή δεν είναι δουλειά πιά. Είναι εκμε-τάλλευση. 'Ως τις έντεκα τη νύ-χτα και χωρίς ιδιαίτερη αμοι-βή... 'Ελα να κοιμηθής!

ΑΛΕΚΟΣ: 'Εχεις κατανόηση, Λέλα. Γι' αυτό κι' εγώ σ' ά-γατώ. ('Από μέσα του: 'Κο-ροϊδίου')!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την άλλη μέρα το πρωί: 'Ο 'Αλέκος έτοιμος να φύγει. Ψά-χνει στο πάρ ματ).

ΛΕΛΑ: Τι ζητάς; ΑΛΕΚΟΣ: Τό χαρτοφύλακα. ΛΕΛΑ: Μά δεν τον είχες μαζί σου γέρε το βράδυ, που γύρισε.

ΑΛΕΚΟΣ: Δεν τον είχα. Πώς δεν τον είχα; Θυμάσαι καλά; ΛΕΛΑ: Περίφημα.

ΑΛΕΚΟΣ: (απότομος): 'Ω-στε δεν τον είχα. Θά τον άρ-χισες ίσως στο γραφείο.

ΛΕΛΑ: 'Αδύνατο. 'Από κει έφυγα με τό χαρτοφύλακα. ΛΕΛΑ: Είσαι βέβαιος;

ΑΛΕΚΟΣ: Βεβαίως. Για-τί τον άνοιξα στο περίπτερο κι' έβγαλα τό πορτοφόλι μου, γιά να πάρω ταίρια.

ΛΕΛΑ: Τότε θά τον άφησες στο μπάρ. Σε ποιά μπάρ πή-γατε; ΑΛΕΚΟΣ: (μυσημασμένος): Σάμπως θυμάσαι πώς τό λέγε; Στην τύχη υπήκαμε. 'Αλλά θά τό βρώ. (Μέ όρος που φανερώ-νεται τό αντίθετο). Βέβαια, εκεί πρέπει να τον άφησα. Τρέχω ά-μέσως...

(Φαίνεται η γυναίκα του θια-στικά και φεύγει ψιθυρίζοντας): ΑΛΕΚΟΣ: Ποιά στο διάβολο τον άφησα, ο ήλιθιος;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ώρα τέταρτο της ώρας ά-γότερα. Ένας εισπράκτωρ λεω-φορείου, που κρατάει χαρτοφύ-λακα, χτυπάει τό κουδούνι).

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: 'Εδώ μέ-νει ο κύριος Παρακατινός; ΛΕΛΑ: 'Εδώ.

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Μπορώ να-τον δω; ΛΕΛΑ: Μόλις έφυγε. 'Αλλά άγώ είμαι η γυναίκα του. Τι τον θέλετε;

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ (δείχνει τό χαρτοφύλακα): Δικός του εί-ναι; ΛΕΛΑ (χαρούμενα): 'Α! Βρέθηκε! Και είχε μία στενο-χώρια σήμερα. 'Ελάτε μέσα, παρακαλώ. Πού τον είχε αφήσει ο ξεσπάρτης;

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Στο λεω-φορείο Βουλιαγμένης.

ΛΕΛΑ (με κατάπληξι): Πού; Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Στο λεω-φορείο Βουλιαγμένης, Λέω. 'Ε-γώ είμαι εισπράκτορας. 'Εχτες ήμουνα θραυνός. Λοιπόν, άια άδείασε τό λεωφορείο, κάνω έ-τσι και θλώπο τό χαρτοφύλακα ξεπλωμένο στο κάθισμα. Αί, τυ-χαίονα άφηρημένοι επιβάτες, ί-δίως άμα γυρίζουν από τη Βου-λιαγμένη. Κανονικά θάπρεπε να-τον παραδώσω στην άστυνομία και να τρέχη ο άνθρωπος να γά-νη τις άρες του μέχρι να του τον παραδώσουνε. 'Ανοίξα, τό λοι-πόν, τό χαρτοφύλακα, βρήκα τό πορτοφόλι, τό άνοιγώ κι' αυτό βρήκα την ταυτότητα, όνομα, κατοικία και τόν έφερα. Παρα-καλώ, μετρήστε και τά λεφτά. 'Εσκόοιες πενήντα.... Γιά την τάξι, δηλαδή.

ΛΕΛΑ (νευρικά): Μάλιστα, Δεν μου λές, μόνος του ήτανε; Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Δεν πρό-σεξα. 'Η δουλειά μου είναι να-κόσω εισιτήρια, όχι να κόσω φά-τσες.

ΛΕΛΑ: Σ' εύχαριστώ πολύ. Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ (ένω φεύ-γει): Και λέω να ξαναπεράσω τό βράδυ, μήπως και πάρα κα-μιά μικρή αμοιβή γιά τόν κόπο.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τό μεσημέρι. 'Ο 'Αλέκος έπιστρέφει στενοχωρημένος).

ΛΕΛΑ (με προσποιητή άδια-φορία): Τι έγινε με τό χαρτο-φύλακα, 'Αλέκο; ΑΛΕΚΟΣ: Τίποτα.

ΛΕΛΑ: Δεν ήτανε στο μπάρ; ΑΛΕΚΟΣ: 'Οχι. Ψάξαμε μέ-χρι και στο ψυγείο!

ΛΕΛΑ (ειρωνικά): Τότε κά-που άλλοθ θα τον έχασας. Μή-πως ήπες πουθενά άλλο; ΑΛΕΚΟΣ: 'Οχι. Λέλα, τό δρομολόγιό μου ήταν γραφείο, μπάρ, τρώλει, σπίτι. Στο τρώ-λειθ θα τον άφησα. Είδοποίησης την άστυνομία, τιήμα χαμένο αν-τικειμενών. Μπορεί να βρεθής.

ΛΕΛΑ: 'Αμ δέ θα βρεθής. ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί;

ΛΕΛΑ: Γιατί ο χαρτοφύλακας θρέθηκε! 'Ορίστε τος, κύριε!... ΑΛΕΚΟΣ (που γάνει τό χρώ-μα του): Πού βρέθηκε; ΛΕΛΑ (με στόμφο εισαγγελέ-ως): Στο λεωφορείο δρομολόγιο! γμένης, κυκτερινό δρομολόγιο! (Μέ όρος στρατοδικού). Τι γύ-ρευες βρέ στη Βουλιαγμένη; Μά ποιά ήσανα και μού πολλα-γες τά παραμύθια γιά υπερκό-ποσι και έξωτερικές υποθέσεις; Λέγε!... 'Εξηγήσου!

ΛΕΛΑ: 'Αλέκος άαγκώνεται, μά ξαναβρίσκει την ψυχραιμία του). ΑΛΕΚΟΣ: Δεν ήμουν με καμ-μιά, Λέλα. Μη βάζεις τέτοια πράγματα στο νο σου. Ξέρεις τό χαρακτήρα μου!

ΛΕΛΑ: Τότε τί γύρευες στη Βουλιαγμένη; ΑΛΕΚΟΣ: Με συγχωρείς που-δεν σου τό είπα, γιά να μη σου άκακοφανή. Δεν είχαμε πάει στο

μπαρ. Κάποιος από τούς συνα-δέλφους είχε την κουτή ιδέα, αντί να πάμε να χαθούμε σε μπάρ καλοκαριάτικα, να πίνα-με τη μπίρα μας σε καμιά θάλασσα. 'Εγώ διαφώνησα, θέ-βαια, γιατί σκεπτόμουν άένα που ήσαν μόνη στο σπίτι. 'Αλ-λά οι άλλοι επέμεναν και ήσαν πλειοψηφία. 'Ετσι σούκαγα τη μικρή αυτή άπιστία... Συχώρεσέ-με, Λέλα, δέ θά τό ξανακάνω.

ΛΕΛΑ (με άμνηση δυσπιστίας): Θάβρελα να σε πιστέψω. 'Αλλά... ΑΛΕΚΟΣ (έτοιμος να άακρύ-ση): Νά με πιστέψης, Λέλα. Είμαι ένας άθώος ένοχος. Μά τί ιδέα σου πέρασε, άλήθεια; 'Οτι... 'Εγώ; 'Εγώ;... Πώς εί-ναι δυνατόν. Με προσβάλλεις και πού μπορεί να τό σκεφής άκόμα. Πές μου τώρα ότι με συγχωρείς. 'Αλλοίως θά είμαι ένας δυστυχημένος άνθρωπος.

ΛΕΛΑ: Τέλος πάντων. Γιά πρώτη φορά σε συγχωρώ.

ΑΛΕΚΟΣ: Μά δέ θα χρειά-στη δεύτερη. 'Αλήθεια, ποιάς έ-φερε τό χαρτοφύλακα; ΛΕΛΑ: 'Ο εισπράκτορας του λεωφορείου.

ΑΛΕΚΟΣ: Τουδωσες καμιά άμοιβή; ΛΕΛΑ: 'Οχι. Θά ξαναβρή... ΑΛΕΚΟΣ: Λοιπόν, γιά σου άγάπη μου! ('Από μέσα του: 'Κοροϊδίου'). (Κατεβαίνοντας τις σκάλες). Φτηνά τη γλύτωσα!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τό ίδιο βράδυ, λίγο πριν έρθη ο 'Αλέκος. 'Η Βάσω, μία φιλενάδα της Λέλας, ξαπλω-ντας και πικάντικη, είναι στο σαλ-ονάκι και τά λένε).

ΒΑΣΩ (συνελώνοντας κουβέ-τα): 'Α! 'Οχι. Λέλα μου. 'Υ-πάρχουν άκόμα τίμιοι άνθρωποι πάρχουν άκόμα τίμιοι άνθρωποι στον κόσμο. Φαντάσου ότι χτες τή νύχτα έχασα κάπου την τσάν-τα μου, με περπατούσες δραχμές κι' ένα δαχτυλίδι και σήμερα πρσί-πρσί, μού τη φέρανε.

ΛΕΛΑ: Πού την έχασας; ΒΑΣΩ: Σ' ένα λεωφορείο. Την είχα άκουμπήσει στην άκρη του καθίσματος και κατεβαίνον-τας, δέ θυμήθηκα να την πά-ρω... Μούχει ξανατύχει, ξέρεις.

ΛΕΛΑ (που κάποια υποψία της μπαίνει στο μυαλό): Σε ποιά λεωφορείο βιάσ;

ΒΑΣΩ (με τη σαδιστική έ-πιθυμία της άσυνείδητης γυναι-κας να γλεντήσει την ύποθεσι): Της Βουλιαγμένης, Λέλα. Είχα πάει με κάποιο θύμα μου.

ΛΕΛΑ (εξάλλη): Βρωμοθή-λυκο! Φίδι! Πού σε βάζω και στο σπίτι μου.

(Την πιάνει από τό μαλλιά. 'Ανοίγει ή πόρτα, μπαίνει ο 'Α-λέκος).

ΑΛΕΚΟΣ (έκπληκτος): Τι γίνετα εδώ; ΛΕΛΑ (του παίρνει τό χαρτο-φύλακα και τόν κοπάνάει στο κεφάλι του): Αυτό γίνεται, θρω-μιάρη!... 'Εδώ... 'Εδώ και οι δυο... Άίσχρα υποκείμενα!...

(΄Εξέρχεται μόνο ή Λέλα, σέ κακή κατάσταση. 'Ο 'Αλέκος μέ-νει... ασημάτωσ γιά την εύ-κόλως έννοσμένη τραγική συ-νέχεια, που τελειώνει με τη μοι-ραία λιποθυμία της Λέλας).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Μισή ώρα άργότερα. Χτυ-πάει τό κουδούνι. 'Ανοίγει ο 'Α-λέκος, με τό κεφάλι μανηλο-δεμένο. Είναι ο εισπράκτωρ).

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: 'Ο κύριος Παρακατινός, παρακαλώ. ΑΛΕΚΟΣ: 'Ο ήλιος!

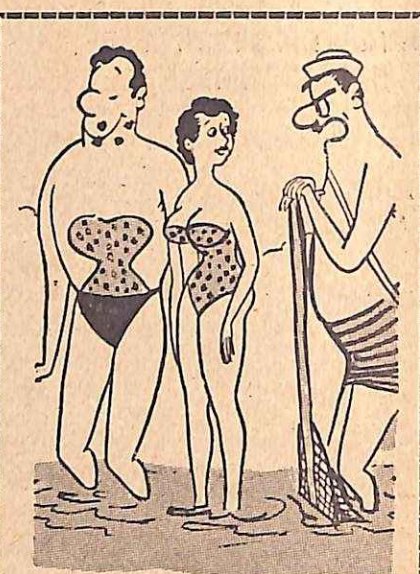
Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Είμαι δ... ΑΛΕΚΟΣ: ...ο εισπράκτωρ... που έβρήκε τό χαρτοφύλακα... Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ (με χαμό-γελο): Μάλιστα.

ΑΛΕΚΟΣ: Και τί θέλεις; Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Μήπως λέω καμιά άμοιβή. 'Ατιμε!... (Τόν άρπίζει στις γραβιές).

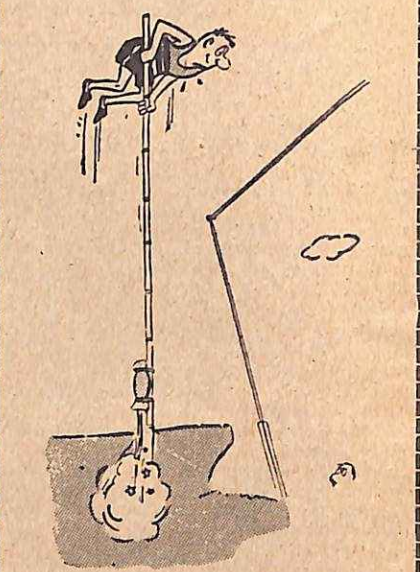
Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Βοήθεια! (Τρέπεται ες φυγήν). Αυτό εί-ναι τό εδωριστό!... ΑΛΕΚΟΣ (μονολογών): Και τώρα καλά ξεμπερδέματα. κύ-ρια 'Αλέκο!

ΑΥΛΙΑ

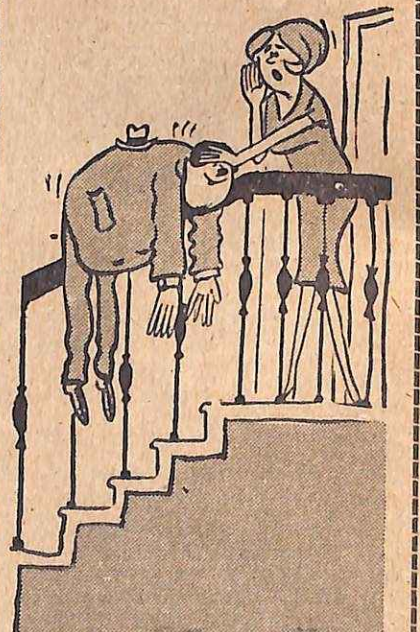
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

— Δεν ξεδάφουν μόνο τά χείλη σου, αλλά και τό μαγιώ σου!...

'Εξυπνος αθλητής.

— Κυρία Μαρίνα, πάρτε πίσω τόν άντρα σας!...

ΒΡΕΘΗΚΕ ΙΑΜΑΤΙΚΗ ΠΗΓΗ στη Γλυφάδα...

Τά νερά της είναι εφάμιλλα εκεί-νων του Μπάντεν-Μπάντεν

ΜΙΑ χαρμόσυνη είδηση γιά τούς 'Α-θηναίους μάς μεταδόθηκε από τόν παλαιόμαχο και γνωστό δημοσιο-γράφο Κ. Κ. Β. Νάκο.

Σε απόσταση 18 μόλις χιλιομέτρων από την καρδιά της πρωτεύουσας άνε-καλύφθηκαν ιαματικά νερά.

Συγκεκριμένα, στην περιοχή Ριζο-δουνιά της Γλυφάδας και κοντά στην εκκλησία του 'Αγίου Νικολάου, άνακα-λύφθηκε σε βάθος 40 μέτρων άφθονο νε-ρό με ιαματικές ιδιότητες. Οι δειγμα-τοληψίες, που έγιναν απέδειξαν ότι ή πηγή είναι πράγματι ιαματική. 'Εξ άλ-λου, τό νερό έχει θερμοκρασία 38 βαθ-μους Κελσίου και ή εξέτασί του απέδει-ξε ότι είναι άνώτερο σε ιδιότητες του νερού Λουτρακίου και όμοιο με τά φη-μιζόμενα σ' όλο τόν κόσμο λουτρά του Μπάντεν-Μπάντεν της Γερμανίας.

'Η πληροφορία του Κ. Νάκου ετέθη ύπ' όψη τού δημάρχου Γλυφάδας.

— Πράγματι, μάς άπάντησε, ή άνα-κάλυψη ιαματικής πηγής στην Γλυφάδα είναι άναμφισβήτητο γεγονός. Μάλιστα, ο Δήμος Γλυφάδας από καιρό γνωστο-ποίησε την άνακάλυψη της ιαματικής πηγής στον Τουρισμό. 'Αγνωστο όμως γιά ποίο λόγο οι άρμόδιοι δεν έδωσαν την πρόβουσα σημασία και τό ζήτημα φοβόμαστε ότι τελικά θά ταφής...

'Ο δήμαρχος μάς είπε ότι ή περιο-χή, όπου άνακαλύφθηκε ή ιαματική πη-γή, άνήκει στην κυριότητα της έται-ρείας 'Αστήρ' της 'Εθνικής Τραπέζης, που εκμεταλλεύεται και την πλάς της Γλυφάδας. Τελευταίες ώστόσο γεωτρή-σεις που έγιναν, απέδειξαν ότι ή «φλέ-βα» της πηγής διέρχεται υπογείως και άπ' άλλες περιοχές—κτήματα ιδιωτών.

'Ο ίδιος ο δήμαρχος μάς άπεκάλυψε ότι στο κτήμα του—έκτάσεως 6 στρεμμά-των—βρήκε ένα σημείο της φλέβας της ιαματικής πηγής.

Κατόπιν αυτού έκανε και πρότασι στις άρμόδιες άρχες να παραχωρήσει τό κτήμα του στο Δήμο Γλυφάδας. 'Ε-θεσε όμως, σαν όρο της άρραξης αυτής την υποχρέωσι τών 'Αρχών ν' άρχισή μέσα σε τακτικό χρονικό διάστημα, ή ά-ξιοποίησι της πηγής, ώστε να μπορούν να λούζονται οι λαϊκές τάξεις.

— Ποιος έκαμε διαπίστωση, ότι τά νερά της πηγής είναι εφάμιλλα εκείνων του Μπάντεν-Μπάντεν; ρώτησαμε.

—'Η ιστορία τών ιαματικών πηγών της Γλυφάδας είναι παλαιότητα, μάς ά-πάντησε ο δήμαρχος. 'Αρχαία κείμενα μιλούν γιά τό χρησιμοποίησι τών νερών αυτών από τούς 'Αθηναίους, την εποχή τού Περικλή...

»Στους νεώτερους χρόνους, πολλός λό-γος έγινε τό 1926. Οι κάτοικοι της Γλυφάδας άγωνίζονταν τότε γιά την ύδρευσί τους. Όταν βρέθηκε ή πρώτη πηγή—γνωστή ως πηγάδα—πανηγυρί-σθηκε τό γεγονός, γιάτί όλοι πίστεψαν ότι επί τέλους θά μπορούσαν να είχαν άφθονο πόσιμο νερό. Πράγματι, έγινε δειγματοληψία γιά να διαπιστωθής αν τό νερό ήταν ή όχι πόσιμο. 'Εκπληκτοί ό-μως οι έπιστήμονες διαπίστωσαν ότι τό νερό αυτό ήτο ιαματικό!

»'Η ύποθεσι παρατετεύθηκε στο 'Ανό-τατο 'Υγειονομικό Συμβούλιο που και αυτό όμόφωνα άπεφάνθη γιά την θερα-πειυτική άξία της πηγής.

»Διάφορα πολιτικά γεγονότα, που έ-πληκλούσαν τόν καιρό εκείνο, ματαίω-σαν τά σχέδια που είχαν γίνει γιά την εκμετάλλευσί της.

»'Η ύποθεσι με τόν καιρό είχε ξεχα-σθή, γιάτί χάθηκε ή πηγή. Τώρα τελευ-ταία όμως τό ζήτημα τών ιαματικών πη-γών Γλυφάδας ετέθη «έπί τάπητος». Βρέθηκε πάλι ή φλέβα της πηγής και διαπιστώθηκε ότι ή άντλησι νερού από αυτήν άρσιώς θά ήταν δυνατόν να ξεπε-ράσει τά 30 κυβικά την ώρα.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο σεπερτάζ

ΕΚΤΟΣ από την συνεργασία τού Ντίνου 'Ηλιόπουλου με την Τζέννη Καρέζη και την έκτακτη εμφάνισι της Μελίνας Με-κούρη με τό Λόρν, στο «Κεντρικόν», τρείς άκόμη ενδιαφέρουσες συνεργασίες άναγγέ-λονται γιά τη χειμερινή σεζόν.

'Ο Αλέκος 'Αλεξανδράκης, τού όποιου έ-ληξε ή ποιηή άποκλεισμού, δά συνεργασή κατά τη χειμερινή περίοδο με τό Δημήτρη Μυράτ στο θέατρο «Διάνα» και θά κρατήσει ένα από τούς πρωτεύοντες ρόλους στο πο-λύκροτο έργο «'Υπόθεσις Ντρεφους».

'Επίσης ο Θ. Μορίδης δά συνεργασή με την 'Αντιγόνη Βαλάκου στο νέο χειμερι-νό θέατρο «Διονύσιος» της όδου 'Αμερικής και ο Λάμπρος Κωνσταντάρας, με τό θέατρο της κ. Κατερίνας στο «'Ιντεά». Στόν ίδιο θέατρο δά συμπράξη και ή 'Αννα Κυριακού.

Στό θέατρο «Κυβέλης» θά εμφανισθή τό χειμώνα μεγάλος μουσικός θέασμος με έπί κεφαλής τη Σοφία Βέτσου. Στόν νέο θέατρο είναι πιθανόν να μεταβούν και άρισμένα στελέχη τού θέατρου 'Περροκά' εκτός έθ-εσας από τη Τριταντάσια, που θά ή-πραγματοποιήσουν τό νέο θέατρο τού 'Κώ-στα Κατήχηστου, που ετοιμάζεται γιά τό έξωτερικό.

Με τό υπερωκεάνειο «'Ολύμπια» έρ-γαν χθές γιά την 'Αμερική ή 'Αλλική και ο Πάλ Νόρ.

'Η 'Αλλική θά συγκροτήσει θέατρο στην 'Α-μερική και θά παρουσιάσει, μεταξύ άλλων έργων, τη «'Αλκίονη» του κ. Βενέζη, που θά μεταφρασθή στα άγγλικά, από τόν Πάλ Νόρ.

Μία νέα ελληνική ταινία ετοιμάζεται από τη δημιουργία τού 'Ελησιού της σιανής, δ)δω Κουρκουλιάνου.

Πρόκειται γιά την ιστορία τού κομήτη τού Χάλλεϋ, που συντάραξε, όπως τόν κόσμο. Τό φιλμ αυτό, θά γυριστή σ' ένα μικρό χωριό της Μακεδονίας, δίπλα δέ τούς τύπους του θά υποδυθούν γνωστοί πρωταγωνιστές της σκηνής.

'Ο κορυφαίος 'Ομηρος 'Αθηναίος, ετοιμάζει γιά τό χειμώνα μία θεατρική «τουρνέ».

Τό συγκροτήμα του, άποτελούμενο από 20 πρόσωπα, θά περιόδεύσει την 'Ελλάδα, μ' ένα πολυτελές Πούλμαν, που θά είναι στη διάθεσι τού θέατρου.

'Ο Κώστας Μουσούρης, που ταξίδευε στην Εύρώπη, φάγοντας γιά τό κατάλληλο έργο της χειμερινής σεζόν τό θέατρο του, δεν κατέληξε άκόμα σε οριστική άπόφασι.

Ώστόσο, έχει προκρίνει δύο έργα, που ταιριάζουν άπόλυτα στην 'Αλλική Βουλγι-κλάκη, την κομωδία τού Φοντόρ «'Οπο στα γελάς» και τό αμερικανικό έργο «'Ορνα σπιτί, άγγελέ μου» της Καίη Φρίνγκς, που έπρόκειτο να άνεβάσει πέρσι κι' 'Αλλήν.

Σε μία έκδρομή τού θέατρου 'Αδής στην 'Υδρα, μία ήθοποιός τού θέατρου έλασε κα-λυμπώντας τό φορέμα της και θρέθηκε έτσι στην άνάγκη να κυκλοφορή με τό μαγιώ!... Τό άπόγεμα, στην κεντρική πλατεία, ένα κοριτσάκι τού ηησιού, περπατώντας άμέριμνα, φορούσε τό θεατρικό φορέμα, που διεκρίνε-το από τούς έντονος χρωματισμούς του!

Και ο λιμενάρχης είδε κι' έπαθε να πέ-ση τό κοριτσάκι να τό έπιστρέψι στην κα-λύπτου του, γιάτί δέ σταμάτησε να διαμαρτύ-ρεται και να λοχυρίζεται ότι τό βρήκε!

Στό συζακτικό δράμα τού κ. 'Αγγελού Τερζάκη «'Ο βασιλιάς τών κουρελήδων», που θά μεταδοθή γιά πρώτη φορά στο δια-γωνισμό τού «Πρόμο Ντ' 'Ιταλία», τη μου-σική υπόκρουσι έγραψε ο νεαρός γυνίς τού συγγραφέα, Δημήτριος Τερζάκης.

Γιά πρώτη φορά μία 'Ελληνίδα άκρο-βάτης, ή Σουζάνα, θά κάμη την εμφάνισι της στην 'Αμερική.

'Η Σουζάνα, που έκτελει έκάτο στροφές με τό κεφάλι κάτω, θά κάμη τό χειμώνα την εμφάνισι της, μαζί με τόν παρτενιάρ της Ζώρζ Γκρέκο, σ' ένα από τά κέντρα τού νάς Βέγκας.

'Η Νάνα Ντόνοβαν, που ήρθε γιά τρίτη φορά στην 'Αθήνα, είναι ή πρώτη 'Αμερικανίδα θεατρίττα, που περιλαμβάνει στο ρεπερτόριο της και ελληνικά τραγούδια.

Στη νέα ελληνική ταινία «'Ελας και Κολωνάκι», ο Χιώτης και ή Μαίρη Λίντα, λαοάφρον δυο νέα τραγούδια τους.

'Ο Βαλμάκος και ή Μαρία Ντά Πα-τρίλλιο, σόν ελληνικό χορό που θά παρου-σιάσουν μαζί με τό μεγάλο μπαλέτο τους, στη νέα έπιθεώρησι τού 'Περροκά, χρησι-μοποιούν ένα μουσικό μοτίβο.

Τρία καινούργια κέντρα ετοιμάζονται γιά τη χειμερινή σεζόν. 'Ενα από αυτά, που θά διευθύνι ο μέστρος Μουζάκης, θά έχει Ιταλικό χρώμα, με είδικα κουζίνα και 'Ι-ταλούς... μαγειρούς.

Ο ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Η όμορφη, ο έρωας και η τύχη

ΕΝΑΣ νεαρός Γάλλος ψυχολόγος είχε την άποψη να κάνει ένα ενδιαφέρον πείραμα. Έδημιούργησε κάθε τόσο στις εφημερίδες μία μικρή αγγελία που περιείχε περίπου τα εξής: «Ζωδαρός κύριος, οικονομικός ανεξάρτητος, μορφωμένος κλπ., επιθυμώ να γνωριστεί με νέα σοβαρή, μορφωμένη κλπ. με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη».

Οι απαντήσεις που πήρε ξεπερνούσαν τις γιλιές. Από τις επιστολολογάρους, 2% επιφώνισαν και να του στείλουν φωτογραφία, 8% του έστειλαν μόνο κεφάλι, 1% μπουστό και 89% έλασαν φωτογραφία με μαγιό μπάνιου.

Οι άριθμοι αυτοί μιλάει πολύ ευγλωττα. Οι νέες της τελευταίας κατηγορίας σκέφτηκαν πως έκεινο που θύναται αποφασιστικό ρόλο στην εκλογή αυτού του ανθρώπου ήταν το σώμα τους. Και γι' αυτό θέλανε να του το παρουσιάσουν όσο το δυνατόν περισσότερο γυμνό.

Αλή, άλλωστε, είναι η αντίληψη που έχουν τα περισσότερα από τα σημερινά κορίτσια. Πιστεύουν ότι το μόνο πράγμα για το οποίο ενδιαφέρονται οι άντρες, είναι το κορμί τους. Και σ' αυτό συγκεντρώνουν όλη τους την προσοχή. Για ν' αποκτήσουν ένα όμορφο κορμί, είναι πρόθυμες στις μεγαλύτερες θυσίες. Κι' όταν το ιαταφέρουν, θεωρούν σαν απόλυτως εξασφαλισμένη την επιτυχία.

Θα πρέπει να πούμε, από την πρώτη στιγμή, πως δεν υπάρχει καμιά ντροπή στο να θέλει η γυναίκα και να προσπαθή να είναι όμορφη. Η επιδίωξη της ομορφιάς αποτελεί, τουναντίον, για τη γυναίκα καθήκον. Η φύσι τη θέλει να είναι όμορφη.

Αλλά η ομορφιά και μόνον αρκεί;

Οι ποιητές που λάτρευαν την ομορφιά τη θεωρούσαν σαν εξωτερική εκδήλωση πολλών άλλων ιδιοτήτων. Όταν έξιμνουν μια όμορφη γυναίκα, όπουνόσαν ταυτόχρονα ότι είχε ψυχική καλαισθησία, ευγένεια, αιδώματα, τρυφερότητα, στοργή, κοσμιότητα κλπ. Η όμορφη, έλεγαν, είναι ο καθρέφτης της ψυχής κι' έφταναν στο συμπέρασμα ότι η όμορφη γυναίκα είχε όλες τις επιθυμητές αρετές του φύλου της. Αλλά οι ιστορικοί κι' οι μυθιστοριογράφοι απόδειξαν χωρίς μεγάλη δυσκολία πως αυτός ο θρόλος δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Πολλές από τις όμορφες της ιστορίας ήταν τέρατα κακίας, δολοφόνοι και άνομοι. Κι' η ζωή μας παραδεισάει κάθε μέρα αναρίθμητες αποδείξεις γι' αυτό το πράγμα. Οι ψυχολόγοι, τέλος, μάς λένε ότι ομορφιά δε σημαίνει πάντοτε καλωσύνη. Κι' ότι η καλωσύνη δεν δημιουργεί απαραίτητα όμορφα πρόσωπα. Τα δυο αυτά πράγματα μπορεί να υπάρχουν και το ένα χωρίς το άλλο.

Η ομορφιά είναι αναμφισβήτητο ο μαγνήτης που έλκει τα ανθρώπινα βλέμματα. Ίκανοποιεί την αισθητική αντίληψη του άντρα και ζυγνάζει τους πόθους που κοιμούνται μέσα στο ύπνουειδητό του. Αλλά εδώ σταματάει ο ρόλος της ομορφιάς. Θα ήταν πλάνη για μία γυναίκα που ζήσει με την ομορφιά της τους πόθους ενός άντρα να νομίζει πως τον κατέκτησε. Όπως ήταν πλάνη για τις νέες που έστελναν στον ύπνοψήφο γαμήλιες τις φωτογραφίες τους με μαγιό μπάνιου να νομίζουν πως η ανατομία του κορμίου τους θα τον έκανε να τις προτιμήσει.

Αλλά, προτού προχωρήσουμε, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τι έννοιαν τα δυο φύλα όταν μιλάνε για γάμο. Η γυναίκα ζητάει: Ένα στήριγμα, γιατί έχει συναίσθησι της δικής αδυναμίας. Έναν άντρα, στην πιο απόλυτη σημασία αυτού του θρου. Δεν υπάρχει λόγος να μισάσει τις λέξεις. Η ιδέα ή φύσι καίτοι αισθητή στη γυναίκα την ανάγκη του άντρα. Έναν άντρα των παιδιών που θα φέρη στον κόσμο. (Όχι πάντοτε. Μία γυναίκα θέλει ν' αποκτήσει παιδιά από τον άντρα που αγαπάει, αλλά δε θέλει τον άντρα μόνο και μόνο για ν' αποκτήσει παιδιά). Έναν φίλο κι' ένα σύντροφο, για να διανύει μαζί του το δρόμο της ζωής. Ο άντρας ζητάει: Μία γυναίκα (στην ίδια έννοια που η γυναίκα ζητάει έναν άντρα). Μία υπέροχη των παιδιών του. (Στον άντρα, η ιδέα του ν' αφήσει απογόνους είναι πιο έντονη). Μία φίλη για τις καλές και τις κακές στιγμές της ζωής. Μία νοικοκυρά (στη γενικότερη έννοια αυτού του θρου), που θα συνεχίσει γι' αυτόν τις φροντίδες της μητέρας ή της αδελφής του και που θα αναλάβει στα χέρια της τη διεύθυνση του σπιτιού του.

Μία νέα που ζητάει σύζυγο πρέπει, λοιπόν, όχι μόνο να δρή τον άντρα που ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της, αλλά και να προσπαθήσει ν' ανταποκριθή στις δικές του. Στη «επιταγή» του γάμου αυτές οι δυο προϋποθέσεις είναι απαραίτητες. Όταν συνυπάρχουν, όλα πάνε καλά. Όταν η δεν υπάρχουν καθόλου ή υπάρχουν μόνον από τη μία πλευρά ή είναι άτελείς, η επιτυχία του γάμου γίνεται προβληματική.

Αλλά μαντεύουμε την ερώτησι που ανεβαίνει στα χείλη όλων των κοριτσιών: «Όταν υπάρχει ο έρωας, τι χρειάζονται όλα αυτά;»

Να μία λέξη που την πιπιλίζουμε ακατάπαυστα, χωρίς να την πολυκαταλαβαίνουμε.

Ο έρωας είναι ένα φαινόμενο καθαρά ψυχικό. Στις πρωτόγονες κοινωνίες δεν υπήρχε. Τη θέση του την κατείχε η σεξουαλική παρορμησι, που εκδηλωνόταν με τρόπο άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγώτερο κτηνώδη και θάνατος. Ο έρωας έγινε δυνατόν όταν αναπτύχθηκαν στον άνθρωπο ώριμες πνευματικές ιδιότητες, που του επέτρεπαν να κρίνει, να συγκρίνει και ν' αξιολογήσει τις έντυπώσεις του από τα άτομα του αντίθετου φύλου. Αυτή η εργασία, που γίνεται στο ύπνουειδητό του, τελειοποιήθηκε με τον καιρό και διαφοροποιήθηκε ανάλογα με το γεωγραφικό κλίμα, τους λαούς, τις ιδιαίτερες ψυχονομίες των ατόμων κλπ.

Δε μπορούμε λοιπόν, να μιλάμε για τυφλόν έρωτα. Τυφλή (δηλαδή ανεξέλεγκτη) είναι μόνο η σεξουαλική παρορμησι, ο δακτύλος σταδία της. Ο έρωας, τουναντίον, ο πραγματικός έρωας, είναι και πρέπει να είναι φωτισμένος. Αν ξεκινά από τις αισθήσεις (οπτική εικόνα, ήχος της φωνής, όσμη, έπαψη κλπ.), παίρνει, όμως, την όριστική μορφή του μέσα στο μυαλό. Δεν είναι, λοιπόν, παραλογισμός. Μπορεί, όμως, να επηρεάσει τις διανοητικές λειτουργίες και να τροποποιήσει το μηχανισμό τους, σε τρόπο που να τις κάνει πειθήνια όργανα του.

Ο φωτισμένος έρωας δεν αποκλείει, λοιπόν, την ανάγκη των στοιχείων, από τα οποία δε ξεκαρτηθή η επιθυμία της συμβίωσης ανάμεσα σ' έναν άντρα και μία γυναίκα. Τουναντίον, την επιβεβαιώνει.

Αλλά, πώς θα βρήτε τον άντρα που σας ταιριάζει και πως θα τον κάμει να σας προσέξει; Οι περισσότερες νέες πιστεύουν πως αυτό είναι ζήτημα τύχης. «Όχι, χίλιες φορές όχι...» Βγάλετε τη λέξη τούτη από το λεξιλόγιό σας. Η δίκη την σαν μία άλλη σύμπτωση περιστατικών, που μπορεί να είναι ευνοϊκή ή δυσμενή. Με την τύχη δε θα πάτε πολύ μακριά (οι εξαιρέσεις δεν επιβεβαιώνουν τον κανόνα). Τις ευκαιρίες, για να συναντήσετε το σύντροφο της ζωής σας θα τις δημιουργήσετε μόνοι σας ή θα έπωφεληθίτε από κείνους που σας παρουσιάζονται... «Ε-τι η αλυσίδα, όμως, θα πρέπει να τον αναζητήσετε. Δε υπάρχει κανένας λόγος να ντρέπεστε γι' αυτό ή να προσπαθήτε να καμουφλάρετε τα πράγματα. Είσατε νέα, έχετε δικαιώματα στη ζωή και πρέπει να ψάξετε για να βρήτε το σύντροφό σας. Άνοιξη είναι το να περιμένετε να σας βρή από τον ουρανό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ποιες θα κάνουν την έκλογή;

Αν η μυτη σας κοκκινίζει στην άκρη

Τανίνη 3 γραμ.
Θεικός αιθέρ 10 >
Οινόπνευμα 95ο 80 >
Αιθέρ 60 >
Θα θρέψει μέσα σ' αυτή τη διάλυση ένα κομμάτι καθαρά και θα περνάτε τη μυτη σας πρωί και βράδυ.

Πολύ λιπαρό μαλλιά
Καθημερινές έντρι- θές με την ακόλουθη λουσιόν:
Οξικόν δξύ 2 γραμ.
Ρεζορκίνη 3 >
Οινόπνευμα 60ο 120 γραμ.
Διυλισμένο νερό 50 >

Αρωματικό ποδελούτρο
Η καλοκαιρινή ζέση κάνει τα πόδια να ηρ- σκονται και να πονάνε. Ένα θαυμάσιο ποδ- λούτρο, που θα σας ανακουφίση, είναι το ακόλουθο:

Βρώμιχο κάλιο 3 γραμ.
Θεικός νάτριο 5 >
Αιθέρ 300 >
Εσάνς πένκου 8 >
Φλουρεσίνη 2 >

Η παραπάνω δόσι είναι αρκετή για 10-12 ποδολούτρα. Θα διαλύσετε τις ανωτέρω ουσίες μέσα σε ζεστό νερό

Για τα χείλη σας
Αν ο αέρας της θάλασσας κάνει τα χείλη σας να σκάσουν, θα τα περνάτε πρωί και βρά-δυ με λίγη κρέμα από άγγουρι. Μπορείτε επί-σης να χρησιμοποιήσετε το ακόλουθο παρα- σκευάσμα:

Μέλι ροζ 200 γραμ.
Ρατάνια 25 γραμ.
Άγιος κήρος 15 γραμ.
Πολύ καλό κάνουν έ- πσης οι έπαλειψεις με αιθέρα. Αλλά δεν πρέπει να γίνονται συχνά.

Για την εοιδώσι του προσώπου
Αν το πρόσωπό σας Ιβρώνει πολύ, θα το περ- νάτε κάθε βράδυ, αφού ξεμακιγιάριστητε καλά, με την ακόλουθη λουσιόν:

Διυλισμένο νερό 1000 γραμ.
Στυπτηρία 50 >
Βενζόη 25 >

Τα χίτρινα στίγματα
Θα βγάτε πάνω στο κίτρινο στίγμα ένα κου- μάτι θαμπάκι βρεγμένο μέσα σε όξινο. Έπει- τα από μερικά λεπτά, θα το βγάτε και θα α- λειψετε το δέρμα με λίγο ελαιόλαδο.

10

ΜΙΑ από τις προσφιλείς μου διασκεδάσεις ή-ταν να παίζω με τα αισθήματα των άλλων. Όχι προς κακό, όμως. Πάντα προς καλό. Άσχετο αν τις πιο πολλές φορές το καλό και ταλάνει άσχημα. Σ' αυτό το τελευταίο έχω δέν έχω καμιά εύθυνη. Κι' αν έχω, δεν την ανα-γνωρίζω.

Λοιπόν, είναι όραια τέπως να παίζεις με τα αισθήματα των άλλων. Τα ερωτικά, έννοιά. Και πρώτα-πρώτα τι είναι αισθήμα; Μία ροπή που νοιώθουμε να μας κυριεύη για ένα πρόσωπο, που ανήκει στο αντίθετο φύλο. Αυτή η ροπή πολύ σπανία έρχεται ξαφνικά. Γεννιέται όπως το μω-ρό παιδί και μεγαλώνει σιγά-σιγά και γίνεται έρωτας, πάθος, απελπισία, γάμος, αυτοκτονία και άλλα πολλά.

Το αισθήμα είναι κάτι που γεννιέται μόνο του, ελα ακούσει κάποτε ένα σοφό ψυχολόγο να ισχυρίζεται.

Και τότε μου μπήκε η ιδέα. Μόνο του; Όχι δά. Εγώ θα πάρω δύο ανθρώπους έντελως ά- διαφορους μεταξύ τους και ανυποψίαστους και θα τους θέλω ν' αγαπηθούν μέχρι παλαβομά-ρας. Και θα κάθω να κοιτάω να γαίρωμαι το έπιτεγμά μου και να κάνω χαλί. Και τους ξε- διάλεξα. Ήτανε μία έποχη ασυλλόγιστης νεότη-τος και ήμασταν μία συντροφιά και των δύο φύ-λων. Συμμάζεμα σε φιλική σπία όπου χορεύα-με, πίναμε, λέγαμε άστεία και κάναμε πολλές έξυπνες σαλκαμάρες. Στην παρέα μας, λοιπόν, ήτανε, ανάμεσα στους άλλους και τα δυο πρόσω-πα, που έπισημανα για το πείραμά μου. Ο Λάμπρος και η Τζένια. Δεν ήτανε καμιά ξεαι-ρετική προσωπικότητα ο Λάμπρος, όπως έχω να πούμε. Ένας κοινός τύπος νέου, ούτε νοστιμής ούτε άνοστος, ούτε έξυπνος ούτε κουτός, ούτε σοβαρός ούτε έλαφρός, ούτε ψηλός ούτε κοντός, ούτε γοντρός ούτε αδύνατος, ούτε μεγαλορινός ούτε ξεσθός. Κάτι ανάμεσα σ' δά' αυτά. Ο μέσος όρος. Όσο για τη Τζένια θρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση. Και νοστιμή ήτανε και μελαγχολική και έζητη — όσο επιτρέπεται σε μία γυναίκα — και χαρή είχε. Ως τότε κα- νέναν από τους δυο τους δεν είχε δείξει ενδιαφέ-ρον για τον άλλο. Ούτε ιδέα. Αυτό το ήξερα καλά. Και όχι μόνο το ήξερα, αλλά ελα αντι- ληφθί μία έλαφρή κλίση του Λάμπρου σε μίαν άλλη κοπέλα της συντροφιάς, τη Λέλα. Στο άρχικό στάδιο ακόμα.

Τόσο το καλύτερο, είπα μέσα μου. Έγώ, κόριε Λάμπρο, θα σε αποσύρω απ' αυτή την κλίση και θα της δώσω κατεύθυνση προς τη Τζέ-νια. Κι' έσένα, δεσποινίς Τζένια, που κάνεις και την ακατάδεχτη, θα σε βάλω να ερωτευθής το φίλο μου το Λάμπρο, θες δε θες. Τώρα είσα- στε μακριά ο ένας από τον άλλο κι' ούτε κυ- ταλάσσετε καν. Αν ξέρατε τι σας περιμένει! Θα σπείρω στην καρδιά σας ένα αισθήμα, που θα σας ερησκόση το νού. Θα σας κρατάω μ' ε- ναν άορατο σπάγγο σαν μαριονέττες και θα πα- ίζω μαζί σας παρτάσιον. Θα κουνάω το σπάγγο και θα χορεύετε. Γι' έχω δάμα στα παρασκή-νια και θα διασκεδάω με το κατόρθωμά μου...

Βρήκα τη Τζένια μόνη της. Πήρα το πιο σο- βαρό μου ύφος — ύφος Νο 1 — κι' έβριξα τα θέ- μελιά:

— Τζένια, έχω να σου πώ κάτι που σ' ενδια- φέρει.

— Τι, Άλέκο; ρώτησε με περιέργεια.

— Υπάρχει ένας άνθρωπος που του έχεις κά- ψει την καρδιά. Όχι έχω, για να ξεγνούμαι.

— Ποιος είναι;

— Για προσπαθήσε να τον βρής μόνη σου.

— Είναι στον κύκλο μας;

— Μα φυσικά. Πού άλλου θα είναι;

— Ο Γιώργος; (Όχι). Ο Τάκης; (Όχι). Ο Μίλης; (Όχι).

— Η περιέργεια της έστασε στο αποκορύφωμα. Άυτό ήθελε εξ' άλλου. Οι πιο πολλοί έρωτες άρ- χίζουν από την περιέργεια.

— Μά ποιος είν' επί τέλους, Άλέκο; Μη με βασανίζεις.

— Κι' αν στον πώ, τι θα κερδίση ο άθρω-πος; Άραυ έαυ δεν τον έχεις προσέξει...

— Όχι, θέλω να ξέρω

— Λοιπόν, είναι ο Λάμπρος!

— Ο Λάμπρος; Έκανε με φανερή έκπληξη. Ού-τε τον είχα βάλει στο νού μου.

— Το φαντάζομαι. Συνήθως δε θάζουμε στο νού μας το πρόσωπο που τούχουμε κάψει τη γούνα.

— Μ' αγαπάει ο Λάμπρος;

— Τρελάει και παλασός για σένα.

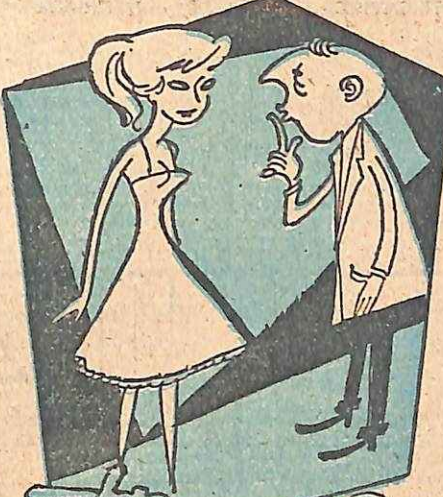
— Δεν έχω αντίληψη να δείχνη κανένα έν- διαφέρον για μένα.

— Αυτό είναι το δρώμα του. Δεν έχεις δή-πως σε κυτάξει; Όπως το σκυλί τον άφεντι του.

— Δεν το παρατήρησα ποτέ, έίπε κολακευμένη.

— Το πιστεύω. Πρώτα-πρώτα γιατί δεν τον κυτάξεις έαυ κι' έπειτα γιατί, αν καμιά φορά γυρίσης τα μάτια σου σ' αυτόν, εκίνους άποτρο-πάει τα δικά του, από δειλία. Και η δειλία εί-ναι το πρώτο συστατικό του άληθινού έρωτα.

— Κι' έαυ πως το ξέρεις;

Παιχνίδι με τις ΜΑΡΙΟΝΕΤΤΕΣ

Ήταν η ερώτησι που περίμενα.

— Μου το εξομολογήθηκε ο ίδιος. Δεν άγνο- ες, έέεεεα, ότι είμαστε πολύ φίλοι και μοιά-με μεγάλη εμπιστοσύνη. Με ξεμοναχιάσε, μου είπα το μυστικό της καρδιάς του και με άρκεισε να μην πώ τίποτα σε κανένα. Ούτε σε σένα ακόμα.

— Ούτε σε μένα; Γιατί;

— Όταν του πρότεινα να μεσολαβήσω, τέλος πάντων, έχω, γιατί τον λυπήθηκε η ψυχή μου, μου το απαγόρευσε. «Όχι, μου λέει, δεν είναι σωστό. Αυτό θάρρινε τον έγωισμό μου. Άν κά-ποιος θα της το πη ποτέ, αυτός θαμ' έχω». Άλ- λά έλέπω, Τζένια, ότι περνούν οι μέρες κι' ο καυμένος ο Λάμπρος δεν αποφασίζει. Κι' αν σήμερα κάναυ αυτή την παρορμησιόνα και παρα- βαίνο το λόγο μου, είναι μόνο και μόνο γιατί σπαράζει η ψυχή μου να θέλω το φίλο μου να ρεύη και να λυώνη σαν το κερί. Δε μπορώ να ξέρω, έέεεεα, τι αισθήματα μπορεί να νοιώθη- για το Λάμπρο. Έχω όμως, μία άπατήρι από σένα. Άν αισθανόσαι το έλαγιστον ενδιαφέρον, δός του λίγο θάρρος. Άλλοιώς, ξεφρανίσου ά- πό το δρώμα της ζωής του. Με τον καιρό, θα το περάση...

Δεν παράλειψα να πλέσω το έγκώμιο του Λάμ- πρου και να τον ανεβάσω στα μάτια της μερικά σκαλοπάτια ψηλότερα από κείνη που ήταν τοπο- θετημένος. Έξεθείσασα το πνεύμα του, τη σα- βορότητα του, τον καλό του χαρακτήρα, τη σα- θερότητα του, τα καθαρά του ποικαίρια και το βείο του άπόστοτρο συνταγματάρχη. Και κατά- ληξα:

— «Ό,τι κι' αν αποφασίσης, όμως, σε ίκετεύω για ένα πράγμα: Μην του φανερώσης ποτέ ότι έχω σου μιλήσει γι' αυτόν. Δε θα μού το συγ- χωρήση. Και δε γνής άφορμή να τσακωθούν δυο καλοί φίλοι.

— Έννοια σου και δε θα το πώ.

— Άνοιξα το αλάκι κι' άφρησα το νερό να ρέχη. Κι' άμέσως τράβηξα για το Λάμπρο.

★

— Γειά σου, Δόν-Ζουάν.

— Εγώ, Δόν-Ζουάν; Από πού κι' άς πού;

— Μ' άρσει που κάνεις και τον άνηέρο.

— Έδώ ένα θύμα σου άναστενάζει για σένα κι' έαυ άπορείς για τον τίτλο που σου δίνω.

— Θύμα μου; (Σκέφτηκε λιγάκι). Μήπως έν- νοείς τη Λέλα;

— Βρέ ποιά Λέλα; Για άσημματα πρόσωπα θα μιλάμε τώρα; Το θύμα σου ζυγίζει πολύ περισ- σότερο, εύτυχ ή οντέ!

— Με κοιραδέυεις, Άλέκο;

— Άι! Όλα κι' όλα. Υποθέτω ότι με ξέρεις για άνθρωπο που δεν άστεύεται με τέτοια ζη-τήματα. Σε ζήλεύω, Λάμπρο. Σε ζήλεύω. Πολύ θα ήθελα να ήμουνα στη θέση σου, αλλά εκείνη, βλέπεις, έχει την ιδέα της σε σένα.

— Πέρτω από τα σύννεφα.

— Και ξέρεις που θα πείσης; Στην άγκαλιά μιάς έξοχης κοπέλλας.

— Επί τέλους θα μού πής ποιά είναι;

— Η Τζένια.

— Πούλωσε τα μάτια του.

— Η Τζένια; Η Τζένια ενδιαφέρεται για μένα;

— Η λέξης «ένδιαφέρεται» είναι πολύ σπνή, για να έκφραση τη φωτιά που άναφες. Η Τζε- νια, κόριε, είναι ερωτευμένη μαζί σου.

— Πώς το καταλάβα;

— Μου το έμπιστεύθηκε μ' ένα τροπο που μ' έκανε να ντραπώ για λογαριασμό σου. Μου είπα: «Μά σπαράζει είναι αυτός, ο φίλος σου ο Λάμπρος; Δεν ήθελε να μού πη παρακάτω. Ξαν να είχε μετανιώσει και γι' αυτή τη φράση που της έβγαλε. Άλλά, με ξέρεις έμένα. Της άπο- σπασα πλήρεις διολογίες. Σ' αγαπάει, Λάμπρο. Τρελή και παλαθή.

— Και γιατί δεν τα λές σε μένα;

— Γιατί περιμένει να της το πής έαυ, κόριε. Πού άκούστηκε μία γυναίκα να κάνει ντεκλαρα- σión σ' έναν άντρα; Δεν πτάσαμε ακόμα σε τέ- τοιο σημείο. Άλλά έσθ που να πάρης είδησι!

— Η αλήθεια είναι ότι δε μού έδωσε να κα- ταλάω.

— Έγώ, να σου πώ, το είχα υποψιαστή, γιατί πολλές φορές έτυχε να την πιάσω να σε κυ- τάζη μ' έπιμονή. Τέτοια κοπέλλα! Όμορφη γε- μάτη πνεύμα και χαρή, με κάτι μάτια υπέροχα...

Το μοῦτρο του Λάμπρου έγινε άσφυα παν σέληνος από την άπροσδόκητη γαρά.

— Πάντως έχω έκανα το καθήκον μου και με είδοποίησα. Από δω και πέρα θα χειρισθής έαυ την υπόθεσι. Μόνο σ' έξορκίζω να μην της πής ποτέ ότι έχω σου μετέβασα τη μεγάλη είδησι.

— Έδωσα το λόγο μου κι' έννοιά να την κρατήσω. Μη μ' έκθέσης σε παρακαλώ. Άν θα της κάψς έρωτική έξομολόγησι, θα ποσθής σαν να μην ξέρης τίποτα.

— Να μένης ήσυχος. Και σ' εύχαριστώ γι' αυτό που έκανες. Άλέκο. Δε θα το ξεχάω ποτέ.

— Άνοιξα το αλάκι κι' από την άλλη άκρη και πήρε το νερό να τρέχη. Ίσως δεν έμενε ποιά τα δυο ρεύματα να συναντηθούν.

11

Αυτός ήταν ο πρόλογος. Η παρτίδα σκηνή της ακευρίας παίχτηκε δύο μέρες αργότερα — έφ'αυτο Κυριακής — ο' ένα από τα σπιτικά που μαζεύαμε. Ο Λάμπρος καθότανε λίγο πιο μακριά από τη Τζένια, στο ευρύχωρο εκείνο σαλόνι. Πλησίασα το Λάμπρο και το σφύριξα σ' αυτή:

— Κότταζε πώς σε κωττάζει! Κι' έκανα τ'όλο και με τη Τζένια. Άν' και ήταν περσιτό, γιατί τα μάτια τους δύο διασταύρωναν βλέμματα γεμάτα περιεχόμενο. Ο Λάμπρος είχε κοκκινίσει και λίγο. Έγώ καθίσα σε μία γωνία και παρακολουθούσα. Σε μία στιγμή η Τζένια τού χαμογέλασε. Ο Λάμπρος σηκώθηκε, πήγε προς το μέρος της και τη χήτησε να χορεύουν. Ύστερα της σερβίρισε μεζέδες και κρασί. Έκείνη τού έδειξε μία θέσι κοντά της. Ο Λάμπρος κάθισε. Έπιασαν την κουβέντα. Ξαναπιάσαν την κουβέντα. Δεν άκουγα, θέβαινα, τι έλεγαν, μα τα γλυκιά τους βλέμματα και τα χαμόγελα μιλούσαν μόνα τους. Και μιλούσα κι' εγώ στον έαυτο μου και τους έβλεπα κι' έλεγα:

— Συγχαρητήρια, κύριε Άλέκο. Σε παραδέχομαι. Οι μαριονέτες σου παίζουν το ρόλο τους. Όταν τελείωσε το πανηγύρι, άργα τη νύχτα, ο Λάμπρος ανάλαβε να συνοδεύει τη Τζένια στο σπίτι της. Την άλλη μέρα ήρθε και με δρής τρισευχυσίμενος:

— Έν τάξει, μου είπε. Άπόψε έχουμε το πρώτο μας ραντεβού. — Δεν πιστεύω να είπες πώς... — Άστείεςες! Ούτε σε αναφέρει καθόλου. Όπως και νάναι, σ' ευχαριστώ, Άλέκο.

Οι μαριονέτες μου τα πήγαν μιά χαρά. Και το είδωλό τους έσκασε σαν μπόμπα στον κύκλο της παρέας. Ο Λάμπρος και η Τζένια; Ποιος να τ'όλεγε! Άλήθεια ποιος να τ'όλεγε; Μόνο εγώ τ'όλεγα. Κι' έτσι, με τόν ίδιο τρόπο και την ίδια έπεξεργασία, λίγον καιρό πιο ύστερα ήρθαν οι άλλες έκρήσεις: Ο Γιώργος με τη Φλώρα. Ο Τάκης με την Κική, την άπρόσιτη Κική. Έγώ, από μέρομαι μου, διασκεδάσα πολύ με τα έρωτευμένα αυτά ανθρώπια. Τα ένεργούμένα μου.

Φαίνεται, όμως, πώς κάποιος δεν κράτησε το λόγο του. Κι' έτσι μία μέρα μου κοιφάλλεται ένας της συνοτροφίας, όνοματι Σταύρος, από τους καινούργιους.

— Άλέκο, μου λέει, θέλω μιά χαρά από σένα. Μιά φιλική έξυμπρέτιση. Χωρίς να με παρεξηγήσης, θέβαινα.

— Λέγε. — Θέλω να μου θρήξ και μία καμιά φιλενάδα. Δεν έχω έχωρηστή προτίμηση στα κορίτσια της παρέας μας. Άς είναι κι' απόψε. Άρκει να τρώγεται. Κι' όμα τελείωση ή δουλειά, άδix κι' ένα καλό δώρο από μένα.

Έγινε έξω φρενών. — Τι είπες, θρέ; φώναξα. — Μη μωρώνη, Άλέκο μου. Έσύ έχεις ειδικότητα σ' αυτές τις έξυμπρετίσεις. Δεν ξέρω αν το κάνης για την ψυχή σου, αλλά θα μπορούσες να κερδίσεις, άπ' αυτές τις εργασίες.

— Παρ' το λόγο σου πίσω, γιατί σε πνίγω! — Ο Σταύρος σάστισε. — Γιατί, θρέ Άλέκο; μου λέει. — Ο Λάμπρος, ο Γιώργος, ο Τάκης που τους κανόνισες φιλενάδα, είναι καλύτεροι από μένα;

— Και ποιος σου είπε ότι... — Γιατί, μουσικό τόχει; Έδώ έχει θούβει ο κόσμος. ΈΆλέκος δ... μεστής; λένε... (Δέν είπα «μεστής»). Είπα μία θαύρητη λέξη, που δεν κρίνω εύπρεπες να τη μεταφέρω (έδώ).

— Είμينا για λίγο άποσθολωμένους. — Άστε, έτσι, αϊ; Το είχαν διαβάσει το πράγμα οι άτμοι; Αυτή ήταν η ευχνομοσύνη τους. Κι' έτσι που νόμω μ'α πώς έπαιξα με τα αισθήματα τών άλλων, αυτοί μου θύάλανε και τ' όνομα.

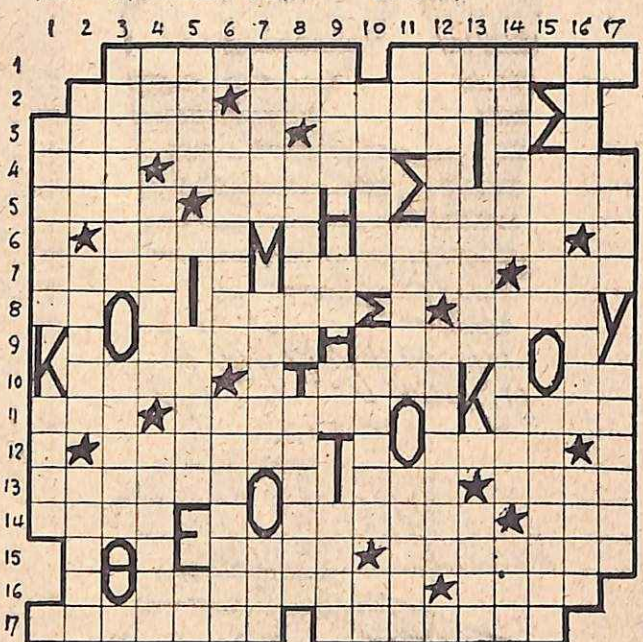
— Λοιπόν, τι θα γίνει, Άλέκο; — Φύγε! τού κάνω. Διάκοφα τις εργασίες μου! Και πραγματικά τις διάκοφα άπ' τότε όπως κι' έκομα από την παρέα. Όχι, είπα, δεν ξαναπαίζω με τα αισθήματα τών ανθρώπων. Άς παίζουν μόνοι τους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 758

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

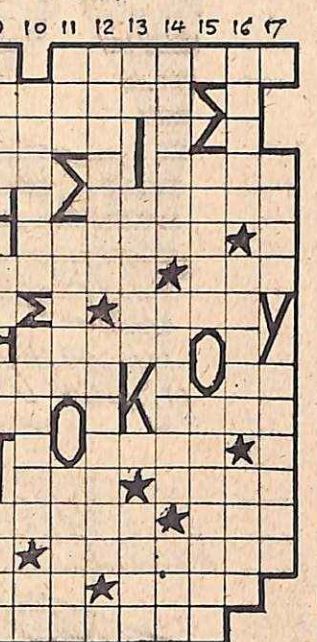
- 1 Δίνει έπικαιρότητα στο παρόν σταυρόλεξο. — Ευρωπαϊκή ώρα.
- 2 Παιγνίδι με καρτιά, άμερικανικής προελεύσεως. — Ο μεγαλύτερος θόλος.
- 3 Άφορά τ'ό σύνολον. — Χρονικό διάστημα.
- 4 Χρονικό έπίρημα: συγχρόνως. — Έργασία τών γεωργών. — Προσπάθεια υπερνίκης.

- κίσεως αντίπαλου.
- 5 Το όνομά του είναι συνώνυμο γλυκύτητας. Προσωπική αντωνυμία (β' προσ.). — Πόλις της Σικελίας.
 - 6 Ευχάριστος από τη γεύση. — Δεν διαφέρουν σε τίποτα από άλλες.
 - 7 Ένας καπνιστής τ'ό θέλει κοντά του... — Ροπή, κλίσις (πληθ.). — Έσαν τ'ό κράτος τού γιου τού 'Ηλίου Αίλιου.
 - 8 Έποθετικό. — Όμηρικ ή μέρα. — Σπριγίμο.
 - 9 Διαδέχεται καμιά φορά τόν έρωτα. — Βρίσκει κανείς έκει καθαρό και δροσερό νερό.
 - 10 Μεταδίδει κίνησι από ένα μηχανισμό σε άλλο. — Περιήχη τής κεντρικής Εύρώπης με πλούσιο υπέδαφος. — Μικρά λουλούδια.
 - 11 Στο ξεπούλημα, ένω όλα είναι πιο φτηνά, αυτό διπλασιάζεται. — Μακάρι στην άφή. — Τ'ό μικρό όνομα Άμερικανού ήθοποιού, που γύρισε φίλμ στη χώρα μας.
 - 12 Μιά από τις Μούσες. — Φάρμακο.
 - 13 Όροϋτα. — Μιάς λάκκος. — Ένα όνομα που έμεινε στην ιστορία με τ'ό έπιθετό «ό τρομερός».
 - 14 'Ηρωϊς όμνώνυμο γαλλικού μυθιστορήματος. — Έχει κατασκευασθή προσπάτως, — Πρόθεσι.
 - 15 Άνοσιούργημα. — Επώνυμο τού Βυζαντινού αυτοκράτορος Λεοντός Γ', ιδρυτού τής όμνώνυμου δυναστείας.
 - 16 Κάτοικος χώρας τής Δ. Άσίας; σ'τα νότια τού Καυκάσου. — Χυμοί φρούτων.
 - 17 ... Μπερνάρ; Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Δεν είναι ικανό για πολλά πράγματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Μεσά. — Άναφορική άντωνυμία (οὐδ.).
- 2 ... Κλαίρ. — Διάσημος Γάλλος σκηνοθέτης. — Τ'ό πρωτό συνθετικό τής πρωτεύουσας μιάς αφρικανικής χώρας. — Ο θεμέλιος λίθος μιάς οικογενείας.
- 3 Τρομερή έπιδημική άρρώστια. — Άρχεσθαι... άρχειν έπιστάσει, λέει ένα ρητό τού Σόλωνος.

- 4 Γάλλος φίλος. — Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ή γνώρισμα. — Παοαλλαγή τού μπικελιού.
- 5 Ιστορική στάσις τής βυζαντινής ιστορίας. — Μέρο τού πλοίου. — Καλύπτουν τή μιση Άρτα.
- 6 Ένα από τ'α τραγικώτερα πρόσωπα τής αρχαίας ελληνικής ιστορίας. — Όδνηει συχνά σε μεγάλη ανακάλυψι.
- 7 Άπόγονος. — Άφθονούν σ'ό Άγιον Όρος. — Άρχικά έπιτελείου.
- 8 Όμόλογα φωνήεντα. — Όμάς, σύνολον. — Κόμμα που γνώρισε κάποτε μεγάλες δόξες.
- 9 Έκπράζουν μίση και κακία. — 100 τετραγωνικά μέτρα. — 270. — Ένα μεγάλο τμήμα τού πλανήτη μας.
- 10 Ευνόινος, ευνόικος. — Ένα από τ'α πολλά που υπάρχουν σ'τη Βενετία. — Ζή και κινείται.
- 11 'Η μπρούλα τού όρίζου και τής Έλλάς. — Μπερδένουν πρόσωπα, άγοραστάς και πωλητάς. — Διαφορετικά σε έκτασι.
- 12 Σκετίζονται με χώρα τής Άπω Άνατολής. — Έγρηξε ό άγών τών Κυπρίων.
- 13 Στο αλφάβητο έχουν τήν άντιθετή σειρά. — Ο πατέρας τού 'Ιάσονος. — Τόποι προσευχής.
- 14 Άπαφρύνονται μετά τ'α μεσάνυχτα. — Νοστιμίζει τ'ό κουλούρι. — Πρόθεσι.
- 15 Έκτάσεις γής (καθαρ.). — Δεν λείπει από καμιά έκκλησιαστική πομπή.
- 16 Κάτοικος χώρας τής Άσίας. — Έσαν άλλοτε άπαραίτητα σ'τα πλοία. — 'Η πρωτεύουσα τού Τονκίνου.
- 17 Πρώτη ύλη για τήν ύφανση. — Έξωτικό φρούτο.

ΝΟΤΗΣ ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
'Η λύσις τού 757
στή σελ. 76

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ για τόν κίνδυνο

Πώς θα τ'ο διδάξετε χωρίς να τ'ο ταράξετε

ΚΑΘΕ τόσο, οι έφημερίδες δημοσιεύουν συνταρακτικές περιπτώσεις μικρών παιδιών, που έπασαν θύματα αυτοκινητικών δυστυχημάτων, άπαγωγών ή σεξουαλικών εγκλημάτων. Εύτυχως, ή χώρα μας... ύστερεί άρκετά σ' αυτόν τόν τομέα, όπου κρατάει τ'ό θλιβερά πρωτεία ή Άμερική. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι πρέπει ν' άγνοήσωμε ή να ύποτιμήσωμε τούς κινδύνους που απειλούν τ'α παιδιά μας, και να μη τ'α προειδοποιήσωμε για να φυλαχτούν.

Άλλά πώς πρέπει να γίνεται αυτή ή προειδοποίηση; Ένας πατέρας είχε εφάρμοσει τήν έξής μέθοδο: Έδειχνε επανειλημμένως σ'ό αγοράκι του ανατριχιαστικές εικόνες παιδιών σκοτωμένων από αυτοκινητικά δυστυχήματα. Έτσι, ό μικρός έμαθε να νάναι προσεκτικός. Συγχρόνως όμως τού δημιουργήθηκε ένα σύμπλεγμα παθολογικού φόβου, που κατάστρεφε κάθε παιδιαστική ευχάριστη τόν, παρέλαυν ένεργητικότητα τού και δέν τόν άφινε να δράση λογικά σε περιπτώσι κινδύνου.

Άλλο τόσο άποτυχημένη είναι και ή αντίθετη μέθοδος: τ'ο να περιοριζώμενος δηλαδή σε χλιαρές συστάσεις. Τ'ο παιδί τις συνήθειζει και δέν τούς δίνει πιά καμιά σημασία.

Πώς μπορεί λοιπόν να διδαχθύν τ'α παιδιά να προστατεύουν τόν έαυτό τους; Βέβαια, είναι σπουδαία αυτά τ'α τ'ο τ'ο έ λέτε — ίδιως αν φροντίζετε να νάναι συντομα και ρεαλιστικά διατυπωμένα. Άκόμη και μιά άπλη φράσι, όπως «Μπορεί να σε χτυπήσει ένα αυτοκίνητο», κάνει τ'ο παιδί προσεκτικό, χωρίς να τ'ο τρομάξει.

Συχνά όμως παίζουν σπουδαίον ρόλο αυτά τ'α τ'ο κάνετε, οι πράξεις σας κι' όχι τ'α λόγια. Άν π.χ. περιορίζετε σ'ό σπίτι για κάμποση ώρα τ'ο μικρό παιδί σας επειδή διέσχισε τ'ο δρόμο άπρόσεχτα πάνω σ'ό παχυντί του, μπόρει να τ'ο κάνει αυτό περισσώτερον έντύπωση από όλόκληρης ώρες έξηγήσεων και συστάσεων. Άλλά και σ'τα κάπως μεγαλύτερα παιδιά, αυτό τ'ο είδος της τιμωρίας είναι άποτελεσματικώτερο άπ' τ'ο μάλωμα ή τ'ό ξύλο.

Έρχομαστε τώρα σ'ους κινδύνους που προέρχονται από κατοικίες ή από άνώμαλους τύπους τού μικρού παιδικού σας πρέπε ν' έξη ότι δέν επιτρέπεται ποτέ ν' ακολουθήσει έναν άγνωστο άνθρωπο — άκόμη και σ'ε μία γειτονική αυλή — χωρίς να τ'ο π'ό πρώτα σ'τη μαμά του, ώστε να έξη έκείνη που βρίσκειται.

Οι ίδιες προφυλάξεις ίσχυουν και για τ'α μεγαλύτερα παιδιά, που πρέπει να βρίσκονται κι' αυτά υπό συχνή παρακολούθησι.

Δέν είναι σωστό από ψυχολογική άποψι να έμπνεύσετε σ'ό παιδί φιλοποψία και δυσπιστία άπέναντι όλων τών ξένων ανθρώπων. Μπορείτε όμως να τ'ο εξηγήσετε πως υπάρχουν μερικοί επικίνδυνοι τύποι, που φέρνουν σε καλωσύνη σ'τα μικρά παιδιά, με τ'ό σκοπό να τούς κάνουν κακό. Δέ χρειάζεται να τ'ο δώσετε περισσότερες εξηγήσεις, που μπορεί να τ'ο ταράξουν και να θολώσουν τις ιδέες τού. Έξηγήστε τού όμως ότι πρέπει να σας τ'ο λέν, όταν κάποιος τού φερθή άσυνήθιστα, κι' άκόμη να μη δεχθή τίποτα άσυνήθιστο που θα τ'ο ζητήσουν, άν δέ σας συμβουλευθή πρώτα. Τόν συνιστάτε δέ να τρέξ άμέσως σ'ό σπίτι σας — ή σ'ε κάποιο φιλικό σπίτι — άν κάτι τ'ο άνησυχήσει.

Διαλέγοντας τις κατάλληλες λέξεις στην κατάλληλη ώρα, θα προειδοποιήσετε τ'ο παιδί σε χωρίς να τ'ο τρομάξετε.

Άποφύγετε τις έκφράσεις που μπορεί να τ'ο ταράξουν, όπως «τρομερός», «κακογύρος», «τέρας», «πράλλος», κλπ.

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Κατά τ'α χρόνια που ζούσε άκόμη ή Θεοτόκος

ΕΙΝΑΙ γνωστή και έχει γίνει ιστορική ή παράδοσι ότι ό πρώτος ζωγράφος τής Παναγίας είναι ό Εύαγγελιστής άπόστολος Λουκάς, που τήν εικονογράφησε όταν ή Θεοτόκος και Παναγνη Μητέρα ζούσε άκόμη. Όταν ό Λουκάς τελείωσε τόν πίνακά του, πήγε και τόν παρούσιωσε στην ίδια, για να τόν εύλογησι. Τόσο έμεινε δέ ευχαριστημένη ή Παναγία από τήν ωραιότητα, τήν ακρίβεια τών χαρακτηριστικών και τών χρωμάτων τού συνδυασμό, ώστε τήν εύλογησε άμέσως και είπε: «'Η χάρις τού έξ έμού τεχθέντος Υιού και Θεού έσται μετ' αυτής πάντοτε...»

Πώς ήταν φυσιογνωμικός ή Παναγία; Και ποιά ήταν ή σωματική της διάπλασι; Μας τ'ο λέει σ'ό σύγγραμμά του «Κήπος τών Χαρίτων» ό Νικόδημος Άγιορείτης. Τά όσα γράφει για τ'ό χρώμα της έπιδερμίδος της, τ'α μάτια, τις θλαφάριδες και τ'α φρύδια της, τ'ό άνάστημα, τ'ό χρώμα τών μαλλιών της, τή μύτη και τ'α χείλη της, τή φωνή της, τ'α χέρια, τ'α δάχτυλά της και τόν τρόπο τού ντυσίματός της, είναι πραγματικώς καταπληκτικά και άφίνον τόν άναγνώστη έκθαμβό!

Ό Νικόδημος Άγιορείτης, σάν άληθινός έπιστήμων συγγραφέας, μάς παραθέτει και τή βιβλιογραφία, άπ' όπου έσταχυολόγησε τις πληροφορίες τού για τήν έξωτερική μορφή τής Παναγίας. Στήριξε λοιπόν τήν περιγραφή τού σ'όν Έπιφάνιο, τόν σοφό Κορέσιο και τ'ό Άθηναίο Μελέτιο.

Τ'ο σχετικό για τήν Θεοτόκο άπόσπασμα από τόν «Κήπον τών Χαρίτων» είναι αυτό:

«'Η Κυρία Θεοτόκος, είχε τ'ό χρώμα τού θεοόχου της σώματος, όμοιον με τ'ό χρώμα τού σταιριού. Είχε τριχάς τής κεφαλής ξανθές. Είχε θλαφάριδες πολύ ώραιους, χρωματισμένους με θείαν σεμνότητα, ώραιστμένους με κόρας μεγάλας και διαπεραστικές όμοιας δέ, κατά τ'ό χρώμα, με τήν μελανήν έλαιάν, καλλυνόμενος με θλαφάριδας φαεινότερες. Τά φρύδια της ήσαν έπίσης μαύρα, κυκλικάς έσχηματισμένα. 'Η μύτη της ήτο όμαλή και εθεία. Τά πανάμια χείλη της ήσαν άθινα, έλαμπαν κομψώς από έρυθρον χρώμα και ήσαν γεμάτα από τών λόγων τήν γλυκύτητα. Είχε τ'ό ιεροπρεπές πρόσωπον όχι στρογγυλόν, αλλά όλίγον μακρόν. Είχε τ'ας θεοόχους χείρας της μακράς, όμοιας και τ'α δάχτυλα των χειρών μακρά και τρυφερά με λεπτότητα. Τ'ό άνάστημά της ύψηλόν, έπιθλητικόν. Έφ'ορει και ή γάστρα ρούχα φυσικάς άπό μόνα των χρωματιστά (αυτόχρονα). Και διά να ελπωμεν καθολικώς, ή Κυρία Θεοτόκος ήτο και κατά τ'α έξωτερικά μέλη τού σώματός της γεμάτη από τόσην θείαν χάριν και σεβασμότητα, ώστε όταν κανείς τήν αντίκριζεν, έλάμβανεν εις τήν ψυχήν τού ένα κάποιον φόβον και εύλάβειαν, και χωρίς να τήν ήξέυρη από προτήτερα, ένώνριζεν άπό μόνον τόν έξωτερικόν χαρακτήρα της ότι άληθώς αυτή είναι Μητηρ Θεού».

Τήν Παναγία τήν είχε δ'η, όταν ζούσε και ό Άγιος Διονύσιος ό Άρεοπαγίτης, ό πολιορκητής τών Άθηνων. Αυτό τ'ο αναφέρει ένας ρήτορας εκείνης τής εποχής, ό Νικήτας Παφλαγών. Στόν εγκωμιαστικό λόγο του για τόν Άρεοπαγίτη, λέει, πώς όταν ό θεός Διονύσιος άκουσε ότι ζούσαν άκόμη ή Παναγία πήγε και τήν είδε. Και τόσο τόν θαύμασε ή εξαίσια ωραιότητα της και τ'α όύρανα όύμα της, πού έβγαίναν από τ'ό Πανάγιό στόμα της, ώστε έξέστη και έφριξεν, όμολογώντας ότι και μόνη ή σωματική διάπλασις, ή στάσις και ή φυσιογνωμία έμαρτύρουν πώς είναι μητηρ Θεού κατά άλήθειαν.

Άπό όλες τις ίερές εικόνες, που ζωγραφίστηκαν κατά καιρούς προς τιμή και δόξα τής Παναγίας και πού γι' αυτές με τόση χάρι και εύλάβεια μάς μιλούν τ'α συναξάρια τής εκκλησίας μας, λίγες έχουν σωθή ως τις μέρες μας. Άλλες άπό αυτές τις κάψανε ή τις κομμάτισανε οι οικονομάχοι, άλλες γασθήκανε ή καταστράφηκανε κατά τ'α χρόνια της δουλείας τού γένους και άλλες εξαφανίστηκαν από τούς άπιστους για τις διαρτίες μας...

Ό πρώτος ναός τής Παναγίας χτίστηκε από τούς άποστόλους Πέτρο και 'Ιωάννη.

Ό πεζογράφος Δαμασκηνός τήν τρυφερή και χαριτωμένη γι' αυτό παράδοσι, που περιέχει και θαύμα, τήν άπογείται σύντομα και άραιάστα σ'ό έργο του «Κυριακή τής Όρθοδοξίας». Μας λέει, λοιπόν, ό Δαμασκηνός ότι άπέναντι από τ'ό Ιεροσόλυμα σε μία άπόστασι ως 18 μίλια, υπάρχει ένα κάστρο με τήν όνομασία Λύδδα. Τόν καιρόν που ζούσαν άκόμη οι πρώτοι Άπόστολοι ό 'Ιωάννης και ό Πέτρος, έχτισαν μιά εκκλησία σ'ό όνομα τής Παναγίας. Έπειτα τήγαν στην Θεοτόκο και τής είπαν: Δέσπονα Παρθένε, σε παρακαλούμε, οι δοῦλοί σου να κάμης μιά δέση για τήν εκκλησία, που χτίσαμε στην Λύδδα, σ'ό όνομά σου! Λοιπόν, να χτίσθης τόν κόπο να έρθης ως εκεί να τήν εύλογήσης γιατί θέλουμε να κάνουμε τ'α έγκαινιάς...

Σύρτε και θέλετε με εύρη έκεί. Έπήγαν, λοιπόν, τότε οι δύο Άπόστολοι στην εκκλησία και — ό τού θαύματος! — είδαν τήν Παναγία ζωγραφισμένη σ'όν δεξιό μαρμάρινό σ'όλό της έκκλησίας... Άπό τότε άρχισε ή ανέγερσι τών μεγάλων και πολυτελών ναών σε κάθε ελληνική γή σ'ό όνομα τής Παναγίας και ζωγραφισμένων πάρα πολλές εικόνες από μεγάλους και διάσημους βυζαντινούς ζωγράφους κατά τήν άκμή τής τέχνης, τόν καιρό τών βυζαντινών αυτοκρατοριών. Άπό αυτές σωζόν τ'α άκόμη μερικές σήμερα και σάν θαυματουργές τις τιμούσιν έχαστασ'όι Χριστιανοί.

Τά χρόνια εκείνα θαυμασιώτερος και ιστορικώτερος ήταν ό περιόχτος ναός τών Βλαχερνών, σ'ό βάθος τού Κερατίου κόλπου τής Κωνσταντινούπολεως, όπου έρισκταν και ή «Άγία Σορός», δηλαδή τ'ό κιβώτιο, όπου φυλαγόταν ή τιμία έσθής τής Θεοτόκος. 'Η πανθαύμαστη αυτή εκκλησία χτίστηκε από τήν βασίλισσα Πουλχερία, στα 500 μ.Χ. και άνακαινίστηκε ύστερα από τόν αίσωκρόταρο 'Ιουστινόν.

Αυτός ό ναός τών Βλαχερνών κάηκε «έκρηξι εδάφους» σ'α 1070 μ.Χ. από πυρκαϊά, που μεταδόθηκε από τήν «άκοιμητη» καντήλα, αλλά άκόμη ώραιότερο και πιο μεγάλο τόν ξαναφτιάξε ό Άνδρόνικος.

Περίεργη όμως ήταν ή τύχη τής εκκλησίας αυτής. Γιατί λίγα χρόνια πριν από τήν άλωση τής Κωνσταντινούπολεως, τ'ό 1434, ξανακαίγεται! Και άφορμή τής δεύτερης αυτής πυρκαϊάς τής ολοκληρωτικά καταστροφικής τού ναού ήσαν, κατά τόν χρονόγραφο, μερικά άρχοντόπουλα, που είχαν ανέθει στις στέγες από τ'ό έσωτερικό τής εκκλησίας, για να επιάσουν νεσσούς περιστέρων. Φαίνεται πώς άπό άπροσεξία έφριξαν κάτω άναμμένα κεριά και άναποδογύρισαν καντήλα στα περίγραμμα χαλιά, που τά όνόμαζαν πεύκις. Ύστερα από τή δεύτερη και τελευταία αυτή πυρκαϊά όλα τ'α πολυτελέστατα λείψανα τών επιχρυσωμένων μαρμάρων τού ναού χρησιμοποιήθηκαν σε άλλες οικοδομές τών κατακτητών. Σήμερα δέ, από όλο αυτό τ'ό θυζαντινό μεγαλείο, μόνο μιά άψίδα έχει περισσάει και συμπεριλήφθηκε σ'ό πενιχρό εκκλησάκι τής Παναγίας τών Βλαχερνών, που κατέλαβε τόν τόπο τού περιόχτου ναού!

Άπό τήν Παναγία, τή Μητέρα τού Θεού, τιμή και λατρεία, έχει έπекταθή σήμερα κατά τρόπο μοναδικό και άπάνταστα μεγαλειώδη. Άμέρητες είναι οι εκκλησίες σ'ό όνομα της, στην Στερέα, τήν Πελοπόννησο, τ'α νησιά, τήν Θεσσαλία, τήν 'Ηπειρο, τή Μακεδονία, τή Θράκη...

Πανελλήνια γνωστός είναι τής Τήνου.

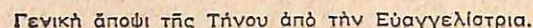
Τής Ύδρας, έπίσης, με τόν δαντελωτόρνευτο αλαβάστρινό τέμπλο της.

Άκόμη ή μαρμαρένια Έκατονταπυλιανή τής Πάρου.

Άλλά παντού σε όλόκληρη τήν Έλλάδα είναι εκκλησίες μεγαλύτερες και μικρότερες, που τιμούν τήν Κοίμησι τής Θεοτόκου. Έχουμε τή Πεντέλη, τής Φανερωμένης (στην Άττική), τού Προυσού (στην Αιτωλοακαρνανία), τού Μεγάλου Σπηλαίου και τής Άγίας Λαύρας (στην Πελοπόννησο). Άκόμη τού Άγιάθωνος, τής Ξενιάς και Βαρνακόβης, τής Γοργολήκου, τής Μαλίδης, τής Έλεούσας, τής Θαλασσιότισσας, τής Παναγράτου, τής Καλαμιώτισσας, τής Φανερωμένης τού Κεχροδουλιού στην γυναικεία μονή τής Τήνου και άλλες άπειρες. Όποιος ρίξη μία ματιά σ'όν πίνακα, τόν έπίσημο για τις μονές και τις εκκλησίες, που υπάρχουν σ'ό ύπουργείο Παιδείας, θα μείνει κατάπληκτος από τήν άπειρία.

Δέν έχουν αριθμό και τέλος, νομίζει κανείς. Κάθε μία έχει τήν ιστορία της, τήν παράδοσι της, τ'α χημάτά της, τ'α νερά της και τ'α αγιάσματα, τή δροσιά και τή χάρι της, χάρι διπλή και περίσσεια, χάρι που φέρνει άνάψυξι σωματική, χάρι που άγιάζει τήν ψυχή...

Οι ώραιότερες και πιο θαυματουργές εικόνες θεωρούνται τής Μεγαλοσπηλιάτισσας, που είναι καιμωμένη από κερί, τής μονής τού Προυσού και τής Παναγίας τής Ξενιάς. Και οι τρεις παριστάνουν τή Θεοτόκο με τ'ό Θεόν Βρέφος στην άγκαλιά της. Αυτές τις εικόνες τις στολίζουν πλουσιώτατα άναθήματα από χρυσό και πολύτιμες πέτρες. Άλλά β'τι θαρραίνει περισσότερο από τ'ό θα

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις

— Ναι τὸν τιμωρήσει ὁ
Θεός! λέμε γιὰ κάποιον, πού
μας ἀδίκησε καὶ μάς ἔβλαψε.
Ποτέ δὲ θ' ἀκούσεις ἐνὰ
τὸν τιμωρήσει ἡ Παναγία!». **Ἡ Παναγία δὲν τιμωρεῖ. Πάν-
τα συγχωρεῖ καὶ συνηγορεῖ!**

Μὰ κ' ἰοὶ οἱ Ἱταλοὶ ζητοῦσαν
τὸ ἴδιον. Ὅχι σὰ στρατός.
Σὰ στρατὰ ἔβλεπαν. Σὰν ἄνθρωποι.
Σὰν στρατὸς ἔβλεπαν τὴν ἀ-
δικία, τὴν ἀντιχριστιανική
πράξιν τους. Σὰν ἄνθρωποι ἐνοι-
θάν κ' αὐτοὶ τὸν ἐαυτοὺς αὐτοὺς
ἀκούοντες. Γιατί, νὰ σκοτα-
δοῦν; Γι' αὐτὸ ζητοῦσαν νὰ
βρεθοῦν κ' αὐτοὶ κάτω ἀπὸ
τὴν σκέπη τῆς Θεοτόκου καί
βλέψαμε πλῆθος ἀπὸ μικρὰς
χρυσῆς εἰκονίστας τῆς Πανα-
γίας, κρησάμενες στὸ στή-
θος τῶν Ἱταλῶν στρατιωτῶν.
Ἡ ἱταλικὴ εὐαισθησία στὸ

θηροκευτικό θέμα και ιδιαι-
τέρως η βαθειά τους ελπί-
δα κι' αγάπη στην Πανα-
γία, φαίνεται καθαρά στη με-
γάλη τους προσπάθεια ν' ά-
ποσείσουν την ευθύνη για τόν
άνεργο τορπιλισμό της "Ελ-
λης" στα νησιά της Τέχνης, επί-

— Γρήγορα θά ψάλλουμε
τὴ «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῇ
τῇ Νικητήρια»...

κλονιστική γιορτή της Πανα-
γίας, με τὰ μεγάλα καὶ μι-
κρὰ θαύματα, αὐτὰ ποὺ σω-
ζουν λαοὺς κι' ἀνθρώπους,
αὐτὰ ποὺ στηρίζουν τὸν Κό-
σμο καὶ τὸν ἀνεβάζουν ψηλά,
τὸν ζυγώνουν κοντὰ στὸ Θεό!

ΔΑΥΙΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ
Στά στούντιο της Ταινιοθήκης πρόκειται
σε λίγες μέρες η έναρξη του γυρίσματος
ένος ακόμα φιλμ με θέμα επεμπνευσμένο
από τη Βίβλο. Ο τίτλος του είναι «Δαυί-
δ και Γολιάθ». Πρό ημερών δὲ στὸ ε-
κδροσμένο τῆς Ρώμης, ὁ μικρόσωμος ἡ-
θοποιὸς "Ibo Παγκίτς" ποὺ θὰ υποδυθῇ
τὸν Δαυὶδ ὑποσχέθηκε τὸ γιγάντιο Κρό-
νο, ποὺ θὰ υποδυθῇ τὸν Γολιάθ. Ὁ Κρό-
νος θεωρεῖται σήμερα ὁ πρὸ ὕψους καὶ
σωματώσεως εκπροσώπος τῆς λευκῆς φυ-
λῆς πάνω στὸν πλανήτη μας.

A. K. E.

МИХАИЛ ЗЕВАКО

Η συνκλονιστική αυτή αντίθε-
ση ανάμεσα στη μητέρα και την
κόρη από το ένα μέρος κι' ανα-
μεσα στον πατέρα και το γιο
από το άλλο, οδηγεί σε μία σει-
ρά από δραματικές συγκρούσεις
και απόρροια επεισόδια, που δια-
δεχόμενα το ένα το άλλο με την
ταχύτητα κινηματογραφικής ται-
νίας, που γοντεύει και συναρ-
πάει τον αναγνώστη.

Υπάρχουν, έξ' ἄλλου, καὶ οἱ ὁμάδες «ἡπλεωφώνικων κατασκευῶν», ποὺ ἐξυπηρετοῦν συγχρόνως δύο κυρίως. Ἀυτό ἔκανε, ἐπὶ χρόνια, μιὰ ὁμάδα πρὸ 48 Γάλλων λαθρακουστῆς στὴν Τύνιδα, ποὺ ἐφωδίαζαν μὲ τίς μαγνητοφωνικὲς ταινίες, ποὺ ἐπαίρναν, τόσο τὸν πρόεδρο τῆς Τυνησίας Μπουρκίμπα, ὅσο καὶ τίς γαλλικὲς ἀρχὲς τῆς Ἀλγερσίας!

ΠΑΤΑΓΟΣ

ΜΠΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΠΑΛΑΜΟΥΤΙ

Καταγγέλλει δημοσία κι' εὐθαρῶς μπορῶ νὰ πῶ,
πῶς ἐβούλεται μεγάλη ματαραχά στὸ «προ-πόι»,
κι' οἱ παράγοντες τῆς μπάλαις τὰ κατέρησαν στὴ
(ζουλά),
νάρχουν σίγουρη κι' ἐν τάξει τὴν ὥραιά τους... μπα-
(ζουλά)!

Ἐξαγράζαν, συνήθως, ὁμαδοῦλες κι' ὁμάδες
τους φιλάθλους μας περνώντας γιὰ μεγάλα κορ-
(ζουλά),
κι' ἀπαίτουσι δικαίως ὅσοι τὰ λεφτοῦλιά τους ποτὶ
(ρουν)
οἱ ποδοκμπινὰδούροι... πόδι νόνησα νὰ πάρουν!

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Περὶ γέννας τῆς, τούτέστιν, μᾶς μιλάει προσεχού-
 κι' ἀσφαλῶς ὥσπου να φτάσῃ στὸ σημεῖον τῆς λε-
 (χαυς,
 τὸ μυαλό μας θὰ ζαλίσῃ ὁ νουνιᾶς ὁ τζαναμπέτης
 καὶ τὸ σκῶτι θὰ μᾶς πρῆξῃ ἡ Μπε-μπέ μὲ τὸν... μπέ
 (μὲ τῆς!

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Κι' ἂν τυχὸν στοὺς ἀρμοδίους ὁ φτωχὸς ἀποταθῇ
γιὰ νὰ μὴ παῖ καὶ τότε θὰ μπορῶσιν νὰ... πλυθῇ
ἀδιάφοροι ἐκεῖνοι τοῦ γυρίζουνε τὴν πλάτη
ἢ ἀπλῶς «τὰς χεῖρας... νίπτουν», ὥσπερ Πόντιοι Πι-
(λῶται!

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ... ΩΡΙΜΕΣ

Τρίτον σύζυγο θα πάρη έπισοήμως δηλαδή, τρεις φορές κουλούρα γάμου από κεφαλή της θα δώσει και μπορεί να πη κανέννας πώς η γιορσα η Μαρτίη δεν έβριστρε να φτάση και στο «τρεις...έξαμαρτειν»

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Κι' όμως φίλε συμπολίτα, τζάμπα φριττεϊς ώριμμενως
γιατι φεύ! στην εποχή μας είναι καταδικασμένος
ν' αναπνέης υπομόνως δυσσομίες πολλαπλές
και κυττώντας και τους χοίρους, «μη... χοιρότερα»
(νά λες.

ΟΣΑ ΦΕΡΝΕΙ Η ΩΡΑ...

Στόν καιρό μας που τα πάντα έχουν γίνει «κρυβ
(λόνια),
συχνογίνονται κρυβέντες για των ΣΕΚ τα ψωφελονία,
που μας λένε πως υπάρχουν μέσα στη φάρα κάτ
(λακκά)
κι' ότι κρύβεται στο βάθος κάποιο μικροσκοπικό λακκι...

*

Κί' ἂν βεβαίως βγοῦν ἀλήθεια, ὅσα λέγονται ἐπιμό (να),
 στὸ συμπέρασμα οἱ πάντες καταλήγουν ὁμοφώνως,
 οἱ διόφοροι καπῶτοι ἐννοοῦν, στὰ χρόνια αὐτά,
 σέ... «λεφτά» νὰ μεταφράζουν καὶ τῆς. ὥστε τὰ

(ΛΕΦΤΑ!
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σύντομες ειδησούλες

Η ΕΙΔΗΣΕΙ ότι η Μπριζίτ Μπαρντό περιμένει ένα παιδί αναστάσας τους Γάλλους παραγωγούς, που έπρόκειτο να γυρίσουν ένα φιλμ μαζί της. Οι φήμες κυκλοφόρησαν ύστερα από μία επίσκεψη της Μπαρντό σ' ένα γυναικολόγο. Όλοι οι γνωστοί της στάρ άρτισαν να παίρνουν έρωχη τηλεφωνήματα. Κάποιος τηλεφώνησε στο σκηνοθέτη 'Ανρ-Ζωρζ Κλουζώ, που πρόκειται να γυρίσει με την Μπαρντό το φιλμ «Η αλήθεια», για να του ζητήσει να επιβεβαιώσει την είδηση. Εκείνος όμως του απάντησε έκνευρισμένος:

— Για ποιόν με πέρασες, χριστιανέ μου, για το Ζάκ Σαρριέ; Μόνο αυτός και η Μπε-Μπε ξέρουν την αλήθεια.

Ο Κλουζώ έχει διαθέσει για το έργο «Η αλήθεια» 600.000 φράγκα και φυσικά το γύρισμα θα άνα-

σκεται πάντα η πρώτη σύζυγός του, που παραμένει η νόμιμη σύμβουλά του, μία και στην 'Ιταλία δεν υπάρχει διαζύγιο. Το μόνο ελαφρυντικό και για τους δυο είναι ότι ο γάμος τους έγινε στο Μεξικό και συνεπώς δε θεωρείται έγκυρος στην 'Ιταλία.

★ Η Ρίτα Χάιγουορθ αποφάσισε να παραιτηθεί κάθε διώξεως του 'Αλφ Χάν για καθυστερούμενες διατροφές, αφού εξασφάλισε για την κόρη της Γισμίν, το ένα τέτατο της κληρονομιάς, που πήρε ο 'Αλφ από τον πατέρα του 'Αγά Χάν.

★ Ο Ούιλλιαμ Χόλντεν θα έπωφεληθεί της παραμονής του στη Νίκαια, για να ξεκουραστεί και να συζητήσει με τον Ντέιβιντ Λήν, το δημιουργό της επιτυχίας «Η γεύρα του ποταμού Κβάι», τις λεπτομέρειες του νέου φιλμ που θα γυρίσουν μαζί.

— Δε γνωρίζω ούτε τον τίτλο, ούτε μία παράγραφο από την υπόθεση, είπε ο Ουίλλιαμ. Έγω όμως απόλυτη εμπιστοσύνη και λατρεία τον Ντέιβιντ Λήν.

★ Η Γερμανίδα ηθοποιός Χίλντεγκαρντ Νέφ, που μένει τώρα σε μία κομψή βίλλα του Λονδίνου, κοντά στην έπαυλη του Μίκαελ Γουάιλντινγκ, δήλωσε ότι πολύ σύντομα θα παντρευτεί τον 'Αγγλο συνάδελφό της Ντέιβιντ Κάμερον, που είναι αρκετά γνωστός στην πατρίδα του. Το μόνο εμπόδιο είναι ότι ο Ντέιβιντ είναι ήδη παντρεμένος. Η γυναίκα του όμως έδειξε μεγάλη κατανόηση κι έσπευσε να υποβάλει πρώτη αυτή αίτηση διαζυγίου. Ο Ντέιβιντ πάντως δήλωσε τα εξής:

«Η Χίλντεν κι' εγώ επιθυμούμε να παντρευτούμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Φαίνεται όμως απίθανο να το επιτύχουμε πριν από τα τέλη Δεκεμβρίου.

★ Η 'Αρλιν Ντάλ απόκαλύπτει πως δεν έχει καθόλου αγαθές σχέσεις με την Τζόαν Κράουφορντ. Την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε, το 1947, λέει η 'Αρλιν, της είπα: «Χαίρω πολύ που σ'α γνωρίζω, είσατε πάντοτε η αγαπημένη μου ηθοποιός, όπως όλη τη ζωή μου». Τζόαν δε μου ξαναμίλησε.

★ Η γαλλική κινηματογραφική παραγωγή σημείωσε κι' αυτή σημαντική κάμψη. Κατά το πρώτο εξάμηνο του 1959 γυρίστηκαν 58 φιλμ, ενώ κατά την αντίστοιχη περίοδο του 1958 είχαν γυριστούν 65. Η πτώση δε θα ήταν τόσο σημαν-

τική αν δεν υπήρχε και μία άλλη ανησυχητική λεπτομέρεια. 'Επί των 66 φιλμ του 1958, τα 39 ήταν 100% γαλλικά και τα υπόλοιπα συμπαραγωγές. 'Ενώ από τα 58 φιλμ του 1959 μόνο τα 23 είναι 100% γαλλικά. Από τα υπόλοιπα, τα 27 είναι συμπαραγωγές με την 'Ιταλία.

★ Μία πυρκαϊά κατέστρεψε στα στούντιο της Ρώμης τα ντεκόρ του φιλμ «Η Κορνήλιαν στις φλογές», προξενώντας ζημιά 20 εκατομμυρίων λιρετών και τραυματίζοντας ελαφρά 20 άτομα. 'Επρόκειτο ακριβώς να γυριστούν μία σκηνή πυρκαϊάς, η φυσική της όμως αντί να διευκολύνει, κατέστρεψε τα σχέδια του σκηνοθέτη. Οι πρωταγωνιστές του φιλμ Πιέρο Μπρασσέρ και Ντανιέλ Ζελέν συνέβαλαν με όλες τους τις δυνάμεις στην κατάσβεση του πυρός.

★ Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα και θεαματικά αμερικανικά φιλμ, που γυρίστηκαν τελευταία στην Εύρωπη είναι και το έγχρωμο μουσικό φιλμ της «Μέτρος», μία πρώτη φορά, το οποίο θα μετονομασθεί αργότερα «Διακοπές στο Κάπρι». Ο Μάριο Λάντσα έχει στο φιλμ αυτό για συμπρωταγωνιστές, εκτός της Τζάκ Γκράμπιερ, τρία λαμπρά αστέρια του γερμανικού κινηματογράφου: τον Κούρτ Κάζνερ, τον Χάινς Ζένκερ και την Γιοχάννα φον Κόκτσιαν. Στο φιλμ αυτό ο Μάριο Λάντσα τραγουδάει 12 ωραία τραγούδια, μεταξύ των οποίων το «Κόμης πρίμας» και το «Τζαμάικα ρόκ».

★ Η νεαρά και χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του φιλμ Γιοχάννα φον Κόκτσιαν, είναι τόσο προληπτική, ώστε δεν αρχίζει ποτέ το γύρισμα ενός νέου έργου, αν δεν έρθει προηγουμένως μόνη της ένα δόλωρο τετράφυλλο τριφύλλι.

★ Οι αμερικανικές οικονομικές υπηρεσίες, ζητούν από τους κληρονόμους του Τζάκσον Πάουερ 295.000 δολάρια, για φόρους κληρονομιάς από τα χρήματα και τα κτήματα που πήραν.

★ Η Γκρέτα Γκάρμπο έπρόκειτο, όπως κάθε χρόνο, να πάρει κι' εφέτος μέρος στην κρουαζιέρα του κ. 'Ανδρέ στα ελληνικά νησιά με τη θρυλική όμως προτίμηση τελευταία στιγμή η Παρίσι επειδή είχε να φύγει για το Κάλας. Η Γκρέτα δεν έχει τίποτα με την Κάλας, αλλά δεν έννοει να θρί-

σκετά δίπλα της ένα άλλο αστέρι που μπορεί να τη συναγωνιστεί σε λαμπρότητα. Ο κ. 'Ανδρέας δικαιολόγησε απόλυτως την παλιά καλή του φίλη κι' έφυγε φέτος χωρίς αυτήν.

★ Η Μαρτίν Καρδλ παντρεύτηκε στην 'Αίτη το γιατρό 'Αντρέ Ρουβέζ και φαίνεται αποφασισμένη περισσότερο από κάθε άλλη φορά να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο. 'Αφού είπαν το καθιερωμένο «αί» μπροστά στο δήμαρχο του Πόρ-ά-Πρένς, οι δυο σύζυγοι έφυγαν για το Περού, όπου θα περάσουν τις πρώτες μέρες του μήνα του μέλιτος. 'Ακολούθως δε θα έρθουν για δυο εβδομάδες στο Παρίσι και στην Κωνσταντινούπολη.

★ Η Νόελ 'Αντάν και ο

Ο Μάριο Λάντσα

Σίδνεϊ Τσάπλιν, που πρόκειται όπως δήλωσαν να παντρευτούν σύντομα, φιλοξενούνται τις μέρες αυτές από τον Ρέξ Χάρισσον, στη βίλλα του στο Πορτοφίνο.

★ Ο Ροσάννο Μπράτσι περνά τις διακοπές του στη Ρώμη. Στις αρχές Σεπτεμβρίου θα φύγει για το Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Η σειρήνα» με πρωταγωνίστρια Λέσλυ Κρόν. Σκηνοθέτης του φιλμ είναι ο Ρόμπερτ 'Αλντρίχ, ο οποίος αποφάσισε να γυρίσει όλα τα εξωτερικά στην Πολωνία.

★ Η 'Ωντρε Χέμπμπορν ξαναέρχεται τη χώρα της ζωής. Οι γιατροί την διαβεβαίωσαν πως θα μπορέσει ν' αποκτήσει στο μέλλον δυο παιδιά θέλει. «Ο Μέλ (Φέρρερ) μπορεί να δείχνει μεγάλη κατανόηση, είπε η 'Ωντρε, ξέρω όμως καλά πόσο αγαπά τα παιδιά και πόσο θα ήθελε ν' αποκτήσει έναν».

★ Η Τζόαν Γουόντγουορντ αρνείται ομόλογη πως ο πρώτος άντρας που αγάπησε ήταν ο Βάν Τζόνσον. Σήμερα όμως αυτό ανήκει στο παρελθόν και είναι η πιεστή και αφοσιωμένη σύζυγός του Πάολ Νιούμαν.

★ Η Τζόαν Κόλλινς, δήλωσε πως δεν πρόκειται να ξαναδηθεί το γιατρό Τζωρτζ 'Ενγκλουντ, που είχε γίνει τον τελευταίο καιρό ο μονίμος συνοδός της. «Τον έπεισα, είπε, να ξαναγυρίσει κοντά στη γυναίκα του και στα τρία παιδιά του».

★ Ο Πάολ Νιούμαν, που θεωρείται ο σωσίας του Μάρλον Μπράντο, διολόγησε με μετριοφροσύνη πως έδωσε μέχρι σήμερα περισσότερα αυτόγραφα σε ανθρώπους που τον εξέλεξαν ως Μάρλον, παρά σε δικούς του θαυμαστές και θαυμάστριες.

★ Τα έγκαίνια του πρώτου κινηματογραφικού φεστιβάλ της Μόσχας έγιναν στις 3 Αυγούστου. Συμμετείχαν 51 χώρες, οι οποίες αντιπροσωπεύονται με 142 φιλμ. Πολλές προσωπικότητες του παγκοσμίου κινηματογράφου έφτασαν ήδη στη ρωσική πρωτεύουσα, στην οποία το Φεστιβάλ έχει δώσει μία πανηγυρική όψη.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Γιοχάννα φον Κόκτσιαν

Ελήθη αν η Μπαρντό, η οποία γυρίζει τώρα το φιλμ «Θέλετε να χορεύετε μαζί μου» πρόκειται πράγματι να γίνει μητέρα.

Η ίδια η στάρ έσπευσε όμως να διαψεύσει την είδηση και δήλωσε πως όταν συμβεί πραγματικά αυτό το ευχάριστο, θα το ανακοινώσει άμεσα στον κόσμο.

Στο μεταξύ η Μπριζίτ γύρισε στη Νίκαια την πιο τολμηρή σκηνή του νέου της φιλμ «Θέλετε να χορεύετε μαζί μου». Οι τεχνικοί που την παρακολούθησαν αναγκαστικά δεν κρύβουν τον ενθουσιασμό τους για όλα αυτά.

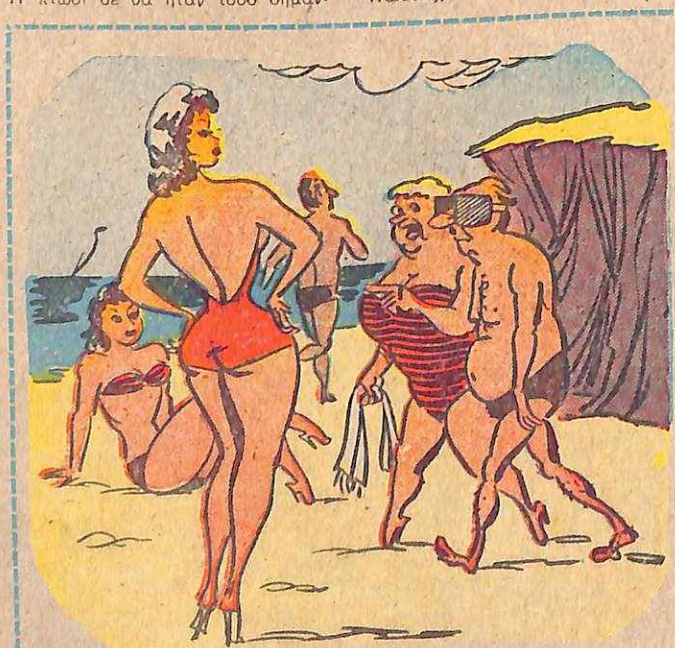
★ Η 'Αγγλίδα ηθοποιός Ντιάνα Ντόρς υπέβαλε μήνυσι κατά της αμερικανικής εταιρείας R.K.O. επί δυσφημίας. Κατηγορεί τους διευθυντές ότι διαδίδουν πως έχει πέσει σε δυσμένεια και πως έχει καταντήσει γελοία, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουν τη διακοπή της συνεργασίας τους και την ακύρωση του συμβολαίου. Η Ντιάνα ζητάει 1.275.000 δολάρια για τη ζημία, που της προξένησαν οι διαδόσεις αυτές.

Οι διευθυντές της R.K.O. όμως αντεπιτιθέμενοι, κατέθεσαν κι' αυτοί στο δικαστήριο αποδείξεις ότι η στάρ κατάρρωσε να δημιουργήσει διεθνώς μία φημ γυναικάς χωρίς ίχνος σοβαρότητας, ξεστομίζοντας, διεθυμνώντας και ικανώς για όλα, προκειμένου να δημιουργήσει θόρυβο γύρω από το όνομά της.

★ Ο Κάρλο Πόντι αποφάσισε να πάει να συναντήσει τη Σοφία Λόρεν στη Ρώμη. Ο διάσημος παραγωγός, που θεωρείται διγλάσις στην 'Ιταλία, δήλωσε στην 'Ελθετία, όπου βρίσκεται ακόμα:

«Η γυναίκα μου δε δίστασε να μπει στο... κλουβί των λεόντων! Τώρα είναι η σειρά μου. 'Αρκετά κράτησε το σκάνδαλο. Πρέπει να πάω στη Ρώμη για να τακτοποιήσω επί τόπου και μόνος μου όλες τις έκκρεμότητες».

Για τον Πόντι τα πρόβλητά είναι πολύ πιο σοβαρά από γάτο. Σας φέρε, δεδομένου ότι στη Ρώμη θα

— Κατευθείαν μπροστά το κεφάλι σου, Λάζαρ... (Του 'Αρχελαου)

Κίμ Πάρις

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΩΜΑ

γλυτώσω με ψυχικές μόνο αθαρσίες...
 "Ο άντρας τόλμησε να ρωτήσει:
 — Καί... ή φίλη σας;...
 "Ένα δάκρυ λαμπύρισε—σαν άστρο έ-
 πίγειο — μέσα στο άσημένιο μισοσκό-
 ταδο:
 — "Η φίλη μου... δεν έζησε... "Εκεί, σε
 ένα δωμάτιο του σανατορίου, ξεψύχησε
 στην άγκαλιά μου... Γιατί ή αρρώστεια
 της μάς ένωσε πάλι... Καταλάβαμε ότι
 δε φταίγαμε έμείς, αλλά αυτός, που είχε
 παίξει το έλεινό παιχνίδι του με καθε-
 μία μας χωριστά... Τί όφελούσε; "Η Κα-
 τερίνα πέθανε! Κι' εγώ έζησα, γιά να
 μείνω όμως γιά πάντα αίσθηματικά πε-
 θαμένη...

Τά λόγια τής γυναίκας σβύσανε μέσα
 στη νύχτα, τά πήρε ένας διαδατικός
 μπάσης και τά τράβηξε βαθεία στη θα-
 λασσα...
 "Ο άντρας τόλμησε να κάνη μια πα-
 ρατήρηση:
 — Όμως... όλοι οι άντρες δεν είναι
 ίδιοι...

"Η γυναίκα ξανασήκωσε τούς ώμους της, με μια
 νευριασμένη κίνηση.

— Μπορεί... "Αλλά εγώ τούς βλέπω ίδιους — συ-
 νενόχους αυτού του πρόστυχου, του χυδαίου, του τι-
 ποτένιου που μούκανε τόσο κακό!...

— Δέ μπορείτε να νοιώσετε ότι εγώ διαφέρω;...
 τής ψιθύρισε θερμά.

— Κι' αν διαφέρετε, αυτό δεν έχει καμιά σημα-
 σία γιά μένα... "Εγώ δε μπορώ να πιστέψω στην ά-
 γάπη σας, γιατί, απλούστατα, δε μπορώ να πιστέ-
 ψω πιά σε κανέναν άντρα!...

— Είσαστε πεισματάρη!...

— Όχι, πιστέψτε με... Δεν τό κάνω από πείσμα:
 Αύτή ή οίκτρά περιπέτεια που σάς διηγήθηκα μου
 δημιούργησε κάτι σαν ψυχική άναπληρία, που νομίζω
 ότι είναι μόνιμη... Δέ μου μιλάει πιά τίποτα στην
 ψυχή—ούτε τό φεγγάρι, ούτε ή άστροφεγγιά, ούτε
 ή νύχτα, που πλαισιώνουνε τόσο γοητευτικά τόν έ-
 ρωτα, γιά να τόν κάνουνε συχνά κακοποιοό ντυμένον
 μέσα στην άπατηλή γοητεία...

Κατόλαβε ό άντρας ότι τούλεγε την αλήθεια...

— Δεν ξέρετέ πόσο με άπογοητεύει ή έπιμονή
 σας... τής είπε. Γιατί... ίσως να γνωρίζατε στο πλάι
 μου την εύτυχία — και να τη χαρίζατε και σε
 μένα...

— Την εύτυχία μου τη σκότωσε γιά πάντα ή δυ-
 σπιστία—κάτι πιό πολύ, πιό δυνατό και παντοτεινό:
 Τό μίσος μου γιά τόν άντρα!

Χαμογέλασε με σκληρό σαρκασμό γιά να προσ-
 θέση:

— Βλέπετε, λοιπόν, ότι ματαιοπονείτε...

"Ο άντρας έσκυψε χαμηλά τό κεφάλι του και δεν
 άπάντησε...

Καταλόβαινε ότι έπρεπε να διαγράψη τό όνειρό
 του... Κι' αυτό τόν πονούσε βαθεία...

Αύτή ή ύπεροχη γυναίκα είχε γίνει ή συνισταμένη
 στις σκέψεις του, τό έπικεντρο τού έρωτικού ένδια-
 φερνός του...

"Ηταν όμως άδύνατο να τόν αγαπήσση. "Η άπο-
 γοήτεψι είχε σκοτώσει γιά πάντα τό αίσθημά της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΟ

ΟΛΑ ΨΕΥΤΙΚΑ!

Σήμερα μπορούμε να είμαστε σίγουροι πώς οι φυσιογνωμίες
 κι' οι σιλουέτες που βλέπουμε γύρω μας είναι... γνήσιες.
 Δέ συνέβαινε όμως τό ίδιο πριν από 200 ή 300 χ:όνια. Πράγ-
 ματι, τό 17ο και τό 18ο αιώνα, άντρες και γυναίκες χρησιμοποιού-
 σαν τά πιό άπίστευτα μέσα γιά ν' αύξήσουν τη φυσική γοητεία
 τους. "Ηταν δέ εύκολη τότε... ή άπάτη, γιατί τό φλέρτ γινόταν
 από μακριά. "Όταν όμως παντρεύονταν οι άντρες βρίσκανε συ-
 χνά τη γυναίκα τους πολύ διαφορετική άπ' ό,τι τη νομίζαν! Τά
 στρώγγυλά μάγουλά της π.χ., που τόσο τούς είχαν μαγέψει, ό-
 φείλονταν ίσως σε κάτι είδικά παραγεμίσματα, που εφαρμόζονταν
 στο έσωτερικό του στόματος κι' έβδαν ώραιές καμπύλες στο πρό-
 σωπο!

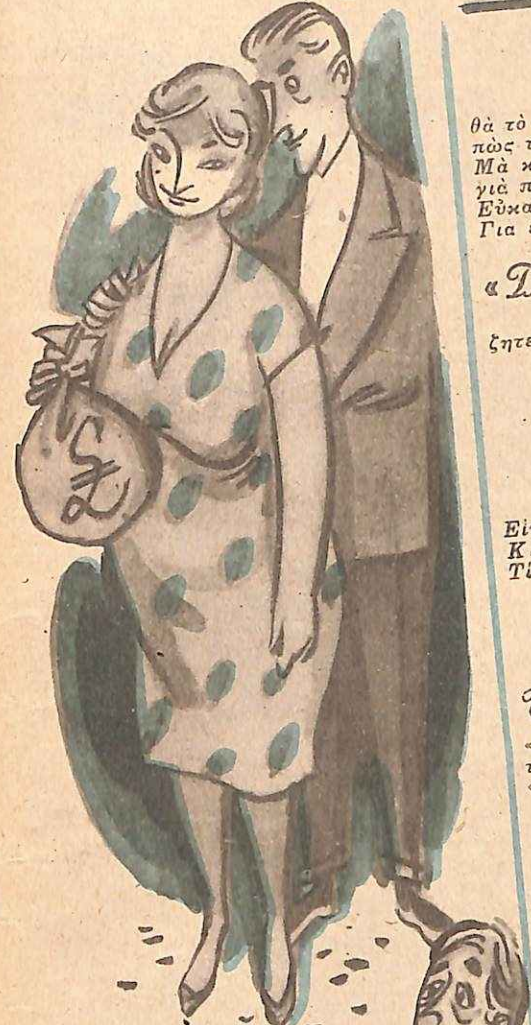
"Αλλά κι' ή νύφη άπογοητευότανε όχι λίγο, όταν έβλεπε τό
 γαμπρό να βγάξη τίς... ψεύτικες γάμπες, που φορούσε μέσα άπ'
 τά εφαρμσστά παντελόνια τής έποχής εκείνης γιά να φαίνεται πιό
 γεροδεμένος άντρας!

Οι κο:σέδες ήταν πολύ τής μόδας, και γιά τά δυό φύλα.

Τό 17ο αιώνα, οι γυναίκες συνήθιζαν να δένουν σφιχτά πάνω
 στο κορμί τους ένα είδος κορσέ και να τόν αλείβουν ύστερα μ' ένα
 μίγμα σαν ύγρο τσιμέντο, που ξεραινότανε και σχημάτιζε... ένα
 έώρακα-γύρω άπ' τό σώμα τους! "Εμεναν δέ μ' αυτό... τό κα-
 βούκι επί 2—3 μήνες συνέχεια!

Μονάχα ένα άπ' τά «κόλπα» αυτού του είδους έθεωρείτο «ά-
 πρεπο» άπ' την καλή κοινωνία τής έποχής εκείνης: "Ένα «μαξιλα-
 ράκι» από σπογγώδες ύλικό, που τό εφαρμόζανε οι ράφτες μέσα
 άπ' τίς άντρικές ζακέτες, γιά να φαίνεται φαρδύτερο τό στήθος!

"Ευκαιρίες!"

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

"Οποιος τυχη να διαβάση
 —άναγνώστα, «δώσε βάσι»—
 τις «μικρές» τις «άγγελίες»
 με τίς χίλιες ποικιλίες
 θα τό δώ—γιατί, κι' αν είσαι και κοντός, τό έννοεις—
 πώς τό πρόβλημα σου λύνονν τό μεγάλο τής ζωής!
 Μά και άλλες σου προσφέρουν σοβαρές διηρησεις,
 γιά προσέξτε και θα δήτε πώς δε λέω άνοησίες!
 Εύκαιρίες που μάς φενύγουν!... Γιατί νάμαστε χαζοί;
 Για έλάτε «άγγελίες» να διαβάσουμε μαζί!

«Δεσποινίς, νεαρωτάτη και σεμνή»—άπλησίαστη!
 κοπανάει κι' ένα «λιαν» στο «εύπαρουσίαστη»,
 «με πολλή καλές συστάσεις»
 ζητεί θέσιν γραμματέως. Νά τής γράψης μη διατάσης.
 Κυνηγεί «περιστάσεις»
 δεν τρεϊ τίς... άποστάσεις
 κι' είναι και «πεπειραμένη»,
 «λιαν» δέ, συνηθισμένη
 να εργάζετ' ή ναμένη
 μέσω άνωμαλιών!...
 Μά να ξέρης να διαβάσης!
 Πάντοτε αυτό είν' ή βάσις.
 Είναι είδική ή γλώσσα των «μικρών άγγελιών»!
 Κι' ή «μετάφρασι» να πούμε, φυσική κι' άδίαστη:
 Τι σημαίνει πού τονίζει τό «εύπαρουσίαστη»;
 Μά και τό «νεαρωτάτη»
 δέ σάς λέει πάλι νάτι;
 "Αν' εκείνο κεί τό «λιαν»;
 Τάβαλε... γιά ποιμίλιαν;

Τά «μαθήματα» επίσης!... Γλέντι τά μαθήματα!
 Είς την έντυπη την «πίτασα» δλες βρίσκουν θύματα:
 «Νεαρά» έδώ «κυρία»—μη διαβάξης νυσταλέα,
 «κυρία» εξασφαλίζει! Δέ φοβάσαι Εισαγγελέα!—
 «Σέ παιδιά και σε κυρίους» παραδίδει άγγλικά.
 Ξέρει και γερμανικά
 ξέρει και ιταλικά...
 ... και Σπανιόλοι αν είχαν έρθει θάξερε κι' ισπανικά!
 Γράψε της, λοιπόν εύθύς.
 Είναι μια γλωσσομαθής.

Τώρα ερχόμαστε, νομίζω και στα «συνοικεία»
 πουνάι όλα «περιβόλε», θανμαστά κι' έξαίσια:
 «Δεσποινίς» και «σοβαρά»
 και «καλή νοικοκυριά»
 «άξιοπρεπούς, έντιμον και λαμπρός οικογενείας»
 και «σεμνή» και «ήθικη»
 και «άγγελ», «χριστιανική»
 «ύγιέστατη» και «νέα»
 —μόλις τριανταεννέα—
 «ζητεί σύζυγον, πενήντα»—τόν ζητεί έπιμονά!
 «Ευπορον» ή βιοτέχνην», έστω κι' έπιστήμανα,
 εργολάβον, ίερα, ή να έχη «έδώδιμα»
 με έφτά—όχτώ χιλιάδες, σταθερόν εισόδημα!
 Μάς τό λέει προηγουμένως ότι είναι κι' «άπό κούνια»,
 «διαθέτει και οικίαν εις τά Νέα Τουρκοβούνια»
 «είς λαμπράν τοποθεσίαν» με «πολύν ρωμαντισμόν»!
 «είς επιπλωσιν μετρίαν» και «όλίγον ρονχισμόν»!
 μά «κι' επιπλωσιν μετρίαν» και «όλίγον ρονχισμόν»!
 Κι' αν τό μαγαζί δέ φέρη ούτε ίσοζύγιο,
 Καί πιστεύει πώς τό «θύμα» θα τό βρής άγάλια.
 (Τά λεφτά τής «άγγελίας»...βρε δεν τάτρωγε στραγάλια;)

Αντιθέτως και οι άντρες ψάχνουνε γιά «τή χαζή».
 Δίχως κόρφοσι και «φόντα»
 «μορφονοί» χωρίς προσόντα
 θέλουν έπειγόντως προίκα γιά ν' ανοίξουν μαγαζί!
 «Κύριος» κομπός και νέος και «πολύ κοινωνικός»
 και... στα πάντα «είδικος»
 θέλει πεντακόσες λίρες. Δεν υπάρχουν άλλοι όροι!
 "Εστω συνοδευόμενος και από γεροντοκόρη!
 Κι' αν τό μαγαζί δέ φέρη ούτε ίσοζύγιο,
 ... τί τούς κάνανε τούς νόμους και τό διαζύγιο;

Τώρα να ή «σοβαρότης»! Τό «ζητείται συνεταίρος»!
 «Επ:χείρησι: μεγάλη»—θα στην πούν «ιδιαιτέρως»!
 «κέρδη εξησφαλισμένα, δώδεκα χιλιάδες έως...»
 «είκοσι» και παραπάνω—έννοείται «μηνιαίως»!
 και «ζητείται συνεταίρος με τουλάχιστον σαράντα»
 Με σαράντα χιλιαδούλες, «όκασιόν», «μεγάλη άβάστα»!
 Στη δουλειά τους είναι «άσσοι»!
 Θα σε κάνουνε «όνάση»!
 Γράψε λιαν έπειγόντως μη χαθής... ή εύκαιρία!
 Θράσος πούχουν τά θηρία!

Επισημασμένο
 Mrs. T. T. T.
 Σοφοκλής Τ.

"Ο άντρας καταλάβαινε ό
 τι έπρεπε να διαγράψη τό
 όνειρό του...

Α ΠΑΝΩ στη βεράντα του κοσμικού ξενοδοχείου
 που έβλεπε την άπέραντη θάλασσα του Αιγαίου,
 λουσμένη με τίς άσημένιες μαγείες του φεγγα-
 ριού, μια γυναίκα κι' ένας άντρας μιλούσαν
 κοντά-κοντά αυτή τη χλιαρή αυγουσιτιάτικη νύχτα.

—Όμολογήστε ότι είναι μια ύπέροχη νύχτα ή ά-
 πομινή... ψιθύρισε ό άντρας.

"Η γυναίκα σήκωσε τούς ώμους της:

— Τό όμολογώ, αν αυτό θα σάς εύχαρίστηση...
 τού άποκρίθηκε.

"Ο τόνος της ήταν παγερός, ή φω της χτύπησε
 σκληρά τά αυτιά του...

— Δεν είσαστε εύαίσθητη... έκανε εκείνος με κά-
 ποιο παρόπινο.

Τά μάτια της άστραψαν άσάλινα μέσα στο άση-
 μένιο μισοσκόταδο:

— Αν έννοητε εύαίσθησία την άνόητη άδυναμία
 τής γυναίκας, που την κάνει να πέφτη οτά χέρια—
 οτά νύχια, δηλαδή—τού πρώτου άντρικού άπατεώ-
 να που θα την πλησιάση με τη μάσκα του αίσθημα-
 τία, τότε όχι! Δεν είμαι εύαίσθητη...

"Ο άντρας χαμογέλασε μελαγχολικά:

— "Η εύαίσθησία δεν κανονίζεται από τη θέλησί
 μας, ούτε ρυθμίζεται με κουμπιά... Είναι κάτι αυ-
 θόρμητο, που παρασύρει την ψυχή και την κάνει να
 στροβιλιζεται σε μια γλυκύτατη διην...

— Μια δίνη, συμπλήρωσε έχθρικά ή γυναίκα, που
 όδηγεί κατ' εύθείαν στο χαμό!

— Γιγντί στο χαμό!... Δεν πιστεύετε στην άντα-
 πόδοσι των αίσθημάτων;...

— Δεν πιστεύω σε τίποτα!

"Η άπάντησή της, κοφτή και ξερή, τόν πόνεσε...

Προσπάθησε να βρής τό χέρι της. "Ηταν παγερό
 κι' αυτό, σαν τά λόγια της.

Τό έσφιξε μέσα στο δικό του, προσπαθώντας να
 τό ζεστανή:

— "Αν θέλατε... μουρμούρισε σιγά, τρυφερά.

— Δέ θέλω! τού πέταξε, τσαβώντας άπότομα τό χέρι της.

Κι' ύστερα, πιό μαλακά, πρόσθεσε:

— "Η, πιό καλά, δε μπορώ...

— Είσαστε άναίσθητη;... Τί κρίμα!

— Ναι! είμαι άναίσθητη... τού άποκρίθηκε με άγρια περη-
 φάνεια...

"Εσκυψε τά μάτια της και τού όμολόγησε:

— Άλλοτε όμως δεν ήμουν έτσι...

Και τά λόγια της αναβλύσανε σά χείμαρρος από τά ώ:αία
 χείλια της:

— Άλλοτε ήμουν κι' εγώ μια κοπέλλα με αίσθήματα — κάτι
 πιό πολύ, με ρομαντισμό... Κτύπαζα τό φεγγάρι—νά, όπως αυτό,
 άπόψε... Κι' έννοίωα τίς άχτίνες του να γλυστράνε μέσα μου γιά
 να γεμίσουνε μελαγχολία τόν όργανισμό μου, και να τόν κάνουνε
 πρόθυμο και έτοιμο γιά κάθε βλακεία... Καί ή βλακεία ήρθε με
 τη μορφή τού έρωτα γιά κάποιον, που δεν τόν άξίζε...

"Ο άντρας την άκουγε με άπληστο ένδιαφέρον:

— Δέ σάς άγάπησε;... τη ρώτησε.

— "Ημαστε δυό φίλες, δυό άγαπημένες φίλες, πούχαμε ζήσει
 κοντά-κοντά από μικρές —στο σχολείο μαζί, κι' ύστερα στη
 ζωή, πάλι μαζί!... Φυσικά, τόν γνωρίσαμε και οι δυό μας... Κι' έ-
 κείνος ό άσυνείδητος άρχισε να πουλάη αίσθηματά και στις δυό
 μας—χωριστά, βέβαια... Δεν ξέραμε τόν έλεινό ρόλο του στη
 ζωή μας, δεν ήτανε δυνατό να τόν φανταστούμε... "Όταν ύποπτευ-
 ήκαμε ότι και οι δυό μας αγαπάγαμε τόν ίδιο άντρα, μίσσησαμε
 ή μια την άλλη! Τί φορτικά λόγια είπαμε—λόγια που μάς πληγώ-
 σανε βαθεία... "Η Κατερίνα, ή φτωχή φιλένάδα μου, δεν άνδεδε:
 "Η κατ'αλήξή της από την άπελπισία της, από τόν πόνο της, από
 την άπογοήτευσί της, ήτανε τό σανατόριο!... Προδομένη στον έ-
 ρωτα, στη φίλη, γονάτισε... "Εγώ ήμουν πιό δυνατή, μόρεσα να

Τό
 ΜΙΣΟΣ
 ΓΙΑ ΤΟΝ
 άντρα

Ηλιοθεραπεία

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Τί θα χρειαστήτε στην ακροθαλασσιά

Ο έχετε πη άμετρητες φορές, κι' όμως δεν είναι άσκοπο να το επαναλάβουμε άλλη μία: Ο ήλιος — ο καλοκαιρινός ήλιος — είναι ένα δραστικό «φάρμακο», που πρέπει να παίρνεται σε δόσεις. Αλλιώς, τα αποτελέσματά του μπορεί να είναι ολέθρια, τόσο για την υγεία σας, όσο και για την ομορφιά σας.

Το ίδιο ισχύει και για τη θάλασσα, που... συνεργάζεται στενά με τον ήλιο, αυτή την εποχή της κοσμοσυρροής στις πλάι. Κάθε γυναίκα επιδιώκει να μοιάσει, τώρα το καλοκαίρι, με... ορεχτική, ξεροψημένη φρατζέλα. Αλλά δεν το πετυχαίνουν όλες ικανοποιητικά.

Χρισμένα άτομα μαυρίζουν απ' τον ήλιο εύκολα, από άλλα, γιατί έχουν διαφορετική σύσταση του δέρματος. Έχει παρατηρηθεί π. χ., ότι όσοι και όσες έχουν μάτια μαύρα ή καστανά, παρουσιάζουν μεγαλύτερη αντίσταση στις ηλιακές ακτίνες απ' τους γαλανομάτες.

Πάντως όμως, όποιος κι' αν είναι το χρώμα του δέρματος και των ματιών σας, να προσπαθήτε πάντα να μαυρίσετε σιγά-σιγά, κι' όχι βιαστικά και μεμιάς. Αυτό το μαύρισμα είναι πιο ακίνδυνο και διαρκεί περισσότερο. Πράγματι, πρέπει να δίνετε στο δέρμα σας τον καιρό να παραγάγει την ειδική χρωστική ουσία του, που το βάφει σκούρο και συγχρόνως το προστατεύει απ' το ηλιακάμμα.

Δεν υπάρχει κανείς λόγος να πάτετε εγκαύματα για να μαυρίσετε. Μείνετε στον ήλιο 5 λεπτά την πρώτη μέρα, 10 τη δεύτερη, κι' αυξήστε έτσι σιγά-σιγά τη διάρκεια της ηλιοθεραπείας, ώσπου να φτάσετε το μέγιστο όριο της μισής ώρας. Μη βιάζεστε τα πράγματα αν δείτε, ότι άργει να μαυρίσει το δέρμα σας.

Αποφεύγετε πάντα τον πολύ δυνατό μεσημεριανό ήλιο. Προφυλαχθείτε από τις καυστικές ακτίνες με μία ειδική λωσίων-φίλτρο, που αφήνει να περάσουν μόνο οι ωφέλιμες ηλιακές ακτίνες. Υπάρχουν διάφοροι τύποι τέτοιων λωσίων, άλλες λιπαρές και άλλες όχι. Διαλέξτε οποία ταιριάζει καλύτερα στο δέρμα σας, βάζοντας λίγο περισσότερο στα πιο ευαίσθητα σημεία του: μέτωπο, μύτη και ώμους. Για ένα κανονικό δέρμα, οι μη λιπαρές λωσίων είναι προτιμότερες απ' τα λάδια. Υπάρχουν τέτοιες με σιλικόνη, που παρέχουν προστασία για πολλές ώρες.

Από τις ίδιες θα μεταχειρισθείτε κι' αν έχετε λιπαρό δέρμα. Αν το δέρμα σας είναι ξηρό, χρησιμοποιήστε αντιηλιακό λάδι ή κρέμα, που πρέπει όμως απαραίτητα να περιέχει ένα χημικό φίλτρο ή λωσίο.

Προσοχή! Τα απλά λάδια είναι μόνον φτηνά, αλλά δεν παρέχουν καμιά προστασία απ' το ηλιακάμμα. Και το σκούρο χρώμα που δίνουν στο δέρμα, είναι εντελώς προσωρινό.

Όταν φτάσετε στο χρωματισμό, που θέλετε, μεταχειρισθείτε μία λωσίων ή κρέμα ακόμα δραστικότερη, που να εμποδίζει ο λ ε ς τις ηλιακές ακτίνες. Η κρέμα αυτή είναι ιδιαίτερα ευεργετική για όσους έχουν αλλεργική ευαισθησία στον ήλιο. Τους επιτρέπει να μένουν εκτεθειμένοι επί πολλές ώρες στις ηλιακές ακτίνες, χωρίς να υποστούν την παραμικρή ενόχληση.

Αν η μέρα είναι λίγο συννεφιασμένη, μη φαντασθείτε πως δεν κιν-

δνευετε να πάθετε ηλιακάμα. Οι ηλιακές ακτίνες, που καίνε το δέρμα, περνάνε ακόμα και μέσα απ' τα σύννεφα.

Μην έχετε επίσης πολλή εμπιστοσύνη στις μεγάλες ομπρέλλες της σάνης, που αντανάκλυνται στη θάλασσα, είναι αρκετές για να σας προκαλέσουν ηλιακάμμα.

Τόσο στις ακτές της Καραϊβικής, όσο και στη νότιο Γαλλία, συνηθίζουν πολλοί λουόμενοι — άντρες και γυναίκες — να φοράνε κατά την ηλιοθεραπεία τους μικρά καλύμματα της μύτης, σαν ψευτικά ράμφη, από άσπρο χαρτί.

Φαίνεται έτσι λίγο κωμικό, προφυλάσσουν όμως τη μύτη τους απ' το τόσο αντιαισθητικό κοκκίνισμα.

Το μακιγιάζ σας (πούντρα και φόν-ντε-τέν) πρέπει να είναι πιο σκούρο, όσο μαυρίζετε σιγά-σιγά απ' τον ήλιο.

Μεγάλη σημασία έχει το χρώμα του κραγιονιού των χειλιών σας. Αποφύγετε τα πολύ σκούρα κόκκινα κι' εκείνα που περιέχουν τόνους προς το μπλε ή μωβ. Προτιμάτε ένα ανοιχτό και φωτεινό κόκκινο. Αν έχετε μαυρίσει πολύ, διαλέξτε μάλλον ένα κραγιόν πορτοκαλί ή κοραλλί.

Αν σας τσούζουν τα χείλια σας, μεταχειρισθείτε ειδικό κραγιόν με «φίλτρο ήλιου».

Πολύ καλά για το μπάνιο είναι τα καινούργια κραγιόνια με σιλικόνη, που δε διαβρέχονται απ' το νερό, ούτε ξεραίνονται απ' τον ήλιο.

Να τώρα μερικά μικροπράγματα, που πρέπει να έχετε απαραίτητα μαζί σας στην ακροθαλασσιά:

Ένα πακετάκι τσιγαρόχαρτα, μικρότερα και μεγαλύτερα, για το σκούπισμα του προσώπου.

Αντιηλιακή λωσίων.

Ένα παρασκεύασμα που ν' απομακρύνει τις μυίγες και τα κουνούπια. Χτένι, μία μικρή βούρτσα, φουρκέτες, ένα λεπτό φίλε.

Γυαλιά για τον ήλιο, για να μη δημιουργήσετε ρυτίδες, ζαρώνοντας τα μάτια σας απ' την αντίγλα.

Κολώνια ταιριασμένη με το άρωμά σας, για να δροσίζετε όταν κάνη πολλή ζέση.

Μερικές άσπρινες, για την περίπτωση πονοκέφαλου.

Εκτός απ' το μαγιό του μπάνιου σας, κι' ένα δεύτερο για την ηλιοθεραπεία σας.

Μία σκούφια του μπάνιου και μία μαλακή πετσέτα.

Ένα συνδυασμό πούντρας και φόν-ντε-τέν.

Ένα κραγιόν των χειλιών.

Μία μεγάλη τσάντα, από μαλακή πλαστική ύλη, που θα τη περιέχει όλ' αυτά. Μη την αφήνετε στον ήλιο, γιατί μπορεί να λυώσει το κραγιόν, που έχετε μέσα. Μετά το μπάνιο, μπορείτε να τη μεταχειριστήτε και για μαξιλάρι.

Και μερικές συστάσεις ακόμα:

Μη πιστιζέτε με νερά αυτούς που κάνουν την ηλιοθεραπεία τους. Το κρύο νερό πάνω στο ζεστό δέρμα είναι φοβερά δυσάρεστο.

Πριν πάρετε μία βουτιά από ψηλά, βεβαιωθείτε πως δεν κολυμπάει κανείς εκεί από κάτω.

Μην παίρνετε μαζί σας πολύ δυνατά φορητά ραδιόφωνα. Είναι απαραίτητα να χαλάτε την ήσυχία των άλλων, που μπορεί να μην έχουν ίδια μουσικά γούστα με τα δικά σας.

Αποφεύγετε τα «ζαχαρώματα» στην ακροθαλασσιά, γιατί σκανδαλίζουν και φέρνουν σ' άμχανία εκείνους που γίνονται θεαταί χωρίς να το θέλουν.

Μην καταβρέχετε τους άλλους λουόμενους, μη τους ενοχλήτε με στριγγιές και χάχανα.

ΚΑΛΑΥΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ξέρετε, ότι η βασίλισσα Μαρία της Σκωτίας, παρ' όλη την ομορφιά της, προσπαθούσε να γίνη ακόμη ωραιότερη, κάνοντας κάθε μέρα μπάνιο με κρασί;

Η περίφημη Λουκρητία Βοργία κατάφευγε σε μία διαφορετική μέθοδο, για να μείνη πάντα έλκυστική: Έπλενε το πρόσωπό της με χυμό από λωμένες φρούλες. Φαίνεται δε πως το σύστημά της αυτό ήταν αποτέλεσμα, γιατί οι άντρες ξετρελαίνονταν μαζί της. Κάποιος θαυμαστής της μάλιστα της έλεγε, ότι έμοιαζε σαν άγγελο, με τα γαλανά μάτια της και τα ξανθά της μαλλιά.

Η πριγκίπισσα Έρριέτη, η κόρη του Καρόλου Α' της Αγγλίας, απέβιβε το θαμνάσιο δέρμα του προσώπου της στην ταχτική χρήση ενός καταπλάσματος, φτιαγμένου από άμυδαλόαδο και ρίζες ίριδος.

Η Σάρα Μπερνάρ, η ήθοποιος με τη μαγνητική προσωπικότητα και ομορφιά — η «θεία Σάρα», όπως την αποκαλούσαν οι σύγχρονοί της — χρησιμοποιούσε σ' όλη της τη ζωή την ίδια λωσίων για το δέρμα: ένα μίγμα από στυφή, γάλα άμυδαλόαδο και τριανταφυλλόνη.

Η Ρωμαιο αυτοκράτειρα Ποππaea, η δεύτερη σύζυγος του Νέρωνος, έκανε κάθε μέρα μπάνιο με γαϊδουρινό γάλα. Όταν ταξίδευε, την ακολουθούσε πάντα ένα κοπάδι γαϊδούρες, για να μη της λείψει ποτέ το άσυνθηκτο αυτό λουτρό.

Τέλος, τα κόκκινα και κασταρά μαλλιά της Νέλλ Γκούιν, που τη βοήθησαν στο να σκλαβώσει την καρδιά του Καρόλου Β' της Αγγλίας, ωφείλαν ίσως τη γυαλάδα τους στο ταχτικό λούσιμο με χυμό τσουκνιδας.

Η Κατακλιτική Φύλα

Το σπίτι με τις τριανταφυλλίες

ΣΤΟ Παρίσι, κοντά στο Τέμπλο, κρυμμένο σχεδόν στον ίσκιό αυτής της απείσθησ φιλίας, που οι άνθρωποι ανατρίχιαζαν αντικρίζοντας την, βρισκόταν ένα κομψό σπίτι, με μυτερή στεγή και θολωτά παράθυρα. Ο μικρός κήπος, με τις τριανταφυλλίες, που απλωνόταν ολόγυρα, τούρισε χαρούμενη όψη.

Σ' ένα δωμάτιο αυτού του σπιτιού, που ήταν επιπλωμένο με μεγάλη πολυτέλεια, ένας νέος και μία νεα συζυγία, καθισμένοι σ' ένα χαμηλό ντιβάνι. Από την έκφραση που είχαν τα πρόσωπά τους, καταλάβαινες πως αγαπιόνταν... Ορθία, κοντά στην πόρτα, μία ηλικιωμένη γυναίκα, τους κύταζε με βλέμμα ύπουλο και πονηρό.

Ο νέος σηκώθηκε σε κάποια στιγμή.

Πρέπει να φύγω, αγαπημένη μου Μυρτίλλη, είπε. Θα ξαναγυρίσω αύριο.

Αύριο! απάντησε η νεα. Μου λες, ότι θα ξαναγυρίσεις αύριο, ενώ τρέχεις ασυλλόγιστα στο θάνατο... Αν μ' αγαπάς, Ζάν, πρέπει να παραιτηθείς απ' αυτή την τρέλλα. Σου είπα, νομίζω, ότι ο πατέρας μου θα γυρίσει απόψε κι' ότι έχω πάρει την απόφαση να του φανερώσω την αγάπη μας... Δεν είναι αλήθεια, καλή μου Ζιλβέρτη, ότι ο πατέρας μου να γυρίσει απόψε — πρόσθεσε μιλώντας στην ηλικιωμένη γυναίκα, που στεκόταν.

Η Ζιλβέρτη έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

Αλήθεια είναι, απάντησε. Ο Κλαύδιος Λεσκό, ο άρνητής μου, θα είναι απόψε εδώ. Λέει από τσούους μήνες ότι φλάνδρα, για να πουλήσει τους ταππητές του.

Δεν έχουμε πιά λόγο να το κρύβουμε την αγάπη μας, συνέχισε η νεα. Είμαι βέβαιη, ότι ο πατέρας μου δε θα μās άρνηση τη συγκατάθεσή του... Αυτή τη στιγμή, που την περιμένουμε με αγωνία από τσούν καιρό, βρήκες, αγαπημένη μου Ζάν, για να προκαλέσης τον Άγκερνάν ντε Μαρινύ... Ω, βοηθήσε με, καλή μου Ζιλβέρτη, για να τον κάμω ν' αλλάξη γνώμη.

Αλλά δεν κινδυνεύω, είπε ο νέος.

Δεν κινδυνεύεις! φώναξε η Ζιλβέρτη. Πρέπει να χύσεις χάσει ολόκληρο το μυαλό σου, για να βέλεις να τα βάλεις με τον άρχοντα Άγκερνάν ντε Μαρινύ. Δεν ξέρεις, Ζάν Μπουριντάν, πως ένας πρωθυπουργός είναι πιο ισχυρός κι' από το βασίλειό;

Κι' αν ακόμη περιτοχιζόταν απ' όλους τους διαβόλους, θα πήγαινα και πάλι στη συνάντησή που μου ώρισαν οι δυο γοναίοί φίλοι μου, ο Φίλιππος και ο Γκωτιέ ντ' Ωλναι. Αλλά κι' αν άκομη δεν τους είχα υποσχεθεί τη βοήθειά μου, θα πήγαινα και μόνος μου, γιατί μισώ τον Μαρινύ, όπως κι' αυτός με μισεί. Μία μέρα, άργά ή γρήγορα, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τους λογαριασμούς μας.

Έκλειν τη στιγμή άκούστηκε θόρυβος κουδουνιών.

Ο Βασιλιάς βγαίνει από το Λούβρο, είπε ο Μπουριντάν, που διευθύνθηκε προς την πόρτα. Πρέπει να φύγω... Χαίρε, αγαπημένη μου...

Ζάν, άκουσέ με, φώναξε η Μυρτίλλη, απλώνοντας παρακλητικά τα χέρια προς το μέρος του.

Θα ξαναμιλήσουμε αύριο για την αγάπη μας, της απάντησε. Η σημερινή ημέρα είναι αφιερωμένη στην έκδοσή.

Και, χωρίς να προσέθεσε τίποτ' άλλο, βγήκε τρέχοντας από το σπίτι.

Η Μυρτίλλη σωριάστηκε τότε σε μία εύλινη πολυθρόνα και ξεσπασε σε λυγμούς.

Κλάψε όσο θέλεσε! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια της η Ζιλβέρτη.

Και βλέποντας, ότι η Μυρτίλλη δεν την προσέχε, βγήκε αδρόβη από το δωμάτιο. Κατέβηκε κατόπιν στον κήπο, άνοιξε την καγκελόφρακτη πόρτα και κύταξε έξω. Ένας άνθρωπος, που έκανε βόλτες στο δρόμο, έτρεξε άμέσως κοντά της.

Λοιπόν, Ζιλβέρτη, της ρώτησε.

Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Σίμων Μαλέγκρο και βρισκόταν στην υπηρεσία του Καρόλου του Βαλμού, που ήταν βίος του Βασιλιά Λουδοβίκου 10ου.

Τα έφερα, απάντησε η Ζιλβέρτη.

Έβγαλε ταυτόχρονα από τον κόρφο της ένα ξύλινο κουτάκι και του το έδωσε. Ο Μαλέγκρο το άνοιξε κι' έβριξε μία γρήγορη ματιά. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένα κέρινο όμοιομα, που παρίστανε ένα νέον άντρα, με στέμμα στο κεφάλι κι' ένα βασιλικό μανδύα στους ώμους. Στο μέρος της καρδιάς του ήταν χωμένη μία καρφίτσα.

Θα πής στον κύριό σου πως αυτό το όμοιομα τόφτιαξε η μάγισσα Μυρτίλλη, για να σκοτώσει το βασίλειό, εξήγησε η Ζιλβέρτη. Η Μυρτίλλη έχει φτιάξει και δεύτερο, που βρίσκεται μέσα στο δωμάτιό της... Και τώρα πηγαίνει.

Ο Σίμων Μαλέγκρο έκρυψε το κουτάκι κάτω από το μανδύα του κι' έπειτα άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Η Ζιλβέρτη τον κύταζε κάμποσες στιγμές, μ' ένα σατανικό χαμόγελο στα χείλη κι' έπειτα ξαναμπήκε στο σπίτι.

Την ίδια εκείνη άρα, η Βασιλική πομπή ξεκινούσε από το Λούβρο.

Ήταν η πρώτη επίσημη εμφάνισή του νεαρού Βασιλιά. Χιλιάδες Παρισινών είχαν συγκεντρωθεί στους δρόμους, για να τον δούν και να τον επευφημήσουν.

Ο Λουδοβίκος 10ος βαβαλλίκευε ένα δόλοσπρο άλογο. Δεκάδες αλικά και εύπατριδων, με χρυσαστόλιτες στολές, τον περιστοιχίζαν.

Πίσω από τη βασιλική ακολουθία προχωρούσε ένα μεγάλο άνοιχτό άμάκι. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν τρεις γυναίκες μ' έκθαυλατική ομορφιά. Ήταν η Βασίλισσα Μαργαρίτα, με τις δυο αδελφές της, την Ιωάννα και τη Μπιδάνκα, που είχαν παντρευτεί τους δυο αδελφούς του Βασιλιά, η πρώτη τον κόμητα του Πουατιέ κι' η δεύτερη τον κόμητα υτελλά Μάρς. Χαμογελούσαν κι' οι τρεις στο πλήθος που τις επευφημούσε.

Ήταν τόσο μεγάλη η συγκέντρωση στους δρόμους που η πομπή προχωρούσε με με-

γάλο κόπο. Διευθυνόταν τώρα προς το προάστειο του Άγιού Αντωνίου. Αριστερά από την ομώνυμη εκκλησία, πάνω σ' ένα ύψωμα, τρεις βαβαλλίκευε έστεκαν σιωπηλοί. Ήταν ο Ζάν Μπουριντάν, με τους δυο αδελφούς ντ' Ωλναι, το Φίλιππο και το Γκωτιέ.

Καθώς η πομπή περνούσε βραδυπόρυντας από μπροστά τους, ο Μπουριντάν, που βρισκόταν στη μέση, γύρισε διαδοχικά στους δυο συντρόφους του.

Κύτταζε, Γκωτιέ... κύτταζε Φίλιππε! φώναζε. Να ο άνθρωπος που σκότωσε τη μητέρα σας!

Ο άνθρωπος που τους έδειχνε ήταν ο Άνγκερνάν ντε Μαρινύ.

Θα λογαριαστούμε σε λίγο μαζί του! είπε με ύποκρο φωνή ο Γκωτιέ.

Ο αδελφός του, πλάι του, είχε γίνει κατακίτρινος.

Να την! ψιθύρισε.

Το βλέμμα του, πλημμυρισμένο από λατρεία, είχε σταλώσει πάνω στη νεαρή κι' όμορφη βασίλισσα Μαργαρίτα.

Η Βασίλισσα είχε βγάλει εκείνη τη στιγμή το κεφάλι της έξω από το άμάκι, για να χαιρετήσει το πλήθος που την επευφημούσε και το βλέμμα της σταμάτησε για λίγο στο Φίλιππο ντ' Ωλναι. Αλλά έπειτα, φεύγοντας απ' αυτόν, άγκάλιασε τον Ζάν Μπουριντάν, που τα άδρα χαρακτηριστικά κι' η έκφρασή της φησιγόναμιά της της έκαναν βαθεία έντυπωσι.

«Να ένας άντρας, που κάθε γυναίκα θέλε να βρισκόταν στην άγκαλιά του», σκέφτηκε ανατριχιάζοντας.

Η Βασιλική πομπή συνέχισε άργά την πορεία της.

Η σκέψη μου είναι Ιερόσυλη κι' άμαρτωλή, είπε ο Φίλιππος ντ' Ωλναι. Άλλά τη λατρεύω... Κι' εγώ δεν ξέρω τί θα μπορούσα να κάμω γι' αυτή!

Αυτό το αίσθημα είναι τρέλλα, απάντησε ο αδελφός του Γκωτιέ.

Μη χάνουμε καιρό! φώναξε ο Ζάν Μπουριντάν. Άς πάρουμε αυτό τον πλάγιο δρόμο, που θα μās φέρη γρηγορότερα στο Μονφωκόν.

Το Μονφωκόν ήταν ένας λοφίσκος σε μικρή απόσταση από το Παρίσι. Πάνω σ' αυτό, ο Άνγκερνάν ντε Μαρινύ είχε χτίσει ένα μεγάλο Ικρίωμα, όπου δεκάδες άνθρωποι μπορούσαν ν' απαγχονισθούν ταυτόχρονα. Είχε άποφασισθή, λοιπόν, ότι ο Λουδοβίκος 10ος θα έγκαινιζε την επίσημη εμφάνισή του στο λαό της πρωτεύουσάς του με μία θανατική εκτέλεση.

Ο κατάδικος βάδιζε πίσω από τους ανθρώπους του βασιλιά, ευνόλητος και χωρίς καπέλλο στο κεφάλι. Στο χέρι του κρατούσε ένα άναμένο κερι. Δεξιά κι' αριστερά του, βάδιζαν δυο μοναχοί και πίσω του δυο βοηθοί του δημίου. Αυτοί οι τέσσερις άνθρωποι αποτελούσαν την ιδιαίτερη συνοδεία του.

Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος και ποιά έγκλημα είχε κάνει; Κανένας δεν το ήξερε.

Ο μόνος που φαίνόταν πως τον πρόσεχε ήταν ένας άνθρωπος με ψηλό ανάστημα και ύψος άγέρωγο και ψυχρό, που βρισκόταν στα δεξιά του Βασιλιά. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Κάρολος του Βαλμού βίος του Λουδοβίκου 10ου.

Κάπου-κάπου, ο κατάδικος σήκωνε το κεφάλι του και το βλέμμα του, που ήταν νε-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τυχερός

Είσαι, υπερχρόνου άναστη, πανευτυχής χωρίς άσπεια, που δεν έπαύσες ποτέ μέσα σε ζαχαροπλαστεία... Γιατί όπως είδες, φυσικά, σε όλες τις εφημερίδες, θάτρυνες βωμικά γλυκά και παγωτά με... κατοαριδες!

Σε μακαρίζουν άσφαλώς, και νέοι κι' ηλικιωμένοι, γιατί άγνοεις έπιμελώς ζαχαροπλάστης τι σημαίνει... Μά ρετινούλα δροσερή πίνεις, περίπου, από κούνια κι' όχι σομαδά πονηρή και βουινάδα με... μαμουνία!

Το μέτωπό σου πιο ψηλά, πρέπει να τώχης απ' τους άλλους και να κουνιζής για καλά τους γλυκοφιλους τους μεγάλους... Διότι πίνεις στού Ψυρρή το κρασοκάνατο το πλήρες και σαντινιό δεν τρώς (αερύ με κολεοπτερα κα (φβειρες).

Τόν ίδιο όρομο σοι τράβα, λοιπόν, ντοι (γρού και ιαις προς στί ρετινα ττ (χρυσό και προς τ' άγνά (σου τα μεθυσία.. Ρίχ το στίς σφύρες (τίς γερές κι ασε τόν κόμος (τόν έριφν να παίρνη ποντικό (ουρές και να τίς τρώη γιό (...καταφι!

ΜΠΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

μάτο από άπειλές, στυλώνονταν πάνω στον πρίγκιπα. Αυτός έκανε τότε το χρώμα του κι έδινε διαταγές στους στρατιώτες να περπατήσουν γρηγορώτερα.

Ποιά σχεδία μπορούσε, λοιπόν, να ύπάρχει ανάμεσα στον πανίσχυρο άρχοντα, που ήθεσε τον ήταν στα σκαλοπάτια του θρόνου και τον ταπεινό αυτό κατάδικό, που θα τον κρεμούσαν στο Μονφокόν; Άγνωστο.

Αρκετά στο Βασίλειο, άνεδοσμένοι σ' ένα υπέροχο άλογο, προχωρούσε ο πανίσχυρος πρωθυπουργός Άνγκερράν ντε Μαρινύ. Ένα θανάσιμος μίσος τον χωρίζε από τον Κάρολο του Βαλουά. Αυτό το μίσος τόδελεπε κανείς στις ματιές, που έριχναν αυτοί οι δύο άνθρωποι, ο ένας στον άλλο.

Το Ικρίωμα

Στο Μονφокόν είχε στηθεί μια ψηλή εξέδρα μ' ένα χρυσοστόλο θρόνο στη μέση. Πάνω σ' αυτό το θρόνο κάθισε ο νεαρός βασιλιάς Λουδοβίκος 10ος. Τα μέλη της ακολουθίας του πήραν θέσεις αλόγυρα.

Η βασίλισσα Μαργαρίτα, μαζί με τις δυο αδελφές της, είχαν μείνει μέσα στο άμαξι τους, που είχε σταματήσει δεξιά από την εξέδρα.

Στην κορυφή του λοφίσκου ύψωνόταν το Ικρίωμα, που περιλάμβανε τρία πατώματα. Σε καθένα απ' αυτά μπορούσαν να κρεμαστούν είκοσι κατόικιοι.

Ο Άνγκερράν ντε Μαρινύ ήταν περήφανος για το έργο του.

Μεγαλειότητα, είπε σκύδοντας μπροστά στο βασίλειο, αυτό το Ικρίωμα το έφτιαξε για τη δόξα και την ασφάλεια του πατέρα σας, του βασιλιά Φίλιππου. Άς γίνει επίσης σύμβολο της δύναμης του γιου του και τρώσις των εχθρών του.

Τη στιγμή, που έλεγε αυτά τα λόγια, ένας άνθρωπος πλησίασε τον Κάρολο του Βαλουά και του έδωσε ένα μικρό ξυλινό κουτί, ενώ ταυτόχρονα του ψιθύρισε μερικές λέξεις στο αυτί. Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από το Σίμωνα Μαλέγκρ. Ο πρίγκιπας έκρυψε άμέσως κάτω από το μανδύα του αυτό το κουτάκι, ενώ το βλέμμα του στυλωνόταν θοισαμεινικά πάνω στον Άνγκερράν ντε Μαρινύ. Αυτό το βλέμμα σήμαινε:

«Έπι τέλους, σε κρατάω! Αυτό το κουτάκι θα μου δώσει τη δύναμη να σε συντρίψω».

Ο νεαρός βασιλιάς άνημπονούσε πάνω στο χρυσοστόλο θρόνο του.

«Άς τελειώνουμε, είπε.

«Αλλά, ξεφονιά, ο κατάδικος σήκωσε το κεφάλι του.

«Θέλω να μιλήσω! φώναξε δυνατά.

«Αλλά, κείνη τη στιγμή, ακούστηκε ο διαπεραστικός ήχος ενός κέρατος από πολύ κοντά.

Σύμφωνα με μια παλιά φεουδαρχική συνήθεια, κάθε ευγενής είχε το δικαίωμα να καλέσει το βασίλειό με τον ήχο του κέρατος, για να του ζητήσει δικαιοσύνη.

Μα το όνομα της Παναγίας, ποιός τόλμησε να επικαλεσθεί τη δικαιοσύνη του αυτή τη στιγμή; φώναξε ο Λουδοβίκος 10ος, που σηκώθηκε από το θρόνο του.

«Εγώ! ακούστηκαν ταυτόχρονα τρεις διαφορετικές φωνές.

Τοις βασιλάσσης προχώρησαν μπροστά στη βασιλική εξέδρα.

Μεγαλειότητα, τραύλισε ο Άνγκερράν

ντε Μαρινύ, δεν είναι ή στιγμή κατάλληλη για ν' ακούσετε αυτούς τους ανθρώπους.

«Αλλά ο Κάρολος του Βαλουά έσκυψε στο αυτί του άνευχό του.

Μεγαλειότητα, είναι ή πρώτη φορά, που εμφανίζοσαστε μπροστά στο λαό σας, του είπε. Δε μπορείτε να μην ακούσετε αυτούς τους ανθρώπους, που ήρθαν για να σας ζητήσουν δικαιοσύνη.

Μιλήστε, φώναξε ο νεαρός βασιλιάς, που είχε δυσχερευθεί από την άπροσπη αλήθεια διακοπή.

Ο ένας από τους τρεις βασιλάσσης

«Εγώ, ο Γκωτιέ ντ' Ωλναι, κατηγορώ έναντιον του Θεού και του βασιλιά τόν Άνγκερράν ντε Μαρινύ, ότι σκότωσε τον πατέρα μου και τη μητέρα μου και διακρύψω ότι, αν δε μου αποδοθή δικαιοσύνη, θα τιμωρήσω μόνος μου το δολοφόνο!

«Ηρθε έπειτα ή σειρά του αδελφού του.

«Εγώ, ο Φίλιππος ντ' Ωλναι, είπα, κατηγορώ έναντιον του Θεού και του βασιλιά τόν Άνγκερράν ντε Μαρινύ, ότι θέλησε να σκοτώσει τον αδελφό μου και μένα κι' ότι σφετερίστηκε με δόλο και πανουργία την περιουσία μας. Διακρύψω, λοιπόν, ότι, αν δε μου αποδοθή δικαιοσύνη, θα τιμωρήσω μόνος μου το δολοφόνο!

Τελειώσις μήνησ ο Ζάν Μπουριντάν.

«Εγώ, ο Ιππότης Ζάν Μπουριντάν, είπα, κατηγορώ τόν Άνγκερράν ντε Μαρινύ, ότι καταδυναστεύει το βασίλειο κι' ότι έφτιαξε την περιουσία του, βυθίζοντας το λαό στη δυστυχία. Για όλα αυτά, τόν καλώ σε έντιμη μονομαχία, μέσα σε όχτω μέρες από σήμερα, στον περίβολο του Πρέ-ω-Κλέρκ. Καί, για να μην άγνοή κανείς την πρόκλησή μου, του πετάω το γάντι μου στο πρόσωπο.

Σηκώθηκε ταυτόχρονα στις σκάλες του αλόγου του και πέταξε το γάντι του προς το μέρος του Μαρινύ.

Ο πανίσχυρος πρωθυπουργός είχε γίνει κατακίτρινος.

Μεγαλειότητα, είπε, θ' άφισετε αυτούς τους ανθρώπους να προσβάλλουν τόν πιστό υπηρέτη του πατέρα σας και το δικό σας;

«Όχι, απάντησε ο νεαρός βασιλιάς. Χίλιες φορές όχι! Πού είναι ο άρχηγός τόν φρουράν μου;

Μερικοί στρατιώτες άρχισαν να τρέχουν δεξιά κι' αριστερά.

«Αλλά, ξαφνικά, ακούστηκε μια δυνατή κραυγή, που ήγχε από χιλιάδες στόματα.

Τα τέσσερα άλογα, που οδηγούσαν το άμαξι της βασιλίσσης και τών πριγκιπισών, ακούγοντας τις φωνές και το θόρυβο που γινόταν γύρω τους, άφηνίσαν κι' άρχισαν να τρέχουν με ρυμή, άναποδονίζοντας εκείνους που προσπαθούσαν να τα συγκρατήσουν.

Ο βασιλιάς έγινε κατακίτρινος σά νεκρός.

Παναγία μου, είπε κάνοντας το σταυρό του, αν σώσεις τη βασιλίσσα, όρκίζομαι να κομίσω απ' αυτές τις άγχονες εκατό αλρετικούς, τόν πρώτο χρόνο της βασιλείας μου.

Ο Κατελουόζ, ο δήμιος βλέποντας τόν κίνδυνο, πήδησε από τήν εξέδρα και προσπάθησε να συγκρατήσει με τα στίβάρά του χέρια το πρώτο από τα άλογα. Αλλά βρέθηκε κι' αυτός στο χάμα, όπως τόσο άλλοι

πρωύτερα ενώ το άμαξι εξαφανιζόταν μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης... Ο δήμιος ξανασηκώθηκε έπειτα από μια στιγμή και ξαναγύρισε στην εξέδρα. Αλλά τότε μια τρομερή κραυγή ήγχε από το στήθος του. Ο κατάδικος δε βρισκόταν πιά εκεί και κανένας δεν ήξερε τι είχε απογίνει.

Το άμαξι έτρεχε τώρα με ήλιγγιώδη ταχύτητα πάνω στον καταφορικό δρόμο, που έφευγε στο προσάτιο του Αγίου Άντωνίου. Μέσα σ' αυτό, ή Μαργαρίτα κι' οι δυο αδελφές της, ή Ίωάννα κι' ή Μπιάνκα, είχαν σφιχτή ή μια κοντά στην άλλη, σά νέελεαν να πεσάνουν μαζί.

Θά συντρίβουμε σε κάποιο από τα βάραθρα που χάσκουν στις δυο πλευρές του δρόμου, είπε ή Ίωάννα.

Είμαστε χαμένες! πρόσθεσε ή Μπιάνκα.

Τί κρίμα να πεθάνουμε, ενώ ή ζωή είναι τόσο όμορφη! ψιθύρισε ή βασίλισσα Μαργαρίτα.

«Αλλά ή έλπίδα έλαμψε ξαφνικά, στα μάτια τους. Κάποιοι καβαλάσσης έτρεχαν πίσω τους, για να μπορέσουν να προλάβουν τήν καταστροφή, που φαινόταν άναποφευκτη.

«Ενας απ' αυτούς είχε φτάσει κιόλας το άμαξι κι' άγωνίζονταν για να το προσπεράσει και νάρθει στο ίδιο ύψος με το πρώτο από τα άλογα.

Πέρασαν ακόμη μερικές στιγμές...

Ο τολμηρός καβαλάσσης είχε πιαστεί τώρα με τα δυο του χέρια από τη χαίτη του πρώτου αλόγου. Έπειτα, αφήνοντας το δικό του, βρέθηκε μ' ένα πήδημα στη ράχη του αφηνισμένου ζώου... Έβγαλε τότε το χειρίδιό του και τόχωσε με όρμη στο στήθος του αλόγου, που έτρεχε από πίσω. Το ζώο έπεσε άμέσως στα γονατά, πλημμυρισμένο στα αίματα... Τα άλλα τρία έκαμαν άκόρη δυο ή τρία πήδηματα κι' έπειτα σταμάτησαν. Λευκοί άφαροι έβγαιναν από το στόμα της. Αλλά είχαν πιά τιθασσώθει.

Ο καβαλάσσης πήδησε άμέσως κάτω κι' ύποκλίσθηκε μπροστά στη βασιλίσσα και τις δυο πριγκιπισσές, που του χαμογελούσαν για να τόν ευχαριστήσουν.

Καβαλάσσης και πεζοί έτρεχαν τώρα από όλα τα μέρη για να συγκρατούν τη βασιλίσσα και τις δυο πριγκιπισσές.

Ο Θεός έσωσε τη Μεγαλειότητα σας, είπε ο δούκας τού Νιδερναι, φιλώντας το χέρι της βασιλίσσης.

Τη σωτηρία μας τη χρωστάμε στο άπαράμιλλο θάρρος και τήν έτοιμότητα αυτού του ανδρείου ιππότη, που δε μάς είπε άκόμη ούτε τ' όνομά του, απάντησε ή βασίλισσα.

Αλλά τού κάκου τόν άναζήτησε με το βλέμμα της. Ο σωτήρας της είχε εξαφανιστή.

Περίεργο! είπα ή Μαργαρίτα. Ο άνθρωπος αυτός δε μάς έδωσε ούτε τόν καρό να τόν ευχαριστήσουμε... Αλλά θα τόν βρούμε, πρόσθεσε μ' ένα ανιμωτικό χαμόγελο.

Κύτταξε γύρω της και, βλέποντας τόν Στραγκίλντο, τόν θηριοδραστή της, τού έγνεψε να πλησιάσει.

Ξέρεις τούς δυο ευπατρίδες, που κατηγορήσαν τόν Άνγκερράν ντε Μαρινύ; τόν ρώτησε.

Ναί, απάντησε ο Στραγκίλντο. Είναι οι αδελφοί Γκωτιέ και Φίλιππος ντ' Ωλναι.

Και τόν νέο που μ' έσωσε;

Είναι ο Ιππότης Ζάν Μπουριντάν, ο ίδιος, που προκάλεσε τόν Μαρινύ σέ μονομαχία.

Η βασίλισσα σκέφτηκε μερικές στιγμές.

Στραγκίλντο, ψιθύρισε έπειτα, θάθελα να μιλήσω σ' αυτούς τούς τρεις ευπατρίδες. Πρέπει να τούς βρής και να μου δώσεις φέρσις.

Πότε;

Απόψε.

Ο Στραγκίλντο ύποκλίσθηκε.

Πού; ρώτησε.

Στόν πύργο τού Νέλ, απάντησε ή βασίλισσα, που βιάστηκε να γυρίσει το κεφάλι της, για ν' απαντήσει στις ένθουσιώδεις έπευφημίες που ακούγονταν γύρω της.

Ο πατέρας της Μυρτίλλης

Οι Ίσκιιοι τού σούρουπου είχαν άπλωθή τώρα στο μικρό σπιτάκι, όπου έμεναν ή Μυρτίλλη με τη Ζιλδέρτη. Όλόγυρα, τα πάντα ήταν σιωπή κι' έρημιά. Ο Βαρύς όγκος τού Τέμπλου φαινόταν τώρα μεγαλύτερος. Θάλεγε ένα θηρίο, που παραμένονε τη λεία του, για να ριχτή πάνω της.

Η Μυρτίλλη, άκουμπισμένη σ' ένα από τα καγκελλωτά παράθυρα, κύτταζε το δρόμο, απ' όπου θάρχονταν ο πατέρας της.

Ζιλδέρτη, ψιθύρισε σε κάποια στιγμή, πρέπει ο πατέρας μου να μάς βρής ένα άλλο σπίτι. Είναι φορές που νομίζω πως το Τέμπλο θα πέσει πάνω μας και θα μάς πλάκωσει.

Οι φόβοι σου είναι παιδιαστικοί απάντησε ή Ζιλδέρτη προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Έχεις δίκιο, συμφώνησε ή νέα. Μίλη-

σε μου για τόν άγαπημένο μου, καλή μου Ζιλδέρτη...

Τί άλλο θέλεις να σου πώ; απάντησε ή Ζιλδέρτη. Ο Ζάν Μπουριντάν όχι μόνο δεν κινδυνεύει, αλλά άπόχτησε τώρα δικαιώματα πάνω στην ευγνωμοσύνη τού βασιλιά... Η βασίλισσα σ' αυτόν χρωστάει τη σωτηρία της.

Και βέβαια δεν κινδυνεύει, είπε ή Μυρτίλλη με συλλογισμένο ύφος. Αλλά έχω άκουσει πως ή βασίλισσα είναι όμορφη... πολύ όμορφη. Πές μου τήν αλήθεια. Ζιλδέρτη, είναι τόσο όμορφη όσο τη λένε;

Και περισσότερο Ίσως. Όλοι οι άνθρωποι της αλλής είναι έρωτευμένοι μαζί της.

Η Μυρτίλλη έκλεισε με όρμη το παράθυρο.

Αυτός ο πύργος με κάνει να φοβάμαι, είπε. Αλλά, πές μου, Ζιλδέρτη, πιστεύεις, ότι ο πατέρας μου θα δεχτή να μου δώσει τόν Ζάν Μπουριντάν για σύζυγο;

Και γιατί όχι; απάντησε ή γριά μ' ένα ανιμωτικό χαμόγελο. Ο Ζάν Μπουριντάν είναι ένας πρώτης τάξεως ιππότης... Αλλά νομίζω, ότι έφτασε ο πατέρας σου... Ακούω βήματα στο δρόμο...

Πραγματικά, ο Κλαύδιος Λεσκό μπήκε έπειτα από μερικές στιγμές στο σπίτι.

Η Μυρτίλλη έτρεξε να ριχτή στην άγκαλιά του.

Αφσέ με να σε κυττάζω, της είπε ο πατέρας της. Είσαι πάντα το ίδιο όμορφη... Όχι, όμορφαίνεις όλοένα και πιο πολύ. Άγαπημένη μου κορούλα, αυτή τη φορά έκαμα πιο πολύ από άλλοτε για ναρθώ να σε δώ... Αλλά σε σκεπτόμουν όλο αυτό τόν καιρό... Και συ; Συλλογιζόσουν καμμιά φορά τόν πατέρα σου;

Αν σάς συλλογίζομουν, καλέ μου πατέρα; απάντησε ή Μυρτίλλη. Μήπως έχω κανένα άλλον στόν κόσμο; Τη μητέρα μου, αλλοίμονο, δεν τη γνώρισα ποτέ.

Ένα σύννεφο λυγής πέρασε από το μέτωπο τού Λεσκό. Αλλά συνήλθε άμέσως κι' άρχισε να βγαίνει από τις τσέπες του τα δάρα, που είχε φέρει στην κόρη του: μεταξωτά σαλία, κοσμημένα με πολύτιμες πέτρες, βραχιόλια... Πέταξε κατόπι από πάνω του τη γουνένια κάπα του και κάθισε κοντά στην κόρη του.

Ήταν ένας άντρας, ως σαράντα πέντε χρόνων, με ψυχρό βλέμμα και σκληρή έκφραση. Η φυσιογνωμία του έδειχνε τόν άνθρωπο που ήταν συνηθισμένος να διατάσσει, πράγμα που φαινόταν παράξενο σ' έναν έμπορο... Την ώρα εκείνη, ωστόσο, ή έκφρασή του ήταν τρυφερή και το βλέμμα του άγκάλιαζε με στοργή την άγαπημένη κόρη του.

Πέρασε ως μισή ώρα με άμοιβαίες διαχύσεις.

Η Μυρτίλλη είχε πάρει τήν άπόφασή να φανερώσει στον πατέρα της τήν άγάπη της για τόν Μπουριντάν. Δίσταζε, ωστόσο. Οι λέξεις έδυναν σ' ένα χέλι της.

Πατέρα μου, είπε σε κάποια στιγμή, σάς βλέπω τόσο σπάνια και τόσο λίγο τήν κάθε φορά, που δε βρίσκω ούτε τόν καιρό να σας μιλήσω. Αυτή τη φορά, τουλάχιστο, θα μείνεται μερικές ημέρες κοντά μου;

Όχι, κόρη μου, απάντησε ο Κλαύδιος Λεσκό. Δε θα μπορέσω να μείνω ούτε μια όλόκληρη ημέρα, όπως τήν τελευταία φορά. Αύριο το πρωί, πρέπει να βρίσκομαι μακριά. Θα μείνω μαζί σου μόνο μερικές ώρες...

Ο πατέρας μου, γιατί δεν άφίνετε το εμπόριό σας; είπε ή Μυρτίλλη. Μήπως δεν είσαστε άρκετά πλούσιος; Γιατί να ταξιδεύετε όλο τόν καιρό, τρέχοντας από τη μια χώρα στην άλλη.

Τα μάτια τού Λεσκό πέταξαν φωτιές.

Οι δουλειές μου δεν πάνε καλά αυτό τόν καιρό απάντησε. Αν θέλω να 'ποτραφίσω αυτή τη στιγμή ή καταστροφή θα είναι όλοκληρωτική... Αλλοίμονο σ' εκείνους που μ' όδηγησαν στο χείλος της άβυσσου! Θα τούς δείξω τί αξίζω!

Αλλά άμέσως μετάνοισε γιατί 'είχε πη αυτά τα λόγια μπροστά στην κόρη του.

Είμαι τρελός, είπε. Ξέχασε αυτά που σου είπα... Όλα θα διορθωθούν πολύ γρήγορα και δε θα με χάνεις πιά όπως τώρα. Θ' άφιερώνω τότε όλες τις δυνάμεις μου για να σε κάω εύτυχισμένη... Είσαι μεγάλη πιά, κόρη μου. Και πρέπει να σου βρώ ένα σύζυγο... Δεν υπάρχει λόγος να κοκινίζεις. Θα τόν διαλέξω από μεγάλη γενιά... Αλλά τί λέω; Τόν έχω βρής κιόλας...

Η Μυρτίλλη χλώμιασε.

Πατέρα μου, άκούστε με, είπε με φωνή που έτρεμε. Θέλω να σας ζητήσω να με συχωρέσετε, γιατί παράκουσα τις διαταγές σας...

Τα μάτια τού Λεσκό έλαμψαν.

Ήθελε κανείς εδω; ρώτησε με βροχή φωνή.

Ναί απάντησε ή Μυρτίλλη.

Κι' αυτό τόν άνθρωπο τόν άγαπώ;

Ναί, ξαναείπε ή Μυρτίλλη, με φωνή, που μέλις άκούγονταν.

Ο Λεσκό σήκωσε τα μάτια του προς τόν ουρανό.

Έπρεπε να το καταλάβω πως αυτό θα γινόταν κάποτε, ψιθύρισε με φωνή γεμάτη πίκρα. Ένα άλλο όνειρό μου που σβύνει!...

Αλλά δε μπορώ να σου κρατήσω κακία άγαπημένη μου Μυρτίλλη. Θέλεα να σου διαλέξω έγω ένα σύζυγο, που θα ήταν άξίος σου... Δεν πειράζει, όμως! Ο Θεός να μ' ήν τήν δώσει να έναντιωθώ στην έκλογή της καρδιάς σου! Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να σε δώ να κλάψης από δικό μου λάθος... Θα ξαναπάρω πίσω το λόγο που έδωσα.

Η Μυρτίλλη ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Θεός να σάς εύλογη, πατέρα μου, ψιθύρισε. Αυτή τη στιγμή μου δίνετε τη μεγαλύτερη άπόδειξη της άγάπης σας... Μ' όλο το σεβασμό, που σάς έχω, πρέπει να σας πώ πως, αν δε συγκρατηθείτε στο γάμο μου με τόν άγαπημένο μου, ή δυστυχισμένη Μυρτίλλη δε θάθελε πιά να ζή.

Ναί, το βλέπω, το καταλαβαίνω, απάντησε ο πατέρας της. Κι' άλλωστε, γιατί να έχω αντίρρηση, αν αυτός ο άνθρωπος είναι άξίος σου;

Είναι καλός, τρυφερός και χαρούμενος σαν παιδάκι, είπε ή Μυρτίλλη. Σας άγαπάει χωρίς να σας ξέρη κι' είμαι βέβαιη πως και σεις θα τόν άγαπήσετε. Δεν τόν ρώτησα αν είναι εύπαικτος, αλλά έχει ευγενικά αισθήματα και φαίνεται περήφανος για το σπαθί, που κρέμεται στο πλευρό του. Ποσες φορές έχοταν εδω με τήν έλπίδα πως θα σας συναντούσε!

Κλαύδιος Λεσκό έκαμε μια άόριστη κίνηση με το χέρι του.

Οι δουλειές... το εμπόριο, απάντησε. Είμαι ύποχρεωμένος κόρη μου, να ταξιδεύω όλοένα...

Η Μυρτίλλη έκανε σαν τρελή από τη χαρά της.

Είσαστε ο καλύτερος πατέρας τού κόσμου, τού είπε, γεμίζοντας το πρόσωπό του με φιλία. Κι' έχω, είμαι ή πιο εύτυχισμένη κόρη, έχοντας τέτοιον πατέρα.

Το πρόσωπο τού Λεσκό είχε εξαφιστή τώρα. Θάλεγε πως ό σκοτούρες που τόν βασάνιζαν, είχαν φύγει από το μυαλό του.

Και πως λέγεται ο άγαπημένος σου; ρώτησε.

Ζάν Μπουριντάν, πατέρα μου, απάντησε.

Ο Κλαύδιος Λεσκό τινάχτηκε άμέσως όρθιος, σά να τόν είχε δαγκώσει όχιά.

Είπες, ότι λέγεται Ζάν Μπουριντάν; ούρλιαξε.

Αυτό είναι τ' όνομά του, πατέρα μου, απάντησε ή Μυρτίλλη αστασιμένη.

Δυστυχισμένη! είπε ο Κλαύδιος Λεσκό, διώνοντας με μια άπότομη κίνηση τήν κόρη του από κοντά του. Όποτε άγαπάς τόν Ζάν Μπουριντάν... Ξέρεις, τουλάχιστον ποιός είναι ο άνθρωπος που άγαπάς;... Όχι, δεν τ' ξέρεις... Εγώ, όμως, το ξέρω και θα σου τ' πώ...

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν τρία ξερά χτυπήματα στην πόρτα. Το πρώτο ήταν δυνατό και τα άλλα δυο πιο σιγανά. Αυτά τα χτυπήματα θα ήταν συνηθισμένα, γιατί ο Κλαύδιος Λεσκό έτρεξε μόνος του ν' άνοιξη... Στο δρόμο βρισκόταν ένας καβαλάσσης που

κρατούσε από τ' άγκεία και δεύτερο άλογο χωρίς άναδάτη.

Ο πατέρας της Μυρτίλλης έτρεξε άμέσως κοντά του.

Εσ' εδω, Τριστάνε; είπε. Τί τρέχει; Ο καβαλάσσης έσκυψε προς τόν μέρος του.

Ο βασιλιάς σας ζητάει από κάμποση ώρα, απάντησε σιγά. Συχωρέστε με γιατί ήρα το θάρρος να σας άνησυχώσω... Έχω εδω τ' ό μανδύα και τ' ό ξιφος σας. Πρέπει ναρθετε άμέσως. Σας έφερα τόν άλόγο σας...

Σ' ευχαριστώ, καλέ μου Τριστάνε, απάντησε ο Λεσκό. Περίμενε με...

Ξαναγύρισε κατόπι στο σπίτι κι' έκλεισε πίσω τήν πόρτα.

Ζιλδέρτη! φώναξε κι' ή φωνή του έμοιαζε με τόν βουή τού κεραυνού.

Η γριά έτρεξε φοβισμένη.

Ζιλδέρτη, άκούσε με, είπε ο Λεσκό. Σου είχα έμπιστευθή τήν κόρη μου, για ν' άγρυπνής πάνω της. Αλλά σ' ήν παραπλησες και τώρα με βρής τόν κακό. Η κόρη μου άγαπάει έναν άνθρωπο, που πρέπει ή να τόν σκοτώσω ή να με σκοτώσει. Ζιλδέρτη, ή μόνη τιμωρία που σου ταιριάζει είναι ο θάνατος.

Η γριά ένωσε παρακλητικά τα χέρια της.

Χριστός και Παναγία! τραύλισε. Καλέ μου άφέντη...

Πάμε και άκούσε με. Αν έκτελέσεις πιστά τις διαταγές μου, θα σε συχωρέσω.

Και σ' ή φωτιά, αν μου τ' πής, θα πέσω, άφέντη...

Πάμε... Τό μόνο που πρέπει να κάμης είναι να με βοηθήσεις για να πάρω τήν κόρη μου απ' αυτό τόν σπίτι άπόψε. Θα ξαναγυρίσω σε δυο ώρες... Στο μεταξύ, θα κλείσεις καλά όλες τις πόρτες, θα κατεβάσεις τις άμπάρες και θα περάσεις τις άλυσίδες... Αν έρθη αυτός ο Μπουριντάν εδω, δε θα τ' άνοιξης. Δε θ' άνοιξης, σε κανένα, άκόμη και στον ίδιο τόν Θεό! Αυτά είναι τ' ό μόνον που ζητάω από σένα: ν' άγρυπνήσης δυο ώρες.

Αν τ' άκούεις, θα σε συχωρέσω. Διαφορετικά, σε περιμένει ο θάνατος... Σε δυο ώρες θάρθω να πάρω τή Μυρτίλλη.

Και, χωρίς να περιμένη τήν άπάντησή της γριάς, χωρίς να κυττάσει προς τόν μέρος της κόρης του, που έκλαιγε σε μια γωνιά, ώρμησε έξω από τόν σπίτι, πήδησε πάνω στο άλογο που τού είχε φέρει ο Τριστάνος κι' άρχισε να τρέχει προς τόν κέντρο τού Παρισιού, άκολουθούμενος από τόν πιστό υπηρέτη του.

Κοντά στο Λούβρο, έβγαλε τή γουνένη κάπα που είχε ριγμένη στούς ώμους του.

Τριστάνε, τ' ό μανδύα και τ' ό ξιφος μου, είπε.

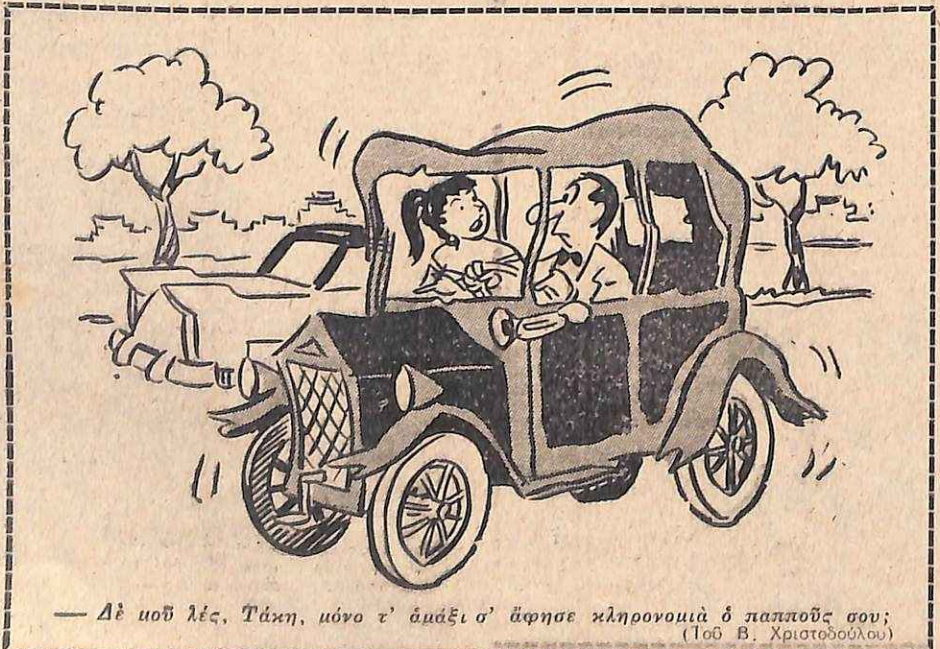
Έπειτα από λίγο, έμπαιναν στο Λούβρο. Στο πέραςμα τού Κλαυδίου Λεσκό, οι φρουροί ύποκλινόνταν με σεβασμό. Ο πατέρας της Μυρτίλλης έφτασε, τέλος, μπροστά σε μια βαρειά δρινή πόρτα. Ο φρουρός με τη μακροία λόγχη, που στέκοταν εκεί τήν άνοιξη άμέσως κι' άνάγγειλε:

Ο αυθέντης Άνγκερράν ντε Μαρινύ!

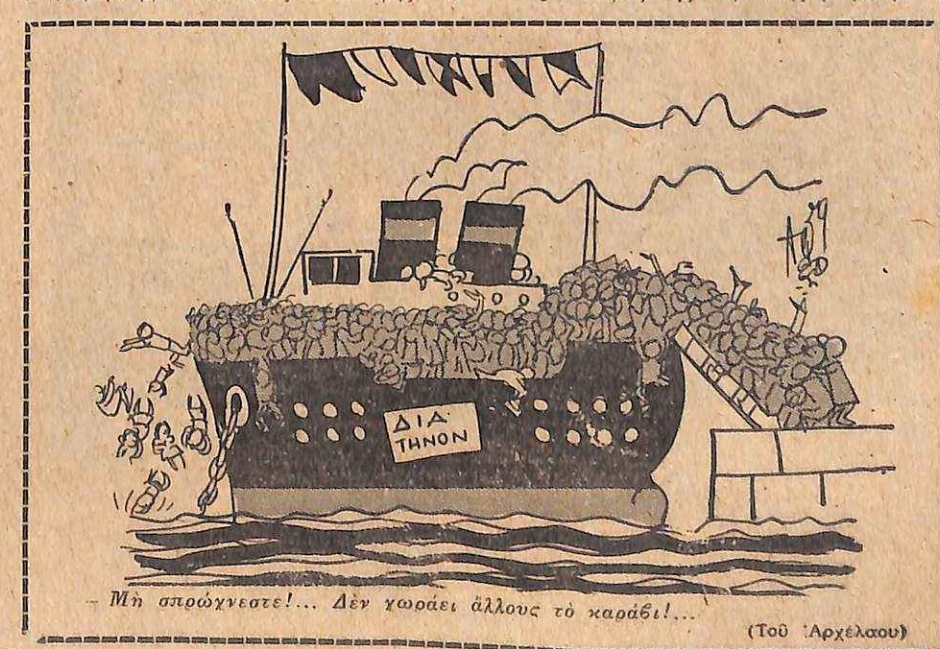
Γιατί ο Κλαύδιος Λεσκό κι' ο Άνγκερράν ντε Μαρινύ ήταν ο ίδιος άνθρωπος. Ο πανίσχυρος πρωθυπουργός είχε δημιουργήσει ένα πλαστό πρόσωπο εμπόρου ταπητών, για να δικαιολογή τήν κόρη του τις μακρές άπουσίες του.

Το χείρινο έσπίωμα

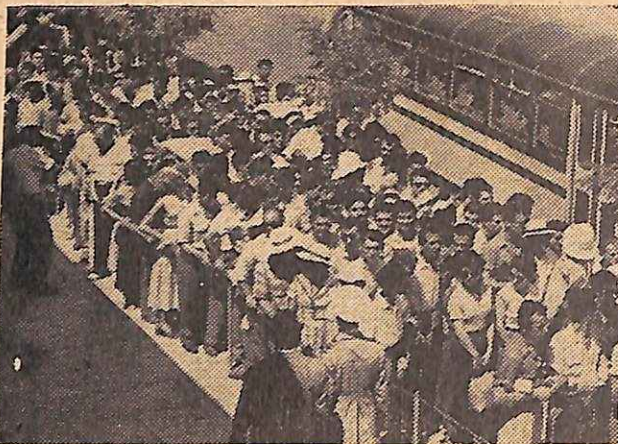
Ο πατέρας της Μυρτίλλης μπήκε με τόν

Δε μου λές, Τάκη, μόνο τ' άμαξι σ' άφησε κληρονομιά ο παππούς σου; (Τού Β. Χριστοδούλου)

Μη σπρώχνετε!... Δεν χωράει άλλους τόν καράβι!... (Τού Άρχέλαου)

Ατέλειωτες ουρές στις άφετρες των λεωφορείων δείχνουν την κυκλοφοριακή συμφόρηση, που επικρατεί στο κέντρο της Αθήνας.

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΗ ΣΥΜΦΟΡΗΣΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Επιβάλλεται η συγκέντρωση των κρατικών υπηρεσιών

«Οχι μόνο τώρα, που βρισκόμαστε μπροστά σε νέα πολεοδομικά έργα, αλλά πάντα, κάθε φορά που παρουσιάζεται η ευκαιρία, ανασυρεται και αναμασσάται το ζήτημα της «διοικητικής αποσυμφορώσεως του κέντρου». Τότε παρόλο που είναι «έκνοι», που υποστηρίζουν αυτή την ιδέα, η οποία αιτιολογείται και ανυψείται περίπου ως εξής:

Πού οφείλεται κατά μέγα μέρος η κυκλοφοριακή συμφόρηση στην κεντρική περιοχή της πρωτεύουσας; Στο γεγονός, ότι όλες οι διοικητικές υπηρεσίες, όλα τα υπουργεία, τα δικαστήρια κλπ. είναι συγκεντρωμένα στο κέντρο της. Σ' αυτή την περιφέρεια κυκλοφορούν κατά πυκνούς στοίχους, αυτοκίνητα και πεζοί, συνωστίζονται και επιδεινώνουν το κυκλοφοριακό πρόβλημα της πόλεως. «Αρσέναι, λοιπόν! Ν' απομακρυνθούν οι διοικητικές υπηρεσίες από το κέντρο και να σκορπιστούν πόες διάφορα σημεία της Αθήνας. Έτσι — σύμφωνα μ' εκείνους που υποστηρίζουν αυτή την άποψη — θα επιτευχθούν δυο καλά και αγαθά αποτελέσματα Πρώτα: Θ' αποσυμφορηθεί το κέντρο και δεύτερο: θ' αποκτήσουν ζωή και κίνηση οι άλλες περιοχές της πρωτεύουσας, που σήμερα έχουν νεκρά περσάρα. Και το πρόβλημα λήσκει. Άλλα μόνο στο σχέδιο ο και στη φαντασία των απροσχημάτων...»

Υπάρχουν όμως και άλλοι, οι οποίοι θεωρούν την ιδέα αυτή άτυχη. Είναι, λένε, μέγα ετύχημα, ότι το σχέ-

διο αυτό ούτε εφαρμόστηκε, ούτε και φαίνεται, ότι θα λάβει σάρκα και όστα. Και λένε οι αντιφρονούντες αυτοί: Είναι δυνατό να την υποστηρίξουν, μετά πάθους ιδιότητα, ότι πρέπει να έχουν κάποια αντίληψη της ελληνικής γραφειοκρατικής πραγματικότητας; «Αν δεν υπήρχε αυτή η πραγματικότητα, που την αντιμετωπίζει κάθε πολίτης που έρχεται σε οποιαδήποτε δοσοληψία με κρατική υπηρεσία, η ιδέα ίσως θα μπορούσε να συζητηθεί έστω και ακαδημαϊκά. Άλλα τέτοια συζητήσια και στο παρόν και στο μέλλον, αποκλείεται.

Γιατί τί συμβαίνει σήμερα — όπως συνέβαινε και ντς και θα εξακολουθήσει και αύριο — με το «εξυπηρετικό» ελληνικό κράτος; Συμβαίνει το εξής: «Οτι κανένας πολίτης δε μπορεί να διεκπεραιώσει και την πιο απλή υπόθεσή του σε μια και μόνο υπηρεσία. Συνήθως, η μία τον παραπέμπει στην άλλη. Πάντα χρειάζεται κάποιο χαρτί — μετά χαρτοσήμου — που, γ' α να εκδοθεί χρειάζεται άλλα δυο, που γ' α να δοθούν κι αυτά, απαιτούνται άλλα δυο «δ' έκτακτου» και ούτω καθεξής.

Θα μάς φέρετε ένα φύλλο παινικού μπράβου, ένα πιστοποιητικό από το υπουργείο Παιδείας και ένα από το υπουργείο Προνοίας.

Αυτά τα πιστοποιητικά δε βγαίνουν την ίδια μέρα. Προ-υποτίθεται η υποβολή αιτήσεως και έπειτα τό... ξαναπεράστε την Τετάρτη. Άλλα και πολλά έγγραφα «διαβι-

ζονται» από υπουργείο σε υπουργείο, από υπηρεσία σε υπηρεσία, από πρωτόκολλο σε πρωτόκολλο. Ανεφάρθηκε δε πρό καιρού στις εφημερίδες η αξιοσημείωνη περίπτωση ενός πολίτη, που είχε κάποια υπόθεση στο υπουργείο Έμπορίου. Όταν πήγε να πάρει το απαιτούμενο χαρτί (κάποιο είδος υπουργικής «έγκρισ-ως») του είπαν, ότι έπρεπε το χαρτί αυτό να διαβιβάσθαι και στο υπουργείο Βιομηχανίας, για να ληφθεί και από το δεύτερο αυτό υπουργείο η έγκρισή. Ως γνωστόν, δε, τα δυο αυτά υπουργεία συστεγάζονται στο μέγαρο της πλατείας Κάνιγγος. Είπε, λοιπόν, ο ενδιαφερόμενος Έλληνας πολίτης, λογικώτατα:

— Στον κάτω δρόμο είναι το υπουργείο Βιομηχανίας. Δε μου το δίνετε να το πάω εγώ η μ' ένα υπάλληλό σας ως συνοδό, αν θέλετε; Η απάντησή του αρμοδίου ήταν η εξής:

— Το έγγραφο πρέπει να σταλη... ταχυδρομικώς. Και το υπουργείο Βιομηχανίας θα μας απαντήσει επίσης ταχυδρομικώς. Έτσι είναι ο κανονισμός!...

Και όλη αυτή η αμύθητη περιπετειώδης διαδικασία (υπουργείο Έμπορίου - Ταχυδρομείο - υπουργείο Βιομηχανίας - Ταχυδρομείο - υπουργείο Έμπορίου) έγινε και διεξήχθη σε χρόνο διαρκείας ημερών 14! — παρακαλούμεν — ενώ τα άρμυδια τμήματα τα χωρίζουν δεκά σκαλοπατιά! Αυτή η νοστορία της... ταχέως εξυπηρετώσεως πρωτανεύει στο χαρτοδοσίλειό μας. Και ο αναφερέσις πολίτης άναγκαστική να... περιμένη δεκατέσσερες ημέρες για μια δουλειά, που θα μπορούσε να είχε τελειώσει σε μιση ώρα. Οι άλλοι, όμως, οι περισσότεροι, πρέπει να πηγαίνουν αυτοπροσώπως και να στήνουνται υπομονετικά στην ουρά, για να εκτελέσουν μέρος της ταλαιπωρίας τους κάθε φορά! «Ας φαντασθούμε, λοιπόν, τώρα τις διάφορες κρατικές υπηρεσίες εγκατεστημένες στα τέσσερα σημεία του δριζόντιου. Το υπουργείο Παιδείας π. χ. στη Βάση, το υπουργείο Προνοίας στο Μακρυγιάννη, το υπουργείο Δικαιοσύνης στο Τέρμα Ιπποκράτους, το Ταμείο Γενικών Έσόδων στους «Αμπελοκήτους», το Στρατολογικό Γραφείο στην Καλλιθέα και ανάλογα τα άλλα τεμνή της ταλαιπωρίας των πολιτών. Και ως παρακολουθήσουμε τον Έλληνα πολίτη να εξαπολύεται από τη μία συνοικία στην άλλη κι' από εκεί στην άλλη και ν' ακούει το «ξαναπεράστε τη Δευτέρα». Δαπάνη χρόνου, ναύα, ιδρωκόπημα και συχνά ναύαγιο των προσπαθειών του. Γιατί οι ώρες λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών είναι ώρισμένες και... περιωρισμένες και είναι πιθανόν ο... Μαθαίνω δρόμος να φτάσει αργά στην αρμόδια κλειστή πούτα.

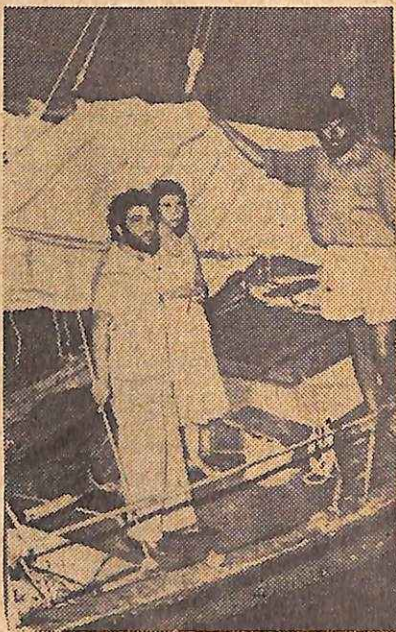
Έξ άλλου, πολλά κρατικά όργανα χρειάζεται συχνά να τρέχουν σε άλλες υπηρεσίες για τη διεκπεραίωση ζητημάτων ή για συμβούλια. Θα επιδοθούν κι' αυτοί στον εσωτερικό... τουρισμό!

Συμπέρασμα: «Οχι αποκέντρωση αλλά συγκέντρωση και συμπύκνωση των κρατικών υπηρεσιών επιβάλλεται. Δημιουργία, δηλαδή, μιας διοικητικού κέντρου, όπου όλοι οι μέρες του θρυλικού Τέφω «Ηνυκλίας, του δεύτερου αυτού «Λύρεως της Αραβίας», του αλαθηνού σκοπευτή, του αλύγιου και ανελέητου μουσικού πράκτορος, που ξέρει να παίρνει με το μέρος του εκείνους, που έχουν ανάλαβει να τον σκοτώσουν...

ΖΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

«Η Γερμανία και ιδιαίτερα η Βόννη δοκιμάστηκαν τελευταία κι' αυτές από το τρομερό κύμα καύσωνος που έπληξε ολόκληρη την Ευρώπη. Η ζέση της όμως εκεί ήταν τόσο δυνατή, ώστε οι παλαιοί Γερμανοί συνέκριναν το εφεινικό καλοκαίρι με το αέχαστο καλοκαίρι του 1874. Η ζέση ήταν τόσο, ώστε πολλοί Γερμανοί γδύνονταν καταμεσής του δρόμου για να βουτήξουν στις δημόσιες πισίνες και να δροσιστούν κάτω από τα συντριβάνια. Στη φωτογραφία μας μια νεαρά Γερμανίδα φτίζει την όμελέττα της πάνω στο πυρακτωμένο καπό του αυτοκινήτου της.

ΦΤΩΧΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ

Τρεις φτωχοί Πορτογάλοι, το ζεύγος Μπόλχωρ και ο φίλος τους Αντρίαν Ντιάς αποφάσισαν να μεταναστεύσουν στην Αμερική, για να δοκιμάσουν εκεί την τύχη τους. Δεν είχαν όμως τα χρήματα, που τους χρειαζόνταν για τα ναύα τους και γι' αυτό αποφάσισαν να κάνουν το ταξίδι από τη Λισαβόνα στο Ρίο Τανέρο με ένα μικρό παμπάλαιο καϊκι, που τους χάρισε κάποιος γνωστός τους. Οι τολμηροί θαλασσοπόροι κατάρθισαν να φτάσουν στον προορισμό τους ύστερα από μια περιπλάνηση 107 ημερών, αφού εξήσαν μυθιστορηματικές περιπέτειες και δοκίμασαν αφάνταστες στερήσεις.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Το βουλευτηλίκι ΩΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Αποζημιώσεις και προνόμια στις διάφορες χώρες

Το βουλευτηλίκι δεν είναι επάγγελμα. Και γι' αυτό δεν αμείβεται με μισθό. Οι βουλευτές παίρνουν αποζημιώσεις για τον κόπο, που υποβάλλονται. Αυτή η αποζημίωση έχει και μια άλλη έννοια: ότι επιτρέπει και σ' έναν άνθρωπο φτωχό να επιδιώξη να εκλεγεί αντιπρόσωπος του λαού.

Άλλα, στην πραγματικότητα, συμβαίνει το αντίθετο. Η αποζημίωση καταντάει σε πολλές περιπτώσεις αληθινός μισθός και το βουλευτηλίκι γίνεται τότε βιοποριστικό επάγγελμα. Αυτό συμβαίνει π.χ. στις χώρες όπου η αποζημίωση είναι μεγάλη και όπου η εκλογή των ιδίων πάντοτε προσώπων επιτυγχάνεται με τη συλλογή ή με δημοσκοπικά μέσα. Όταν, αντίθετα, η αποζημίωση είναι μικρή, κανείς δεν γίνεται βουλευτής από συμφέρον.

Άλλ' ας δούμε τι πληρώνονται οι βουλευτές στις διάφορες χώρες και ποιά άλλα προνόμια έχουν:

Αγγλία: 85.000 δραχμές το χρόνο (7.000 περίπου το μήνα). Η αποζημίωση δεν αποτελεί δικαίωμα. Πρέπει να την ζητήσει ο ενδιαφερόμενος, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα ότι η οικονομική του κατάσταση δεν του επιτρέπει να ζήσει χωρίς αυτήν. Οι βουλευτές ταξιδεύουν δωρεάν με τους σιδηροδρόμους μόνον όταν πηγαίνουν στο Λονδίνο για να παρακολουθήσουν τις συνεδριάσεις της Βουλής ή όταν γυρίζουν από εκεί στις επαρχίες τους. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις πληρώνουν εισιτήρια.

Γαλλία: 225.000 δραχμές το χρόνο (19.000 περίπου το μήνα). Σιδηροδρομικά ταξίδια δωρεάν.

Γερμανία: 198.000 δραχμές το χρόνο (16.500 το μήνα). Έως τώρα οι Γερμανοί βουλευτές δι-επαιρναν αποζημίωση. Ο σχετικός νόμος υπεβλήθη πριν από λίγο καιρό, αλλά δεν ψηφίστηκε ακόμη. Ταξίδια δωρεάν με το σιδηρόδρομο και τα πούλμαν.

Ιρλανδία: 45.000 δραχμές το χρόνο (ούτε 4.000 το μήνα). Ταξίδια σιδηροδρομικά δωρεάν μόνον μεταξύ της πρωτεύουσας και της επαρχίας του βουλευτού.

Ελγίο: 135.000 δραχμές το χρόνο (11.250 το μήνα). Σιδηρο-

Παρακολουθήστε στο σημερινό πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 30) μια συναρπαστική σειρά από τα πιο πρωτότυπα και τα πιο ρωμαντικά έρωτικά είδωλα στα ελληνικά νησιά, την εποχή που ο έρωας έθεωρείτο απαγορευμένος καρπός, γραμμένη από τον εκλεκτό συνεργάτη μας

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Αρχοντοπούλες που αγάπησαν κουρσάρους και αρχοντοπούλες που αυτοκτόνησαν για τα μάτια κάποιου ξένου πραγματευτή. Όμορφες κοπέλλες, που έδωσαν την αγάπη τους σε περαστικούς θαλασσοδούλους, για ν' απομείνουν κατόπιν έρημες στον κόσμο. Αγνά κορίτσια, που αναγκάστηκαν να κλειστούν σε μοναστήρι για να εξιλεωθούν από το αμώματη της αγάπης. Απαγωγές με απρόοπτες περιπέτειες, ανθρωποκυνηγητά και αίματρες συμπλοκές στο Αιγαίο.

δρομικά ταξίδια δωρεάν σ' όλο το δίκτυο. Μηνιαία σύνταξη 6.250 δραχμών στα 55 χρόνια.

Ολλανδία: 45.000 δραχμές το χρόνο για τους βουλευτές που μένουν στην πρωτεύουσα. Τών άλλων η αποζημίωση κανονίζεται με την απόσταση. Όσο πιο μακρινή είναι η επαρχία τους τόσο περισσότερα παίρνουν. Ανώτατο όριο: 60.000 δραχμές. Κανένα ειδικό προνόμιο.

Δανία: 45.000 δραχμές το χρόνο στους διαμένοντες στην πρωτεύουσα. Τών άλλων ρυθμίζεται με την απόσταση και μπορεί να φθάσει 65.000. Σιδηροδρομικά ταξίδια δωρεάν, ελεύθερη είσοδος στο βασιλικό θέατρο. Σύνταξη 15.000 δραχμών ετησίως στα 65 χρόνια, έπειτα από δεκαετή τουλάχιστον εκπλήρωση των βουλευτικών καθηκόντων.

Νορβηγία: 47.500 δραχμές το χρόνο. Αν, όμως, ο βουλευτής δεν παρίσταται στις συνεδριάσεις της Βουλής, η αποζημίωσή του περιέρχεται σ' έναν αντικαταστάτη του, που εκλέγεται από το σώμα. Σιδηροδρομικά ταξίδια δωρεάν. Μετά οκταετή άσκηση του βουλευτικού λειτουργήματος, ο βουλευτής δικαιούται σύνταξης 22.500 δραχμών ετησίως.

Φιλανδία: Η αποζημίωση των βουλευτών ακολουθεί τον τιμάρθμο. Σήμερα ανέρχεται σε 5.400 δραχμές το μήνα (64.800 το χρόνο). Ο βουλευτής παίρνει επίσης ένα επίδομα για κάθε παρουσία του στις συνεδριάσεις της Βουλής, ανάλογα με την απόσταση της επαρχίας του. Το μεγαλύτερο επίδομα — 225 δραχμές — παρέχεται στους Λάπωνες βουλευτές. Ταξίδια δωρεάν, αλλά στη δεύτερη θέση. Στην πρώτη θέση ταξιδεύουν μόνον ο πρόεδρος της Βουλής και τα μέλη της κυβέρνησεως.

Ηνωμένες Πολιτείες: 700.000 δραχμές το χρόνο (58.000 περίπου το μήνα). Δεν ταξιδεύουν δωρεάν, ούτε έχουν άλλο προνόμιο.

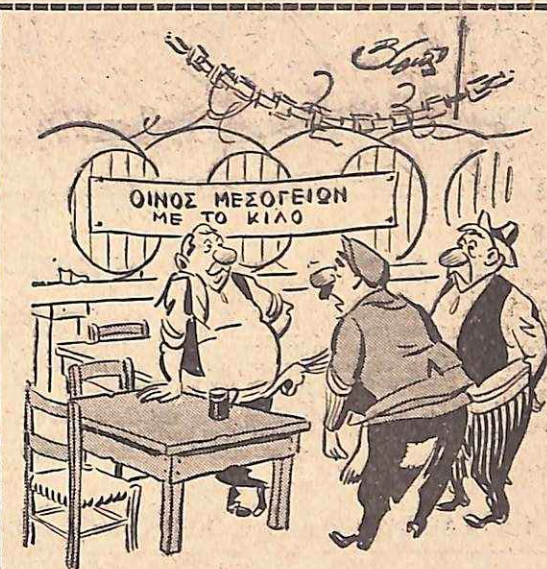
Ιταλία: Για τους διαμένοντες στην πρωτεύουσα: 180.000 δραχμές το χρόνο (15.000 το μήνα). Για τους διαμένοντες έξω από την πρωτεύουσα: 210.000 δραχμές το χρόνο (17.500 το μήνα). Άλλα για κάθε άδικαιολογητη απουσία περικυπτονται από την αποζημίωση του βουλευτού 250 δραχμές. Ταξίδια δωρεάν. Επίσης χαρτί επιστολών. Άλλ' όχι γραμματόσημα. Σύνταξη 2.500 — 7.500 δραχμές το μήνα.

Χαρτενούσματα από πλαστική ύλη

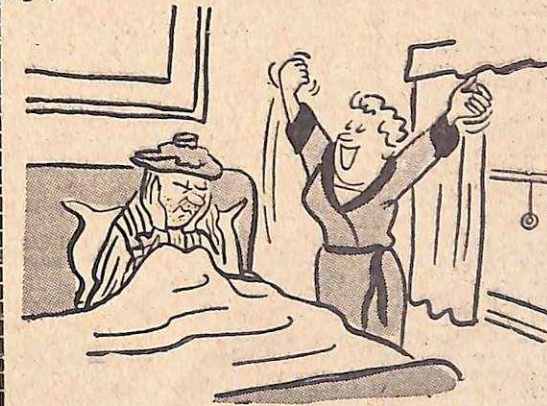
Οι Αγγλοι θα αποκτήσουν πολύ σύντομα χαρτονομίσματα από πλαστική ύλη, που θα πλένονται, δε θα τσαλακώνουν και δε θα σκίζονται.

Δυο βρεταννικές φίρμες εξακρίβωσαν πως οι τράπεζες δείχνουν ζωηρό ενδιαφέρον γι' αυτό το νεωτερισμό και άρχισαν την διεξαγωγή πειραμάτων, που αποδίδουν εξαιρετικά ικανοποιητικά αποτελέσματα. Η παραγωγή χαρτονομισμάτων από πλαστική ύλη θα άρχισι με χαρτονομίσματα των 5 λιρών. Θα μπορεί κανείς, όπως διαπιστώθηκε, να τα ρίχνει χύμα στην τσέπη του ή στο βάζο μιας τσαντας και μετά να τα βγάλη, άτσαλακωτά και ολοκαίνουργια.

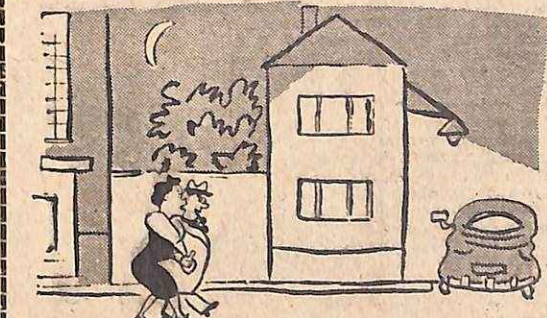
Ανάλογα πειράματα διεξάγονται από Γερμανούς τεχνικούς στην Μπόν, ενώ και στις Ηνωμένες Πολιτείες επίσης αποφασίστηκε να μελετηθούν οι δυνατότητες της αντικαταστάσεως των σημερινών χαρτονομισμάτων με χαρτονομίσματα από ναύλον. Έτσι, πριν περάσουν πολλά χρόνια, θα εξαφανιστούν, καθώς προβλέπεται, εντελώς τα ταρινά χαρτονομίσματα που παρουσιάζουν αξιοθρόνητη και μετά μερικές εβδομάδες κυρία.

— Δε μου λές κύρ - Γιωργή, δηλαδή το παλιό «πεννητάρι» θα μ'αζ το φέρνεις τώρα σέ... δαχτυλήθρα; (Του Β. Χριστοδούλου)

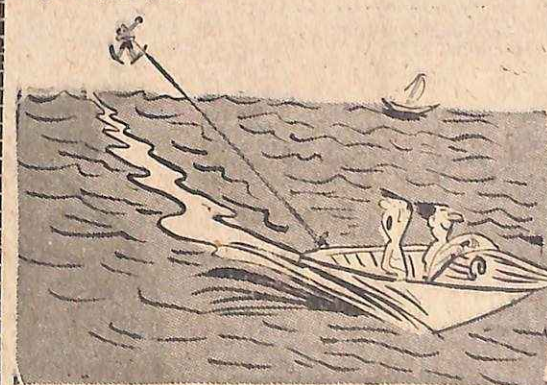

— Λοιπόν, το παργυ μας είχε μεγάλη επιτυχία χεχτές, Δημητράκη!

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ

— Από τότε που ήθε και κάθισες ο «Εφορος δίπλα μας, δε μπορούμε να φέρουμε ταξί μπροστά στην πόρτα μας!

— Αύξησης την ταχύτητα, Κώστα, να σπάσουν με πλάκα!

Χάρες και δάκρυα ΣΤΟ ΑΠΑΙΟ

ΕΚΛΑΙΓΕ η Μαρίνα, η θυγατέρα του καπετάν Λαλάκη Γιόλδαση, έκλαιγε και βαρύνονταν με μόνονυχα δόλο κληρά. Σαν το τριαντάφυλλο, που φυλλορροεί στο πέραςμα του ανέμου, έτσι μαραινόταν σιγά-σιγά κι' η καρδιά της. Καθισμένη στο πιο ψηλό παράθυρο του αρχικού της, παρατηρούσε την άπειρη θάλασσα κι' από τα μάτια της κυλούσαν πύρινα δάκρυα. Την έβλεπε η μάννα της, πρόσεχε το βουβό μαρμαίωμά της και την παρακαλούσε να της πη το μυστικό, που την παίδευε.

— Ποιά λυπή σε βαρύνει, κόρη μου; της έλεγε. Ποιά πίκρα καταστάλαξε στην ψυχή σου; Μίλησε μου! Και όρκίζομαι στο Θεό που μ' άκουει, να κάνω ό,τι μπορώ για να σε προφυλάξω απ' τον πατέρα σου, μόλις γυρίσει απ' το ταξίδι του.

Η καπετανόπουλα κουνούσε το κεφάλι της: — Δεν έχω τίποτα, μάννα! τη βεβαίωνε με κομμένη ανάσα. Τίποτα που να φοβάσαι την όργη του κύρη μου. Με είδες τάχα να πάω πουθενά τρεις μήνες τώρα που λείπει; Μήτε στην εκκλησιά δεν κατεβαίνω τις Κυριακές. Κι' αν κλαίω, ίσως να έλπιω από άργηση πρώτη φορά τόσο πολύ.

Ήταν λίγος καιρός, που η "Υδρα είχε ελευθερωθεί μαζί με την υπόλοιπη Ελλάδα. «Μολονότι οι κάτοικοι της μικράς νήσου εύρεθάν άνευ πλοίων, διότι είχαν φέρει εις τόν άνθρακα, άνευ χρημάτων, διότι είχαν δαπανήσει ό, αυτόν και άνευ έργασίας, διά την έλλειψη κεφαλαίων, έν τούτοις, πολλοί έξ αυτών είχαν κατορθώσει να εύρωσι πόρους και να άνανυγκροτηθούν, μεταξύ τών οποίων και ο Λαλάκης Γιόλδασης, έξάδελφος μακρυνός του Άντρεά Μισούλη. Ήταν παράξενος άνθρωπος ο Γιόλδασης, φημιόμενος για την πωληκαριά του, μά και για την σκληρότητα που έδειχνε απέναντι στους δικούς του. Λένε πως στά νειάτα του είχε κλειδαμπαρωμένη την καπετανίσσα και δεν την άφηνε να ξεμυτίσει ούτε κατάφωλι του άρχοντικού της. Όχι πως δεν την αγαπούσε. Αντίθετα, ίσως η μεγάλη του αγάπη τον έκανε να της φέρεται με τέτοιο βάνασο τρόπο. Η Λαμπρινή ήταν άραφα, οι καιροί πονηροί. Την "Υδρα την καταπατούσαν ξένοι κι' ο φόβος μην του την αρπάξουν, τον άνάγκαζε να λαβαίνει τα μέτρα του.

Μά, όμως, που κι' όταν ελευθερώθηκε το νησί, όταν αποφάσισε να ταξιδεύει με το σιτοκαράβι του για το Τρίεστι, πήρε παράμερα τη γυναίκα του και τη συμβούλεψε:

— Το νού σου στη Μαρίνα! της είπε. Είν' όμορφη και έξεβαλτή κι' ίσως βρεθί κανένας υπερχρήστης να την ξελαλήψει. Άν μάθω πως κάποιος γυρίζει να την κυττάζει μόνάχα, θα σάς σφάζω και τους τρεις. Και σένα και κείνη και τον όμορφονιό, που σήκωσε πάνω της τα μάτια του.

Τέτοιος ήταν ο Λαλάκης Γιόλδασης κι' έτσι μιλούσε πάντα και στα πιο αγαπητά του πρόσωπα. Έτρεμε η ψυχή της καπετανίσσας κι' από την ήμερα που φύγε ο σύντροφός της, πρόσεχε τη θυγατέρα της με δεκατέσσερα μάτια. Η Μαρίνα όμως ήθελε εδώναι, ήθελε δεχτόν τις φιλένδες της, καθώς άλλότε. Έκλαιγε μόνο κι' ανασταναίε, έλυνε και πονούσε κρυφά, χωρίς να λέη τίποτα σε κανένα. Άχ, ο καυμός της ήταν πικρός κι' η θλίψη της μεγάλη! Κι' αν βεβαίωνε στη μάννα της πως δεν είχε τίποτα, μόνο ο Θεός γνώριζε την αλήθεια. Η Μαρίνα αγαπούσε. Λάτρευε μ' όλη τη δύναμη της άδωας ψυχής της το Ρούσο Πιερή, τον ψυχονιό του πατέρα της, που τον είχε κάνει πρώτο και καλύτερο πάνω στο τρικάρτο του. Ο Πιερής ήταν όρσανός. Τα γονικά του είχαν περάσει στο μεγάλο θανατικό, που είχε πέσει στο νησί, κι' ο καπετάν Λαλάκης Γιόλδασης τον πήρε σιμά του, όχι από ψυχονίση, μά γιατί λογάριαζε να τον άρειση στο πόδι του μιά μέρα.

Μαγάλωνε το πωληκαράκι κοντά στη Μαρίνα κι' ένα βράδυ, που έτυχε να βρεθούνε μόνοι, τη ζώωσε και την άρπαξε στην άγκαλιά του.

— Σ' αγαπώ, της ψιθύρισε με θερμή. Σ' αγαπώ από τότε που ένοιωσα πως πρωτόγιννα άντρας. Δυό χρόνια τώρα παλεύω με την καρδιά μου και μόνο σήμερα κατάφερα να στο πω.

Τρόμαξε η Μαρίνα μ' εκείνα τα λόγια κι' έκανε να φύγη άσφοδισμένη. Μά την έπιασε ο άλλος απ' τη μέση και την έσυρε πάνω του. Η καπετανόπουλα δε μπορούσε ν' άντισταθή. Γιατί ο Ρούσος δεν της ήταν διάφορος. Τον αγαπούσε κι' αυτή από τότε που έγινε γυναίκα και τώρα δεν εύρισκε τη δύναμη να του άρνηση κι' όταν σκόνη της πρότεινε να την κάνει γυναίκα του...

Όταν ήσυχάσαν, ο Πιερής πήρε τα χέρια της στα δικά του.

— Αβριο φεύγω με τον πατέρα σου για το Τρίεστι, της είπε. Μά θα ζαναγυρίσουμε γρήγορα. Και τότε θα πείσω στα πόδια του και θα τον παρακαλέσω για σένα. Είμαι σίγουρος πως δε θα πη όχι, γιατί μ' έχω κάνει και με σκεφτείται σαν παιδί του. Όσο σκληρός κι' αν είναι, δε θα βελήση να σε κάνει δυστυχισμένη.

Η Μαρίνα ξεόπασε σε βουβά άναφυλητά.

— Κι' αν πη όχι; έπέμεινε. Άν δε βελήση να σε παντρεύη; Τώρα πιά είμαι γυναίκα σου. Συλλογίσου τάχα τι

Η ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Θ' απογίνουμε με την άνοιξη του; Ο Ρούσος Πιερής την κυττάζε στα μάτια.

— Τότε θα σε κλέψω και θα φύγουμε από δω, άποκρίθηκε. Θα πάμε να ζήσουμε σ' άλλον τόπο, άγνωστο μέσα στους άγνώστους.

Μ' αυτά τα λόγια την παρηγόρησε ο Ρούσος τη Μαρίνα. Κι' όταν την άλλη μέρα τα χαράματα, το τρικάρτο του πατέρα της έφυγε από το λιμανάκι της "Υδρας, κίνησε κι' αυτή όλομνηχνη για την κορφή του Έρε, όπου βρισκόταν το μοναστήρι του Προφήτη Ηλία. Ύστερα από την πολώρη προσευχή της και τα θερμά παρακάλια της, ζαναγυρίσε ήμερη πίσω. Κλεισμένη στο αρχοντικό της κι' από τότε δεν ζαναγάνηκε πούθενά. Την έχασε το νησί, την έχασαν οι φίλενάδες της, την έχασαν κι' οι γνωστοί της. Τις πρώτες μέρες, η καπετανόπουλα ήταν αμέριμη κι' εύτυχισμένη. Προγυνούσε κι' έπλεκε τα προικιά της στον άργαλειό, κένταγε κι' όνειρο-ποικύσε. Μά, καθώς περνούσε ο καιρός, ένοιωσε την ψυχή της να βαρύνει. Κι' άσφανα, άναγκάστηκε πως θα γινόταν μητέρα. Μητέρα! Και μόνο με τη σκέψη αυτή, της ήρθε να παλαώσει. Ήταν κάτι που μήτε καν το συλλογίστηκε όταν έγενε στην άγκαλιά του Ρούσου.

Οι μέρες περνούσαν, βαρείες και καταθλιπτικές. Η καπετανίσσα Λαμπρινή, παρατηρούσε την αλλαγή της. Μά όστόσο δε μπορούσε να βάλει στο νού της κακό. Σιγά-σιγά όμως, το έμπειρο μάτι της άνακαίνιζε την αλήθεια. Μία βελονιά τρόπωσε τότε την καρδιά της κι' άρπαξε τη Μαρίνα από τους ώμους.

— Πούος είναι; τη ρώτησε τρέμοντας δάκρυη. Πούος είναι αυτός που τολμήσε να σ' άγγίξη; Άχ, κόρη μου! Δε συλλογίστηκες τί θ' άποκάνιες τώρα; Για μένα δεν είναι άμάρτημα το παροστράτημά σου. Μά για τον πατέρα σου, κάλλιο να μην ύπάρχαμε κι' οι δυό.

Η Μαρίνα άνασάκωσε το κεφάλι της.

— Μάννα, άποκρίθηκε, μη σκιάζεσαι. Σά θα γυρίση ο πατέρας δε θα μά βρή.

— Τι θα κάνεις; τη ρώτησε έντρομη.

Χαμηλώσε πάλι το κεφάλι της ή νέα και με φωνή σιγανή άπάντησε:

— Άν πεθάνω, θα λυτρωθώ μιά για πάντα από τούτο το βάρος. Κι' έχω πρέπει να πεθάνω, γιατί δε γίνεται άλλοιώς. Πάρε όστόσο αυτό το σταυρουδάκι, για να το δώσεις στο Ρούσο. Και να του πής πως και στην άλλη ζωή θα τον λατρεύω άκόμη. Κανένας άλλος δεν πρέπει να μάθη το μυστικό μου.

Η καπετανίσσα άνοιξε έντρομη ταμάτια της.

— Ο Ρούσος; είπε σά να τη χτύπησε κεραυνός. Ο Ρούσος Πιερής;

Η κοπέλλα δεν άποκρίθηκε. Φίλησε μόνο τη μάννα της και, χωρίς να πη λέξη, έριξε ένα μαντήλι στο κεφάλι της, κατέθηκε τις παλιές σκέψεις στο σπιτιού και βγήκε μέσα στη νύχτα. Η καπετανίσσα δεν έτρεξε πίσω της. Δεν έτρεξε να την έμποδίση, μ' όλο που ήξερε πως η θυγατέρα της ακολουθούσε το μαύρο βρόμο του θανάτου. Γιατί γνώριζε πως ό,τι κι' αν έκανε, τίποτα δε θα μπορούσε να σταματήσει το μεγάλο κακό και την καταστροφή. Όρα την ώρα περίμενε τον άντρα της. Από στιγμή σε στιγμή, το σιτοκαράβι του θάπιανε στο λιμανάκι της "Υδρας. Και καμιά ανθρώπινη δύναμη δε θα τον σταματούσε, από το να ξεπλύνει την τιμή του στο αίμα της θυγατέρας του και του Ρούσου Πιερή, του ψυχονιού του!

Έστρεψε το βουρκομένο της βλέμμα και το κάρφωσε στο άρχαιο εικόνισμα της Παναγίας, που την κυττούσε αόστηρά, σά να τη μάλλανε. Κι' άσφανα, σά να φούτωσε μέσα της ή μητρική λαχτάρα, πετάχτηκε πάνω.

— Μαρίνα! φώναξε. Σαν τρελή ώρμησε στο δρόμο και πρόλαβε τη θυγατέρα της.

— Συχώρα με! της είπε. Συχώρα με για την άποκοτιά μου! Ήμουν τρελή και σ' άφησα να φύγεις, ενώ ήξερα πως πηγαίνεις να πεθάνεις. Έλα και μη συλλογίσαι τ' άμάρτημά σου! Μονάχα το παιδί που κρύβεις στα σπλάχνα σου να θυμάσαι και τίποτ' άλλο. Μαζί θ' άντικρίσουμε τη πόρτα του πατέρα σου!

Γύρισαν πίσω. Μά, σαν έφτασαν στ' άρχοντικό τους, το βρήκαν άνάστατο. Θαλασφόλοι που είχαν έπιστρέψει απ' το Τρίεστι, έφεραν το πικρό μαντάτο: Το τρικάρτο του καπετάν Λαλάκη Γιόλδαση, έπεσε σ' άπίθανο μπουρίνι και πηγε στο φούντο. Από τους δεκαεφτά άντρες του τούρμου του, σόθηκαν μόνα τρεις: Ο Μιχάλης Λιαρούτσος, ο Νικόλας Κατασπός — που έγινε άγότερα κυβερνήτης μαζί με τον Άντώνιο Ρεβίθη επί της «Παράδου» του «Ο θωνος» — κι' ο Ρούσος Πιερής. Οι δύο γυναίκες άγκαλιάστηκαν κλαίοντας. Κι' όταν έφυγαν όλοι κι' έμειναν μόνες, κυτάχτηκαν στα μάτια.

— Κανένα κακό δεν έρχεται, που να μη σέρνι πίσω του κι' ένα καλό! είπε ή μάννα στη θυγατέρα της. Ο καπετανός πέθανε τιμημένος, όπως έπρεπε να πεθάνη. Στο παιδί σου, αν είναι άρεσνικό, θα δώσουμε τ' όνομά του.

Κι' έμειναν εκεί άρες δάκρυες, χωρίς να μιλούνε, ώπου έσπρόβαλε ο ήλιος του πρωινού. Ο ήλιος μιάς καινούργιας ζωής.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Σ' αγαπώ, της ψιθύρισε με θερμή. Δυό χρόνια τώρα παλεύω με την καρδιά μου...

Παναγία ή Κουνίστρα

Πώς βρέθηκε στη Σκιάθο ή Εικόνα Της

ΜΕΤΑ την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως και τους άλληπαλλους πολέμους με την άριστοκρατία της Βενετίας, βρισκόταν στη Σκιάθο ένα μικρό εκκλησάκι, στο μέρος ακριβώς όπου είναι σήμερα το Μοναστήρι της Θεοτόκου. Το μέρος αυτό βρίσκεται στη νοτιοδυτική πλευρά. Είναι καταφυτο κι' όλοηρόσινο και δίκαια όνομαστικώς «Γονιά του Παραδείσου».

Στο εκκλησάκι αυτό πούκαζε ένας ιερομόναχος Σκιαθίτης, που τον έλεγαν παπα-Συμεών. Κάθε βράδυ, λοιπόν, έβλεπε να βγαίνει μέσα από το σούνδεντρο ένα φως. Δε μπορούσε όστόσο να καταλάβη τί φως ήταν εκείνο. Του κινήθηκε όμως σε λίγο η περιέργεια να φτάση ως εκεί και να εξακριβώσει τι συνέβαινε.

Ετσι, μιά νύχτα, αφού περπάτησε αρκετά και με δυσκολία, έφτασε στο μέρος αυτό. Μά όταν πλησίασε, το φως έγινε άφαντο. Δεν το έβλεπε πιά. Άναγκάστηκε λοιπόν να ζανακατέβη στο εκκλησάκι του λυπημένος.

Έπειδή όμως το έβλεπε κάθε βράδυ, δεν άμφέβαλλε πως έπρόκειτο να ασφαλώ για κάποιο άγιο φως. Κι' άρχισε να προσευχεται και να παρακαλεί το Θεό να τον αξιώση να δη από κοντά το φως εκείνο.

Μιά νύχτα, εκεί που προσευχόταν με κατανύξη και ευλάβεια ένοιωσε μιά χαρά και μιά έλπιση στην καρδιά του. Ξεκίνησε λοιπόν και πάλι κι' έφτασε μέσα στον πευκώνα. Έκεί είδε καταπληκτος να κρέμεται πάνω σ' ένα πεύκο ένα εικόνισμα της Παναγίας.

Γεμάτος χαρά που αξιώθηκε να βρη το θεϊκό αυτό θσαυρό, άρχισε να ψέλνει με κατανύξη και προσπάθησε ν' ανέβη στο δέντρο για να φτάση ως το εικόνισμα που έλαμπε. Έπειδή όμως το δέντρο ήταν ψηλό κι' αυτός ηλικιωμένος και δίχως δύναμη, αποφάσισε να μείνει εκεί μέχρις ότου ανατείλ η ήμερα. Κι' όταν πιά ζήμερσε κι' έβλεπε καθαρά το εικόνισμα, του άναψε πάλι ο πόθος να σκαρφαλώση στο δέντρο και να το πάρη. Μά και πάλι δεν το κατάφερε. Ίσως ήταν έλλημα της Θεοτόκου να έρθουν κι' άλλοι άνθρωποι για να δούν το θαύμα εκείνο και να μη μείνι καμιά άμφιβολία γι' αυτό.

Τότε ο παπα-Συμεών κίνησε και πήγε στο Κάστρο του νησιού. (Το Κάστρο αυτό, έρείπιο σήμερα, βρίσκεται στη βορεινή ακτή του νησιού και άπέχει δύο ώρες περίπου από το μέρος όπου βρέθηκε το εικόνισμα της Παναγίας). Στο Κάστρο έμειναν ο θωμανός και μερικοί πρόκριτοι Σκιαθίτες χριστιανοί. Άρχηγος τους ήταν ένας σεμνός και άγιος οίκονόμος, που τον έλεγαν παπα-Φραγκούλη. Ο Συμεών παρουσιάστηκε σ' αυτόν και του άναφερε για το εικόνισμα που είχε βρη. Τότε ο παπα-Φραγκούλης μαζέψε το ιερατικό στην εκκλησία του Καθολικού κι' αφού ψάλλθηκε παρακλήση, πήρε τους ιερείς και μερικους από τους πρόκριτους κι' έχοντας οδηγόν τον παπα-Συμεών ξεκίνησαν όλοι μετά φανών και λαμπάδων για τον τόπο εκείνο.

Μόλις έφτασαν εκεί, είδαν το εικόνισμα της Θεοτόκου να λαμπρ. Άνέβασαν άμέσως τον πιο νεώτερο ιερέα, που τον έλεγαν Ιωάννη, και πήρε την εικόνα με πολλή ευλάβεια. Κι' αφού όλοι έσκυψαν και την άσπασθηκαν με δάκρυα στα μάτια, τη συνώδεσαν με ψαλμούς στο παρεκκλήσι του παπα-Συμεών. Έκεί την άπέθεσαν και γύρισαν στο Κάστρο διαλαλώντας το θαύμα. Οι Σκιαθίτες πανηγύρισαν το γεγονός.

Ο παπα-Φραγκούλης κατόπιν, μαζί με τη βοήθεια των κατόικων του νησιού, αποφάσισε να χτίση στον τόπο εκείνο ένα μοναστήρι.

Ετσι το μοναστήρι χτίστηκε στο μέρος ακριβώς όπου βρέθηκε ή εικόνα της Παναγίας. Έκεί είναι άκόμη και σήμερα. Στο μοναστήρι αυτό ηγούμενος έγινε ο παπα-Συμεών, που άφιέρωσε όλα τα ύποστατικά του, όπως φαίνεται από το άφιερωτικό του έγγραφο, που σώζεται μέχρι σήμερα.

Ο παπα-Φραγκούλης, που φιλοξενούσε στο σπίτι του έναν νέο από το χωριό Δράκεια της Ζαγοράς και που του είχε μάθει τα ιερά γράμματα, τον κουρεύσε μοναχό, τον όνόμασε παπα-Δαμασκηνό και τον έστειλε στο μοναστήρι, κοντά στον παπα-Συμεών, για να τον έχη βοηθό του στις ιερές ακολουθίες. Αύτον τον παπα-Δαμασκηνό ο γέρο-Συμεών τον άφησε διάδοχό του στην ηγουμενία.

Ετσι, λοιπόν, βρέθηκε το εικόνισμα της Παναγίας κι' έτσι ιδουήθηκε το μοναστήρι. Τώρα πως και γιατί όνομάθηκε ή Αγία Εικόνα και το μοναστήρι της Εικονιστρίας ή Κουνίστρας δε γνωρίζει κανείς με μās πληροφορία.

Η παράδοσι, κατ' άλλους, λέει ότι όπως ήταν κρεμασμένη ή εικόνα στο δέντρο και κουνιόταν με τον άνερα, την όνόμασαν Κουνίστρα (Εικονιστρία). Άλλοι λένε ότι έπειδή κλονιόταν το δέντρο πολύ καιρο πριν να βρεθί ή εικόνα, όνόμασαν και τον τόπο και την εικόνα Κλονιστρία και Κονίστρια. Υπάρχουν όμως και πολλοί, που ίσχυρίζονται ότι από το αστραφετό φως που την τριγύριζε κι' έτσι έλαμπε σαν άστρο, όνομάστηκε ή εικόνα Άστρία και κατά παραφθορά Εικονιστρία. Τέλος, ύπάρχει και ή έκδοσι ότι όνομάστηκε έτσι, δηλαδή εικόνα που ήρθε από τον Ιστρο ποταμό. Όηλαδή από τα Παραδουνάβεια μέρη, ίσως από τον καφό των Εικονομάχων, και ήταν φυλαγμένη εκεί, για να βοιτηθή στη Σκιάθο κι' όλους τους χριστιανούς κατοίκους της.

Η εικόνα αυτή είναι πολύ παλιά, αλλά καθαρή και το ζυλο της γερό. Από τον τράχηλό κι' άπάνω είναι ζωγραφισμένη ή άγια και γλυκεία μορφή της Θεοτόκου.

Τα θαύματα της εικόνας αυτής είναι άπειρα. Τυφλοί άναβλέπουν, χωλοί περιπατούν, παράλυτοι έγείρονται, ναυαγοί σώζονται κι' άκόμα όσοι άσθενείς έπικαλούνται.

Όταν ζήμερσε, ο παπα-Συμεών είδε καθαρά το εικόνισμα στο δέντρο...

ται με πίστι τη βοήθειά της γίνονται καλά. Αυτά μαρτυρούν και τα χρυσά και άργυρά άφιερώματα, που βλέπουμε κρεμασμένα πάνω στην εικόνα. Δηλαδή χέρια, πόδια, μάτια, αυτιά κλπ.

Ένα θαύμα της Παναγίας της Κουνίστρας, που έκανε τους Σκιαθίτες να μείνουν κατάπληκτοι είναι και το εξής:

Όταν ο παπα-Συμεών άφησε διάδοχό του τον παπα-Δαμασκηνό, ήρθε ύστερ' απ' αυτόν ή σειρά του κύρ-Άνθιμου. Ο ηγούμενος αυτός θέλησε να πλύνει τη σεπτή εικόνα, που ήταν παλιά και να την κάνει λαμπρότερη.

Στη Σκιάθο ήταν τότε κάποιος ζωγράφος, που λεγόταν Ιωάννης Διδασκαλάκης. Ο ηγούμενος του παρέδωσε την εικόνα, λέγοντάς του ότι θα πλύνει καλά τον κόπο του, αν κατάφερνε να τη φρεσκάρη. Ο ζωγράφος πήρε την εικόνα στο σπίτι του, με την άποψη να πιάση δουλειά την άλλη μέρα.

Τη νύχτα όμως είδε στον ύπνο του την Παναγία, καθώς είναι ζωγραφισμένη, που τον φερόρισε με νεύμα άυστηρό, λέγοντάς του: «Τι τούτο όπου μελετάς να κάμεις; Μη τολμήσης και βάλεις χείρα εις την εικόνα μου, ότι έκείνην την στιγμήν θέλω κόψει την ζωήν σου».

Κατατρομαγμένος ο ζωγράφος έστειλε και κάλεσε το πρωί τον ηγούμενο. Του διηγήθηκε το όνειρό του και τον παρακάλεσε να πάρη πίσω την εικόνα και να την άκουμήνη πάλι στο μοναστήρι. Τον συμβούλεψε μάλιστα να μην τολμήση ποτέ ούτε αυτός, ούτε κανείς άλλος να δώση σε ζωγράφο την Αγία Εικόνα. Γι' αυτό και σήμερα είναι το εικόνισμα στην ίδια κατάσταση, όπως όταν βρέθηκε, χωρίς μεταβολή και άλλωσι, ύστερα μάλιστα από τόσα χρόνια.

Άργότερα όμως ένας από τους πρόκριτους της Σκιάθου, όνομαστός άνθρωπος, ο Χατζή-Σταμάτης, που τον κυνηγούσαν οι χωροφύλακες από προδοτική καταγγελία και σουκοφαντία και που τριγύριζε από τόπο σε τόπο, ζήτησε τη βοήθεια της Παναγίας και έταξε, όταν ελευθερωθή, να την άσπαση.

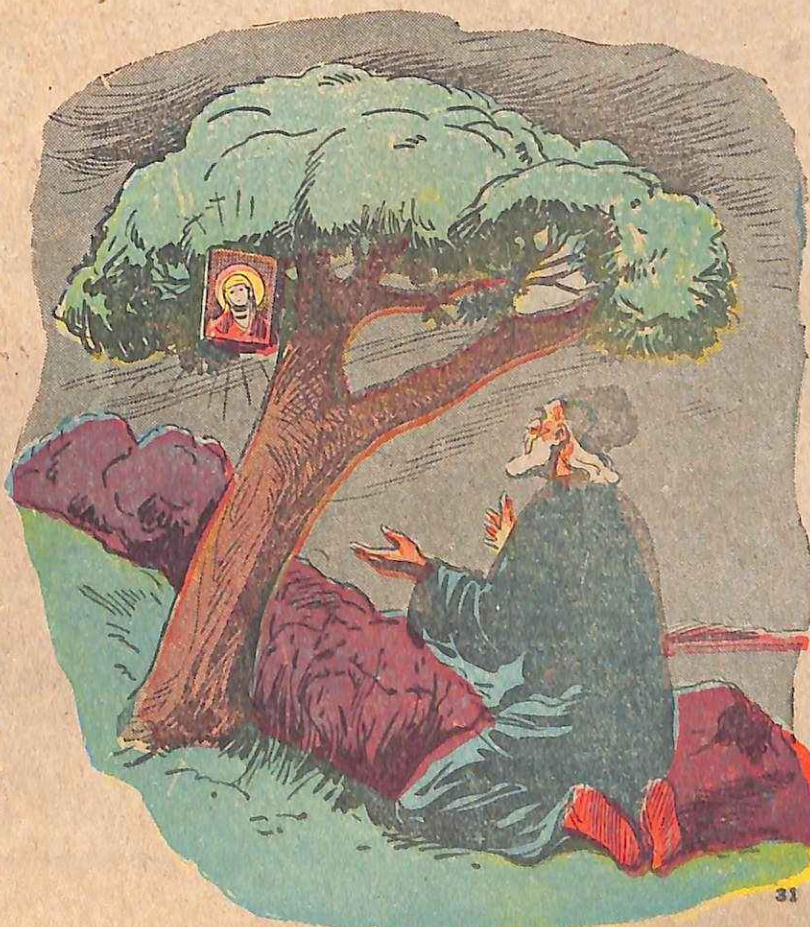
Πραγματικά, ύστερα από λίγες μέρες, ο Χατζή Σταμάτης γύρισε στο νησί έλευθερος πια και ξεπλήρωσε την ύπόσχεσή του. Τοποθέτησε σε άργυρά όηκη όλη την εικόνα και άφησε μόνο να φαίνεται ή γλυκεία μορφή της Παναγίας της Κουνίστρας.

□□

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕ 21 ΧΡΟΝΙΑ

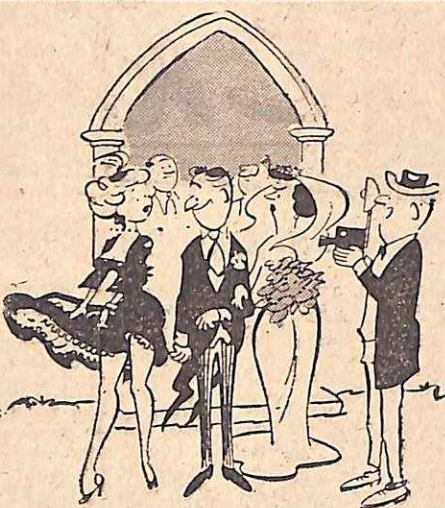
Το 1938, κάποια κ. Άλεξ Τόμπσον, απ' το Κέλγουντ του Καναδά, παράγγειλε ταχυδρομικώς δυό χορδές βιολιού κι' ένα κλειδί κιθάρας. Άλλά το γράμμα της παράπεσε, βρέθηκε μοναχά τώρα τελευταία και στάλθηκε στον προορισμό του έπειτα από 21 όλόκληρα χρόνια.

Ετσι, ή παραγγελία έκτελέσθηκε έπιτέλους. Δυστυχώς, όμως, ή Άλεξ Τόμπσον... είχε πεθάνει στο μεταξύ!

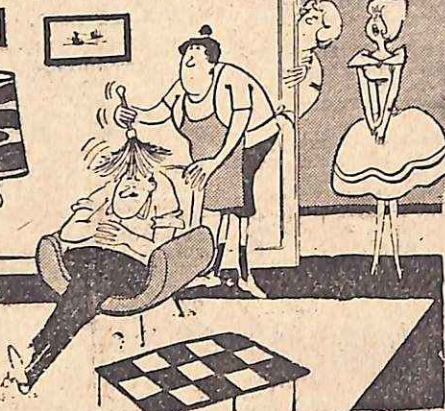

Τὰ ριγάλα

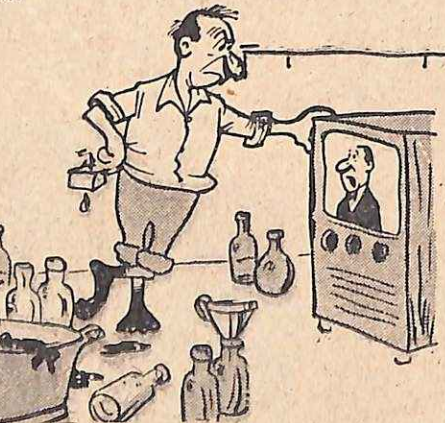
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γαμπρέ, κύττα και τή νύφη λίγο, νά σου
πάρω μιὰ φωτογραφία!

— Αὐτὴ ἡ Μαρία δὲ βλέπει οὔτε τὴ μύτη
της!..

— Ἐνεκα τεχνικῶν λόγων διακόπτομε τὴν
ἐκπομπήν μας: «Πῶς θὰ κατασκευάζετε κρασί
μόνοι σας!»

ΠΙΚ — ΝΙΚ
— Ἐγὼ μιὰ φορά, γυναῖκα, τὴ χῶρισα στὰ
δύο καὶ κρατῶ τὸ κομμάτι μου.

Τὸ φλάπ!

ἀκούσω τὸ ἐλάχιστο φλάπ, θὰ πηδῶσω
ἀπὸ τὸ παράθυρο, θὰ σοῦ βγάλω τὸ πα-
πούτσι ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ θ' ἀκούσης τὸ
φλάπ στὴν κεφαλά σου. Τσόκaro!

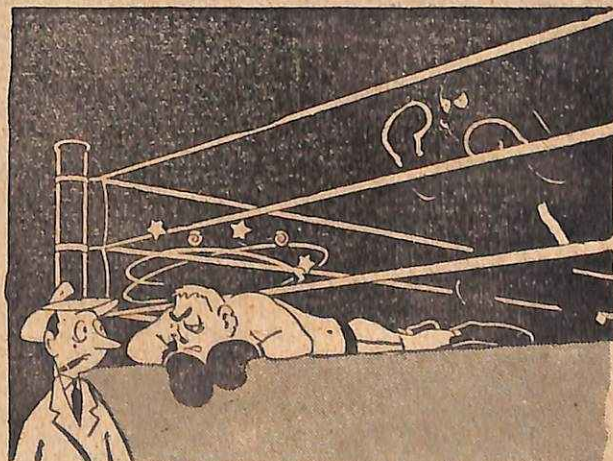
Σαστισμένη, κλωμή σαν φάντασμα πλησίασε
πάτημά της, η Βασιλική τη μάνα της.

Ματωμένο
ΠΑΝΗΓΥΡΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Νὰ μὴ σὲ ξανακούσω νὰ μοῦ κάνης λόγο γιὰ

— Νὰ μὴ σὲ ξανακούσω νὰ μοῦ κάνης λόγο γιὰ
ευχετηριὸν μάτς μὲ νεγρο!...

Ἡ Βασιλικὴ τέντωσε τὸ αὐτὶ τῆς γιὰ ν' ἀκούσῃ
καλύτερα...

καμπάνα, για ν' ακουστή πως πέθανε η κορί-
του και πήγε ο 'Αλέξης και του βάρεσε μι-
ποτολιά. Μά δὲν πέθανε ἀμέσως τὸ παλλή-
κάρι. Ἀρπάχτηκαν στὰ χέρια κι' ὁ Γεωργαλᾶ

Ο καρδιολόγος εξετάζει προσεκτικά την Ροζ Μίλς χωρίς να βρει το παρामीκρο ανηπουαστικό στοιχείο.

Η κωμικοτραγική ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖ ΜΙΛΣ

Νοσίζοντας πως θα πέθαινε, μοίρασε την περιουσία της!...

Κινηματογραφικό σενάριο — και, μάλιστα, από εκείνα, που οι κριτικοί τα κατηγορούν για έλλειψη αληθοφάνειας — θυμίζει η ιλαροτραγική ιστορία της Ροζ Μίλς, που παρακολουθεί τις διάφορες φάσεις της, γελώντας με την καρδιά του, το κοινό της Νέας Υόρκης.

Γερμανοκόρη 58 Μαίων, αρκετά ευκατάστατη, με την ατοργυλή περιουσία της των 50.000 δολларίων, που της εξασφάλιζε κάθε οικονομική άνεση, η Ροζ Μίλς ζούσε ήσυχα και αμέριμνα ως την ημέρα—πανερόκοι—μηνες από τότε που ο οικονομολόγος, κουνώντας με θλιβό το κεφάλι του, πως υπέφερε από ένα ανίατο καρδιακό νοσήμα, που θα την έστελενε σύντομα στον τάφο και πως καλά θα έκανε να φροντίσει για τη διαθήκη της.

Η συντηρίδα της ήταν τόσο, που, για ένα διατήρημα, κλείστηκε στο σπίτι της, πεσμένη σε τέλεια αδράνεια, χωρίς να συλλογίζεται ούτε το χρέος της να κάνει διαθήκη ούτε τίποτα. Όταν, όμως, πλησίασε ο καιρός για το ραντίστω με το θάνατο, που της είχε προαναγγείλει, με τόσο βεβαιότητα, ο γιατρός της, σκέφτηκε εφρακικά το ύστατο αυτό καθήκον προς τους συγγενείς της.

(Πρέπει να πάω στον συμβολαιογράφο να κάνω διαθήκη), αποφάσισε. Μα, αμέσως σκεδόνειπει, της γεννηθηκε μια δεύτερη σκέψη, που τη βρήκε πολύ πιο λογική.

«Διαθήκη — σκέφτηκε — κάνουν εκείνοι, που δεν ζέρουν ποτέ ακριβώς θα πεθάνουν. Εγώ, όμως, ξέρω πως θα πεθάνω το αργότερο σε μερικές βδομάδες. Γιατί, λοιπόν, να καταφύγω σ' αυτή την περιττή και ανόητη διαδικασία και να μην καλέσω τους συγγενείς μου να τους τα μοιράσω από τώρα; Δε θα κρατήσω παρά όσα θα μου χρειαστούν, για να περσω καλά και ξενοιαστά τις τελευταίες μέρες μου».

Ενθουσιασμένη από την ιδέα της, η Ροζ Μίλς κάλεσε αμέσως τους στενότερους συγγενείς της, τον αδελφό της, τη γυναίκα του, τα δύο παιδιά τους και δυο ακόμη ανήλικα, τους αδελφούς της μακάβρια πρόρρησι του γιατρού και τους αποκάλεσε με την απόφαση της να τους μοιράσει την περιουσία της από τώρα.

Οι συγγενείς της άκουσαν με χαμηλωμένο κεφάλι και με έκφραση άφρατης συντηρίδας. Δείχνανε σαν να τους είχε τσοκίσει το τρανικό αυτό νέο. Αλλά η Ροζ Μίλς, συμφιλιωμένη πια με την ιδέα του θανάτου που πλησίαζε, έλαμψε από αγαλλίαση. — Έτσι, τους είπε, θα γλυτώσετε

και τις σκοτούρες και τον φόρο κληρονομιάς! Σηκώθηκε και μοίρασε τα τσέκ, με το μερίδιο από την περιουσία της, που είχε αποφασίσει για τον καθένα. Ο αδελφός της έπαιρνε τα περισσότερα: 20.000 δολларία. Και από 6.000 δολларία η γυναίκα του και τα τέσσερα ανήλικα.

Επειτα η Ροζ Μίλς τους αποχαιρέτησε.

— Είς το επανιδείν μετά θάνατον! τους είπε μελοδραματικά. Οι συγγενείς της δεν αποκρίθηκαν. Ίσως επειδή τους έπνιγε η συγκίνηση και δε μπορούσαν να αρθρώσουν λέξη. Ίσως και επειδή δεν επιθυμούσαν να «επανιδούν» σύντομα, μ' αυτές τις συνθήκες, την ωρρήτριά.

Όστόσο, έμελλε να την «επανιδούν», και πολύ σύντομα μάλιστα, μα όχι στο υπερπέραν.

Το άλλο πρωί, μετά την δραματική αυτή σκηνή, η Ροζ Μίλς πήρε τις λιγοστές αποσκευές της κι έφυγε για την εξοχή. Ήθελε να τη βρει ο θάνατος κοντά στη φύση, σ' ένα ειδυλλιακό περιβάλλον από δέντρα, λουλουδια και γαλανό ουρανό. Νοίκιασε ένα δωμάτιο σ' ένα μικρό ξενοδοχείο — και περιμένε...

Περιμένε μια, δυο, τρεις, τέσσερες βδομάδες. Το περιθώριο χρόνου, που της έμελλε, σύμφωνα με τις προβλέψεις του γιατρού της, να ζήσει, είχε περάσει. Κι όμως, όχι μόνο εξακολουθούσε να ζει, αλλά κι' αισθανόταν την καρδιά της περιήρημα.

Πέντε βδομάδες! Η Ροζ Μίλς άρχισε να ανησυχεί. Αν ο θάνατος καθυστερούσε ακόμη, στο τέλος δε θα-χε να πληρώσει το ξενοδοχείο! Την έκρη βδομάδα, της γεννήθηκε μια άοριστη υποψία. Μήπως ο οικονομολόγος γιατρός είχε κάνει λάθος; Μήπως ο θάνατος δεν επρόκειτο ναρθεί τόσο σύντομα, όσο αυτός είχε προβλέψει; Η Ροζ Μίλς αποφάσισε να διακόψει την παραμονή της στην εξοχή, να γυρίσει στη Νέα Υόρκη και να επισκεφθεί έναν καρδιολόγο. Εκείνος άκουσε με προσοχή την διαγνώση του συνδρόμου του και την εξέτασε σχολαστικά. Της έκανε ένα πρώτο καρδιογράφημα, μετά ένα δεύτερο, μετά ένα τρίτο. Την εξέτασε μια ολόκληρη ώρα, έρευνώντας όλα τα δυνατόν ενδεχόμενα, όλες τις πιθανές περιπτώσεις. Επειτα, κουνώντας το κεφάλι.

— Η καρδιά σας είναι υγιεινόμενη, της είπε. Μπορείτε να είσαοτε σύγυρο, ότι θα ζήσετε πολλά χρόνια ακόμη!

Η Ροζ Μίλς ένοιωσε σά ν' ανασταίνονταν. Σαν μια καινούργια ζωή ν' ανοίγονταν μπροστά της, γεμάτη από ανέλπιστα χαρές. Η αγαλλίαση της ήταν τόσο, ώστε δε σκέφτηκε ούτε να θυμώσει με τον οικονομολόγο γιατρό, που την είχε κάνει να αισθάνεται, τόσο καιρό, σά μελλούθαινα.

Χρειάζονταν, όμως, χρήματα. Με την αμοιβή του καρδιολόγου, της είχε φύγει και το τελευταίο δολларίο. Επρεπε να πάρει στους συγγενείς της, να ξαναπάρει πίσω την περιουσία που τους είχε μοιράσει.

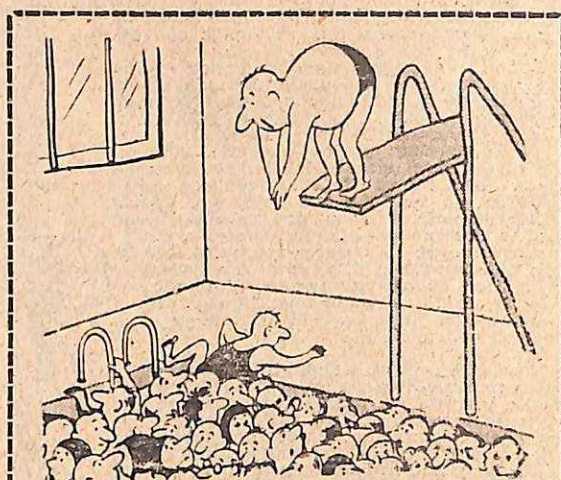
Θευνώντας από τον καρδιολόγο, έτρεξε κατευθείαν στο σπίτι του αδελφού της. Δυστυχισμένη Ροζ Μίλς, δέλφου της, υποψιαζόταν πως εκείνος ούτε καν υποψιαζόταν πως εκείνος θα την έβλεπε σάν βρυκόλακα, που θα την σκότωνε από τον τάφο, και πως θ' αρνιόταν κατηγορηματικά να της γυρίσει το χρήμα της.

— Ότι μάς έδωσες, μάς έδωσες, Ροζ! της αποκρίθηκε. Απορώ πως μάς τα ζητάς τώρα πια!

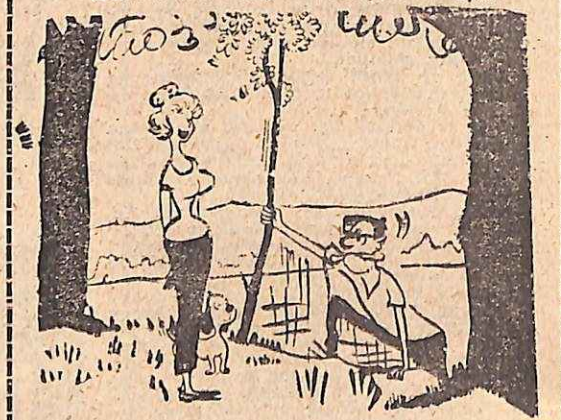
Την ίδια ανένδοτη άρνηση συνάντησε και από τη γυναίκα της και από τα τέσσερα ανήλικα. Δεν της έμενε παρά να ζητήσει λίγο συμπνετική μερικές φίλες της, για συμπνετική από τους συγγενείς της, και να καταφύγει στο δικαστήριο.

Στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, έχασε την αγωγή. Στην ύσσια, το δικόπαι με το μέρος της, των συγγενών. Άφου η δίκη δεν είχε γίνει υπό όρους, δεν είχαν εκείνοι καμιά υποχρέωση να την επιστρέψουν.

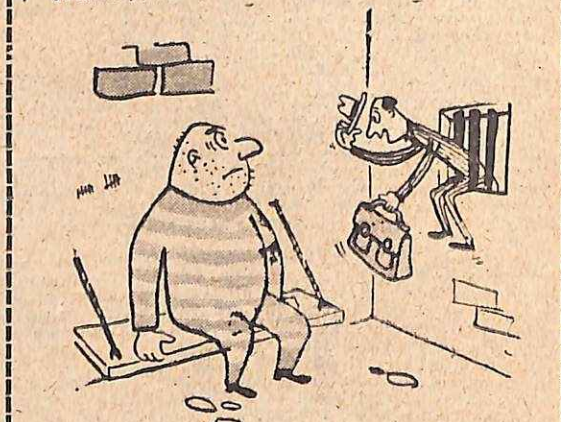
Η Ροζ Μίλς περιμένει τώρα να εκδικαστεί η έφεσί της. Δε θέλω, λέει, τίποτε άλλο παρά να ζήσω ώσπου να κερδίσω αυτή τη δική και να κάνω τη διαθήκη μου. Από τη στιγμή, που θα αιουρευτώ πως κανείς από τους συγγενείς μου δε θα πάρει ούτε πεντάρα από την περιουσία μου, δε θα με μέλλη καθόλου αν πεθάνω!

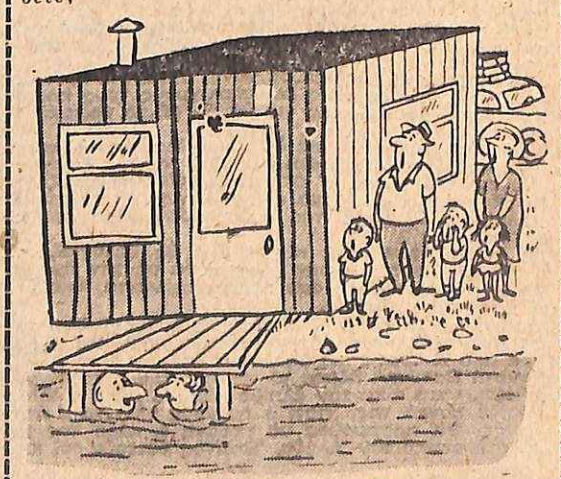
— Κάνετε μια θέσι, να βουτήξω κι' εγώ!

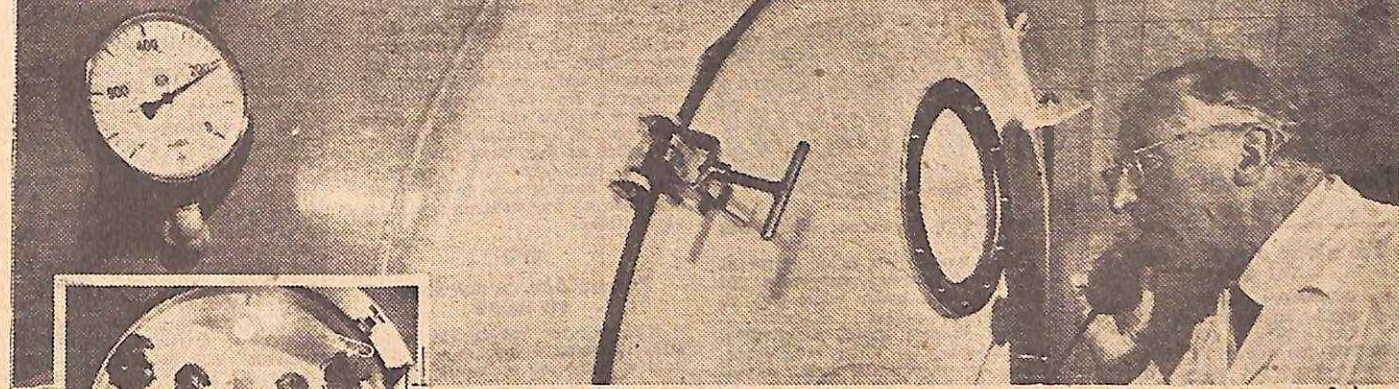
— Αν επιμεινής να γυμνάσης το σκύλο, Λίτσα, ν' αναλάβης μόνη σου. Εγώ παραιτούμαι!...

— Μήπως θέλετε καταπότεια για ν' αδυνατίσετε;

— Φαίνεται πως λείπουνε οι Παναδοπουλάιοι!

Ο καθηγητής Χίτμαϊρ (δεξιά) κατά την διεξαγωγή ενός από τα πειράματά του με κλειστό δάλαμο, όπου έχουν δημιουργηθεί τεχνητά κλιματολογικές συνθήκες όμοιες μ' εκείνες της εξοχής.

Πειράματα Γερμανών και Αυστριακών σοφών αποδείξαν πως μόνο η άδεια των 4 εβδομάδων ξεκουράζει τον εργαζόμενο και ανανεώνει τις δυνάμεις του

ΜΙΑ καινούργια επιστήμη, η «επιστήμη των διακοπών», καθώς ονομάζεται, έχει δημιουργηθεί, τα δυο τελευταία χρόνια, στην Γερμανία και στην Αυστρία. Η ονομασία της μπορεί να ξεφάνει και ίσως να υπάρχουν πολλοί, που ν' απορούν πως οι διακοπές, μια ασήμαντη παρένθεσι στη ζωή του ανθρώπου, είναι δυνατό ν' απασχολούν έναν ξεχωριστό κλάδο της σύγχρονης επιστήμης.

Οι διακοπές, όμως, από ούσιαστική άποψη, είναι κάθε άλλο παρά μια «ασημαντη παρένθεσι», υποστηρίζουν οι επιστήμονες, που έχουν αφιερώσει πολυτίμο χρόνο για πειράματα και για μελέτες σ' αυτό τον τομέα. Αντίθετα, δε θα ήταν υπερβολικό να πη κανείς, παρατηρών, πως η περίοδος των διακοπών επηρεάζει το σύνολο της α ποδούσας των εργαζομένων σ' ολόκληρο το έτοι που έπασχολου, πως παίζει έναν αποφασιστικό ρόλο για την διατήρησι της ψυχικής και πνευματικής υγείας, πως είναι ένας από τους σημαντικότερους συντελεστές για την ισορροπία—ή τον κλονισμό—του νευρικού συστήματος.

Σε περασμένο τεύχος του «Θησαυρού» είχαμε γράψει για τον ρόλο, που παίζουν τα διάφορα κλίματα και οι διάφορες τοποθεσίες, που θα διαλέξει ένας εργαζόμενος για να περάσει την άδεια του, και ποιά κλίματα και τοποθεσίες είναι τα κατάλληλότερα για την κάθε ιδιοσυγκρασία. Αλλά δεν περιοριζόμαστε σ' αυτο μόνο η «επιστήμη των διακοπών», που διαπρεπότεροι εκπρόσωποι της θεωρούνται σήμερα ο καθηγητής Άντον Χίτμαϊρ, διευθυντής της πανεπιστημιακής κλινικής του Ίνσμπρουκ, και ο δόκτωρ Χέρστ Γιούγκμαν, διευθυντής του Βιοκλιματικού Ίνστιτούτου του Άμβουρου.

Ακόμη θεμελιωδέστερο ρόλο αποδίδουν οι δυο αυτοί σοφοί και οι συνεργάτες τους στην διάρκειά ο μέσος όρος της άδειας ημερών, που είναι σήμερα ο μέσος όρος της άδειας στις περισσότερες χώρες, δεν έπαρκει καθόλου για τον εύθιμο σύγχρονο σκοπό: την πλήρη ξεκούρασι του αδειούχου, την ολοκληρωμένη ανανέωσι των σωματικών, των ψυχικών και των πνευματικών του δυνάμεων, που φθείρονται αδιάκοπα στην καθημερινή ρουτίνα της βιοπάλης.

Όστόσο, πέρσει ο Ισχυρισμός αυτός ήταν ακόμη μια αναπόδευκτη θεωρία, που δε θα μπορούσε να επηρεάσει ούτε τις άογες ούτε τους εργοδότες για να φύγουν μια έδεχόμενη αναθεώρησι της συμφωνημένης σήμερα διαρκείας των αδειών. Αλλά εφέτος, η θεωρία των Γερμανών και Αυστριακών σοφών επιβεβαιώθηκε από πειράματα, που δεν πείθουν απλώς για την ανεπάρκεια της καθιερωμένης άδειας των δυο ή δυομιση εβδομάδων, μα δείχνουν κάτι ακόμη πιο σοφό: Πως από Ιατρική άποψη, η τόσο σύντομη άδεια είναι σάν να μην έγινε καθόλου, γιατί δεν επιφέρει την παραμορφωτική αλλαγή, την παραμορφωτική ανανέωσι στον οργανισμό!

Εκτοντάδες υπάλληλοι και εργάτες του Άμβουρου προσφέρθηκαν για την διεξαγωγή αυτών των πειραμάτων, που έγιναν από τον δόκτωρα Γιούγκμαν, σε συνεργασία με τον Αυστριακό συνάδελφό του καθηγητή Χίτμαϊρ. Οι αντιδράσεις του οργανισμού στις καινούργιες εξωτερικές συνθήκες, που δημιουργούνται στην εξοχή, μελετήθηκαν επί τόπου, στο βουνό και στη θάλασσα, αλλά και σε ειδικούς θαλάμους, όπου δημιουργήθηκαν τεχνητά αυτές οι συνθήκες.

Η διαπίστωση υπήρξε σε όλες τις περιπτώσεις

Οι πολυθρόνες αυτές, που σάς ανεβάζουν άκοπα στην κορφή ενός βουνού, είναι, βέβαια, μια τέρψη—λέει ο ειδικός της «επιστήμης των διακοπών». Πολύ πιο ωφέλιμο, όμως, είναι ν' ανεβαινείτε με τα πόδια!

ταυτόσημη. Έξακριβώθηκε πως η καμπύλη της ζωτικότητας του οργανισμού παρουσιάζει κατά το πρώτο τρίμηνο των διακοπών μια καμπύλη, όφειλόμενη στην άποψη αλλαγή περιβάλλοντος και την διακοπή του ρυθμού της καθημερινής εργασίας, παρουσιάζει κατόπιν μια άσταθεια, με μια δεύτερη καμπύλη γύρω στην πέμπτη ή έκτη ημέρα, ενώ η σταθερή ανοδος της καμπύλης δεν αρχίζει παρά από την τρίτη εβδομάδα.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως ο κουρασμένος οργανισμός του σημερινού ανθρώπου, που τον έχει εξαντλήσει η μηχανοποίηση της ζωής και η αντι-ορθολογιστική οργάνωσι της εργασίας, χρειάζεται το λιγότερο τρεις εβδομάδες για να συνέλθει και πως μόνο από το διάστημα αυτό κι' έπειτα κάθε ημέρα, που περνάει, είναι θετικό κέρδος για τον αδειούχο. Διαφορετικά, η άδεια είναι όχι μόνο, από Ιατρική πάντα άποψη, περιττή, αλλά κι' επικίνδυνη ίσως, γιατί υποκρίνει τον αδειούχο να ξαναγυρίσει στο μαγνητοπήγαδο της καθημερινής εργασίας, μόλις άρχισι ο οργανισμός του να ξεγελιέται από την ξεκούρασι και την έπαφι με τη φύσι.

Το συμπέρασμα — ανακοίνωσαν ο καθηγητής Χίτμαϊρ και ο δόκτωρ Γιούγκμαν—είναι πως επιβάλλεται να καθιερωθεί η άδεια των 28 ημερών για όλους, χωρίς διακρίσι, τους ένηλικους εργαζομένους. Όσο για τις έδεχόμενες αντιρρήσεις, που μπορεί να προκύψουν από την πλευρά των εργοδωτών, οι δυο σοφοί έχουν έτοιμη την απάντησι.

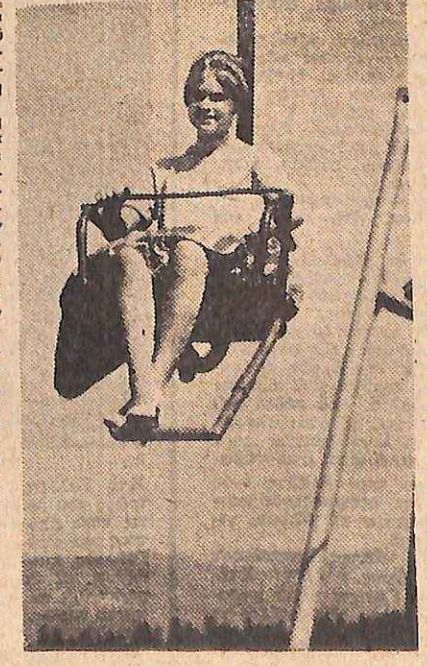
Το πρώτο τους επιχείρημα είναι πως και τον Ιδιο τον εργοδότη συμφέρει περισσότερο να παραχωρήσι μια μεγαλύτερη άδεια, που θα έχει σάν αποτέλεσμα την αύξησι της ποιοτικής και ποσοτικής απόδοσος του εργαζομένου. Το δεύτερο επιχείρημά τους, ακόμη θετικότερο, είναι πως οι έτεχνήσεις, που καθιέρωσαν την εβδομάδα των 3 εργάσιμων ημερών, δεν έχουν παρά να την καταργήσουν και να επανέλθουν στην εβδομάδα των 6 ημερών, εξοικονομώντας έτσι την διαφορά των ημερών για την χορήγησι μεγαλύτερων αδειών στο προσωπικό τους, χωρίς η διαφορά αυτή να είναι εις βάρος της επιχειρήσεως.

Αυτό το τελευταίο, πρέπει να τονίσω, οι Γερμανοί και Αυστριακοί επιστήμονες δεν το ποτελούν σάν μια «συμβιβαστική» απλά λύσι. Πειράματα των ίδιων σοφών, ανάλογα με εκείνα που διηγήσαν στην εξακρίβωσι της απαιτούμενης διάρκειας για τις άδειες, κατάληξαν στην διαπίστωση πως η εβδομάδα των 5 εργάσιμων ημερών στάθηκε η απόδοσι των εργαζομένων μετά την διατήρησι της Σαββατοκύριακου, παρουσιάζει εξαιρετικά χαλαρωμένη το πρώτο της Δευτέρας και ακολουθεί με βραδυτάτο ρυθμό τον δρόμο της ανόδου. Αντίθετα, ο εργαζόμενος, που θα λείπει από την δουλειά του μονάχι από το μεσημέρι του Σαββάτου—εβδομάδα των 6 ημερών—φτάνει από το απόγεμα της Δευτέρας στο έπιπεδο απόδοσος, που θα φτάσει ο άλλος μόλις το πρωί της Τετάρτης. Πολύ αποδοτικότερη, διαπιστώθηκε, από την διήμερη άργια, είναι η καθιέρωσι της ημισργίας στο μέσο της εβδομάδος.

Για να ξαναγυρίσω στο θέμα των διακοπών, οι επιστήμονες, που αναφέραμε, παρουσιάζουν δυο ειδικότερες συμβουλές, στις όποιες αποδίδουν ξεχωριστή σημασία, για όσους ετοιμάζονται να φύγουν για να παραδέρσουν. Η πρώτη τους συμβουλή προς τους υποψήφιους παραδέρστες είναι, αν έχουν αυτοκίνητο, να το αφήσουν στο σπίτι τους! Η, και αν ξεκινήσουν μ' αυτό, να το χρησιμοποιήσουν μόνο για την μεταφορά τους στο μέρος, που θα διαλέξουν, και εκεί να χρησιμοποιήσουν ακόμη και την ύπαρξή του. Η περσοπεία, η φυσική άσκηση του σώματος, ο περίπατος, που δημιουργεί άμεσως έπαφι με τη φύσι, είναι πράγματα απαραίτητα για τον σημερινό κάτοικο των πόλεων, με την καθιστική και την μηχανοποιημένη ζωή, και βασικές προϋποθέσεις για να αποκαταστήσει η περίοδος των διακοπών την ψυχική και πνευματική μας ισορροπία.

Η δεύτερη συμβουλή, απευθυνόμενη ειδικά προς τους γονείς, είναι να παραδέρσουν, αν έχουν την δυνατότητα, χωριστά από τα παιδιά τους. Το παιδί ζητάει διαφορετικά πράγματα στην εξοχή από εκείνα, που ζητάει ο μεγάλος, ενδιαφέρεται απλά να βρει θάλασσα να κολυμπήσει και άλλα παιδιά για να παίζει και αδιαφορεί, αν θα τα βρει αυτά δυο βήματα έξω από την πόλι, όπου μπει, ή στις Βαλεαρίδες. Συνήθως, το αποτέλεσμα των κοινών διακοπών των παιδιών με τους γονείς τους, είναι να απογοητευτούνται αυτά και να μην ξεκουράζονται εκείνοι. Πολύ προτιμότερο είναι, λοιπόν, για τους γονείς να στείλουν τα παιδιά τους σε μια παιδική κατασκήνωσι, σ' ένα καλό σκατοφείο ή σε μια φιλική οικογένεια, εγκαταστήμένη μόνιμα στην εξοχή, ώστε και τα παιδιά να περάσουν καλύτερα και οι ίδιοι να εξασφαλίσουν για τον έστω τους τις ήσυχες και αμέριμες διακοπές, που τόσο έχουν ανάγκη.

23/10/85
ΑΙΔΙΕΙΤΑΙ!

Εξωιδιότημη

Γιατί πονάει η πλάτη μας

Τά αίτια είναι σωματικά και ψυχικά

Η ανθρώπινη πλάτη δεν ήταν σχεδιασμένη απ' τη φύση για ένα πλάσμα που περπατάει στα δύο πόδια. Γι' αυτό ο άνθρωπος υποφέρει συχνά από πόνους στην πλάτη. Ιδίως όταν στέκεται όρθιος, οι μύες αναγκάζονται να εργάζονται συνεχώς, για να κρατάνε ίσια την πλάτη, το λαιμό και το κεφάλι στις θέσεις τους και τις ώμοι πλάτες στα πλευρά του θώρακος. Κουράζονται λοιπόν, κι έτσι αρχίζει να πονάει η πλάτη απ' αυτή τη μυϊκή κόπωση.

Αυτό συμβαίνει προπάντων όταν οι μύες της πλάτης είναι πλασμένοι και υποανάπτυκτοι. Όταν αντίθετα είναι δυνατοί, σπάνια πονάνε. Οι ασκήσεις που τονώνουν τους μύες, προλαμβάνουν και θεραπεύουν τους πόνους της πλάτης αυτής της κατηγορίας.

Μπορεί όμως να οφείλονται και σε νευρικά αίτια οι πόνοι της πλάτης. Πραγματικά, παρατηρούνται συχνά σε ανθρώπους νευρικούς και υπερευαίσθητους, ιδίως όταν περνάνε μια κρίση. Όσοι πάσχουν από έλκυσμα ψυχώσεως, παραπονούνται συνηθέστατα για πόνους στην πλάτη, στο όρθιο έντερο ή στον κόκκυγα.

Οι πόνοι της πλάτης μιάς γυναικας άρχισαν όταν πέθανε ο πατέρας της, που τον λάτρευε. Μιά άλλη έπαθε το ίδιο, όταν «έλεφτηκε» η μονακριφή κόρη της. Κι ένας άντρας, όταν άπευχε σ' ένα διαγωνισμό.

Κάποτε, οι πόνοι της πλάτης προέρχονται από ανωμαλίες της πύελου. Ωστόσο, οι περιπτώσεις αυτές είναι σπάνιες. Άλλοτε, οι γιατροί πίστευαν ότι η στρόφι της μήτρας πόνεσε τα πόδια, προκαλεί τέτοιους πόνους, κι έκαναν έγχειρηση για να στερεώσουν τη μήτρα στην υποβιβμένη κανονική θέση της. Τώρα όμως έχει εγκαταλειφθεί πια η χειρουργική αυτή επέμβαση, ως άχρηστη.

Το σήκωμα ενός μπουλού, η μετακίνηση επίπλων, ή ακόμη και το σκύψιμο για να πιάσουμε από χαμώ ένα μαντίλι, μπορεί να φέρει ένα ξαφνικό και δυνατό πόνο στο κάτω μέρος της πλάτης, που χρειάζεται ανάπαυση επί μερες ή βδομάδες στο κρεβάτι για να υποχωρήσει. Ύστερα ο πόνος αυτός ξαναρχίζει με την παραμικρή αφορμή. Φαίνεται πως οφείλεται σε κάποια ανωμαλία ή ανωμαλία της κροτολικής χώρας.

Όταν η σπονδυλική στήλη έχει κυρτότητα όχι κανονική, οι μύες της πλάτης εργάζονται περισσότερο. Το ίδιο συμβαίνει, όταν το ένα πόδι είναι κοννότερο από τ' άλλο, ή όταν μια γυναίκα είναι έγκυος, ή όταν ένας άντρας έχει πολύ μεγάλη κοιλιά. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, η ανώμαλη κατανομή του βάρους προκαλεί μια αφύσικη κύρταση της σπονδυλικής στήλης και πόνους στην πλάτη.

Μερικές γυναίκες έξ' άλλου, όταν πλησιάζουν στην εποχή της εμμηνορροίας, έχουν πόνους στην πλάτη, οφειλόμενους σε απώλεια αστεϊσμού από τη σπονδυλική στήλη. Οι σπόνδυλοι γίνονται τότε τόσο μαλακοί, ώστε το πάνω μέρος της σπονδυλικής στήλης κυρτώνεται προς τα εμπρός. Πρέπει τότε να φορέει η γυναίκα ένα ειδικό νάρθηκα, από τις μαχαλάες ως τους γοφούς, και να πάρει μεγάλες δόσεις άδενικών προϊόντων,

Εύτυχως, η περίπτωση αυτή είναι σπάνια.

Αντίθετα, είναι πολύ κοινοί οι πόνοι από σπονδυλοαρθρίτιδα και φλόγους των ιστών γύρω από τη σπονδυλική στήλη.

Μία σοβαρή μορφή αρθρίτιδος, που προσβάλλει ιδίως τους νέους, κάνει τη σπονδυλική στήλη αλύγιστη σαν ένα μονοκόμματο κόκκαλο. Συχνά μάλιστα, είναι τόσο η κάμψη της, ώστε το κεφάλι γέρνει προς τα εμπρός και το περπάτημα γίνεται κωμικά άδεδιο.

Σ' έναν άλλο τύπο αρθρίτιδος, συγκεντρώνονται ανάμεσα στους σπονδύλους άλατα ασβεστίου, σχηματίζοντας προεξοχές όμοιες με ράμφη παπαγάλου. Οι προεξοχές αυτές δημιουργούν ιδίως γύρω από τις τρύπες απ' όπου περνούν νεύρα, τα έρεθίζουν και προκαλούν έστοι πόνους.

Η μόλυνση με τον ιόν Κοτζίκι προκαλεί κάποτε μια ασθένεια παρόμοια με την πολιομυελίτιδα. Οι πόνοι στην πλάτη είναι τότε ισχυρότατοι.

Επίσης, δυνατοί και επίμονοι πόνοι στην πλάτη, που διαρκούν μιά βδομάδα ή και περισσότερο, είναι συχνά το πρώτο σύμπτωμα της ελλογίας, κάποτε δε παρατηρούνται έπειτα από το διαβητισμό.

Κι' άλλες όμως περιπτώσεις ανεξήγητων πόνων στην πλάτη μπορεί να οφείλονται σε μολύνσεις από ιούς.

Τέλος, η κοινότερη αιτία δυνατών πόνων στο κάτω μέρος της πλάτης, που έπεκτείνονται και στο μηρό, είναι το «γλυόστρημα» απ' τη θέση του ενός απ' τους δίσκους που βρίσκονται ανάμεσα στους σπονδύλους. Ο δίσκος αυτός πιέζει δυνατά το μεγάλο ισχιακό νεύρο, το έρεθίζει και προκαλεί πόνους.

Αν ο βήχας, το φτάρνισμα ή το τέντωμα κατά τις κενώσεις φέρει ένα μεγάλο πόνο στην πλάτη, πρόκειται πιθανότατα για σπασμό ενός απ' αυτούς τους δίσκους. Άλλο σύμπτωμα είναι κάτι σαν μούδιασμα ή σαν τσιμπήματα με βελόνες σ' ένα μικρό χώρο, όπως π.χ. στο εξωτερικό μέρος του αστραγάλου. Άλλοτε πάλι, υπάρχει μια κάποια αδυναμία των μυών του εμπρός μέρους της κνήμης ή του ποδιού.

Τι πρέπει να κάνουμε, όταν πονάει η πλάτη μας;

Για ένα συνηθισμένο πόνο, παίρνουμε δυο άσπιρινες και κάνουμε ένα πολύ θερμό λουτρό. Μπορούμε να μεταχειρισθούμε επίσης «βιμπρατέρ» για μασάζ, ή μιά ειδική λάμπα θερμαντικού ακτίνων. Αν πονάει στο πολύ μαλακό κρεβάτι μας, βάζουμε τάβλες κάτω απ' το στρώμα.

Συστηματικότερη θεραπεία γίνεται με μασάζ από ειδικό και διαθερμία.

Όταν υπάρχει ρευματοειδής αρθρίτις, χορηγείται κορτιζόνη ή άλλο ανάλογο φάρμακο, για μια προσωρινή ανακούφιση.

Ο γιατρός μπορεί να δοκιμάσει ακόμη το «τέντωμα» της σπονδυλικής στήλης, μ' ένα βάρος κρεμασμένο σ' ένα κορδόνι που περνάει σ' ένα τροχάκι, στα πόδια του από μιά τροχάλια, από μιά βελόνα κρεβατιού. Έτσι, οι σπόνδυλοι αφομακρύνονται λίγο μετάξ' τους κι' ελαττώνεται η πίεση στα νεύρα.

Προκειμένου περί βλάβης ενός δίσκου, άλλοτε εφαρμόζεται συντηρητική θεραπεία κι' άλλοτε γίνεται έγχειρηση. Οι μύες της πλάτης δυνατώνουν με ασκήσεις όπως η έξη: Στέκεσθε όρθιος. Γέρνετε πολύ μπροστά, προσπαθώντας ν' αγγίξετε τα δάχτυλα των ποδιών σας. Ύστερα αναστήκατε πάλι. Στέκεσθε μ' ανοίχτα τα πόδια. Γέρνετε μπρο-

στά. Κουνάτε τον κορμό σας δεξιά-αριστερά. Ξαπλώνεσθε ανάσκελα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, ανακαθίστε και ξαπλώνεσθε πάλι, πολλές φορές. Η σπώνετε, απ' την άσκακη σταίσι, πότε το ένα και πότε το άλλο πόδι σας σε κατακόρυφη θέση. Ακουμπάτε σ' ένα υποστηρίγμα με το ένα σας χέρι και σπώνετε προς τα εμπρός και προς τα πίσω, πότε το ένα πόδι σας και πότε τ' άλλο.

□□

Όταν δεν αναπνέουν τα μωρά

Κάποτε, τα νεογνίδια μωρά δυσκολεύονται ν' αρχίσουν ν' αναπνέουν, τόσο που κινδυνεύει η ζωή τους. Σε τέτοια λοιπόν περιπτώσεις, συνιστά ο Αμερικανός δόκτορας Τζέιμς Μίλλερ να τα βάζουν κάτω από κρύο νερό τρεχούμενο, που διεγείρει τον οργανισμό τους κι' αποκαθιστά την αναπνοή τους. Ύστερα τα ζεσταίνουν σιγά-σιγά.

Η φύσις αυτή έχει επίσης την ιδιότητα να ελαττώνει τις ανάγκες του οργανισμού σε οξυγόνο, ώσπου να γίνει κανονική η αναπνοή.

Η μέθοδος εφαρμόστηκε μ' επιτυχία σε έξη περιπτώσεις-αφού προηγουμένως είχε δοκιμασθεί σε πειραματόζωα.

Ο θυμός άδην κι' η λευχαιμία

Η άφαιρση του θυμού άδένος σε ποντικούς προλαμβάνει την εμφάνιση λευχαιμίας-όπως αναφέρει η δόκτορессα Λέβινταλ, της Ιατρικής Σχολής του Χάρβαρντ. Αντίθετα, σε πειραματόζωα που διατηρούν αυτό τον άδένα τους, μπορεί να προκληθεί λευχαιμία μ' ένα ειδικό τύπο ιού.

Δεν είναι γνωστό ακόμη ποιά επίδραση έχει σ' αυτή την περίπτωση η άφαιρση του θυμού-ένος μικρού άδένος που βρίσκεται στη βάση του λαιμού. Φαίνεται πάντως ότι περιορίζεται έτσι η παραγωγή λευκών αιμοσφαιρίων, συνεπώς κι' ο κίνδυνος της μεταβολής τους σε κακοήγη.

ΥΠΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ

Στη Γαλλία, αρέσκει καθημερινός ο άρσιμος των δοντογναθίων, που εφαρμόζουν την ύπνωση, για ν' απαλλάξουν τους πελάτες τους από τη δυσάρεστη εντύπωση που προκαλούν τα τρυπάνια τους και από κάθε πόνο ή φόβη. Στη φωτογραφία μας μια νεαρή Γαλλίδα έσπλωμένη στην πολυθρόνα του δοντογιατρού της τον άφινει να εργαστή άνεχόλητα, να της καθαρίσει και να της σφραγισή το χαλασμένο δόντι, χωρίς ή ίδια να νιώσθ' τον παραμικρό πόνο. Όταν ο γιατρός θα τελειώσει την εργασία του, θα ξυπνήσει ευδιάθετη, με το δόντι θεραπευμένο, χωρίς καν να το αντιλήφθ'.

Το ξάπλωμα έξασθενίζει την καρδιά

Πολλοί άνθρωποι όνειρεύονται να περάσουν τις διακοπές τους, είτε κοντά στη θάλασσα είτε στο βουνό, ξαπλώνοντας σε μιά αναπαυτική σαιζ-λόγκ ή πάνω στο μαλακό χορτάρι ή την άμμουδιά. Πράγμα αυτό, όμως, όταν παρατηρείται επί κάμποσο καιρό, μπορεί να βλάψ' τον οργανισμό. Κατά τον δόκτορα Ράσκ, που πειραματίσθηκε σε μεγάλο αριθμό από μων, το ξάπλωμα διαταράσσει την ισορροπία μεταξύ του άσθεστίου και του άζώτου μέσα στον οργανισμό. Όταν είμαστε ξαπλωμένοι, παρατηρεί, έδοθε μοι μεγαλύτερη ποσότητα από εκείνην που αφομοιώνουμε. Ο οργανισμός μας δεν έσφαιρείται έπισης από τις βιταμίνες που του παρέχουμε. Κατά τον δόκτορα Ράσκ, αυτές οι χημικές ανωμαλίες μπορεί να προκαλέσουν διαταραχές σ' όλοκληρο το μυϊκό σύστημα και να επιδράσουν με δυσάρεστο τρόπο και σ' αυτή ακόμη την καρδιά. Στην κατάχρησή της σαιζ-λόγκ και του ξαπλώματος, παρατηρεί, οφείλεται το ότι πολλοί άνθρωποι ξαναγυρίζουν από τις καλοκαιρινές διακοπές κατάκοποι και με μειωμένη ζωτικότητα. Η μυϊκή δραστηριότητα, αντίθετα, είναι ο καλύτερος τρόπος για να ξεκουραστούμε και ν' ανακτήσουμε δύναμει.

Ο τρόμος την έκαμε καλή

Μιά ώριμιάτη Καναδή υπέφερε από στραβισμό (αλλοιωθίρις). Τελευταία, η νέα αυτή παρτίδα μάρτυς ενός αυτοκινητικού δυστυχήματος κι' ο τρόμος που δοκίμασε ήταν τόσο μεγάλος, που τα ματιά της έσασθέρηκαν την κανονική τους θέση κι' έπαψε πια να είναι αλλοιωθίρις.

Ο ύπνος και η ήμικρανία

Ένας Όλλανδός γιατρός υποστηρίζει ότι η ήμικρανία στις 90% των περιπτώσεων οφείλεται στο ότι ο άσθενής κοιμάται περισσότερο ή λιγώτερο από το κανονικό.

Τα πρώτα δόντια ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Οι γαλαξίες χρειάζονται ιδιαίτερη περιποίηση

Τα πρώτα δόντια του παιδιού, οι γαλαξίες, είναι προσωρινά. Αυτό όμως δεν έμποδίζει να είναι σπουδαιότατα, για διάφορους λόγους. Προπάντων, επιτρέπουν στο παιδί να μασάει καλά τις στερεές τροφές, κι' επομένως παίζουν βασικό ρόλο για την υγεία του και την κανονική ανάπτυξ' του.

Έπειτα, κρατάνε τη θέση για τα μόνιμα δόντια και τα βοηθούν στο να φυτρώνουν κανονικά.

Τέλος, είναι άπολύτως απαραίτητα για την καθαρή όμιλία.

Επομένως, πρέπει από κάθε άποψη να βρίσκουν την απαιτούμενη περιποίηση οι γαλαξίες και ν' αποφεύγεται όσο το δυνατόν η έξαγωγή τους πριν φτάση η ώρα να πέσουν μόνοι τους.

Πράγματι, η παραμέλησή τους κι' η πρόωρη έξαγωγή τους έχει σε πολλές περιπτώσεις ανεπιθύμητα αποτελέσματα.

Μπορεί π.χ. να έπηρεασθ' την κανονική ανάπτυξ' των γαγνώνων. Μπορεί ακόμα να έχη άσχημες συνέπειες στην υγεία του παιδιού. Κι' ακόμα μπορεί να το κάνει δυστυχισμένο - γιατί πολλά εύαιστα παιδιά υποφέρουν για τα σωματικά τους ελαττώματα.

Τα πρώτα δόντια αρχίζουν συνήθως να φυτρώνουν μεταξύ έκτου και όγδου μηνός - πολλές φορές όμως και νωρίτερα ή αργότερα. Βγαίνουν δε ένα-ένα, ή από δυο κάθε φορά, γιατί ο βρεφικός οργανισμός θα δοκιμάσει πολύ μεγάλο κλονισμό αν φυτρώναν όλα μαζί.

Είναι 20 εν όλω: όκτώ τομείς, τέσσερες κυνδόοντες και όκτώ τραπέζιτες. Μ' αυτή τη σειρά φυτρώνουν συνήθως, δηλαδή πρώτα οι τομείς, έπειτα οι κυνδόοντες και τελευταία οι τραπέζιτες, κατά χρονικά διαστήματα που κυμαίνονται από ένα έως έξη μήνες.

Πάντως, πρέπει κανονικά νάχουν συμπληρώσει όλα, όταν το παιδί γίνει 2½ χρονών.

Τα άραία δόντια είναι συνήθως υγιέστερα, γιατί δε συγκρατούν ανάμεσα τους υπολείμματα τροφών, που μπορεί να προκαλέσουν το χλωσμά τους. Πάντως, σ' όλες τις περιπτώσεις, οι γαλαξίες αρχίζουν να αραίωνουν όταν το παιδί γίνει περίπου 5 χρονών. Μ' αυτό τον τρόπο, η φύσις προετοιμάζει τον απαιτούμενο χώρο για τα μόνιμα δόντια, που είναι μεγαλύτερα και περισσότερα απ' τους γαλαξίες (32 εν όλω).

Για να διατηρούνται γερά τα δόντια τους, τα παιδιά δεν πρέπει να κάνουν κατάχρησι στα γλυκά. Προτιμώτερο να τα τρώνε μετά το φαγητό, ώστε να πλένουν άμέσως κατόπιν τα δόντια τους.

Το κανονικό είναι να καθαρίζονται τα δόντια έπειτα από κάθε φαγητό, καθώς και πριν πλυνάσιον το παιδί.

Αν όμως δεν είναι δυνατό αυτό, άς τελειώνη τουλάχιστον το γεύμα του μ' ένα μπλό ή με λίγο σέλινο, ξεπλένοντας ύστερα το στόμα του με μιά γουλιά νερό.

Οι δοντοδόουρτες πρέπει νάχουν μικρό κεφάλι, ώστε να φτάνουν εύκολα σ' όλα τα μέρη κάθε δοντιού. Οι τριχές τους πρέπει να είναι μάλλον σκληρές, μέτριες σε μήκος και φυτεμένες κατά τούφρες.

Η στεγνή δοντοδόουρτα καθαρίζει καλύτερα απ' τη βρεγμένη. Συνιστάται λοιπόν να υπάρχουν δύο, και να χρησιμοποιούνται εναλλάξ.

Μπορείτε να μεταχειριστείτε όποια όδηποτε καλή δοντοδόουρτα, ή αλάτι του φαγητού, ή ένα μίγμα από αλάτι και σόδα.

Η δοντοδόουρτα δεν πρέπει να κινείται πάνω στα δόντια κυκλικά, ούτε οριζόντια, άλλα κατακόρυφα-προς τα κάτω στα άπάνω δόντια και προς τα πάνω στα κάτω.

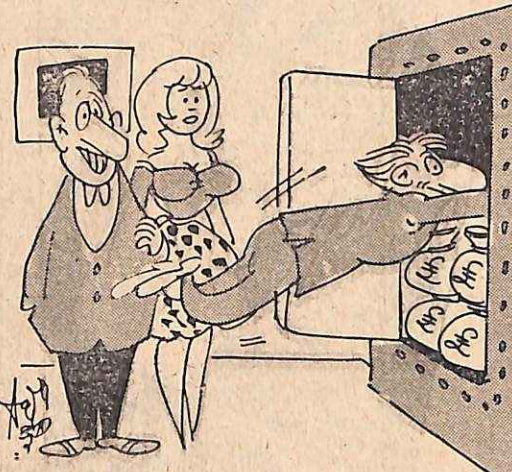
Έκτος απ' την καθαριότητα του στόματος, οι κυριότεροι παράγοντες της καλής διατήρησης των δοντιών είναι μιά βρεπτική ή ισορροπημένη διαίτα, καθώς και τακτικές επισκέψεις στον δοντογιατρό, από τότε που θα συμπληρώση το παιδί τα 2½ χρόνια του.

Τεχνοθεραπεία

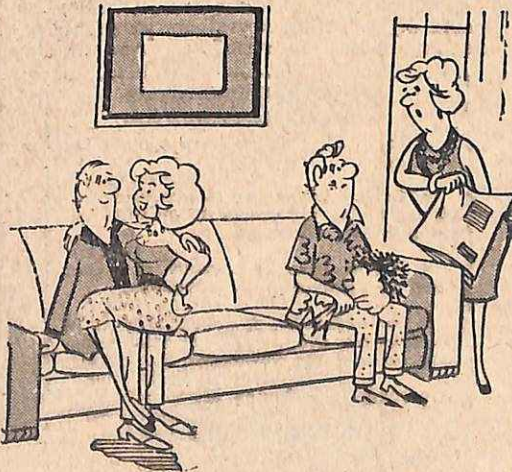
ΕΥΚΑΙΡΙΑ!!
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ 1/2 ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΩΝ

— Σέρεις, αυτή την εποχή βοίσκεις χειμωνιάτικα είδη στις εκπώσεις, πάμφθινα! (Του Β. Χριστοδούλου)

— Έξακολουθείς ακόμη να επιμένεις ότι δε σε παίρνει για την... προίκα σου;

— Τι κάνεις εδώ, κύριε Κωστάκης;
— Περιμένω να τελειώση!

Η ΟΡΜΟΝΗ που άδυνατίζει

Αυξάνει το μεταβολισμό στους ιστούς

ΧΑΡΑΣ εύαγγέλια για τους χοντρούς και τις χοντρές! Στο Αμερικανικό Νοσοκομείο Μπελβού, έγιναν τελευταίως συστηματικά πειράματα σε αρκετούς παχύσαρκους, που ζύγιζαν από 65 ως 115 κιλά. Οι γιατροί τους υπέβαλαν όλους σε μιά κανονική και ισορροπημένη διαίτα 1.100 θερμίδων την ημέρα. Συγχρόνως τους έδιναν ένα νέο και ισχυρό φάρμακο, μιά ορμόνη του θυρεοειδούς αδένος που λέγεται «Λιοθυρονίνη». (Στην πραγματικότητα, χορηγούν το φάρμακο μόνο στους μισούς. Στους υπόλοιπους έδωσαν χάπια από σκετό αλεύρι, για ν' αποφευχθούν έτσι την επίδραση της αὐθυποβολής).

Στην αρχή, δεν παρατήρησαν αξιοσημείωτη διαφορά. Έπειτα όμως από μερικούς μήνες αυτές τις θεραπείες, εκδηλώθηκαν τα αποτελέσματα του φαρμάκου. Όλοι όσοι το πήραν-έκτος από ένα-χάσανε βάρος. Ένας απ' αυτούς έχασε 10 κιλά, όχι δε μείωσε άλλα σιγά-σιγά και σταθερά, μέσα σ' ένα χρόνο. Άλλος έχασε 7 κιλά. Ο μέσος όρος άδυνατίσματος ήταν 4½ κιλά.

Από κείνους που πήραν τα ψεύτικα χάπια, μόνο ένα ποσοστό 15% παρουσίασαν κάποια μικρή ελάττωση του βάρους τους. Μερικοί διατήρησαν το ίδιο βάρος. Κι' οι πιο πολλοί κέρδισαν κιλά, από 6' ο καθένας κατά μέσον όρο!

Τα αποτελέσματα αυτά φαίνονται ν' αποδεικνύουν ότι θα μπορούσε η Έπισημία να καταπολεμηθή την παχυσαρκία, με τον κατάλληλο έλεγχο του μεταβολισμού.

Πράγματι, ο θυρεοειδής αδής έλέγχει το μεταβολισμό μας, δηλαδή την καύση των θερπτικών υσίων από τον οργανισμό μας και τη μεταβολή τους σ' ενέργεια. Αν λειτουργήσει έντατικώτερα, δεν άφινει να σχηματισώμε αποθέματα λίπους, δηλαδή να παχύνωμε. Όταν λοιπόν πρό έτων απομειώθηκε ένα ορμονικό εκχύλισμα του θυρεοειδούς, οι γιατροί σκέφθηκαν να το μεταχειρισθούν κατά της παχυσαρκίας. Άλλα το εγκαταλείψανε νρηγόρα, γιατί διαπίστωσαν στην πράξι πως έφερνε αποτέλεσμα μόνο στους παχύσαρκους που έπαυσαν από υποθυρεοειδισμό - που είναι δηλαδή ανεπαρκή παραγωγή ορμόνης του θυρεοειδούς αδένος τους. Κι' αυτοί είναι σχετικά λίγοι.

Τώρα η ανακάλυψη της «Λιοθυρονίνης» έστρεψε την προσοχή της έπιστημονής σε μιά ανωμαλία που ονομάσθηκε «υπομεταβολισμός» και που είναι καθώς φαίνεται πολύ κοινότερη απ' τον υπερθυρεοειδισμό.

Στον υπομεταβολισμό, ο θυρεοειδής παράγει κανονική ποσότητα ορμόνης, αλλ' ο οργανισμός του δε μπορεί να τη μεταχειρισθ' έφαινα δηλαδή ότι η ορμόνη αυτή πρέπει να πάρη κάποια άλλη χημική μορφή, για να χρησιμοποιηθ' από τους ιστούς του σώματος. Κι' η μεταβολή αυτή δε συμβαίνει σ' όσους έχουν υπομεταβολισμό.

Η λιοθυρονίνη - που παρασκευάσθηκε συνθετικά - είναι πιθανότατα αυτή η τροποποιημένη και χρήσιμη μορφή της ορμόνης. Γι' αυτό άδυνατίζει τους παχύσαρκους, που παρουσιάζουν υπομεταβολισμό - κι' αυτοί είναι πολλοί, όπως είπαμε.

Στα πειράματα του Νοσοκομείου Μπελβού, οι παχύσαρκοι χάσανε βάρος με τη λιοθυρονίνη, χωρίς ν' αυξηθ' σημαντικά ο βασικός μεταβολισμός τους. Είναι λοιπόν πιθανότατο ότι το φάρμακο αύξησε το μεταβολισμό στους ιστούς.

Συγχρόνως παρατηρήθηκε ότι όλοι αυτοί ένοιωθαν καλύτερα τον εαυτό τους και άκμαίστερες τις δυνάμεις τους κι' ότι υπορούσαν να εργασθούν αποδοτικώτερα.

Τα αποτελέσματα των πειραμάτων αυτών, με κάθε τεχνική λεπτομέρεια που μπορεί να καθοδηγήση τους γιατρούς, δημοσιεύθηκαν στην «Εφημερίδα της Ιατρικής της Νέας Υόρκης».

Και το έπιστημονικό αυτό δημοσίευμα καταλήγει με το ένθαρρυντικό συμπέρασμα ότι: «Η λιοθυρονίνη είναι ένα χρήσιμο φάρμακο για την καθήλωσι σε χαμηλά επίπεδα του βάρους των παχύσαρκων».

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ένα ζεστό καλοκαιριτικό απομεινάρκι στο λιμνί του Μαραθώνος. Έκείνος κι' εκείνη ρουφάνε το παγωμένο αναψυκτικό τους στη βεράντα του τουριστικού περιπτέρου, με το εξοχικό θέαμα της λίμνης, που χρυσώνεται από τις ακτίνες του δυνόντος ήλιου μπροστά στα μάτια τους).

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη): Τί όμορφα που είναι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, είναι κάτι πιο πολύ από όμορφα! Αν ήξερε ο κόσμος πόσο όμορφα είναι, δε θάπερτε βελόνα εδώ πέρα.

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει γύρω της): Ένώ τώρα είμαστε σχεδόν μόνοι μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι δυσχερής γι' αυτό;... Τό τοπίο της Λίμνης του Μαραθώνος είναι μια έξοχη αποκλειστική στην υπηρεσία μας!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): 'Ιδιόκτητη... Τί εύωιστικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά και τί όμορφο!... Για φαντάσου να πήγαμε εδώ από κόσμο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, απλυστάτα, θα βρίσκουμε μια άλλη έξοχη που να εγκαταστήσουμε χωρίς πολυκομμία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έν τώ μεταξύ, και έφ' όσον είμαστε σχεδόν μόνοι μας, έλα να κά-

Ταξίδι ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

νουμε έναν περίπατο...

ΕΚΕΙΝΗ: Πού;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στην 'Αρχαία Ελλάδα!...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάει κάπως ανήσυχ): Μήπως σε πείραξε ή ζήτη; Γιατί έκανε αρκετή σήμερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται): Μην ανησυχής. Είμαι πολύ καλά—και... το αυτό επιθυμώ και δι' εσέ! Έλα όμως να δής ότι δεν έχω άδικο...

ΕΚΕΙΝΗ: Στην 'Αρχαία Ελλάδα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριβώς...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν ακολουθεί αρκετά περιέργη. Κατεβαίνουν από την βεράντα του περιπτέρου, περνάνε απάνω από το φράγμα, και, εκεί, στην αρχή του δρόμου του, 'Εκείνος την παρασύρει σε ένα μονοπάτι που κατηφορίζει αριστερά): Πού πάμε από δω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατεβαίνουμε πίσω από το φράγμα. (Την έχει πιάσει τυφωρά από το μπράτσο ενώ κατεβαίνουν τον κατήφορο και την οδηγεί απάνω του. Βουλιάζουνε σιγά-σιγά σε ένα ήμισυ γεμάτο μυστικοπάθεια). Δεν είναι όμορφα εδώ;... Κύττα δεξιά κι' αριστερά πώς πρασινίζουν οι πυκνές κουμαριές, οι βελανιδιές, τα κυπαρισσάκια...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί όμορφη χαράδρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτήν ήθε κάποτε τολημρό το χέρι του ανθρώπου και την έκοψε στά δυο, ύψωνοντας στη μέση της το γιγάντιο αυτό τείχος από τοίμεντο και μάρμαρα! Κι' έτσι, ενώ από τη μία μεριά, τη δυτική, τά νερά της βροχής και του χιονιού σχημάτισαν τη μαγευτική ολόγυαλη λίμνη, πού, έκτος από τη χρήση πεζότητα της υδρεύσεως των 'Αθηνών, προσφέρει και την αχρηστή — αλλά και τόσο γοητευτική — ποιησι ενός υπέροχου θεάματος στον αίσθητικό που θα την αντικρύσει, από την άλλη ή χαράδρα διατήρησε μέσα στο μυστικοπάθος ήμψως όλη την ειδυλλιακή χαρά του άπώτατου ελληνικού παρελθόντος. (Καθώς συνεχίζουνε να κατεβαίνουν, βλέπουνε δεξιά τους, ανάμεσα στα φυλλώματα, να προβάλλει ένα μικρό, κομψό κτίριο, σε ουσμό αρχαϊκό).

ΕΚΕΙΝΗ (κοντοστέκεται): Τί είναι αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταφύγιο των Δρυάδων, ένδαιτημα των 'Αμαδρυάδων...

ΕΚΕΙΝΗ: Με δουλεύεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συχωρείς;... Παρασύρθηκα από το περιβάλλον. Νομίζω ότι πρέπει

να είναι σταθμός έλέγχου του νερού. ΕΚΕΙΝΗ: Ά, έτσι πές μου... (Κατεβαίνουνε πάντα. Τώρα κοντεύουνε να φτάσουνε στο βάθος της χαράδρας. Από πάνω

Τρία τον ξενότα

* Μόνο οι γυναίκες κι' οι ήλιθιοι δεν συγχωρούν. Βολταίρος

* Όταν ο σπόρος της φιλοφροσύνης χωθή στο μυαλό της γυναίκας, την άλλη μέρα φυτρώνει δάσος. Μυρξέ

* Οι γυναίκες λατρεύουν τη μόδα, γιατί τις ανανεώνει διακαταπαστα. Πιζιέ

* Το σκάνδαλο, ή έγκλημα σ'ή κι' ή φλυαρία των ανδρών είναι οι τρεις άγριοι φρουροί της γυναικείας έγκρατειας. Άλεξ. Δουμάς, υιός

* Ίσχυράν επιθυμίεςν έρωτα καλοδοσι. Σωκράτης

* Οι άνδρες αγαπούν τις γυναίκες, όπως οι λύκοι τ' αρνιά. Σαιν-Πρέ

* Ο έρωας είναι ένα ρευστό όπως ο ήλεκτροισμός. Πιέρ ντε Κουζβάν

τους ύψώνεται τρομακτικό το τείχος του φράγματος. Και, στο κέντρο, στη ρίζα του γιγάντος, έχει κουρνιαστεί ένα κομψό οικοδόμημα αρχαϊκού ρυθμού). Τί όμορφο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας μικροσκοπικός ναός 'Απτερου Νίκης!... (Την οδηγεί προς τα κεί, ανεβαίνουνε τα σκαλιά του, πού—τι παραφροσύνη—είναι ξύλινα, βαμμένα άσπρα, για να ξεγελάνε ότι είναι μαρμάρινα...και διαβάζουνε τις επιγραφές απάνω στους τοίχους του, αγγλικά και ελληνικά, που πληροφορούν τον επισκέπτη πότε άρχισε το φράγμα και πότε τελείωσε, ποιά έταιρία τόφτιαξε, ποιοί πρωθυπουργοί κυβερνούσανε την 'Ελλάδα όσο φτιαχνότανε—και πολλά άλλα. Μετά το διάβασμα των επιγραφών, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη ξεσκεπαίνουνε τά... μαρμαροξύλινα σκαλακία και χαζεύουνε δεξιά κι' αριστερά).

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι πραγματικά σαν 'Ασχαία 'Ελλάδα εδώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είχα άδικο όταν στο έλεγα;... Όλα εδώ κάτω βρίσκονται δυόμισι χιλιάδες χρόνια πίσω! Νά, κύττα αυτό το καταπράσινο χαλί της χλόης που το πλαισιώνουνε μαϊανδροί από λεδαντίνια και το κεντάνε χαρούμενα οι τριανταφυλλίες. Έλα να κατεβούμε αυτά τα μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούνε στη λιμνούλα του νερού που βγαίνει από το στόμα αυτού του μικρού σιδερένιου λέοντος και που μέσα της κουνιούνται τα χρυσόψαρα και άκινητούν... οι δελφίνες!

ΕΚΕΙΝΗ: Άλήθεια!... Στο βυθό της έχει δελφίνες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι συνήθεια όσοι έρχονται να την έλεουνε τη λιμνούλα! 'Ελεψέ την κι' εσύ!... ('Εκείνη βγάζει από το τσαντάκι της μερικές δελφίνες και τις πετάει στο νερό). Και τώρα άς γυρισούμε. 'Εχουμε αρκετό δρόμο, και ανήφορο... (Παίρνουνε ξανά το μονοπάτι προς τα πάνω). 'Η ήχώ εδώ μέσα είναι εκπληκτικά εύαισθητή. Γι' αυτό όλοι προσέχουνε να μη μιλήσουνε δυνατά. Όλοι κουνιούνται επιφυλακτικά, σά να φοβούνται μη χαλάσουνε την αδιατάρακτη γαλήνη που κυριαρχεί... 'Εδώ, στο βάθος, βασιλιάς είναι ή ήσυχία! 'Η ζωή εγκαταλείφθηκε ψηλά—στις παρυφές τις χαράδρας, στην επιφάνεια του φράγματος. Έδώ κάτω άκινητεί ή 'Αρχαία 'Ελλάς!... 'Αν τεντώση κανείς το αυτί του, θα άκούση παράξενους ψιθυρούς. Κάποιος έρεθισμένος Πάν προκαλεί, κάποια έκλυτη Νύμφη αντίστέκεται—το ειδύλλιο πλέκεται μέσα στις χλωασίες, γοητευτικά ξεδιάντροπο, δίπλα στους επισκέπτες που το παρακολουθούν έκπληκτοι και σκανδαλισμένοι. 'Από πάνω το φράγμα ύψώνεται φοβερό! Μια ιδέα προκαλεί το φόβο. Πίσω από το δυνατό αυτό τείχος, δεκαοκτώ εκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού άκινητούν αποθηκευμένα! 'Αν το τείχος υποχωρούσε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μη με κάνης να τρέμω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά μην τρέμης! υποθέσεις κάνουμε. 'Αν, λοιπόν, το φράγμα υποχωρούσε, ένας βουερός καταρράκτης θα χυμούσε να καταπιή όλα αυτά τα ειδυλλιακά που μάς γοητεύουν! 'Η ήρεμία θα γινότανε φρικιαστικός πάταγος, κι' όλα, Πάνες νύμφες και επισκέπτες, παρελθόν και παρόν, θα βουλιάζανε στον κοινό θάλαθρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Βιάσε λίγο το βήμα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην ανησυχής... Το φράγμα δεν υποχωρεί. Είναι μαθηματικά υπολογισμένο. Το ανθρώπινο μυαλό λειτούργησε σοφά για να δεσμεύσει τη Φύση και να την υποτάξει άλυσοδεμένη και πειθαρχημένη στην υπηρεσία του ανθρώπου. 'Η χαράδρα του Μαραθώνος θα μείνει κοιμημένη στα δύο στην αιωνιότητα. 'Από τη μία μεριά, για να υδρεύη το παρόν από την άλλη, για να υδρεύη το παρελθόν!... (Τρέχοντας έχουνε φτάσει λαχανιασμένοι στην κορυφή. 'Ο ήλιος έχει βασιλέψει. Ένα μαλακό, βελούδινο ήμισυς άγκαλιάζει το τοπίο. 'Η 'Ασχαία 'Ελλάς έχει μείνει κάτω, ή Νέα άπλώνεται μπροστά τους με ένα πρακτικότατο πούλυμα που περιμένει για να τους γυρίση στην 'Αθήνα...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Καθώς βλέπεις, Κική, υπάρχουνε μια κομπινα έλευθεον!...

— Δέ σκοτώνουμε γυναίκες! της αποκρίθηκε ο Φραγκόπουλος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Κυρία προξένισσα, αφού τό επιθυμείτε, θά σάς φερθώ σάν Ιππότης. Μανώλη! πρόσταξε τόν υπαρχηγό του. Σύρε με τή παλληκάρια σου νά φά-
— Δέ μετανιώσω που έμεινα, είπε στόν αρχικουρσάρο μ' ένα σαγηνευ-
— Έδωσε κατόπιν τό μπράτσο του κι' ανέβηκαν στο σαλόνι.
— Πού είναι ο άντρας σας;
— Έφυγε...
— Και σάς άφησε μόνη;
— Έπρεπε νά σωθί...
— Έπρεπε νά πεθάνη, υπερασπίζοντας την όμορφη γυναίκα του! είπε ο
Φραγκόπουλος.
Μιά σατανική σκέψη πέρασε από τό μυαλό της 'Αριστέας. "Αν έπαιξε καλά
τό ρόλο της θά σωζόταν κι' αυτή κι' ο άντρας της.
Δέ μετανιώσω που έμεινα, είπε στόν αρχικουρσάρο μ' ένα σαγηνευ-
— Έδωσε κατόπιν τό μπράτσο του κι' ανέβηκαν στο σαλόνι.
— Πού είναι ο άντρας σας;
— Έφυγε...
— Και σάς άφησε μόνη;
— Έπρεπε νά σωθί...
— Έπρεπε νά πεθάνη, υπερασπίζοντας την όμορφη γυναίκα του! είπε ο
Φραγκόπουλος.
Μιά σατανική σκέψη πέρασε από τό μυαλό της 'Αριστέας. "Αν έπαιξε καλά
τό ρόλο της θά σωζόταν κι' αυτή κι' ο άντρας της.
Δέ μετανιώσω που έμεινα, είπε στόν αρχικουρσάρο μ' ένα σαγηνευ-
— Έδωσε κατόπιν τό μπράτσο του κι' ανέβηκαν στο σαλόνι.
— Πού είναι ο άντρας σας;
— Έφυγε...
— Και σάς άφησε μόνη;
— Έπρεπε νά σωθί...
— Έπρεπε νά πεθάνη, υπερασπίζοντας την όμορφη γυναίκα του! είπε ο
Φραγκόπουλος.

Φραγκόπουλος

ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο έρωτευμένος αρχικουρσάρος του Αιγαίου

ΤΗΝ άνοιξη τού 1816, όπως γράφει στο βιβλίο του ο Γάλλος περι-
ηγής κόμης ντε Φορμπέν, ένας νέος ληστοπειρατής ξεπετάχτηκε στο
Αιγαίο. "Ο Μανώλης Σπύρος Φραγκόπουλος. Είχε ένα μικρό στόλο
από μπρικά και τρεχαντήρια και δέν άφινε καράβι νά περάσει, που
νά μή τό κουρσέψη. "Ιδιαίτερα όμως κυνηγούσε τά τούρκικα και τά αλγυ-
πτιακά μπάρκα.
Μιά νύχτα, χύμηξε μ' όλα του τά καράβια στην Κίμωλο. Λεηλάτησε, ις
γαλλικές αποθήκες, λήστεψε τό άσπμι, σκότωσε τούς φύλακες και ύστερα,
ορμώντας μέσα στη μικρή πόλι, άρπαξε τίς πιό όμορφες κοπέλλες και τίς
έσυρε σκλάβες στα τρεχαντήρια του.
"Ο Γάλλος ύποπρόξενος, που κατοικούσε στόν έρειπωμένο πύργο, τρο-
μαγμένος από τη συμφορά που έπεσε στο νησί και μη έχοντας παρά τρείς
άπολειμους ύπηρέτες, έλπε στην 'Αριστέα, τη γυναίκα του νά τόν άκολου-
θήσει στα θουά, πρίν φτάσουν και στόν πύργο οί κουρσάροι.
— Φύγε μόνος σου, τούπε έκείνη. "Εγώ δέ μπορώ νά ύποφέρω μιά τέ-
τοια ταλαιπωρία. Κρύψε με κάπου, κι' ο Θεός βοηθός...
"Ο ύποπρόξενος κατέβασε τη γυναίκα του στο ύπόγειο και την έκλεισε
μέσα σ' ένα άδειο θαρέλι. "Υστερα πήρε τούς ύπηρέτες και χάθηκε μέσα
στη νύχτα.
"Η 'Αριστέα ήταν 'Ελληνίδα από καλό τζάκι. "Ανατράφηκε στην Πόλη
και μύλούσε περίφημα τά γαλλικά και τ' άγγλικά. "Ήταν όμορφη γυναίκα.
Λεπτή, κομψή, φιλόδοξη.
Ζαρωμένη στό θάθος τού μεγάλου θαρέλιού, ή 'Αριστέα σκεφτόταν με
φρίκη την τύχη, που την περίμενε, όταν ξαφνικά άκούσε ποδοβολητό.
"Η πόρτα τού ύπογείου άνοιξε με πάταγο. "Ο Φραγκόπουλος και τά παλ-
ληκάρια του, έβρασαν τά πιθάκια, και πήραν ό,τι τούς χρειαζόταν. Ξαφνικά,
όμως, κάποιος πειρατής χτύπησε με τό τσεκούρι του τό μεγάλο δρύινο
θαρέλι.
— Είναι άδειο! είπε.
— "Όχι, ήλθιε! τού φώναξε τραγικά ο άρχηγός του. Κάτι έχει μέσα!
"Αναποδογύρισε τό καί βά δής!...
"Η 'Αριστέα ένοιωσε τό αίμα νά παγώνει στις φλέβες της.
Τέσσερα γερά μπράτσα άρπάξαν τό θαρέλι και τό έγειραν στο έδαφος.
— Τραβήχτε τό σκεπάσμα, διάταξε ο άρχικουρσάρος.
— Μιά γυναίκα! φώναξε μ' έκπληξη ο υπαρχηγός.
"Ο Σπύρος Φραγκόπουλος έξέπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.
— Κυρία μου, είπε της 'Αριστέας, ύπάρχουν κι' άλλα θαρέλια, με τέ-
τοιο όφραίο κρσί!...
"Έδωσε κατόπιν τό χέρι του στην παγωμένη από τόν τρόμο γυναίκα και
τη βοήθησε νά βγί.
— Μαύρη τύχη! στέναξε ή 'Αριστέα. "Επεσα, λοιπόν, στα νύχια σας!
Προτιμώ νά με σκοτώσετε, παρά νά με πάρετε σκλάβά...
— Δέν σκοτώνουμε γυναίκες! της αποκρίθηκε ο Φραγκόπουλος, χαμογε-
λώντας. "Όσο γιά σκλάβά, είστε αρκετά όμορφη γιά νά σάς αφήσουμε!...
— Δέ θά τολμήσετε!...
— Μά ποιά είστε σεις, που μάς φοβερίζετε;
— "Η γυναίκα τού Γάλλου προξένου, ή 'Αριστέα. Είμαι όμως 'Ελληνίδα!
Κι' αφού κι' εσείς είστε 'Ελληνες, πρέπει νά με σεβάσθε!...
Τό θάρρος της τόν ξαφνίστηκε και την κτύπησε με θαυμασμό. Τά ξαυθά
μαλλιά της έπεφταν με μπουκλες στους ώμους ώμως της. Τό λεπτό πρό-
σωπό της φωτιζόταν από δύο μεγάλα γαλανά μάτια.
Μέ μιάς ή άγριόδα έφυγε από τη μορφή τού κουρσάρου. "Υποκλίθηκε
μπροστά της άδέξια και της είπε:

Η πιό φωτογραφημένη «στάρ» τού Ιταλικού κινηματογράφου

ΧΑΡΙΣ σε μιά μελετημένη και «έπιστημονικά» προετοιμασμέ-
νη διαφημιστική έκστρατεία, ή σημερινή καινούργια «έλπιδα»
τού Ιταλικού κινηματογράφου, ή πολυθρόνη Ροσσάνα Σκια-
φίνο, αποτελεί μιά από τίς σπάνιες περιπτώσεις καλλιτέχνι-
δων, που γνώρισαν τη διασημότητα, πρίν ακόμη εμφανιστούν σε
μερικές ταινίες.
Πρίν νά γίνει γνωστή ως ήθοποιός, ήταν πασίγνωστη, στην 'Ι-
ταλία τουλάχιστον, έξ αιτίας τού τίτλου που είχε κερδίσει ως
«ή πιό φωτογραφημένη κοπέλλα της 'Ιταλίας».
Γεννήθηκε στη Γένοβα της 'Ιταλίας στις 25 Νοεμβρίου τού 1939
από γονείς εύκατάστατους και «ευγενούς» καταγωγής, που την προ-
ώριζαν γιά τη «μεγάλη ζωή» μ' ένα γάμο «άριστοκρατικό». 'Αλλά
ή Ροσσάνα δέν είχε την ίδια γνώμη. Τό όνειρό της ήταν νά γίνει
ζωγράφος. Περιμένοντας, λοιπόν, νά μεγαλώσει αρκετά, ώστε νά
μπορέσει νά αποφασίσει μόνη της γιά τό μέλλον, άρχισε νά συ-
νιάζει και νά κάνει τίς θρησκευτικές διακοπές της στις πιό κοσμικές
πλάζ της Ιταλικής Ριβιέρας. Εκεί μιά ήμέρα τού καλοκαιριού τού
1955 τη συνάντησε ένας γνωστός 'Ιταλός φωτογράφος. Φορούσε
ένα τολμηρό μαγιώ και ήταν ναυελικά ξαπλωμένη στην άμμο. Με
μιά ματιά που της έθριξε, κατάλαβε ότι είχε έμπρός του μιά κο-
πέλλα κλασσικής όμορφιάς, που διέθετε πολλά και περιζήτητα
γιά τόν κινηματογράφο προσόντα.
Χωρίς καν νά της ζητήσει την άδεια, την πλησίασε και άπαρα-
ήτος, τη φωτογράφησε σε αρκετές πόζες. "Επειτα, άπαρατή-
ρητος πάλι, έφυγε τρέχοντας γιά νά πιά νά «πλασάρει» τό «εύ-
σημά» του στα μεγαλύτερα Ιταλικά περιοδικά. Λίγες βδομάδες άρ-
γότερα ή Ροσσάνα είχε γίνει ένα από τά πιό φωτογραφημένα
«κόδερ-γκέρλ» της 'Ιταλίας στην άρχή και άργότερα και τού διε-
θνούς τύπου, αφού φωτογραφίες της δημοσιεύτηκαν στα έξωφύλλα
πολλών άμερικανικών περιοδικών, μεταξύ τών όποιων στο «Λάιφ»
και στο «Λούκ».
Φυσικά, ύστερα από μιά τέτοια διαφημιστική έκστρατεία, οί
κινηματογραφικοί κύκλοι της Ρώμης ήταν οί πρώτοι, που έξεδή-
λωσαν τό ενδιαφέρον τους γιά τη νεαρά Ροσσάνα. Την κάλεσαν
άμέσως στην Ιταλική πρωτεύουσα και της ύπέβαλαν τίς προτάσεις
τους. Παρά τό γεγονός ότι ήταν «τελείως άρχαρία», της έδιναν
ένα ρόλο δίπλα στόν πασίγνωστο κομικό Τοτό με άμοιβή 300.000
λίρες. Στο σημείο αυτό επενέβη άμέσως ή κυρία Τζασιμίνα Σκια-
φίνο, μητέρα της Ροσσάνα, και πανέξυπνη Ναπολιτάνα, που ζή-
τησε γιά λογαριασμό της κόρης της 600.000 με την
άπειλή ότι «διαφορετικά
την παίρνει και φεύγει νά
μέσως!».
Οί παραγωγοί της ται-
νίας και πρώτος ο Τοτό ύ-
πεχώρησαν γιά νά μη χά-
σουν τή Ροσσάνα. "Ετσι
της έδωσαν τίς 600.000
λίρες που ζήτησε... ή
μητέρα της! "Αέσως με-
τά τό φιλμ αυτό ή Ροσσά-
να πήρε μέρος στο ιστορι-
κό «Η λαίλαχη τών Σαρα-
κηνών», με τόν Ρικ Μπατά-
λια, και κατόπιν στο «καλ-
λιτεχνικό» «Γιά ένα κομ-
ματι ούρανού» με τόν Μάρ-
τσελο Μαστροϊάνι. "Ε-
πειτα, ως πρωτογωνίστρια πιά, πήρε μέρος στο αίσθηματικό-ρεα-
λιστικό «Η πρόκληση», με τό Μεξικανό «γόνιμα» Χοσέ Σουαρέζ,
που ήρθε νά κλείσει τόν πρώτο γύρο της κινηματογραφικής καρ-
ριέρας της. "Ας σημειωθεί ότι τό τελευταίο αυτό φιλμ αντιπρο-
σώπευσε την 'Ιταλία στο πέμπισό Φεστιβάλ της Βενετίας και ά-
σώπευσε τόσo τό φιλμ όσο και ή Ροσσάνα—τό γενικό ένθουςια-
σμό μαζί με δύο «ειδικά» βραβεία. "Ήδη ή Ροσσάνα, έπειτα από
άσχετων μνηών παραμονή στη Γιουγκοσλαβία, όπου πρωταγωνί-
σθηκε στο φιλμ «Ο έκδικητής» με τόν Τζων Φορσάιτ, γύρισε
στην Ρώμη και μελετά από... οικονομικής πλευράς τίς διά-
φορες προτάσεις που έχει γιά τό γύρισμα νέων ταινιών, πάντα
ύπό την άσπρη και σχεδόν αδιάλλακτη παρακολούθησής της μη-
τέρας της!
"Εδώ στη Ρώμη, σ' ένα από τά πιό γνωστά κέντρα της, την
συναντήσαμε προ ήμερών χωρίς τη μητέρα της και σπεύσαμε νά
της κάνουμε μερικές ερωτήσεις.
— Τί γνώμη έχετε γιά τούς δημοσιογράφους, σινιορίτα Σκια-
φίνο;
— Πέστε μου πρώτα εσείς τί γνώμη έχετε γιά μάς τίς καλλι-
τέχνιδες...
— Πιστεύετε ότι ή έπιτυχία σας στην όδον όφειλεται μόνο στο
ταλέντο σας ή και στα άφθονα «φυσικά προσόντα» σας;
— "Η έπιτυχία μου όφειλεται και στα δύο. Οί σημερινοί φίλοι
τού κινηματογράφου, βλέπτε, εκτιμούν ιδιαίτερα τίς νέες καλλι-
τέχνιδες, που διαδέχονται και «φυσικά προσόντα»...
— Είστε άρροβανισμένη;
— Δέν έπαθα ακόμη τέτοιου είδους... δυστύχημα!...
— Μπορούμε νά μάθουμε γιάτί δέν είστε;
— Γιατί είστε... πολύ αδιάκριτος!...
— Με τί είδους προσόντα όνειρεύεστε τόν μέλλοντα σύζυγό σας;
— Με πείρα της ζωής, πολλή κατανόηση, μεγάλη οικονομική ά-
νεση και αρκετή έξυπνάδα, πράγμα που κατά κανόνα λείπει από
σας τούς δημοσιογράφους!...
— Ποιά είναι ή ταινία στην όποία δείχνετε τόν καλύτερο έαυ-
τό σας;

Μιά έκφραστική φωτογραφία της Ροσσάνα.

Ροσσάνα ΣΚΙΑΦΙΝΟ

— Δυστυχώς, δέν γυρίστηκε
ακόμη...
— Δέν είστε ικανοποιημένη ά-
πό την έμπνευσή σας στο φιλμ
«Η πρόκληση»;
— Μά, φυσικά, είμαι. 'Αλλά
σ' ό προσεχές πρέπει νά μείνω
ακόμη περισσότερο...
— Ποιό φιλμ τελειώσατε τώ-
ρα τελευταία;
— Την Ιταλο-γιουγκοσλαβική
ταινία «Ο έκδικητής», με σκη-
νοθέτη τόν μεγάλο Γουίλλιαμ
Ντίτερλε...
— Σας συμβαίνει καμιά φο-
ρά νά συνεχίσετε την ύποκριτική σας τέχνη και όταν δέν βρίσκε-
στε στα στούντιο;
— Βεβαίως, αρκετά συχνά. Νά, και τώρα. άς πούμε, που συ-
ζητούμε...
— Ποιό είδος ταινίας σάς ένθουσιάζει περισσότερο;
— Τό είδος τών «παραμυθιών»!
— Ειδικότερα, σε ποιό «παραμύθι» θά θέλατε νά πρωταγω-
νισήσετε;
— Στο «παραμύθι» της δικής μου ζωής, φυσικά!
— Ποιό πράγμα σάς έκανε ιδιαίτερη έντύπωση από τη σύν-
τομη, αλλά τόσο μεστή κινηματογραφική καριέρα σας;
— Τά «μυστήρια» της μητέρας μου όταν με είδε γιά πρώτη φορά
στην όδον!...
— Με ποιόν 'Ιταλό σκηνοθέτη θά προτιμούσατε νά εργασθήτε;
— Μά, με τόν Βιττόριο ντε Σίκα, φυσικά, αλλά...
— 'Αλλά, τί αλλά;
— 'Αλλά... δέν παραγγέλνεται και κανένα άναμφικτικό; Τόση ώ-
ρα μ' έχετε εδώ και με «έξομολογείτε» και τό στόμα μου έγινε
ξερό σάν... την έρημο της Σαχάρας!
— Όπως βλέπετε, ή όμορφη Ροσσάνα δέ στερείται ούτε έξυπνά-
δας, ούτε πνεύματος ούτε χιούμορ. Τά προσόντα της αυτά μαζί
με την «έκρηκτική» εμφάνισή της και την προκλητικότητα, έκα-
ναν τώρα τελευταία έναν 'Ιταλο-Βραζιλιανό «κόροισ» τόν σινιόρ
Πινιατόρι, νά την έρωτευθί παράφορα.
"Ο πάμπλουτος αυτός άνθρωπος, που έλέγχει τό ένα τρίτο πε-
ρίπου της Βραζιλιανής Βιομηχανίας, είχε δηλώσει προ καιρού έπι-
σημως:
— Είμαι τρελλά έρωτευμένος με τη Ροσσάνα Σκιαφίνο και έτοι-
μος νά καταθέσω στα πόδια της όλόκληρη την περιουσία μου γιά
νά την κάνω ή γυναίκα μου ή φίλη μου!
— "Ας κάνη πως έρχεται κατά τη Ρώμη αυτός ο σινιόρ Πι-
νιατόρι. Θά τόν περιποιηθί όπως έφέρει ή... μητέρα μου! δήλωσε
άτάραχη ή Ροσσάνα.

MAP. ONOPATI

ΤΑ ΘΑΥΜΑ

Τῆς Μεγαλόχαρης

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ ανάλαφρο γλυκό αεράκι φυσούσε στο καταπράσινο λειβάδι. Ο ήλιος έγερσε πίσω από τα ψηλά βουνά και το τραγούδι του γυύλλου ακουγόταν κάπου-κάπου στη σιγαλιά του ερημου κάμπου. Η μέρα κουρασμένη ήταν έτοιμη να πέσει στην άγκαλιά της νύχτας, όταν ο Παύλος και η Όλγα βγήκαν σφιχταγκαλιασμένοι από το σπίτι του. Με άργα βήματα πήραν το μονοπάτι, που οδηγούσε στην κρυσταλλένια πηγή του δάσους, όπου είχαν άλλοτε δώσει το πρώτο φιλή της αγάπης τους. Ήθελαν ν' αντικρύσουν ξανά το μαγευτικό εκείνο τοπίο, που είχε ακούσει την πρώτη έρωτική τους εξομολόγηση.

Πώς είχαν αλλάξει όλα εκεί! Τριγύρω τ' αγριολούλουδα είχαν φουντώσει και η δροσερή πηγή κρυβόταν κάτω από τα πυκνά φυλλώματα των θάμνων.

Ο Παύλος και η Όλγα κάθισαν πάνω στην καταπράσινη χλόη. Εκείνη χάρεινε τρυφερά το κεφάλι του αγαπημένου της, που αναπαυόταν πάνω στα γόνατά της και τότε έκοβε κανένα αγριολούλουδο, το μαδούσε και τόρριχνε στο νερό της πηγής που έτρεχε πιδό περα χαρούμενο στο ρυάκι.

Κύττα, κύττα, έλεγε στον σύντροφό της, κύττα τα δύο αυτά λουλουδάκια, που έρριξα, πώς τρέχουν μαζί στο νερό, το ένα κοντά στ' άλλο, χωρίς να χωρίζονται... Κύτταξέ τα!

Κι' όμως, αγαπημένη μου, της απάντησε εκείνος, ποιος ξέρει αν δε χωριστούν πάρα πέρα, όταν πια δε θα τα βλέπουν τα μάτια μας...

Η δυσωπή κοπέλλα έμεινε για μιὰ στιγμή σκεπτική. Σκέπασε το πρόσωπο με τα χέρια της κι' αναστέναξε. Τό άγυρδο φεγγάρι την κυττούσε περίλυπα και το τραγούδι του γυύλλου, πήρε ένα θλιβερό τόνο. Η καρδιά της σκίρτησε από ένα άοριστο φόβο.

— Έγώ δε θα μπορέσω ποτέ να βαστάξω το χωρισμό σου...

Υστερα από λίγες μέρες ξέσπασε ο πόλεμος. Ο Παύλος Λέρνης στρατεύθηκε από τους πρώτους.

— Φεύγω, αγαπημένη μου, της είπε συγκινημένος. Μην κλαίς! Να είσαι βέβαιη, πως δε θα σε ξεχάσω ποτέ. Όπου κι' αν βρεθώ, σου θάσω ή σκέψι μου!

Μα η Όλγα ήταν απαρνηγόρητη. Δε μπορούσε να το πάση απόφασι πως ο Παύλος θάβρεγγε από κοντά της. Όλη μέρα έκλαιγε και φώναζε:

— Μη μου τόν παίρνετε! Λυπηθήτε με!...

Τι σπασαχτικός αποχαιρετισμός! Δε μπορούσε πια να κλάψη ή δύστηνη. Μόλις γύρισε στη φταχκική της καμαρούλα, άναψε μιὰ λαμπάδα στην εικόνα της Παναγίας, γονάτισε και της είπε:

— Σε Σένα, Μεγαλόχαρη, έχω όλες μου τις ελπίδες... Από τη μέρα εκείνη η Όλγα ήσυχασε. Η μητέρα του Χοιστού θα φρόντιζε για τόν αγαπημένο της. Τό είδε στα μάτια της, καθώς εκείνη την κυττούσε με συμπόνια.

Στις αρχές η Όλγα έπαινε τακτικά γράμματα από τόν άντρα της και παρηγοριόταν. Όμως ξαφνικά τα γράμματα σταμάτησαν. Η Όλγα έτρεξε ανήσυχη στην αστυνομία.

Μετά ένα μήνα ο αστυνομός την κάλεσε και της είπε, πως οι πληροφορίες που πήρε από τη στρατιωτική υπηρεσία, δεν ήταν καλές. Ο Παύλος Λέρνης είχε χαθή. Ούτε ζωντανό τόν θεωρούσαν, ούτε πεθαμένο.

Η Όλγα γύρισε στο σπίτι της τσακισμένη. Όλος ο κόσμος στά μάτια της σκεπάστηκε μ' ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο. Πέρασε μιὰ νύχτα αγωνίας. Τό πρωί έκλεισε το σπίτι της και τράθηξε απελπισμένη στ' άκρογιάλι. Ανέθηκε σαν υπνωτισμένη σ' ένα βράχο, κι' ήταν έτοιμη να πέσει στη θάλασσα, όταν ξαφνικά ένα χέρι την έπιασε από τόν υπράσσο. Γύρισε τρομαγμένη κι' είδε μιὰ μαυροφορεμένη γυναίκα, να την κυττάει με συμπόνια. Τό πρόσωπό της έλαμπε σαν τόν ήλιο.

— Γιατί, κόρη μου, θέλεις ν' άφανίσης τη ψυχή σου; τη ρώτησε.

— Έγραφα τόν άντρα μου... απάντησε. Τί να την κάνω πια τη ζωή μου;

— Κι' εγώ ένασα τόν μονάκριβο παιδί μου και δεν απελπίστηκα. Έλα μαζί μου, Όλγα. Σου ύποσχεθήκα να σε βοηθήσω...

Την πήρε από τόν χέρι και βάδισαν ώρες πολλές ανάμεσα από βουνά και κάμπους. Τό βράδυ έφτασαν στην πολιτεία. Προχώρησαν μέσα από πλατείς δρόμους κι' ή μαυροφόρα γυναίκα στάθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο άσπρο κτίριο και της είπε:

— Φτάσαμε.
— Πού; τη ρώτησε ξαφνιασμένη η Όλγα.
— Στο σπίτι μου...
— Μα ποιά είστε σεις;

Δε πρόλαβε να τελειώση την έρωτήσί της και ή μαυροφορεμένη γυναίκα χάθηκε από τα μάτια της. Φοβισμένη η Όλγα προχώρησε ως την πόρτα τού κτιρίου και διόδασε: «Νοσοκομείον ή Εύαγγελίστρια».

Κατάλαβε τότε ποιά την οδηγούσε! Έτρεξε στο παρεκκλησί τού νοσοκομείου, γονάτισε και προσευχήθηκε μπροστά στο άσημνο εικόνισμα της Παναγίας.

Η Όλγα φόρεσε την άσπρη στολή της αδελφής, έτρεχε από τόν ένα κρεβάτι στο άλλο και περιποιόταν τούς τραυματίες.

Ο πόνος τών άλλων μαλάκωνε τόν δικό της πόνο. Κατάλαβε πως ή ζωή δεν είναι μιὰ ατέλειωτη χαρά, πως όλα τα πλάσματα τού Θεού κάνουν σκληρό άγώνα για να ζήσουν.

Ένα βράδυ τα νοσοκομειακά αυτοκίνητα έφεραν από τόν μέγιστο πολλούς τραυματίες.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ένας στρατιώτης βαρεία πληγωμένος.

Για έλα μιὰ στιγμή στο χειρουργείο. Όλγα, της είπε λαχανιασμένη μιὰ αδελφή. Ένας τραυματίας φωνάζει τ' όνομά σου, πάνω στο παραμιλητό του...

Η Όλγα έτρεξε πίσω από τη φίλη της, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Πάνω στο τραπέζι τού χειρουργείου είδε ξαπλωμένο τόν αγαπημένο της!...

Ο Παύλος Λέρνης πέρασε πολύ κρίσιμες μέρες. Η Όλγα ξευχτούσε στο προσκέφαλό του και προσευχόταν στη Μεγαλόχαρη να κάνει τόν θαύμα της.

Οι γιατροί είχαν απελπιστή. Μονάχα εκείνη δεν έχασε τις ελπίδες της. Η αγάπη και ή πίστι της νίκησαν τόν θάνατο.

Τη δεκάτη μέρα έπεσε ο πυρετός και ο άρρωστος άρχισε να συνιέρεται. Άνοιξε τα μάτια του, είδε την Όλγα να γέρνει επάνω του και τόν πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

— Τί σου συνέβη, αγαπημένη μου; τόν ρώτησε, όταν πια ήταν καλά και μπορούσε να της μιλήσει.

— Μ' έπιασαν αιχμάλωτο και μ' έκλεισαν σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, της έξηγησε. Κανείς δε μπορεί να φανταστή τις τραγικές μέρες που περάσαμε εκεί! Η πείνα, ή άρρώστια και ή βαρεία δουλειά, θέρισαν τούς περισσότερους από τούς δικούς μας.

Απελπισμένος καθώς ήμουν, δε λογάριασα τόν κίνδυνο. Τόσκασα ένα βράδυ και κατάφερα να πλησιάσω τις νοσημένες τών δικών μας. Λίγο πιό τυχερός αν ήμουν θα περνούσα τα χειρότερα.

Μα την τελευταία στιγμή, κάποιος από τούς έχθρους με είδε κι' άρχισε να μου ρίχνει με τόν αυτόματο. Πήρα τρεις σφαίρες, κυλίστηκα χάμω και ψιθύρισα: «Δε θα την ξαναδώ πια την Όλγα!» Μα τώρα που σε βλέπω κοντά μου, μου φαίνεται σαν θάυμα!...

— Παύλο! τού είπε εκείνη, φιλώντας τα φωτεινά γκρίζα μάτια του. Στ' αλήθεια, ήταν ένα θαύμα της Μεγαλόχαρης! Άς είμαστε ευχαριστημένοι. Δεν υπάρχει πιό γλυκό πράγμα στον κόσμο από τόν να ξανασιμύουν δυο αγαπημένες ψυχές!...

ΛΕΩΝ ΓΑΛΑΖΗΣ

Η Όλγα χάρεινε τρυφερά τόν κεφάλι τού αγαπημένου της...

— Έσένα μπορεί να σ' αγαπήσω, γιατί έχεις ελεύθερη ψυχή... του είπε η Σούν.

Η μυστή

ΟΤΑΝ ο αυτοκράτορας Τσιέν-Σου έγινε δεκαεπτά χρόνων, κάλεσε τους υπουργούς του και τους έκανε γνωστή την επιθυμία του να πάρει σύζυγο.

— Άστρο της αύγης, φώς της ημέρας, ήλιε του κόσμου, η μεγαλειότητά σου είναι μνηστευμένη από έξη χρόνια με την πριγκίπισσα Λι-Πό, του απάντησαν. Δεν έχεις παρά να διατάξεις να γίνουν οι γάμοι σου.

Ο νεαρός αυτοκράτορας γέλασε.
— Μη μου μιλάτε γι' αυτή τη μνηστεία, είπε. Όταν έγινε, ήμουν δώδεκα χρόνων κι' η πριγκίπισσα μόλις είχε γεννηθεί. Για να την κάμω σύζυγό μου, πρέπει να περιμένω τουλάχιστο δέκα χρόνια. Κι' εγώ θέλω ν' αποκτήσω από τώρα σύντροφο της ζωής μου.

Οι υπουργοί του έπεσαν τότε μπρούμυτα και τον προσκύνησαν.

— Μεγαλειότητά, του είπαν, όλες οι γυναίκες της αυτοκρατορίας σου θα ήταν περήφανες κι' ευτυχισμένες αν μοιράζονταν το κρεβάτι του Γιοιού του Ουρανού. Ακόμη κι' οι γυναίκες κι' οι κόρες μας...

— Βαρέθηκα τις γυναίκες και τις κόρες σας, απάντησε ο αυτοκράτορας. Βαρέθηκα τις καλλονές της αυτοκρατορίας μου... Έκείνο που θέλω είναι ν' αποκτήσω μία γυναίκα δική μου. Μία γυναίκα που, όταν ανοίγω την πόρτα του δωματίου της, να μου χαμογελάσει σαν γυναίκα μου κι' όχι σαν σκλάβο.

Ο αυτοκράτορας έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος κι' έπειτα ξαναείπε:

— Νά ποιά είναι η απόφασί μου. Οι κήρυκες θ' αναγγείλουν σ' όλο το κράτος μου, ότι προσκαλώ στο παλάτι μου όλες τις νέες, που έχουν την ίδια ηλικία με μένα, πλούσιες ή φτωχές, κόρες μαυραδίνων ή ζητιάνες.

— Κάθε μία που θέλω, θα την πηγαίνετε παντού, θα της δείχνετε όλους τους θησαυρούς μου, θα της σεβρίζετε τα έλκετά της, θα της δίνετε ό,τι θέλει, θα της λέτε να διαλέξει ανάμεσα σ' ένα πολυτελέστατο κρεβάτι, στο καλύτερο από τα δωμάτια του παλατιού μου, και στο σταύλο.

— Καμιά δέ θα προτιμήσει το σταύλο... σιγοψιθύριζαν οι υπουργοί.

— Έπειτα από μερικές ημέρες, οι νέες άρχισαν να φτάνουν στο παλάτι.

Οι αλικοί τις οδηγούσαν παντού, τους έδειχναν τους θησαυρούς του αυτοκράτορα, τις περιποιόνταν σ' α να ήταν πριγκίπισσες, και, στο τέλος, τις ρωτούσαν πού ήθελαν να κοιμηθούν: σ' ένα από τα πολυτελέστατα δωμάτια που τους είχαν δείξει ή στο σταύλο; Έκείνες τότε γελούσαν και, χωρίς να διστάσουν, προτιμούσαν να πε-

ράσουν τη νύχτα τους πάνω σ' ένα μαλακό κρεβάτι με πομπουλένια στρώματα παρά πάνω στο άχυρο του σταύλου.

Κάθε βράδυ, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, ο νεαρός αυτοκράτορας, μεταμφιεσμένος σε υπηρέτη, κατέβαινε στο σταύλο κι' έβριχνε το φώς του φαναριού, που κρατούσε στα χέρια του δεξιά κι' αριστερά. Αλλά τον εύρισκε πάντα άδειο.

— Όλες θέλουν την πολυτέλεια και τα πλούτη, ψιθύριζε τότε απογοητευμένος. Εγώ, όμως, θέλω εκείνη που θα κάμω γυναίκα μου να μ' αγαπήσει σαν Τσιέν-Σου κι' όχι σαν αυτοκράτορα.

Είχε πάει τώρα τριάντα νύχτες στη σειρά, άλλ' εύρισκε πάντα το σταύλο άδειο.

— Άς πάω άλλη μία φορά, την τελευταία, σκέφτηκε.

Έκείνη τη νύχτα, μπαίνοντας στο σταύλο, νόμισε πως είδε κάτι ν' αναδύεται πάνω στο άχυρο. Έρριξε τότε προς τα κεί το φώς του φαναριού του... Δεν είχε κάμει λάθος. Μία νέα ήταν ξαπλωμένη πάνω στο άχυρο. Το φώς του φαναριού, πέφτοντας πάνω στα μάτια της, την έκαμε να ξυπνήσει.

— Ποιος είσαι και τί θέλεις; ρώτησε θυμωμένη.

— Είμαι ένας υπηρέτης, απάντησε ο Τσιέν-Σου. Δεν ήρθα για να σου κάμω κακό... Ο σταύλος είναι το δικό μου βασίλειο κι' απόψε άκουσα θόρυβο...

Η νέα χαμογέλασε.

— Αφού είσαι υπηρέτης, πρέπει νάχεις καλή καρδιά και δέ σέ φοβάμαι, είπε. Νόμισα πως ήταν κανένας από τους χρυσοστόλιστους ανθρώπους του παλατιού, με το ανέκφραστο πρόσωπο και τις μονότονες κινήσεις... Ο αυτοκράτορας πρέπει να είναι πολύ δυστυχισμένος, βλέποντάς τους δλόγυρά του.

— Μπορεί, απάντησε ο Τσιέν-Σου. Μά πως βρέθηκες εδώ;

— Μ' έφερε η περιέργεια να δω τον αυτοκράτορα, είπε η νέα. Αλλά, φυσικά, δεν πίστευα ποτέ πως θα με διάλεγε για σύζυγο... Αυτό δά έλειπε, να διαλέξη ο αυτοκράτορας τη φτωχή Σούν!

Και, λέγοντας αυτά, ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Αλλά γιατί δεν πήγες να κοιμηθείς στο παλάτι; τη ρώτησε ο Τσιέν-Σου.

— Και τί δουλειά έχω στο παλάτι; απάντησε η Σούν. Προτίμησα το άχυρο, που το ξέρω και με ξέρει. Η Σούν είναι μία φτωχή βοσκοπούλα.

Ο αυτοκράτορας απόθεσε το φανάρι του χάμω και κάθισε κοντά της πάνω στο άχυρο.

— Σου είπα κανείς ως τώρα πως είσαι πολύ όμορφη. Σούν; τη ρώτησε.

— Πολλοί, απάντησε η νέα. Μά μπορεί να θέλουν να με ξεγελάσουν... Εγώ θα πιστέψω μόνο εκείνον που θ' αγαπήσει η καρδιά μου.

— Ποιος θα είναι αυτός ο τυχερός; ρώτησε.

— Δέ βρέθηκε ακόμη, απάντησε η Σούν.

— Ο αυτοκράτορας ίσως...

— Κι' αν ακόμη έπεφτε στα πόδια μου ο αυτοκράτορας, δέ θα γυρίζα να τον κυτάξω, απάντησε η Σούν. Λένε πως ο αυτοκράτορας είναι παντοδύναμος. Αλλά, μ' όλη την παντοδυναμία του, δέ μπορεί να διαλέξη ούτε τη νέα, που θα κάμει σύζυγό του. Κι' αυτήν πρέπει να του τη βρούν οι υπουργοί του... Εγώ, όμως, είμαι ελεύθερη και μπορώ να κάνω ό,τι θέλω...

— Ακόμη και ν' αγαπήσεις ένα φτωχό υπηρέτη σαν και μένα; ρώτησε.

— Γιατί όχι; Έσένα μπορεί να σ' αγαπήσω, γιατί, μ' όλο που είσαι υπηρέτης, έχεις ελεύθερη ψυχή. Ο αυτοκράτορας, όμως, είναι σκλάβος!...

Κουβέντισαν πολλή ώρα κι' έπειτα ξαπλώθηκαν κι' οι δύο πάνω στο άχυρο κι' αποκοιμήθηκαν.

Τό άλλο πρωί, η Σούν θέλησε να φύγει.

— Μείνε, την παρακάλεσε ο αυτοκράτορας. Έδώ κανένας δέ θα σ' ενοχλήσει... Δέ μπορώ να σου κρατήσω συντροφιά την ημέρα, αλλά θάρχωμαι μόλις νυχτώσει και θα μένω μαζί σου ως το πρωί...

Έτσι κι' έγινε.

Σιγά-σιγά, ένα τρυφερό αίσθημα αναπτύχθηκε ανάμεσα στον αυτοκράτορα και τη Σούν. Κι' οι δύο τους περίμεναν με αγωνία τότε θάρχονταν το βράδυ για να ξανασμίξουν.

Ένα πρωί, όμως, κουρασμένοι από τα χάδια και τα φλογερά αγκαλιασμάτα τους, άρρησαν πολύ να ξυπνήσουν κι' οι άνθρωποι του παλατιού, βλέποντας το κρεβάτι του αυτοκράτορα άδειο, ανησύχησαν κι' άρχισαν να ψάχνουν παντού... Έτσι, έφτασαν και στο σταύλο. Τά βα-

ρεία βήματα κι' οι φωνές τους έκαμαν τον αυτοκράτορα και τη Σούν σαν άμέσως μπρούμυτα.

Η Σούν κύτταξε με άπορία αυτούς τους ανθρώπους κι' έπειτα γύρισε στον Τσιέν-Σου.

— Ποιον από τους δύο μας προσκυνάνε, έσένα ή μένα; τον ρώτησε.

— Και τους δύο, απάντησε ο Τσιέν-Σου.

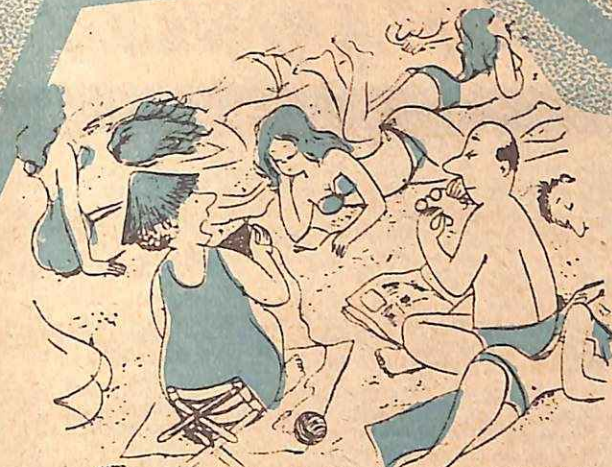
Προχώρησε κατόπιν προς τους αλικούς του και, δείχνοντάς τους τη Σούν, τους είπε:

— Σας παρουσιάζω την αυτοκράτειρά σας. Αυτή είναι η γυναίκα, που ζητούσα να βρω από καιρό...

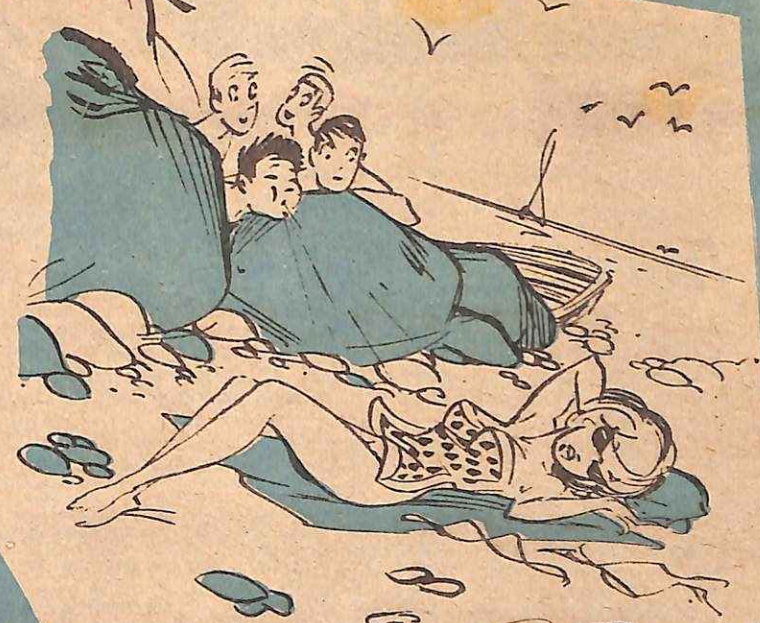
MARTZOPY ΣΟΥΟΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΙ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΣΩ

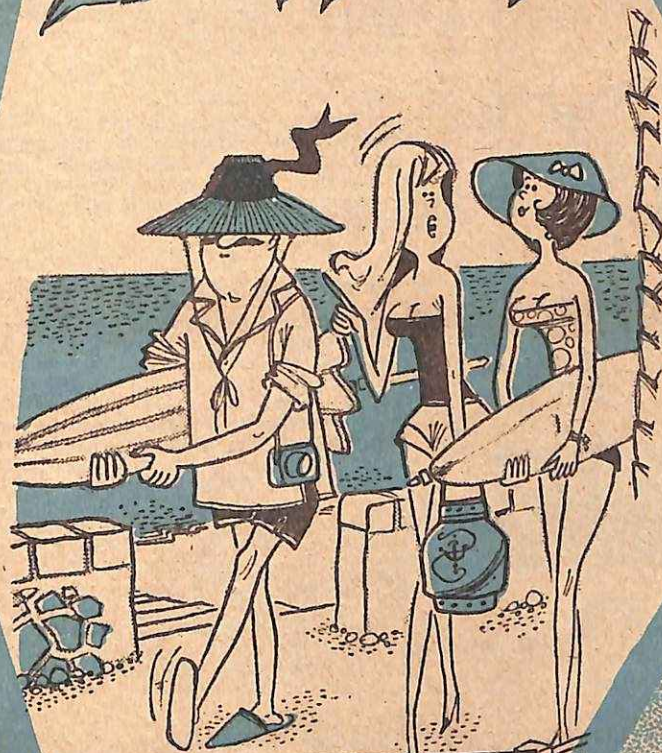
Αν τυχόν βρεθήτε ποτέ στο Γκαϊρλιτς της Γερμανίας, μη δοκιμάσετε να κανονίσετε το ρολόι σας σύμφωνα με το μεγάλο ρολόι του Δημαρχείου. Γιατί αυτό πάει 7 λεπτά πίσω, μόνιμα, απ' τα μέσα του 13ου αιώνα! Κι' ο λόγος είναι ο εξής: Κάποια μέρα του 1253, μία ομάδα συναμοτών επρόκειτο να δολοφονήσει τους δημοτικούς συμβούλους της πόλεως, την ώρα που θα πήγαιναν για φαγητό. Κάποιος απ' όλους όμως, πρόδωσε το σχέδιό τους. Οι συμβούλοι βάλανε τότε πίσω το ρολόι, κι' όταν οι συναμότες συγκεντρώθηκαν έξω από το Δημαρχείο τη συμφωνημένη ώρα, οι δημοτικοί φρουροί τους έβρισαν. Από τότε, το Δημοτικό Συμβούλιο όρισε να μένει πάντα πίσω κατά 7 λεπτά το ρολόι του Δημαρχείου, γι' ανάμνησι αυτής της Ιστορίας. Κι' αυτό συνεχίζεται ακόμη έπειτα από 706 χρόνια!

— Μία νιά πάντα. Κλέαρχε, σου απαντούσα να φεράς νυακιά στην πλας, ακόμα και νιά να διατάξεις!

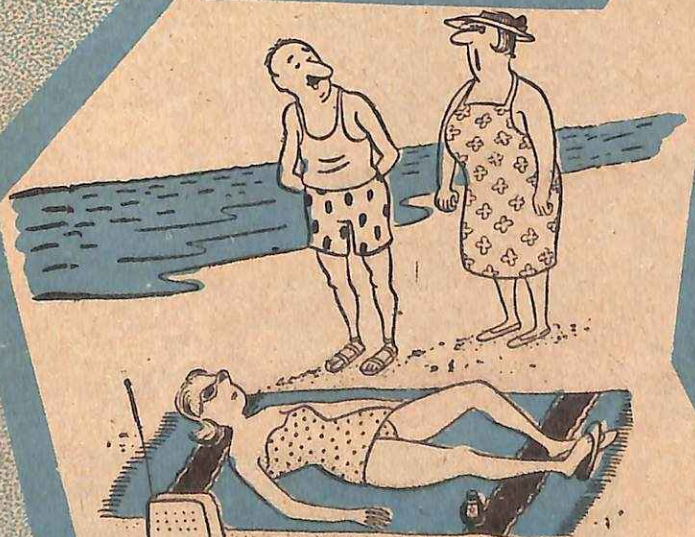

— Δέ γίνεται τίποτα, παιδιά... Πρέπει να συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας!...

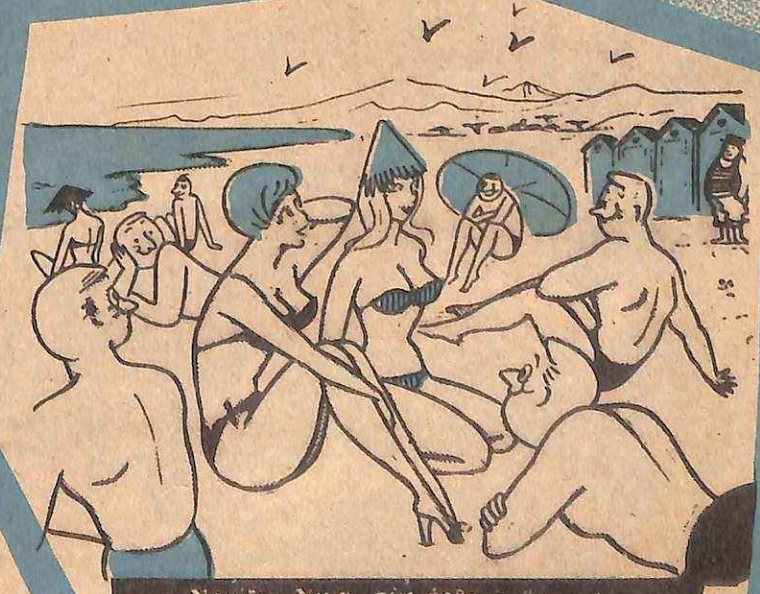

— Για να φερνέ ο άντρας μου το καπέλλο αυτό, που τόσο κορόιδεψε, φαντάσου τί έστη χανει σήμερα!...

Στις χριότεια THE ΠΛΑΖ

— Μην χάνεις έτσι, βέε γυναίκα... Περιμένω ν' άκουω τα νεα!...

— Νομίζω, Νίνα, πως ποδε η ώρα να «πνιγούμε»... Μα, ευτηχαν θανεται σωτηρες!

Kolynos SUPER WHITE

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Δ. Μ.
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Μιό έντελώς
NEA οδοντόκρεμα
με τελείως **NEA**
συστατικά, γεύσι και
μεγαλύτεραν
προστασίαν
έκυκλοφόρησεν εις όλον
τόν Κόσμον με κατα-
πληκτικήν επιτυχίαν.

Απόδειξις της ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΠΡΟΣΤΑ-
ΣΙΑΣ που παρέχει η ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ
ΟΥΔΙΤ (Πείραμα Petri - Dish)

Η παραπλευρώς εύρισκόμενη εικών δεικνύει
την εν εργαστηρίω επίδρασιν επί δοκιμαστι-
κής πλάκας της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ
ΟΥΔΙΤ, επί καλλιεργήματος μικροοργανι-
σμών του στόματος. Όψη χαραχθείσα επί
του καλλιεργήματος επληρώθη με ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΔΙΤ (Εικών Ν° 1) και
αλλαι επληρώθησαν με άλλας διεθνώς γνω-
στας οδοντοκρέμας (Εικών Ν° 2, 3).

Η πολύ καθαρά-περιοχή ή σχηματισθείσα
γύρω της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΔΙΤ
δεικνύει τον βαθμόν της προστασίας των
οδόντων κατά της τερηδόνας. Αι άλλαι
οδοντοκρέμας δεικνύουν την ανεπαρκή
επίδρασιν.

Ο ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ'Υ'ΤΗΣ ΘΘΘΝΗΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΠΟΤΕ!

Ούτε πιστόλια, ούτε γυναι-
κες, ούτε θησαυροί...

Ο κινηματογράφος μας εξοικείω-
σε με την ηρωική και ρωμαν-
τική μορφή των κάου-μπους.
'Αλλά ποιά απογοήτευσι θα προ-
καλέσουν στους φίλους των ται-
νιών αυτού του είδους οι αποκα-
λύψεις του 'Αμερικανού δημοσιο-
γράφου Έντουαρντ Ρίτσαρντσον!
«Ο κάου-μπου του κινηματογρά-
φου, τονίζει, δεν υπήρξε ποτέ!».

Στις σχετικές ταινίες, ο κά-
ου-μπου παρουσιάζεται σαν ένα εί-
δος Ιππότη των λειβαδιών, που
ζη μακριά από την κοινωνία, με
το δικό του τρόπο, τους δικούς
του νόμους και το δικό του κώ-
δικα ευγενείας. Κομψός και κα-
λοντυμένος πάντοτε, εκφράζει τις
βελήσεις του με το πιστόλι στο
χέρι, χορεύει αριστουργηματικά,
σά να μην είχε κάμει ποτέ τί-
ποτ' άλλο στη ζωή του, κάνει
θραύσι στις γυναικείες καρδιές
και είναι ανυπερέβλητος σε ηρωί-
σμό και αυτοθυσία.

Τίποτ' απ' όλα αυτά! Λέει ο
Έντουαρντ Ρίτσαρντσον.
Και, πρώτα-πρώτα, το ζήτημα
της καθαριότητας. Ένας κάου-
μπου βρωμάει σε ακτίνα τριάντα
τουλάχιστον μέτρων! Και το
πράγμα είναι πολύ φυσικό. Σκε-
φθήτε έναν άνθρωπο, που ζή ε-
βδομάδες και μήνες ανάμεσα στα
τάβια του, που φορεί πάντοτε
τα ίδια ρούχα και που δεν τα
βγάζει ούτε όταν κοιμάται, που
αγνοεί το σάπουνι και που μό-
λις πλένει το πρόσωπο και τα
χέρια του στο νερό των ρουακιών.

Οι κάου-μπους μένουν ακού-
ρευτοι και αέριστοι επί μηνες
πολείς καλλωπίζονται στις
πόλεις προχτές ακόμη. Σκε-
φθήτε ότι ξενοδοχεία και τους
δέχονταν στα ξενοδοχεία και σε
πολλά κέντρα υπήρχαν κρεμασμέ-
να ταμπέλλες, που έλεγαν: «Μα-
κάρι να πεθάνει κάποιος από
αυτό το είδος της ασθένειας! Κι
αυτοί επίσης είναι ανυπαρκτοί. Οι
Μ' αυτά έκοβαν μόνο μαχαίρια,
και στην ανάγκη τάχυναν ο ένας
στην κοιλιά του άλλου.

Στα λειβάδια το όπλο τους
ήταν η καραμπίνα, που τους έ-
πέτρεπε ν' αποκρούουν τις επι-
θέσεις των Έρμυθροδέρμων. Το
περίστροφο, αντίθετο, αποτελού-
σε περιττή πολυτέλεια, γιατί η
ακτίνα της δράσεώς του ήταν
πολύ περιορισμένη. Όταν οι
κάου-μπους κατέβαιναν στην πό-
λη, έκρυβαν τις καραμπίνες τους
μέσα στη γη. Αφού πρώτα γεμί-
ζαν τις κάννες τους με σιουπί,
για να τις προστατεύσουν από
το χύμα. Στη ζώνη τους είχαν
μόνο το μαχαίρι τους. Κι' άλ-
λωστε, πολύ σπάνια το χρησι-
μοποιούσαν. Στην πόλη πήγαι-
ναν για να κανονίσουν τις δου-
λειές τους κι' όχι για να κά-
μουν φασαρίες ή να παραστή-
σουν τους γυναικοκατακτητές.

Οι γυναίκες των εύθυμων κέν-
τρων δε θα δέχονταν ούτε για
πλησιάσουν έναν κάου-μπου. Κι,
η αιτία ήταν η ανυπόφορη δυ-
σοσμία του. Έτσι οι κατακτη-
σεις τους περιορίζονταν στις
γυναίκες, που ζούσαν σε παρό-
μοιες συνθήκες μ' αυτούς.

Αλλά και το τσιγάρο ήταν
άγνωστο μεταξύ των κάου-μπους.
Οι περισσότεροι μασούσαν φύλ-
λα καπνού ή έφτιαναν μ' αυτά
χουροειδή πούρα.

Οι αληθινοί κάου-μπους ήταν
αγριάνθρωποι, που ζούσαν με
πρωτόγονο τρόπο και που δεν εί-
χαν τίποτα το γοητευτικό. Οι
ιστορίες των κάου-μπους, παρα-
τηρεί ο Έντουαρντ Ρίτσαρντσον,
είναι καθαρές επινοήσεις των μυ-
θιστοριογράφων, χωρίς την πα-
ραμικρή σχέση με την πραγμα-
τικότητα.

Πώς ν' αγοράζετε ΤΙΣ ΤΟΜΑΤΕΣ

Και πώς πρέπει να τις τρώτε

— ΕΡΕΤΕ ν' αγοράζετε τομάτες;
— Και ξέρετε να τις τρώτε;
— Αυτές οι δυο ερωτήσεις θα
σας φανούν παράξενες. Κι' όμως δεν
είναι. Πρώτα-πρώτα, γιατί όλες οι
τομάτες δεν έχουν τις ίδιες ιδιότη-
τες. Και δεύτερον, γιατί ο τρόπος
με τον οποίον τις τρώμε είναι δυνα-
τόν να περιορίση ή και να εξαφανί-
ση την ωφέλεια που μπορούν να μας
δώσουν.

Οι τομάτες που αγοράζετε πρέ-
πει να είναι ώριμες. Όριμες, όμως,
δεν σημαίνει απαραίτητως κόκκινες.
Υπάρχουν είδη που ωριμάζουν χω-
ρίς να κοκκινίζουν τελείως. Οι ά-
γουρες τομάτες είναι βλαβερές, για-
τί περιέχουν πολλά οξέα στοιχεία.
Θα προσέξετε επίσης να μην έχη η
τομάτα ρυτίδες ή στίγματα. Η κα-
λή τομάτα έχει επιφανειακά λεία και
γυαλιστερή.

Οι τομάτες, ως γνωστόν, δε μας
δίνουν θερμίδες. (Η σύστασί τους
είναι: 94 μέρη νερό, 1 μέρος άζω-
τούχα στοιχεία, 4 μέρη υδατανθρα-
κες).

Η μεγάλη αναλογία βιταμινών
και μεταλλικών στοιχείων που πε-
ριέχουν τις κάνει, όμως, εξαιρετικά
πολύτιμη τροφή.

Και, πρώτα-πρώτα, η τομάτα πε-
ριέχει σημαντική αναλογία βιταμι-
νης C. Προσέξτε, όμως! Το βράσι-
μο καταστρέφει αυτή την πολύτιμη
βιταμίνη.

Πρέπει να ξέρετε επίσης ότι
οι τομάτες που ώριμασαν στον
ήλιο περιέχουν βιταμίνη C κατά 20
—30% ανώτερη από εκείνες που ώ-
ρίμασαν στη σκιά. Οι τομάτες, έ-
ξ' άλλου, που τις κόβουμε άγουρες και
τις βάζουμε να ωριμάσουν σε ράφιο
είναι φτωχές σε βιταμίνη C.

Η τομάτα περιέχει επίσης μεγά-
λη αναλογία βιταμινών της κατηγο-
ρίας Β, ιδίως Β1, Β2 και Ρ.Ρ. Οι
βιταμίνες αυτές αντέχουν στη ζέση,
όχι, όμως, και στη ζρη θερμότητα.
Γι' αυτό, οι τομάτες που τις ψήνουμε
στο φούρνο είναι φτωχές σε βιταμί-
νες Β.

Οι τομάτες περιέχουν ακόμη προ-
βιταμίνη Α σε αξιόλογη αναλογία.

Φορητόν ραδιόφωνον
NORDMENDE
Clipper
ΜΕΣΑΙΑ-ΒΡΑΧΙΑ
Εξ ολοκλήρου Τρανζίστορ
Λειτουργεί με δύο μπαταρίες
4.5 VOLT διάρκειας 200 ωρών
και αξίας 10 δραχμών!

Ένα τεχνικόν
θαύμα...

Οι τομάτες προμηθεύουν, έξ' άλ-
λου, στον οργανισμό μας διάφορα
μεταλλικά άλατα και ιδίως ασβέ-
στιο, κάλιο και φώσφορο.

Οι βιταμίνες που περιέχονται στις
τομάτες ενισχύουν την άμυνα του ορ-
γανισμού μας εναντίον των διαφό-
ρων μικροβιακών μολύνσεων και το-
νώνουν το νευρικό μας σύστημα. Α-
πό το άλλο μέρος, τα μεταλλικά ά-
λατα εξασφαλίζουν την ισορροπία
του οργανισμού μας και διατηρούν
στο απαιτούμενο ύψος την ηλεκτρι-
κή φόρτισι των κυττάρων μας.

Τα πολύτιμα αυτά στοιχεία, ό-
μως, διατηρούνται και στις κονσερ-
δωμένες τομάτες.

Τα μεταλλικά άλατα και οι βιτα-
μίνες της κατηγορίας Β αντέχουν
στις θερμοκρασίες αποστείρωσης.
Διατηρούνται, λοιπόν, στο σύνολό
τους στο χυμό της τομάτας και στις
διάφορες κονσέρβες. Η βιταμίνη C,
αντίθετα, καταστρέφεται με τη θερ-
μότητα. Κατά τα τελευταία χρόνια,
όμως, επιτυγχάνεται η διατήρησι αυ-
τής της βιταμίνης σε αναλογία 60
—80% με ώριμες μεθόδους πα-
ρασκευής (μέσα σε ατμόσφαιρα ά-
ζωτου ή στο κενό κτλ.). Αλλά όταν
η παρασκευή γίνεται στον ελεύθερο
αέρα (πελτές, κονσέρβες με ολοκλη-
ρες τομάτες κτλ.) η βιταμίνη C κα-
ταστρέφεται τελείως.

Ένα άλλο μειονέκτημα του χυ-
μού της τομάτας είναι ότι εννοεί
την ανάπτυξη διαφόρων μικροβίων.
Γι' α' απομακρύνθη αυτός ο κινδύ-
νος απαιτούνται οι εξής προϋποθέ-
σεις:

1) Παρασκευή στο κενό. 2)
Βρασμός σε θερμοκρασία 120 βαθ-
μών. 3) Απότομη ψύξι. 4) Διατή-
ρησι σε δροσερό περιβάλλον.

Μιά έρευνα που έγινε τελευταία
στη Γαλλία και τις Ηνωμένες Πολι-
τείες έδειξε ότι στα περισσότερα
εργαστήσια καμμία από τις τρεις
πρώτες προϋποθέσεις δεν τηρείται.
Πολλοί παρασκευασταί, για ν' ανα-
πληρώσουν τις καταστρεφόμενες βι-
ταμίνες, προσθέτουν άλλες συνθετι-
κές. Αλλά, φυσικά, δεν πρόκειται
για το ίδιο πράγμα.

Κατά το πρόσφατο ακόμη παρελ-
θόν, η τομάτα θεωρήθηκε επικινδύ-
νη για τα καλούμενα αρθριτικά άτο-
μα. Κατά την επικρατούσα αντίλη-
ψη, οι τομάτες περιείχαν μεγάλη α-
ναλογία οξαλικού οξέος. Αλλά, οι
νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι οι
φοβοί αυτοί ήταν αστήρικτοι.

Η τομάτα, τουναντίον, εύνοει την
αποβολή των αζωτούχων και χλω-
ριούχων καταλοίπων του οργανισμού
και έχει διουρητικές ιδιότητες. Λόγω
της αλκαλικής επιδράσεώς της, ό-
μως, αντενδείκνυται στους πάσχον-
τας από νεφρική λιθίασι.

Η ωμή τομάτα επενεργεί σαν έ-
λαφρό καθαρτικό. Ο χυμός της διε-
γείρει τη χολή, που, αναμειγνυομένη
με τη βιταμίνη Β, συντελεί στον κα-
θαρισμό των εντέρων.

Οι πάσχοντες από κολίτιδες, κα-
θώς και οι αναρρώνοντες έπειτα ά-
πό έγχειρησι στην κοιλία πρέπει ν'
αποφεύγουν τις τομάτες, γιατί η
κυτταρίνη που περιέχουν ερεθίζει τα
τοιχώματα των εντέρων. Χωρίς τη
φλούδα τους, όμως, γίνονται ευκολώ-
τερα ανεκτές.

Η τομάτα αντενδείκνυται επίσης
σ' εκείνους που υποφέρουν από το
στομάχι τους, για τον ίδιο λόγο που
είπαμε πιο πάνω.

Μιά τελευταία παρατήρησι: Οι
τομάτες δεν πρέπει να τρώγονται
μαζί με άμυλούχους τροφές, που έ-
ξουδετερώνουν την ευεργετική επί-
δρασί τους. Οι τομάτες μαζί με πα-
τάτες ή ζυμαρικά αποτελούν, λοιπόν,
ένα συνδυασμό που πρέπει να τον
αποφεύγετε.

— "Αν δε μας πάρουν είδησι και τώρα, παιδιά,
πάμε χαμμένοι!..."

— "Έχει κάνει κάου-μπου στο Τέξας!"

— "Κύριε διευθυντά, ένα γράμμα από τον ταμία
μας, από τη... Βενεζουέλα!"

...λή, ήρθε και ο άλλος!

58

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τό φερμάνι

ΚΑΠΟΤΕ ο Χότζας είχε προσφέρει μια σπουδαία εκδούλευση στο Σουλτάνο κι' εκείνος τον ρώτησε πώς θέλει να του την ανταποδώσει.

—Θέλω να μου δώσεις ένα φερμάνι, τού είπε ο Χότζας που να γράφει ότι, όποιος φοβάται τη γυναίκα του, είναι υποχρεωμένος να μου δίνει έναν παρά.

Ο Σουλτάνος γέλασε με την επιθυμία του Χότζα και δέ του χάλασε το χατήρι. Ο Χότζας πήρε το φερμάνι και τράβηξε για το σπίτι του Σέχ Ισλάμ (του αρχηγού της Μωαμεθανικής θρησκείας) για να το επικυρώσει.

—Υπόγραψε το φερμάνι, τού είπε, και δός μου κι' έναν παρά!

Ο Σουλτάνος φούντωσε απ' το θυμό του.

—Πήγαίνε από δώ, τού είπε. Ούτε το φερμάνι σου υπογράφω, ούτε παρά σου δίνω.

—Γιατί εγώ δε φοβάμαι τη γυναίκα μου!

—Να το κουνειάσου, είπε ο Χότζας. Να σου κάνω τρεις ερωτήσεις:

—Να μου κάνης.

Κι' ο Χότζας ρώτησε:

—Αν κάποιο βράδυ, που θα λείπης απ' το σπίτι, η γυναίκα σου γείρη στην άγκαλιά κάποιου ξένου, προσβάλλεται η τιμή σου ναί ή όχι;

—Ναί, απάντησε ο Σουλτάνος.

—Όποτε η τιμή σου βρίσκεται στα χέρια της γυναίκας σου, είπε ο Χότζας. Τώρα ας πάμε στη δεύτερη ερώτηση:

Μπορεί η γυναίκα σου να σου φέρει τα φλουριά πόχεις κρυμμένα και να τ'ο σκάσει με το φίλο της;

—Μπορεί!...

—Επομένως και η περιουσία σου βρίσκεται στα χέρια της γυναίκας σου, συμπέρανε ο Χότζας. Απάντησε μου τώρα και στην τρίτη ερώτηση:

Αν, τη νύχτα που κοιμάσαι, η γυναίκα σου θελήσει να σε πνίξη, μπορεί να τ'ο κάνει;

—Και βέβαια μπορεί!

—Εμ τότε, πρέπει να είσαι πολύ μπουνταλάς αν δε τη φοβάσαι τη γυναίκα σου, είπε ο Χότζας, αφού η τιμή, η περιουσία και η ζωή σου βρίσκονται στα χέρια της!

Ο Σουλτάνος που αναγνώρισε ότι ο Χότζας είχε δίκιο, τού έδωσε τον παρά και τού υπέγραψε και το φερμάνι.

Χουσές δουλειές έκανε ο Χότζας! Με το φερμάνι στο χέρι, μάζεψε σ' ένα χρόνο δυο τσουβάλια φλουριά. Γι' αυτό, όταν γύρισε στην πρωτεύουσα, θεώρησε υποχρέωσή του να πάει να ευχαριστήσει τον Σουλτάνο.

—Δε φαντάζομαι να μάζεψες και πολλά λεπτά, τού είπε εκείνος γελώντας. Λίγοι είναι οι άνδρες που φοβούνται τη γυναίκα τους...

—Εσύ αφέντη μου, δε τη φοβάσαι; ρώτησε ο Χότζας.

—Εί! όχι δώ! απάντησε ο Σουλτάνος. Έκείνη με φοβάται.

—Θαυμάσια, φώναξε ο Χότζας. Τότε να στη φέρω την κοπέλλα...

—Ποιά κοπέλλα; ρώτησε ο Σουλτάνος με ενδιαφέρον.

—Την ωραιότερη κοπέλλα του βασιλείου σου. Τη βρήκα στα χωριά που γυρίζα και στην φέρνω για πεσκέσι!

—Σάπα, μη σ' ακούση η γυναίκα μου! φώναξε ο Σουλτάνος φουντωμένος.

—Πέκειμ, είπε ο Χότζας άταραχος. Δός μου τώρα και τον δικό σου παρά, γιατί και σύ φοβάσαι τη γυναίκα σου!

Ο Σουλτάνος που την έπαθε, δε μπορούσε να κάνει αλλιώς. Τούδωσε ένα φλουρί και τον έστειλε στον άγγιστο!

—Χωρίς λόγια.

—Χωρίς λόγια.

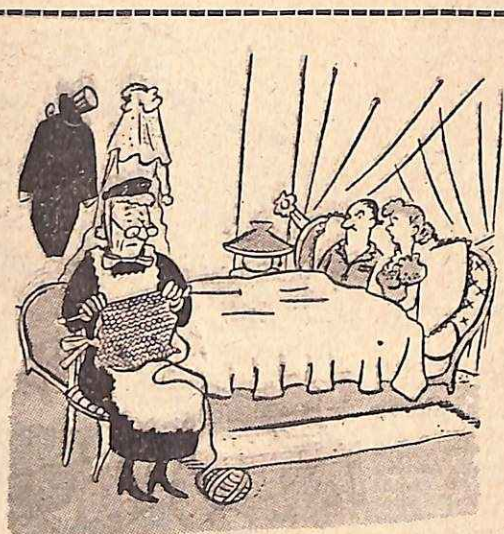
—Χωρίς λόγια.

—Χωρίς λόγια.

—Χωρίς λόγια.

—Χωρίς λόγια.

—Χωρίς λόγια.

—Είναι η γιαγιά μου... Δε φεύγει ποτέ από κοντά μου πριν αποκοιμηθώ!...

—Κι' επειδή άργησες χτές, να πας στο γραφείο, πρέπει να κοιμάσαι με τα ρούχα!...

Χωρίς λόγια.

Τά βάσανα ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Συμβουλές

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ έφεντη, σόρτη μου τέρεσι-κα, γινινατί πάει. Κουμπανία, τραμιά-για, εϊσπράκτορ πηρε έμένα, άμα άκ-σάμ, σασπαχτάν καντάρ οδλό γρουσουζιά, τζαναμπέτι, τζεζά πρότιμο βάσανε, γιατί τότε έπιδάτες 1,20 πλερώνανε κι' έγκώ άμιακ μπουνταλάς, 1,30 μπλιέτο ήκοθα. Κι' έτσι έλλειμμα είχα. Και τότε καυγα τρούτζια και ιγγορού στο πλημμέλημα τρέχανε έμένα. Κόντεψε να σατιρντίσω για-έρομ.

Κι' έτσι σκελεντιμένο πούελεπε Σουρ-πούτας, τζιγέρια τη τσουρουφλίζανε, από μέ-σα τη φωτιά, γιαγκίνι είχε και μία μέρα Ισμι-έουλι σπουνταία ήνωσε έμένα:

—Ουλέν Καραμπέτ, σκέφτηκα αυτό ζευγάρι περιστέρια πούχουμε, να πάρης να πουλήσης κου-ζούμ.

—Αφερίμ μπέ! φώνα-ξα αυτή Ισμιέουλι σου όμορφη είναι για-έρομ.

Κι' έτσι σασπάλα σασ-πάλα, με περιτέρια λαί-κή αγορά Γούδα άρριέ-αρισα, εύκολα πουλήσα. Σουκτούρ Άλλάχ!

Και το πιο κοτσικό, ά-ναγνώστη έφεντη, είναι που το ίδιο βράν-του αυτά περιστέρια γυρίσανε Ισπιτί μου!

Πάλι πρωί πρωί, την άλλη μέρα, πούρα και λαϊκή αγορά Παγκράτι, κανά πουλήσα άμα αυτό Ισπιτί μου ξανά γυρίσανε!

Και βράσταξε καιρό αυτή μηχανή, ώπου κόλλο μου χαμπάρι ήπανε και φυλακή να πάνε τέλανε. Έτσι, χωρίς ντουλειά, φου-καράς, μαοκάρας, σκελεντιμένους γυρίκα. Και πάλι Σουρπούτασα άλλη συμβουλή ήνωσε, και είπε:

—Ουλέν Καραμπέτ, τώρα που Τουρισμός μελεκέτι μας μέσα φούντωσε και τουρίστ μετερικέτι βέρ, πρέπει ξένες γλώσσες να μάθης, μαμιά Έλλάς περσίας σου ανάγκη έχει, τραγουμνος να γίνης, αυτή ντουλειό τσελεμπδικια είναι, εύκολη είναι, ταξίνια.

Κι' εϋτός, όπως καταφερτζού έξυπνη εί-ναι, ντάσκαλο μάσκαλο όποτε μουσιού Τζιμ σε λίγο καιρό ταίφτη να κάνη έμένα.

Και πάλι Σουρπούτασα, άλλη συμβουλή ήνωσε:

—Όκι χασομέρια κι' άτσαμβήδικα κόλλα! Τέλω αυτή ξένη γλώσσα μία κι' όδω να μάθης, φορσί! Άναντιμ!

—Γέλασε μουσιού Τζιμ κι' άρχισε:

—Λούκ! μπούκ! μαμαλούκ!

Κι' έτσι γιάσας γιάσας άρχισα κονθέρ-σασίν. Σουρπούτασα φχορισμένη φώναξε:

—Ξεφτέρι μου ταίρι μου, άσκι όλοσούν!

—Άμα ήποχτές ανακάλυσε πώς αυτός ντάσκαλος μάσκαλος ήτανε μέδλη άπάτη!

Γιατί, όπως Ισπιτί μου τραβόσα ένα ού-ρενε μέσα σε ταξί να μη. Εϋτός έγκώ, δ για κοντά, ντραγουμάνο να κάνω.

—Μάι νησρ, φρούτες, προύτες. Σωφέρ νίε σουρ κλάζον! Κομπράν!

Αυτός Αμερικάνος όμως σερσερί κιμπι κούταξε έμένα κι' έγκώ έακολούτσησα:

—Μπρέ λούκ εί, κούκ εί!

—Εί και έερό σου! φώναξε τότες Άμε-ρίκάνο, που έλληνικά καλά ήξερε. Αυτά αμπουρνέζικα δεν είναι, βλάκα!

—Ουλέν νέ ντιόρσουν! Εγκώ με άμμα Βλάκας, μάπας έσύ είσαι μπέ!

Λίγο άκόμη κι' ήπελε μουστακία μας νό φάμε. Άμα σείρτζήδες μήγκανε στη μέση κι' έτσι καυγάς ντέν φούντωσε πιότερο.

Γκουστούρι τότες πήγα Ισπιτί αυτός ψευτοντάσκαλου να φάω λαρούγκι του ή-τελα.

—Ντινιλι Ιμινιλι, βάλας μπιλάς, Τζιμ ήφεντη, ζήμη τά κάνω μούτσα σου. Ούταν, μάς μπέεεε!

Κι' έτσι φουρκισμένος και νταλντισμέ-νος ήμ—ναξ, άρχισα έγγλέζικα να βρίζω:

—Γιουαντερέν! Ουλέν, κορόντο μπέ: Ζούρ, τσουρ, βιγίς, γιές, έπιφί μπιρ!...

Κι' έτσι πάλι, άναγνώστη έφέντη, κι' αυ-τή Σουρπούτση μου Ισμιέουλι πιδ τύφλα ήτανε!

Φτού άλλάχ μπελανθιέρονι!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η έκτη αίσθησι ΣΤΑ ΖΩΑ

Δέν προκισθάνονται μόνο τις φυσικές καταστροφές, μα και τις έντελώς τυχαίες

ΜΙΑ ομάδα από σοφούς της Ούνεσκο συγκεντρώσε, έ-δω και λίγο καιρό, μία συλλογή από διάφορα στοιχεία, βετικά έξακριβωμένα ή βεβαιω-μένα από άπολυτα αξιόπιστους μάρτυρες, που αποδειχνουν ορι-στικά πως τα ζώα είναι προει-σκιμένα με την περιήγη «έκτη αίσθησι», που λείπει, όλοκλη-ρωτικά σχεδόν, από τον άνθρο-πο. Τα ζώα—διαπιστώνεται α-πό τα στοιχεία αυτά—προει-σθάνονται όχι μόνο τις φυσικές καταστροφές—πράγμα, για το όποιο δά χωρούσε, ένδεχομέ-νως, κάποια έπιστημονική έξη-γηση, αλλά και έκείνες, που προέρχονται από ένα τυχαίο γεγονός ή από ένέργεια των άν-θρώπων.

Όπως ξέρομε, τα ζώα προ-αισθάνονται τους σεισμούς, ό-ταν τ'ά έπιστημονικά όργανα του ανθρώπου είναι άνικανα να καταγράψουν και το παραμικρό άνησυχαστικό σύμπτωμα και φανεράνουν την προαίσθησι τους αυτή με έκδηλεις πανι-κού. Αυτό διαπιστώθηκε στους σεισμούς της Ιαπωνίας, όποτε οι σκύλοι είχαν άρχίζει να ούρ-λιάζουν πένθιμα κάθε νύχτα ά-πό δεκαπέντε μέρες πιο πριν, στους σεισμούς της Τουρκίας, όποτε τ'ά άλογα, ενώ άκόμη νε-κρι ή γαλήνη ήταν άπλωμένη παντού και τίποτε δεν προη-νούσε τον σεισμό, φύγανε πανι-κόβλητα από τους σταύλους και ώρμησαν στους δρόμους χλιμν-τρίζοντας μ' άλλοφροσύνη, άλ-λα και πρόσφατα στη χώρα μας, στους σεισμούς της Θεσσαλίας, όταν, καθώς θυμόμαστε, πολλοί γλύτψων την ζωή τους χάρις στους πελαργούς, που ή «έκτη αίσθησι» τους είχε πρει-δοποιήσει και φτερουγίζανε ά-νησυχά πάνω από τις στεγες.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις άπώλειες των ζώων, γιατί εκείνα, ενώ τ'ό ήφαιστείο φαινόταν έντελώς ήσυχο άκόμη, σπέντανε να άπομακρυνθούν, άλλα τρέχοντας, άλλα φτερου-γίζοντας και άλλα κολυμπών-τας από τον τόπο που θα τον σπαρνε ή έπικείμενη κατα-στροφή.

Επίσης, στην τρομαχτική κα-ταστροφή, που είχε προκαλέσει ή έκρηξη του ήφαιστείου Κρα-κάτοου, οι άπώλειες των άν-θρώπων ήταν πολύ μεγαλύτε

στοι και γ' αποσπασούν την ευνοια των τελευταίων στιγμών της.

Πάντως, ήμουν αίσχυρος ότι οι ανταγωνιστές μου θα υπερβούν σε λεπτότητα ως προς την έκλογη του δώρου τους, στελόνοντας —τί μπαζού! — τιποτά παντόφλες, ή καμιά μπαταρία καμιά. Κι έτσι, τα λουλούδια μου θα βράιιδαν και θα ανέβαιναν τα χαρτιά μου παρά τη συνειδητή της σεβάστης θέας μου.

Δεν έμνε, λοιπόν, παρά να έβαλω στο χέρι το μεγαλοπρεπές μπουκέτο. 'Αλλά το κανόνισα κι' αυτό μ' ένα τρόπο πολύ απλό. Τηλεφώνησα, δηλαδή, σ' ένα ανθρωπάκο και παρήγγειλα να σταλή άμέσως μία πάρα πολύ καλή ανθοδέσμη, ανεξαρτήτως τιμής, στο μέγαρο του εφοπιστού κ. Τρόφανος Φουκατάγαρου, λεωφόρος Κηφισίας 982.

Μετά την έσπασα, που λέει ο λόγος, μπροστά στην πόρτα του περιούσιου λόγιου, κι' όταν έβγαλε ο μικρός του ανθρωπάκου, παρέλαβα τη μουκέτα και τον διέταξα:

— Βάλε τα ποδάκια σου στον δόμο και τρέγα να φέρω από τα ίδια, γιατί ο κ. εφοπιστής θέλει να στείλη δύο παρόμοιες ανθοδέσμες.

Κι' ενώ ο πιτσιρίκος γινότανε καπνός, έγω έστριβα σαν καλός νοικοκύρης. Εύτυχως ή θεία μου ή εορτάζουσα, καθόταν κοντά, κάπου στους 'Αμπελοκήπους, κι' έτσι δε χρειάστηκε να πεζοπορήσω πολύ.

Με το μοναδικό δεκάρικο που είχα στην τσέπη μου, έψησα ένα παιδί της γειτονιάς να μεταφέρει τη λουλουδένια έκφραση των ελκρινών συγγενικών αισθημάτων μου, μαζί με μία κάρτα μου, στην όπολη έγραψα τα έξης ποιητικά και σπαρταρικά:

«Μόνον ή άπαλή και μυρωμένη γλώσσα των λουλουδιών δύναται να εκφράση τα τρυφερά προς ύμης αισθήματά μου, προσφιλέστατη και άξιολάτρευτος θεία μου Παναγιώτα.

»'Επ' ευκαιρία δε της άνομαστικής σας εορτής, εύχομαι εκ έσθους καρδιάς ύμειν, εύτυχίαν και μακροημέρευσην, έπ' αγαθών όλολήρου της οικογενείας.

Ο άνηψός σας
Μάνης Βυσσινότριχας

«Άφρησα να περάση αρκετή ώρα και έκλεινα για να της υποβάλω και προσωπικώς τας εύχας μου.

Μπήκα στο σπίτι με τη διπλή έλπίδα ότι, πρώτον, ό... κήπος μου θαγε πιάσει τόπο, και, δεύτερον, ό-τι θάδιναν τον τελευταίο εν ζωή άσπασμό στη θεία Παναγιώτα.

Κούνια που με καύγαγε! 'Η «έτοιμόθαντη» θασιόταν μία χαρά στα πόδια της. Κι' όσο για τα χέρια της, άνοιξαν για να μ' άγκαλιάσουν.

— Την εσχή μου νάχες, αγόρι μου! ταίριζε με τη θραχνή αντίπαθητική φωνή της. Μ' έσωσε με το μπουκέτο που μουστειλες! Τσούτλα κατ' ευθείαν στην κηδεία του γιαιτρού που με κουράριζε και που πέθανε ξαφνικά από συγκοπή. Και να σκεφτής πως δεν είχα λεφτά για ν' αγοράσω ούτε προσωπικό φύλλο, που λέει ο λόγος, γιατί, όπως θαμάθετε ίσως, νομίζοντας ότι θα σας άφησω χρόνος, έδωσα ότι είχα και δεν είχα στα φιλανθρωπικά ιδρύματα, έτσι για να συχωρεθώ ή ψυχούλα μου!

— Άμ δε που θα συχωρεθώ, θεία Παναγιώτα! Έχω να της τραβήξω τέτοια... περιποίησι, που θα περιπλανάται σαν κολασμένη ανά τους αιθέρας στον αιώνα των άπαντα. Χώρα οι κατάρεις του καυμένου του ανθρωπάκου, που πρέπει να πείσουν άπάνω σου κι' αυτές. Γιατί έγω, σαν αξιοπρεπής κύριος, έσκόπευα να ελατρώω την κληρονομία και να τον έφοφλισω!

Γ. Γ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως. Δέχεται όδός Μετσόβου 25 Α' όροφο (συνάσις Μουσείου) 9—1 π. μ. και 5—1 μ. μ. Τηλ. 810-973

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η χρυμμένη παροιμία

Αφού συμπληρώσετε τις στήλες Α με 18 λέξεις των έξι γραμμάτων των οποίων σας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες, θα πάρετε δυο συνεχόμενα γράμματα από την κάθε λέξη και θα τα τοποθετήσετε στη στήλη Β. Έτσι ώστε διαβάζοντάς τα στη

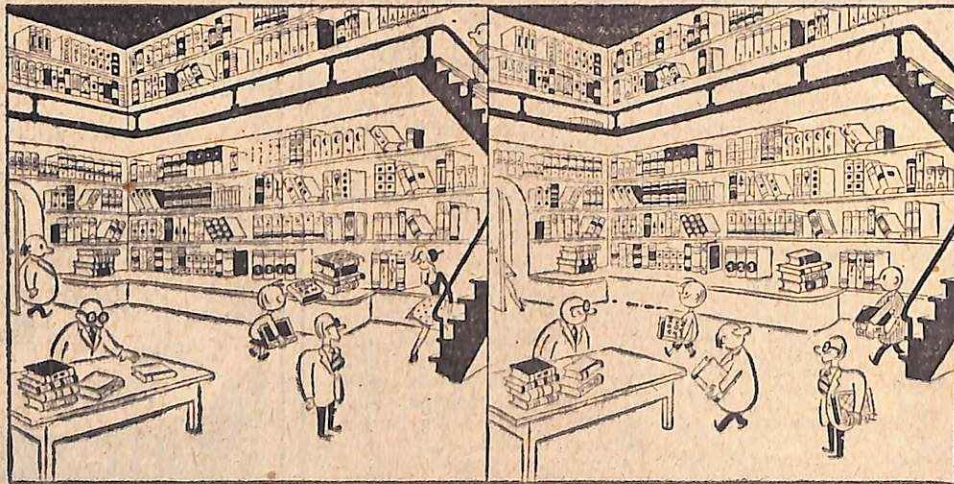
	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			

σειρά και εκ των άνω προς τα κάτω να σχηματίσετε μία γνωστή ελληνική παροιμία. Τα υπόλοιπα 4 γράμματα, αναγραμματισμένα ή μη θα σας επιτρέψουν να σχηματίσετε 18 λέξεις των 4 γραμμάτων, που θα τοποθετήσετε στη στήλη Γ και των οποίων επίσης θα βρείτε πιά κάτω τις εξηγήσεις.

ΣΤΗΛΗ Α'.

- 1) Σφοδρή έπιθυμία.
- 2) Προορίζεται μόνο για βασιλιά.
- 3) Μη μουσουλμανικός άδωμανός ύψηκος.
- 4) Τακτοποιήσι.
- 5) Το μαλλί κουρεμένου προβάτου.
- 6) Έκτασι με δέντρα, που είναι την εποχή αυτή κατάφορτα από καρπούς.
- 7) Μία των δέκα φυλών των αιών 'Αθηναίων.
- 8) Το σπείρωμα σκαηνιού, με το όποιο τουτό προσφέρεται στο έμποριο.
- 9) Κάνει τους κυνηγούς να υπερηφανεύονται.
- 10) Έξοχική τοποθεσία που κινεί/το αίσθητικό ενδιαφέρον.

Ποιό βιβλίο πήρε ή Σούζα;

Ποιό βιβλίο αγοράσε ή Σούζα από το βιβλίο-πωλείο αυτό; Για να το βρείτε δεν έχετε παρά να κυττάξετε προσεκτικά τις δυο εικόνες του σχεδίου μας και να βρείτε ποιό βιβλίο της πρώτης εικόνας δεν υπάρχει σε κανένα σημείο της δεύτερας (δεξιά). Πρέπει να προσέξετε πολύ γιατί πολλοί τό-

- 11) Μουσικός όρος που άπαιτεί γοργότητα.
- 12) Σχετίζονται με τα ζωά.
- 13) Τη άποσχοινται οι νέοι πολιτικοί.
- 14) Ένας από τους Ευαγγελιστάς.
- 15) Πέτρα.
- 16) Κατάλληλος για φάγωμα.
- 17) Το σύνολο των ριζών ενός φυτού.
- 18) Περιτύλιγμα.

ΣΤΗΛΗ Β'.

- 1) Χώρα της Δυτ. 'Ασίας.
- 2) Έχει την έννοια του «βελανιδιού».
- 3) Έπιρρημα που επιβάλλει ησυχία.
- 4) Ύψωμα ή δέρμα με μεταλλική στιλπνότητα.
- 5) Δυνατό ποτό.
- 6) Με τη θέλησή του.
- 7) Δέχεται την εποχή αυτή πολλούς παραθεριστάς.
- 8) Εύωδιάζουν.
- 9) Ένας από τους πρωτεργάτες της γαλλικής έπανάστασης.
- 10) Το άκροκράσιον στη γλώσσα των ναυτικών.
- 11) Χρονικό διάστημα.
- 12) Λέγεται και άταύ.
- 13) Κατοικίδιο ζωά.
- 14) Φρούτα της εποχής.
- 15) Ξένο νόμισμα.
- 16) Μέρος συνόλου.
- 17) Γάλλος μουσικοσυνθέτης του 18ου αιώνας.
- 18) Φρούτα.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει.

- 1) Τα χταπόδια οι σούπιες και τα καλαμάρια έχουν όλα τον ίδιο αριθμό πλακών: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Η Γαλλία έχει κοινά σύνορα με έξι άλλα ευρωπαϊκά κράτη: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Οι κατακόμβες της αρχαίας Ρώμης βρίσκονταν το πολύ σε βάθος 5 μέτρων κάτω από το έ.δαφος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Ο 'Αδων Ζουάν ήταν το τελευταίο θεατρικό έργο του Μότσαρτ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ο Γαργαντούας είναι πρόσωπο, που δημιουργήσε ή φαντασία του Ραμπελάι: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Η νιτρογλυκερίνη ανεκαλύφθη από τον Νόμπελ, τον ιδρυτή των όμυνώνων βραβείων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) Ο Βίσμαρκ είχε έπονομαστή «Σιδηρούς Δούε»: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 8) Ο Κροδοτσέρ πήρε μέρος στον τελευταίο πόλεμο με το βαθμό του στρατηγού: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 9) Έχει εξακριβωθεί στη θάλασσα βάθος μεγαλύτερο των 10 χιλιάδων μέτρων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 10) Το έτος 1960 θα είναι δίσεκτο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 11) Ο Ζεύς είναι ο μεγαλύτερος πλανήτης του ήλιακού μας συστήματος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 12) Το κρέας περιέχει περισσότερες πρωτεΐνες από το τυρί: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Οι λύσεις στη σελ. 76

«ΔΕ Θ' ΑΓΑΠΗΣΩ ΠΟΤΕ!»

Η Μικρή Ξανθή νεράϊδα, δεν είναι πάρα πάνω από 20 χρόνων κι' όμως έχει πάρει την απόφαση της πως «δε θ' αγαπήσω ποτέ!»

Κι' αυτή την άποψη άναγκάστηκε να την πάρη από ένα απλό περιστατικό, που έκλειν το νομίζει πολύ σοβαρό και άποφασιστικό για τη ζωή της.

Ταξίδευε από την 'Αθήνα στη Θεσσαλονίκη και μέσα στο διαμέρισμα του τρινού ειχε άπέναντι συνταξιδιώτη της ένα πολύ ώραιο νέο.

Της φάνηκε ευγενικός και καλός, γιατί της κράτησε συντροφιά. Δεν έβρω τί ιδέα έχει για τον έρωτα ή φίλη μας, αλλά νομισε ότι ο νέος αυτός θα έπρεπε να της μιλήση κάπως αλλοιότικα, αφού κι' έκλειν, όπως λέει, είναι ύμορφη.

Στο τέμα, λοιπόν, του ταξιδιού, τη χαϊρέτσε ευγενικά και... δεν της ζήτησε τη διεύθυνσή της! Αυτό, την πείραζε και θύμωνε. Τάβαλε με τους άντρες και πήρε την απόφαση να μην αγαπήση ποτέ!.

Είναι όμως άπειρη και παρεχέγχεσε τη σάσι αυτού του ευγενικού νέου.

Αντί να εκτίμηση τη συμπεριφορά του, τον άδίκησε ως προς τα προσόντα του. Ήταν άπαραίτητο να συνεχίση την κουβέντα του! Ένα ραντεβού; Να μην είναι, λοιπόν, άπολυτή και έλαστική, γιατί θάρρη ή στιγμή που θα ανατήση τον κατάλληλο σύντροφο της ζωής της.

Πονεμένη Νταϊζή Ρ. Ν.: Φερθήκατε πολύ άνόητα μαζί του! Κάθε νέος έχει ένα «παρελθόν», ένα φλέρτ, μία δυνατή άγάπη, μία περιπέτεια.

Δε θα θρήπε ποτέ άντρα δίχως την περιπέτεια του. Γι' αυτό, δεν έπρεπε να στενοχωρηθήτε τόσο πολύ, επειδή θέλησε να φανή ελκρινής άπέναντί σας.

Και βλέπετε τώρα τα άποτελέσματα: κρεβάτι, γιαντροί, ύπερσιτισμός, άδυναμία και φόβος, μην έπανελθετε στην παλιά άδυσχη κατάσταση.

Λυπηθήτε τον πατέρα σας, που τραβή όλα τα δικά σας μαρτύρια, και μην εκτίθεστε, αφού σας άγαπά τόσο πολύ.

Μαύρη πεταλούδα: 'Απεπιστήκατε έτσι άμέσως, λες και πέρασαν κίολας τα χρόνια.

Είστε μόλις είκοσι έτών κι' όλα τα ώραια χρόνια έρίσκο άκόμη μπροστά σας. Γιατί να ή την άπαίτησι να συνδυάση τα φέρωντά του και τις σκέψεις του με τον έρωτά σας; Τον άγαπούσατε, αυτός όμως δεν είχε νοιώσει έρωτικό αίσθημα για σας, άλλωώς δε θα φευγε.

Το να σκέπτεστε τώρα, ν' αυτοκτονήσετε, είναι παράλογο και κομικό! Υπάρχουν τόσο άλλοι άντρες! Κάποιος, λοιπόν, από αυτούς θα έρεθί, για να σας ζήτηση σε γάμο.

Δυο φίλες έρωτευμένες: Η συμφωνία σας είναι περίφημη. Τόσο έσεις, όσο και ή φιλενάδα σας φαίνεται να είστε από καλό σπίτι και να έχετε ήθικες άρχές.

Βέβαια, δεν έξερετε αν το ένδοξο φέρον του για σας είναι και από έρωτα. Μπορεί να είναι μία άπλη φίλια, μία συμπάθεια, μία εκτίμησι.

Γι' αυτό δεν πρέπει να θυγίτε και σεις από τα όρια της φίλιας. 'Οχι μόνο λόγια να μην πετάτε, άλλ' ούτε, και να τού γράψετε, όπως λέτε.

Άφήστε τα πράγματα στην τύχη, κι' όταν συμφωνήσετε, μην άλλαζε-τε ιδέα.

Νιόνιο: Δεν πιστεύω να περιμένετε συγχαρητήρια για ός άσο άνόητα, δημιουργήσατε!

Την πρώτη φορά δε σκεφίτε τη γυναίκα, αλλά τα λεφτά της. Αντί ν' ασχοληθήτε με τα χτήματα και με τα λεφτά που σας έδωσε ή θεία Πρόνοια, φροντίσατε να τα εοδεύετε, μένοντας άνεργος. Η τεμπελιά δηλαδή δημιουργήσε τη δεύτερη κατάσταση: Να καταστρέψετε μία κοπέλα και να φέρετε στον κόσμο ένα παιδάκι, δίχως όνομα!

Περιφρονήσατε τη νόμιμη γυναίκα σας, έστω και αν ήταν πιά μεγάλη από σας, για να διασκεδάσετε εις θάρος της, με τα λεφτά της.

Τώρα καταλαβαίνετε τις εύθυνες σας και προσπαθήστε να απαλώσετε

Η Μιράντα άπαντά

την κατάσταση. Πώς; Νομίζετε ότι θα είναι τόσο εύκολο να πάρετε, διαύγιο; Θα σας το δώση; Κι' αν σας το δώση, με τί μέσα θα συνεχίσετε τη ζωή σας;

Συμπέρασμα: Θ' άρχιση ή γκρίνια, θα φύγετε πάλι και ή ιστορία θα συνεχιστή. Σας συμβουλεύω να τα όμολογήσετε όλα στη γυναίκα σας και να θρήπε μαζί μία λύσι σ' αυτήν την κατάσταση.

Λίζα Λή: Είναι πολύ λυπηρό, αλήθεια, που άλλαξε ή κατάσταση. Δε βλέπω καμμία ύπατιότητα δι-

κή του, αφού ήρθαν έτσι τα πράγματα. Λέτε, να μη στενοχωριέται κι' αυτός;

Γι' αυτό δεν πρέπει να τον ένοχλήτε, αλλά να κάνετε ύπομονή.

Και για να σας εκτίμηση πιά πολύ, πρέπει να τον παρηγορήτε να τού δίνετε θάρρος και να είστε βέβαιη πως μόλις συνέλθη οικονομικός, θα εκτίμηση τη συμπεριφορά σας και θα γίνη αυτό που έβαλε στο μυαλό του: να γίνη ο σύντροφος της ζωής σας.

Μ. Β. Κ.: Είστε μία πολύ λογική.

κή κοπέλα κι' όσα μου γράφετε διασίζονται στην καλή άνατροφή, που έχετε λάβει.

Κάτι που δεν έξερατε, όμως, είναι ότι μία καλή κοπέλα έχει πάντοτε ως έμπιστο σύμβουλό της τη μητέρα της.

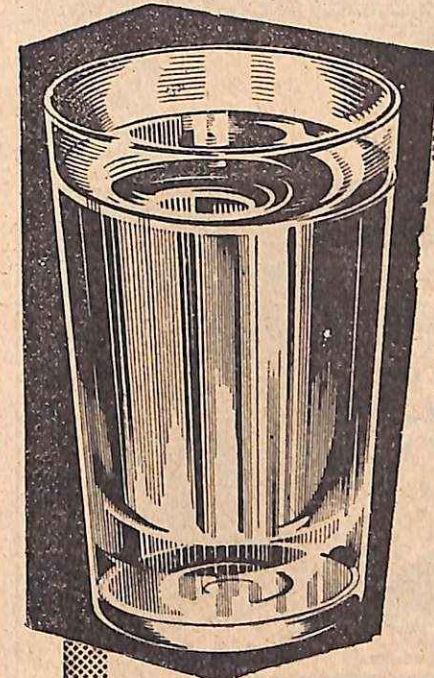
Η μητέρα θα κανόνιζε πολλά πράγματα, αν ήξερε τις σχέσεις σας, αλλά και θα σας άπέτρε να προχωρήσετε, αν έβλεπε το δύσκολο μιας ένωσης.

Τό αν είναι αυτός πλούσιος και σεις φτωχή, δεν έχει σημασία. Όπως επίσης όλα τ' άλλα περί ασ-λογιών. Κι' αυτά διορθώνονται. Άρκει, όπως είπαμε να ύπηρε ή καλή συνεινότησι. Μιλήστε στη μητέρα σας. Ποτέ δεν είν' άργά.

Φίνους - ά. ούμ: Υπάρχει λύσι ώστε να μη χάσετε τον έρωτά σας και να μην πεθάνατε, όπως φοβόσαστε: Να έμπιστευθήτε στη μητέρα σας τον πόνο σας και τους φόβους σας. Να την παρακαλέσετε να σας προστατέψη και να σας βοηθήση.

Η μητέρα σας έχει την πείρα της ζωής και θέλει τα πράγματα πιά θετικά

MIPANTA

Κάθε φορά
που πίνετε
ένα
ποτήρι νερό,
σκεφθήτε
την

ΙΖΟΛΑ

Γιατί και ή ΙΖΟΛΑ σάς σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας να καλύτερεψη πάντοτε την ποιότητά και να ελαττώνη-συνεχώς τις τιμές.

ΚΟΥΖΙΝΑ ΑΤ

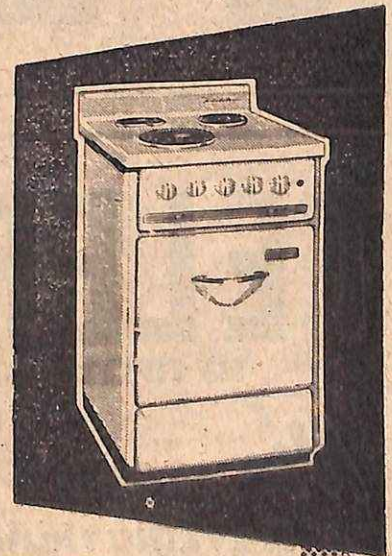
• Τρεις έστιές σπιράλ. Δεν χρειαζοδε ηλεκτρικά σκεύη, έχετε μεγάλη οικονομία ρεύματος • Φούρνος με θερμοστάτη. Μαγειρεύει μόνος του και σεις μπορείτε άμεριμνη ν' ασχοληθήτε με το παιδί σας.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ ΑΤ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 5.450

ΙΖΟΛΑ

Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥ-ΠΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

Από τη μιά γενιά έως την άλλη
σεντόνια γερά
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκά που μένουν λευκά
Χρωματιστά που δεν ξεθωριάζουν

No 120: Γερό, κατάλευκο ή
σε ευγενικούς χρωματισμούς.

ΙΡΑΝΔΑ: Σεντόνι πολυτελείας,
στερεό, χιονάτο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Λεπτό και φίνο σεν-
τόνι, μεγάλης άντοχής.

Αυτό το σεντόνι
δεν ξεθωριάζει
δεν γράφεται
δεν κίτρινει
δεν κίτρινει
δεν κίτρινει

Με ό,τι βάξει ο νους σε θαυμάσια ύφασματά ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

TELEFUNKEN

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Νέα ΕΚΘΕΣΙΣ - ΓΡΑΦΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ

Πανεπιστημίου 20 Τηλ. 33346

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Οι μέλισσες, τα κηρύθρια,
τα μυρμηγκία και τα πουλιά

ΕΝΑ απ' τα εκπληκτικότερα
ζωντανά ρολόγια, η μέλισσα, απο-
δείχθηκε ότι έχει και μιά άλλη
αξιοθαύμαστη ικανότητα: Μπορεί να
υπολογίζει με ακρίβεια την ώρα,
σαν να υπάρχει κάποιο ρολόι μέσα
στο σώμα της.

Πράγματι, οι μέλισσες πηγαί-
νουν κάθε μέρα την ίδια ώρα και
στο ίδιο μέρος, αν ξέρουν ότι θα
βρουν εκεί νερό με ζάχαρη που έχει
αφήσει κάποιος γι' αυτές. Ένα σχε-
τικό πείραμα έγινε από δυο Γερμα-
νούς βιολόγους στο Παρίσι: Συνή-
θισαν τις μέλισσες να έρχονται κα-
θε μέρα για το ζαχαρόνερό τους,
στις 8.15 το απόγευμα. Έπειτα, έ-
να θράυτο, αφού τις τίασαν έτσι,
έκλεισαν την κυψέλη τους και την
έστειλαν αεροπορικώς στη Νέα Υ-
όρκη, στο "Αμερικανικό Μουσείο
Φυσικής Ιστορίας". Εκεί λοιπόν, οι
μέλισσες βγήκαν απ' την κυψέλη
στις 3.15 π.μ., δηλαδή ακριβώς
μετά 24 ώρες από την προηγούμενη
φορά — γιατί, με τη διαφορά ώρας,
οι 8.15 του Παρισιού αντιστοιχούν
μέ τις 3.15 της Ν. Υόρκης. Δεν
έχει επιβεβαιωθεί καθόλου το «εσω-
τερικό ρολόι» των εντόμων, από ένα
ταξίδι 3.500 μιλίων.

Οι επιστήμονες πιστεύουν τώρα ο-
τι πολλά ζωντανά οντότητα — αν
όχι όλα — γεννιούνται μ' ένα «εσω-
τερικό ρολόι», που ελέγχεται απ' το
αριθμό των ωρών του φωτός και
του σκοταδιού, απ' το ρυθμό των
παλμών ή από τις εποχές του έ-
τους.

Ένα απ' τα πιο αξιοσημείωτα
ζωντανά ρολόγια συναντάται σ' ένα
κοινό είδος κάβουρα: Το καθόκι
του γίνεται πιο σκορόρο την ημέρα,
ανοιχτότερο τ' απόγευμα και το
θράυτο, και πάλι σκούρο το επημέ-
ρευμα. Αυτό το σκούρο στο διά-
στημα της ημέρας είναι ένα καιου-
ράκι, που προστατεύει τον κάβουρα
απ' τους εχθρούς του και απ' το δι-
καίο ήλιο.

Επί πολλά χρόνια λοιπόν, οι ε-
πιστήμονες το θεωρούσαν σαν μιά
άλλη αντίραση στον ήλιο — κάτι α-
νόλογο σαν να μαύριζε ένας άνθρω-
πος απ' τον ήλιο την ημέρα και να
ξανασπριζε τη νύχτα. Όταν όμως
ένας βιολόγος έκλεισε ένα κάβουρα
σε σκοτεινό χώρο, παρατήρησε ότι
έξακολουθούσαν κι' εκεί μέσα οι
μεταβολές του χρώματος, στο στο-
μάχιο της ημέρας, με την ίδια
ακρίβεια.

Τα μυρμηγκία δεν έχουν ρολόι,
αλλά... ημερολόγιο. Σε όρισμένη
πάντα ημέρα του έτους, οι περω-
τές «βασιλίσσες» τους κάνουν το
γαμήλιο πέταγμα τους στα ύψη και
το ζευγαρώμα τους στον αέρα με
τους αρσενικούς, για τη γαμιο-
ποίησή τους.

Αλλά και τα πουλιά έχουν το
«ρολόι» τους, που μετράει τις ώρες
του φωτός και του σκοταδιού και
καινοποιεί έτσι την ημέρα που πρό-
πει να φύγουν για την ανοιξιάτικη
τους.

Ένας Καναδός όμως επιστήμον
έκαμε στην Αλμπέρτα το έξης πεί-
ραμα: Έπιασε μερικά κοράκια,
πριν μεταναστεύσουν προς τα νότια,
και τάκλεισε μέσα σε κλουθιά. Κά-
θε μέρα δέ μετά το ηλιοβασίλεμα,
φώτιζε τα κλουθιά αυτά με ηλεκτρι-
κά φώτα λίγα λεπτά παραπάνω, για
να απομνημύη την ανοιξιάτικη αθέ-
σι της διαρκείας της ημέρας.

Μολοντί λοιπόν είχαν φτάσει κι'
όλος τα πρώτα χιόνια στην Αλ-
μπέρτα, τα πουλιά ξεγελάστηκαν,
νόμισαν πως ήταν ανοιξιά κι' αλλά-
ξαν φτερά! Υστερα, όταν τ' από-
λυσαν απ' τα κλουθιά τους, στην
καρδιά του χειμώνα, πέταξαν προς
τα βόρεια, όπως θάκαναν την άνοιξη.

Μ' ένα ανάλογο τρόπο ξεγελο-
σαν επί αιώνας οι Γαλιανέροι τα ω-
δικά πουλιά: Το φθινόπωρο, άρχι-
ζαν να φωτίζουν τεχνητά τα κλου-
θιά τους μετά το σούρουπο. Έτσι,
τα πουλιά νόμιζαν πως ή μέρα δι-
αρκούσε περισσότερο, δηλαδή πως
ήταν άνοιξη, και κελαιόσαν όλο το
χειμώνα.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μ α ρ ί α, Έ ν τ α θ θ α:
Είστε υπόλιστα φυσιολογικά και με
γρήγορα. Για το ζήτημα που μου
γράφετε, μην ανησυχείτε. Μπορεί να
γίνει και μετά την παύση της περι-
όδου, χωρίς καμιά βλάβη στην
πείρα.

Α δ ι ό ρ θ ω τ ο ν 5+10:
Όπως και σεις παραδέχεστε, οι α-
περισκεψίες των νεανικών χρόνων έ-
χουν σαν αποτέλεσμα αυτά ακριβώς
που αναφέρετε. Τώρα θα ακολουθήσε-
τε την καλύτερα θεραπευτική αγω-
γή, με την ελπίδα να διατηρήσετε
κατά το δυνατό το εναπομείναντα.
Ανα δίνω, και χρονικό διάστημα
κατά την κρίση σας, θα κάνετε 15
ένεσεις Teston ή Αλγοπύλ των 25
mg. δύο την εβδομάδα ενδομυϊκά
και στη συνέχεια προ-μεσημέρι-
αυτοπρό του φαγητού θα παίρνετε ένα
χαπάκι του ίδιου με τις ενέσεις φαρ-
μάκου.

Δ η μ ή ρ ι ο Β α σ ι λ έ ι
ο υ. Α ρ κ α δ ί α: Δεν καταρθε-
να να καταλάβω τί ακριβώς ζητάτε
να σας πω. Νομίζω ότι το θέμα σας
είναι μάλλον της αμφοδιότητος του
κορσά σας και όχι του γιαιτρός.
Ο κορσάς, λοιπόν, θα δώσει στα
μαλλιά σας το σχήμα της αρεσκείας
σας και όχι ο γιαιτρός.

Α + Α: Δεν είναι καθόλου περι-
εργο, όπως νομίζετε. Έφ' όσον δεν
είναι συνήθεια, όπως λέτε, σε σας
καποια νοσημασία, τότε μια επιστα-
μένη διαιτητική αγωγή και η χρήση
του Heranite ή Solerap B 12 Liq.
θα έχει αποτελέσματα.

Α ν α γ ν ω σ τ η Κ. Θ. Κ. Β.
Ε: Δε μου αναφέρετε στην
επιστολή σας αν αρρωστήσατε ποτέ
και από ποιά νοσήματα. Η ατέλεια
σωματική ανάπτυξη ενός ατόμου ο-
φείλεται σε πολλά και ποικίλα αι-
τια, τα οποία ο γιαιτρός ανακαλύ-
πτει με την προσωπική εξέταση ή α-
πό το ιστορικό του ατόμου. Στην
προκειμένη περίπτωση ούτε το ένα ε-
χω, ούτε το άλλο. Όσον αφορά την
απώλεια και την καταβολή, θα κά-
μπετε χρήση των ενέσεων Solerap B 12
ή της Beliv 12 ενδομυϊκά.

Α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α Δ. Μ.:
Δε νομίζω ότι πρόκειται για οργανικό
νόσημα, αλλά για απλή αναμάλια
νευροφυκτική προέλευσης, πράγμα
που θα διαπιστώσε περισσότερο από
μένα ο ειδικός νευρολόγος. Μπορείτε
να κάμπετε μερικές ενέσεις δρ. 20 Be-
tampna και τρεις φορές την ημέρα
να παίρνετε μιά κουταλιάσα Passi-
neural.

Α. Ε. Τ. 10: Νομίζω ότι θα ή-
ταν προτιμώτερο να έδωτε το περι-
στατικό ένας γιαιτρός. Έφ' όσον στην
πραγματικότητα πρόκειται για ανα-
φυλακτικό περιστατικό, θα κάμπετε
χρήση των Antanine Drag. ή του
Lougifene Liq.

Α π ο τ υ χ η μ έ ν η π α ν-
τ ο υ: Σας συνιστώ την Creme Phyl-
lis σε συνδυασμό με την Perle Phyl-
lis κατά την όδηγία. Στην περίπτω-
σή που δε θα επιτευχθεί βελτίωση,
δεν πρόκειται να επιφέρω ουδεμία
βλάβη ή επιδείνωση.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ν ν έ ο
Α: Δε νομίζω ότι το πρόβλημά που
μου αναφέρετε ότι έχετε είναι ικανό
να κάνει ένα νέο δυστυχισμένο. Πάν-
τως το μόνον μέσο μερικής βελτιώ-
σεως του αναστήματος είναι η γυμνα-
στική, η μεθοδικά όμως εξαρμοζομένη
και μάλιστα κατά τις υποδείξεις, αν
είναι δυνατό, γυμναστικό. Παραλί-
πως καλή διαιτητική αγωγή.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ν ε α ρ ά α π ε λ π ι σ μ έ ν η,
Έ ν τ α θ θ α: Η ατέλεια ανάπτυ-
ξης οφείλεται σε ανεπάρκεια των ω-
θόνων και αδένων έσω έκκρισης. Με-
τά τη λήξη της περιόδου θα επαλεί-
φετε και τα δύο μέρη πρωί και βρά-
δυ επί δεκαήμερο με την αλοιφή
Pommade Ovocyline. Συγχρόνως θα

ΜΟΝΟΝ ΜΕ 590 ΔΡΧ.

Μαθαίνετε Γένεσις γλώσσας: ΑΓ-
ΓΛΙΚΑ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ, ΓΑΛΛΙ-
ΚΑ, ΙΤΑΛΙΚΑ, με δίσκους GLO-
RIPHON.

Το GLORIPHON είναι το πιο
μοντέρνο σύστημα διδασκαλίας,
απλό, ψυχολογικό, τέλει, σπρι-
γμένο πάνω στις σύγχρονες απαι-
τήσεις των ετών της ταχύτητας.
Μέσα σε καταπληκτικά μικρά υ-
νικό διάστημα μαθαίνει τη
γλώσσα που προτιμάτε.

Γενική Αντιπροσωπεία: Κολοκο-
τρώνη 15, 3ος όροφος. Τηλέφ.
30-028 — 27-766.

Απαντήσεις Επιστολών

παίρνετε τέσσερα χάπια ημερησίως,
από το φάρμακο Tabl. Thelygan.
Όκτώ ημέρες προ της αναμενόμενης
περιόδου θα κάνετε τρεις ενέσεις —
μία κάθε μέρα — από το φάρμακο
Ampr. Luteal των 10 mg. Η θερα-
πεία θα συνεχισθεί επί τριήμερο.
Σ π ί τ ι, ν ω ρ ί ε, χ α ρ ά,
Α τ υ π τ ο: Η όπισθια καιψή
νοι για τους όποιους παραπονιέται
οφείλονται σε δυσμηνόρροια που χει-
ροτερεύει την κατάσταση και προκα-
λεί τον εκνευρισμό σας. Θεραπευ-
κώς πέντε ημέρες μετά τη λήξη της

περιόδου θα παίρνετε δυο χάπια την
ημέρα και επί δέκα ημέρες, από το
φάρμακο Tabl. Altagax. Στη συνέχεια
δε και μέχρι της εμφάνισης της πε-
ριόδου, θα παίρνετε τρία χάπια την
ημέρα από το φάρμακο Caps EVIILA.
Κατά της παραμονής και την πρώτη
ημέρα της περιόδου για την ελάττω-
ση των πόνων θα παίρνετε τρία χά-
πια την ημέρα από το φάρμακο Tabl.
Anacan. Η θεραπεία θα συνεχισθεί
επί τριήμερο.
Κ ρ υ θ ο κ α υ μ ό, Έ ν τ α θ-
θ α: Τα δυσάρεστα συμπτώματα ο-
φείλονται σε μόλυνση του κόλπου από
τριχομονάδες και μονίλια. Θεραπευ-

Μία καινούργια θηνημία
ανοιξιάτικη, ομορφιάς
Με το

ΑΣΠΡΟ ΚΡΑΓΙΟΝ BLANC N° 60
Το μαγικό χρώμα που δίνει Μαρ-
γαριταρένια όψη στα χείλη...

Και τα
2 ΝΕΑ Μοντέρνα χρώματα
* **ΟΡΑΛΙΑ N° 19**
(ΡΟΖ-ΠΑΛ)
* **ΤΟΥΛΙΠ N° 20**
(ΡΟΖ-ΟΡΑΝΖ)

Zinnia

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

τικώς, επί οκτώ ημέρες, προ της πε-
ριόδου θα κάνετε κολλητική πλάστ με
ένα κουτάλι της κολλητικής από το
φάρμακο Nylmetate δόσισις μέσα σ'
ένα κιλό νερό χλωρό και το βράδυ
πρό του ύπνου θα τοποθετήτε βαθεία
ένδοκολλητική δισκία από το φάρ-
μακο Tabl. Mycostatiline. Θα διαρκεί
πέντε τη θεραπεία κατά τη διάρκεια
της περιόδου και θα την επαναλάβε-
τε μετά τη λήξη της κατά τον ίδιο
τρόπο επί οκταήμερο. Η όλη θε-
ραπεία θα επαναληφθεί και κατά το δε-
υτέριο μήνα.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Τ ι γ ρ ε, Έ ν τ α θ θ α: Κα-
τ' αρχήν, πρέπει άρρωστος να έξετα-
σθαι νευρολογικά. Όσο δύσκολο και
αν είναι, δεν είναι όμως αδύνατο να
ελεγχθεί για έξιταση λόγω επαγγελμα-
τικών απασχολήσεων. Αφού ο λό-
γος αυτός προβάλεται ως διακρίσι-
μος. Το έμπόδιο είναι φανερή ψυχι-
κή φύση. Τα πράγματα μπορούν να
τακτοποιηθούν και να επανέλθουν στην
προηγούμενη φυσιολογική κατάσταση.
Όρμονοθεραπεία, αλλά κυρίως τοπι-
κή ηλεκτροθεραπεία, θα βελτιώσουν
την κυκλοφορία και την καλή όψο-
ν, ώστε να ξεπεράσει τη σημερινή
δυσκολία κατάσταση. Είναι ενδεχόμενο
οι αιτίες να απορρέουν από την ψυ-
χογενή, οπότε η θεραπεία θα στρα-
φεί προς άλλη κατεύθυνση.

Μ ι ρ ά ν τ α, Θ ε σ σ α λ ο ν
ν ι κ η: Πρέπει κυρίως να διαπιστω-
θ, αν πρόκειται για έπιληψία, ή α-
στερικές κρίσεις. Η ηλικία της και
ο τρόπος διαβίωσης της συνγορεύουν
υπό της δεύτερας απόφασης. Πρέπει
την ώρα της κρίσης να την έξετάσει
γιατρός και αν είναι δυνατό νευρο-
λόγος. Να γίνουν ακτινογραφίες κρα-
νίου Face - profil και ηλεκτροεγκε-
φαλογράφημα. Πολλά είναι τα φάρ-
μακα κατά της έπιληψίας. Σχεδόν
όμως όλα έξοταιμούνται. Πρέπει
και για σας να βρεθεί το φάρμακο
και η δόση που, για να σταματή-
σουν οι κρίσεις, ή να ελαττωθούν πο-
λύ. Να δοκιμάσετε το Trinitide, έ-
π' όσον ημερησίως μετά το φαγητό.
Και πάλι είναι στη διάθεσή σας.

Μ α ρ α μ έ ν ο Γ ι ο ύ λ ι,
Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ η: Επίμονες
απνέιες, φοβίες, πονοκέφαλοι, άπαι-
σιοδοσία και διαρκής σκέψη του θά-
νατου. Οι γονείς σας παρακολουθούν
την κατάσταση σας σε φοβισμένον
θεατή, χωρίς να τολμούν να κάμουν
κάτι για σας. Έχετε άμεση και από-
λυτη ανάγκη ψυχιάτρου. Η άρρωστιά
σας, εκτός που συντελεί ένα δυστυ-
χημένο πλαίσιο, μέσα στο οποίο ζή-
τε και βασανίζεστε, και το πε-
ριβάλλον σας, είναι πολύ επικίνδυνο
και γι' αυτή τη ζωή σας άσχημη. Λί-
γα ηλεκτροσόκ θα σας απαλλάξουν
από τη μελαγχολία και θα έξω-
νουν και πάλι πνεύμα αισιοδοσίας και ε-
υτυχίας στη ζωή σας. Στο μεταξύ να
πάρτε Tabl. Progil 50 mg. No 100,
από τρία ημερησίως αδυνατώντας συ-
νεχώς, ως την άνωτατη ανεκτή δόση.
Η νοσηλεία σας σε νευρολογική κλι-
νική αποτελεί την ιδέωδη λύση.

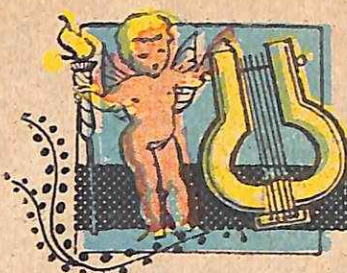
Ε. Ζ. Λ ε ι β α δ ί α: Οι το-
μείς της ανθρώπινης δραστηριότητας
ευνόχως δεν περιορίζονται μόνο στις
επιστήμες και τις τέχνες. Αφού δε
μπορείτε ν' αποδώσετε προς την κα-
τεύθυνση αυτή, να στραφείτε προς άλ-
λη. Η άσκηση δεν είναι γρήγορη,
αλλά μεγάλη τιμή. Όταν τακτοποιή-
σθε μέρα στη ζωή, όταν βρείτε το
δρόμο σας, τότε θα πιάσουν όλες οι
εκδηλώσεις, που σήμερα σας βασανί-
ζουν. Το άγχος, οι απνέιες, οι ε-
φιάλτες και κυρίως το τρομερό σί-
σθημα κατωτέρωτης θα φύγουν, για
να δώσουν τη θέση τους στην προσπά-
θεια και την όρεξη για τη ζωή. Να
πάρτε Tabl. Progil 50 mg. No 100,
από τρία ημερησίως μετά το φα-
γητό.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

Εύκολα και οικονομικά φτιά-
χνεις τώρα την Πορτοκαλιά σου
με το Χρυσό Πορτοκάλι. Όταν
διψάς, βάξεις λίγο στο ποτήρι
σου και συμπληρώνεις όσο θέλεις
με νερό. Βάζοντας λιγότερο ή πε-
ρισσότερο νερό, μπορείς να την
κάνεις όσο θέλεις γλυκιά ανάλο-
γα με το γούστο σου. Έτσι απο-
λαμβάνεις μίαν εξαιρετική πορτοκα-
λάδα, πλούσια σε βιταμίνες που
έχει την έγγυση ΦΙΣ. Από σή-
μερα, ζήτησε από τον παντοπωλή
σου μιά μεγάλη φιάλη Χρυσό Πορ-
τοκάλι ΦΙΣ.

Θεομικροί Έρωτες

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΑΥΚΑ είχε μιλήσει άλλοτε η αγάπη μέσα στην καρδιά του 'Ιάσωνα και της Μήδειας. «Μέσα στην καρδιά της νέας σά φωτιά έκαιγε το βέλος, που της έριξε ο μικρός γιος της 'Αφροδίτης, άφηγείται ο 'Απολλώνιος ο Ρόδιος, που περιέγραψε την άργοντική έκστρατεία. 'Αδίστατα έφριξε στο γιοιό του Αίσωνα (τον 'Ιάσωνα) φλογερές ματιές, ενώ μέσα στο στήθος της η καρδιά της γυποβόε από αγωνία. Καμία άλλη έγνοια δεν είχε. Στο γλυκό αυτό μαρτύριο έβουνε η ψυχή της...». Και λέει ακόμη, μιλώντας για την πρώτη τους συνάντηση: «Η ψυχή της έβουνε, ενώ τον κούταζε μέσα στα μάτια. 'Η φλογερή της επιθυμία να τή πιάσει όλα με μιάς, την έκανε να μνη ξέρη από πού έπρεπε ν' άρχισή...». Άλλοτε έσπευαν κι' οι δυο σαστισμένοι, με το βλέμμα γυρισμένο στη γη, άλλοτε κυττάζονταν μέσα στα μάτια και το χαμόγελο της αγάπης έκανε τὰ πρόσωπά τους να λάμπουν».

«Αλλ' από τότε είχε περάσει καιρός πολύς. Και, στο μεταξύ, η αγάπη τους είχε λεκιασθή με αίμα...». Ήταν άγριο το αίσθημα της Μήδειας κι' ασίστατο το χέρι της. Δεν είχε προλάβει μόνο τον πατέρα της, το βασιλιά Αίητη, αλλ' όταν αυτός βρόντηξε να καταδιώξη τους 'Αργοναύτες, που του είχαν πάρει το χρυσόμαλλο δέρα, έσφαξε με τὰ χέρια της το μικρό αδελφάκι, τον 'Αβυρτο, που την είχε ακολουθήσει στη γοή της. Έκανε το κορμί του κομμάτια και τὰ πέταξε στη θάλασσα... Ο δυστυχισμένος πατέρας σταμάτησε τότε την καταδίωξη, για να μαζέψη' αυτά τὰ κομμάτια του άγαπημένου παιδιού του... Κι' άργότερα, στην 'Ιωλκό, η Μήδεια είχε κάνει καινούριο έγκλημα. Έβραζε τις κόρες του βασιλιά Πελία να σκοτώσουν τον πατέρα τους, λέγοντάς τους πως αυτή είχε τη δύναμη να τον άναστήσει».

Για να τις πείση, έσφαξε μπροστά στα μάτια τους έναν τράγο, τον έβρασε και κατόπιν τὸν ξαναζωνάνευσε. Όταν, όμως, οι άμυαλές κόρες του Πελία έβλεψαν τὰ χέρια τους μέσα στο αίμα του πατέρα τους, η Μήδεια τους γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε... Τὰ δυο αυτά έγκλήματα είχαν επισκιάσει τη δόξα του 'Ιάσωνα κι' είχαν σκοτάσει μέσα στην ψυχή του την αγάπη. Κάθε φορά που η Μήδεια πηγαίνε κοντά του, νόμιζε πως έβλεπε το αίμα να τρέχει από τὰ χέρια της... Έτσι, στο τέλος, την έδιωξε. Μα κι' αυτόν τον έδιωξαν οι συμπαιωνίες τους, βρίσκοντας πως ήταν υπεύθυνος για το δόλο κι' άπαράσητο έγκλημα της γυναίκας του. Κατέφυγε τότε στον Κρέοντα, το βασιλιά της Κορίνθου, και του ζήτησε ταπεινά να τον φιλοξενήσει από άνακτορό του».

«Η ψυχή του ήταν βαρεία κι' οι άναυσιμίες από τὰ περασμένα τον έπνιγαν και τοξόσαν κάθε ένδιαφέρον για τη ζωή, που κυλούσε δόγυρτα του. 'Έτσι, κατόπιν σιγά-σιγά μισάνθρωπος. Δεν ήθελε πια να βλέπει κανένα. Και να μιλά ακόμη του έκανε κακό. Μόνον όταν βρίσκταν μακριά από τους άλλους ανθρώπους, στις έρημες τὰς δασών ή σε κάποια άπορη ακρογιαλιά, αίσθανόταν ένα ξαλαφρύμα, σαν ένα μεγάλο βάρος να είχε φύγει από πάνω του».

Στην Κορίνθο, πολλοί τον νόμιζαν κίολας για τρελλό. Μα κι' όλοι οι όλοι τον άποφύγαν, γιατί ήσαν πως ήταν κόπος γαμένος να προσπαθήσουν να τον βγάλουν από το μυαλό της πέν-θιμες σκέψεις, που τον βασάνιζαν.

Μόνο η Κρέουσα τον συμπονούσε. «Η Κρέουσα ήταν η όμορφη βασίλισσα κόρη του βασιλιά Κρέοντα, που όλοι οι νέοι στην Κορίνθο την κύταζαν με θαυμασμό και λατρεία».

Κάποτε, λοιπόν, η όμορφη βασίλισσα είχε πάει μαζί με μερικές φίλες της στο ναό της 'Αρτέμιδος, για να προσφέρει θυ-σία στη μεγάλη θεά. Στο γυρισμό, άπάντησαν τον 'Ιάσωνα, που περπατούσε σκυ-φτός κάτω από τὰ δέντρα του Ιερού άλ-σους».

— Νά ο τρελλός 'Ιάσων! είπαν οι νέες. Κι' έφυγαν τρέχοντας, για να μη βρε-θούν στο δρόμο του. «Ο φόβος είχε δώσει φτερά στα πόδια τους».

«Η Κρέουσα, όμως, προχώρησε άποφα-σιστικά προς το μέρος του».

— Γιατί γυρίζεις πάντα μόνος, 'Ιάσων; του είπε. Νομίζεις, λοιπόν, πως η μεγάλη θεά σου σου δίνει το δικαίωμα να ζης μακριά από τους άλλους ανθρώπους;

«Ο 'Ιάσων ταραγχτηκε».

— Δεν είναι η δόξα μου, που με κάνει ν' άποφύγω τους άλλους ανθρώπους, αλλ' ο άδάστατος πόνος, που έχω μέσα στην ψυχή μου, άπάντησε. Οι άνθρωποι δεν ε-υχαριστιούνται κοντά σ' εκείνους που τους χτύπησε η θεική κατάρα. Γι' αυτό κι' εγώ φεύγω μακριά τους...»

— Μιλάς για κατάρτα των θεών, ενώ έρεεις πως οι άθάνατοι σου χάρισαν τη μεγαλύτερη νίκη, που μπορούσαν να δώ-σουν σε άνθρωπο, είπε η Κρέουσα».

— Αυτή τη νίκη την πλήρωσα ακριβά! άναστήναξέ δ' 'Ιάσων».

— Κέρδισες, όμως, την αίώνια δόξα... «Αλλ' έχασα την ψυχή μου. Δεν πι-στεύω πια στον έαυτό μου...»

— Είναι λόγια ήρωα αυτά; άπόρησε η Κρέουσα».

«Ο 'Ιάσων είναι μόνο δυστυχισμένος, της άπάντησε εκείνος».

— Έστω, είπε η Κρέουσα. 'Αφού δε σε συγκινεί ο άμαυισμός μου, δέξου τουλάχιστον τη φίλτα μου... «Η Κρέουσα λυ-πάται, που σε βλέπει να γυρίζεις με σκυμ-μένο το κεφάλι, χωρίς άλλη συντροφιά

ΙΑΣΩΝ ΚΑΙ ΚΡΕΟΥΣΑ

έκτος από τη λύπη σου... Διόξε αυτή τη λύπη μα-κρὰ σου.

— Άλλά τι άλλο μου άπόμεινε άπ' αυτήν; ρώ-τησε ο 'Ιάσων».

Δε θέλεις, λοιπόν, ν' ανταλλάξεις τη λύπη σου με τη φίλια, που σου προσφέρει; του είπε η Κρέουσα. Άρσέ με να πάρω τη θέσι της κοντά σου...»

Ξανάσμιξαν πολλές φορές από τότε. «Ο 'Ιάσων ξαναπαίρνε σιγά-σιγά ένδιαφέρον για τη ζωή και δεν άποφύγε πια τους άλλους ανθρώπους όπως πρίν...». Έτσι, μιά μέρα, παρουσιάστηκε στον Κρέοντα και του ζή-τησε να του έμπιστευθή την άρχηγία του στρατού, που θα έξεστράτευε εναντίον του 'Αργους».

Από τον πόλεμο αυτό γύρισε νικητής κι' η πρώτη που άντικρουσε όταν μπήκε στην πόλη, ήταν η Κρέουσα. Κρατούσε στα χέρια της ένα στεφάνι για να στεφανώσει το νικητή».

— 'Ιάσων, πιστεύεις τώρα στον έαυτό σου; τον ρώτησε.

— Ο 'Ιάσων σου χρωστάει το ότι ξαναέβριξε την ψυχή του! της άπάν-τησε».

Τὰ μάτια και των δύο ήταν πλημμυρισμένα από άγάπη. Λίγο καιρό άργότερα έγιναν οι γάμοι τους κι' ο βασιλιάς ο Κρέων χάριξε που άπόκτησε τέτοιο γαμπρό».

— Δε φοβάμαι τώρα κανένα από τους έχθρούς μου, του είπε. Κι' ούτε πια θα ξαναβγώ παράνομο από το στόμα μου γιατί οι θεοί δε μούδωσαν άγορι, άφού, μετά το θάνατό μου, θ' άνεβής έαυτόν θρόνο μου!

«Η ζωή του 'Ιάσωνα και της Κρέουσας άρχισε να κυλά ευτυχισμένη. Η Μήδεια, όμως, άγρυπνούσε. Και, μιά μέρα, πήγε στην Κορίνθο για να συγχαρή τάχα την Κρέουσα, που είχε πάρει για άντρα έναν ήρωα».

— Μη φοτασθής πως σου κρατάω μνησικακία, γιατί αυτός ο άντρας ήταν πρίν δικός μου, της είπε. Οι θεοί που έδωσαν τον έαυτόν μου, θέλη-σαν να βάλουν τέρας στη δική μου ευτυχία, για να προσηυμά-σουν τη δική σου. Σκόδα ταπεινά το κεφάλι μου στην άπόφασι τους... Κι' έπειτα, ποιος είπε πως η Μήδεια είναι δυστυχισμένη;

«Έχω κοντά μου τὰ δυο άγόρια, που άπόγοντα από τον 'Ιάσωνα. Άν ήξερες πως τοις μοιάζουν! Έχουν το ίδιο όπερήφανο παρά-σημα, το ίδιο έξυπνο κεφάλι, το ίδιο διαπεραστικό βλέμμα... Όταν τὰ βλέπω, νομίζω πως άντικρύζω μπροστά μου τον 'Ιά-σωνα».

«Έβγαλε κατόπιν από ένα ξύλινο κιβώτιο ένα χρυσοκέντητο φόρεμα κι' ένα χρυσό στέμμα και της τὰ χάρισε».

— Για να θυμάσαι τη Μήδεια και να ξέρης πως είναι φίλη σου, της είπε».

Όταν έφυγε η Μήδεια, η Κρέουσα έτρεξε να στολιστή με τὰ φόρεμα, που της είχε χαρίσει και να βάλει στο κεφάλι της το όλοχρυσό στέμμα. Πόσο όμορφη της πηγαίναν!... «Η βασίλισσα άρχισε να γυρίζει χαρούμενη μέσα στο παλάτι, για να τη δούν οι γυναίκες και να τη θαυμάσουν».

Άλλά, έσφινικά, είχε την έντύπωση πως άναριθμητες βελόνες χώνονταν στο κεφάλι της, ενώ μιά φωτιά της έκαιγε όλο το σώμα. Τού κάκου, η δυστυχισμένη προσπάθησε να πετάξή αυτό το στέμμα και να βγάλει το φόρεμα από πάνω της. Είχαν γίνει και τὰ δυο ένα με το δέρμα της και δεν ξεκολλούσαν».

Στο τέλος σωριάστηκε κάτω, μουγκρί-ζοντας από τους πόνους.

— Βοήθειαι! φώναξε. Καίγομαι!... Λυώνω!...

Ο βασιλιάς ο Κρέων, άκούγοντας τις φωνές της, έτρεξε άμέσως κι' άγωνίστηκε να της βγάλει το στέμμα και το φόρεμα, που της είχε χαρίσει η Μήδεια. Μα, κάθε φορά που τὰ άγγιζε, μιά φωτιά άπλωνό-ταν και στο δικό του κορμί, ός που στο τέλος σωριάστηκε κι' αυτός άναίσθητος πλάτη στην κόρη του».

Τὰ κορμιά τους έβουωναν σά να ήταν από κερί».

Ο 'Ιάσων, που έφτασε ύστερα από λί-γο, τους βρήκε και τους δυο νεκρούς».

— Αυτό είναι έργο της Μήδειας! βρυ-χήθηκε. Το φόρεμα και το στέμμα, που χά-ρισε στην Κρέουσα, ήταν μαγεμένα κι' α-τά της έφεραν το θάνατο!

Έτρεξε τότε για να έκδικηθή την κα-ταραμένη μάγισσα».

Άλλά, στο σπίτι όπου έβιμε, βρήκε μό-νο τὰ δυο παιδιά του, που κολυμπούσαν μέσα στο αίμα τους. Τὰ είχε σφάξει η ίδια η μητέρα τους».

Από τότε κανείς δεν ξανάκουσε τίποτα για τον 'Ιάσωνα. Ο θρόλος λέει πως πήγε να κρύψη τον πόνο του μέσα στην «'Αργώ», τὸ καράβι, που τον είχε φέρει στην Κολ-χίδα, μαζί με τους άλλους 'Αργοναύτες. Μα η «'Αργώ» ήταν γέρικη πια και, μιά μέρα, βούλιαξε, παίρνοντας μαζί της στο βυθό τον 'Ιάσωνα».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ηρακλής και 'Ομ-φάλη».

00

Είρωνεια της Τύχης

Αφού είχε πηδήσει 51 φορές με άλε-ξίπτωτο, χωρίς να πάθι ποτέ τὸ παρα-μικρό άτύχημα, κάποιος Τόμ Κίρτλεθ άπ- το Λούισβιλ, δέχτηκε να συμμετάσχει σ' άλλη μιά άλεξιπτωτική επίδειξη.

Λίγη ώρα όμως νωρίτερα, γλίστρησε στη σκάλα του σπιτιού του, έπεσε άσχημα κι' έσπασε το ένα πόδι του!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΩΣΤΑΚΗ, σήμερα δεν προσέχεις καθό-λου στο μάθημά σου... Πού έχεις το .ου σου; φώναξε ο δάσκαλος σ' έναν από τους μαθητές του, που έκαναν φροντιστήριο, για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο γυμνάσιο. Έξαιρετικά, τη χρονιά εκείνη, τὰ παιδιά θά-διναν εξετάσεις άρχες Σεπτεμβρίου, για τεχνι-κούς λόγους, κι' έτσι έπρεπε να μελετήσουν όλο τον Αύγουστο».

Στην παρατήρησι του δασκάλου, όλα τ' άλλα παιδιά γύρισαν τὰ κεφάλια τους, κύτταξαν τον Κωστάκη και του χαμογέλασαν μ' εκείνο το προστατευτικό χαμόγελο που έχουν τὰ παιδιά, όταν θέλουν να δώσουν θάρρος στο φίλο τους».

Μα η βουρκομένη από δάκρυα ματιά του Κω-στάκη δεν ανταποκρίθηκε στο φιλικό τους κύτ-ταγμα. Ήταν χαμηλωμένη πάνω στο τετράδιο με τους αριθμισμένους αριθμούς, για το πρό-βλημα, που δεν κατάφερε να λύση».

— Λοιπόν... Δεν άπαντάς; ξανακούστηκε η φωνή του δασκάλου».

Κι' η άπάντησι δόθηκε αβόδωρητα, με μιά φωνή, άπ' όλη τ' άλλα παιδιά:

— Κύριε, ο Κωστάκης έχασε τον κουμπάρά του!...

Μιά ολιγόλεπτη σιωπή άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο, που τὸ δέκωμε ή ήρεμη αυτή τη φο-ρά, φωνή του δασκάλου».

— Αυτός είναι ο κουμπάρας σου, Κωστάκη; ρώτησε κρατώντας στο ύψωμένο χέρι του, ένα κουμπάρά από εκείνους, που προμηθεύουν τὸ Ταμειοθήριο».

— Μάλιστα! άκούστηκε, ξέψυχη, η φωνή του Κωστάκη».

Κι' έκανε να σηκωθή από τὸ θρανίο για να τρέξη και να πάρη στα χέρια τὸ πράσινο γυα-λιστερό κουτί, που έκλεινε μέσα του τον πολυ-τιμώτερο θησαυρό του: τὴν ελπίδα!

— Ο κουμπάρας βρέθηκε... πρόσθεσε ο δά-σκαλος. Και θα μείνι στο συτάρι, όπου να τελειώσουμε τὸ μάθημα. Μετά θα μιλήσουμε γι' αυτόν! *

— Κοί τώρα, λέγε, Κωστάκη, γιατί κουβα-λεύεις τον κουμπάρά μαζί σου; ρώτησε ο δά-σκαλος, άφού τελείωσε τὸ μάθημα κι' έβγαλε τὰ γυαλιά του. Μαζί με τὰ βιβλία, τί θέλει ο κουμπάρας; Έγώ τον βρήκα χτες βράδυ στο γαντάκι του κήπου. Θα σουπτεσε από την σάκκα».

Ο Μάνος Τσακίρης δεν ήταν διωρισμένος δά-σκαλος μ' όλο που είχε πάρει εδὼ και δεκαπέν-τε χρόνια τὸ δίπλωμά του. Μα δεν ήθελε να ξε-κολλήσει από τὸ χωριό του, που ήταν ριζωμένος μαζί με τις άναμνήσεις του, με τις χαρές του και με τις λύπες του. Προτίμησε ν' άνοιξη φρο-ντιστήριο στο σπίτι του και να προγυμνάξη έ-κεί τὰ παιδιά που φοιτούσαν στὰ σχολεία του χωριού του και των άλλων γύρω χωριών. Σα-ρανταπεντάρης ο Μάνος Τσακίρης ζούσε με τη γοπή μητέρα του, που όλο άναστέναζε για την ξεροκεφαλιά του γιου της, να μη θέλη να παι-τρευτή!

— Σ' έφαγε ο έρωτας, γυιέ μου, για κείνη την ξεμυαλισμένη, την ξένη! τούλεγε».

— Άστο πιά αυτό το τροπάρι, μητέρα... Δεν παντρεύομαι... «Όλες ίδιες είναι! της άπαντούσε».

Και συλλογίζονταν τὰ περασμένα την προδομένη του αγάπη, τὰ γκρεμισμένα του όνειρα. Τὸ φροντιστήριο με τὰ παιδιά του γέ-μιζε τη μοναξιά της πληγωμένης του καρδιάς, που άπ' όλες τις χαρές της ζωής, μονάχα η καλωσύνη φώλιαζε εκεί μέσα».

«Ορθος τώρα ο Κωστάκης. Ένα αγοράκι δώδεκα χρόνων, είχε σπληνιμένα τὰ μαύρα του μάτια πάνω στον κουμπάρά που βρισκό-ταν άκουμπισμένος στο γραφείο, κι' έδινε έξηγήσεις...»

«Έτσι ο Μάνος Τσακίρης έμαθε από τὸ μικρό, που έβιμε σ' ένα άλλο χωριό, ότι η μητέρα του είχε χάσει τη μιλιά της, εδὼ και τέσσερα χρόνια, όταν μιά μέρα της έφεραν τον άντρα της σκοτω-μένο, γιατί είχε πέσει από κάποια οικοδομή».

Δεν είχε άλλα άγόρια η μητέρα του έκτος από μιά κόρη. Έμα-θε επίσης ο δάσκαλος, πως τον κουμπάρά του τον είχε χάρισει ένας θεός του μαζί με ένα έκατοστάρικο».

— Καλά όλ' αυτά, και λυπάμαι για τη μητέρα σου, παιδί μου, του είπε. Άλλά... τον κουμπάρά γιατί τον κουβαλούσες μαζί σου;

Ο Κωστάκης σήκωσε τὰ μάτια του στο πρόσωπο του δασκά-λου και άπάντησε με σταθερή φωνή:

— Σε τρεις μέρες γιορτάζει η Μεγαλόχαρη στην Τήνο... — Ε, κι' ύστερα;

— Ήμερα τ' άπόγεμα θα πηγαίνα τον κουμπάρά στο Ταχυ-δρομείο για να μου τὸν άνοίξουν. Έχει κι' άλλα, πολλά λεφτά μέσα. Δεν άγνόραα κουλούρια και καραμέλλες. Τὰ λεφτά που μου-δινε η μητέρα μου τάρριχα όλα μέσα στον κουμπάρά».

— Και τί θα τάνανε;

— Ήθελα να τὰ δώσω στη μητέρα μου να πάη στην Παναγία στην Τήνο, για να την κάνη καλά η Μεγαλόχαρη και να βοή τη μιλιά της... Έκανε καλά και τη μητέρα του Τάκη, που δε υπο-ρούσε να περπατήσει—πρόσθεσε ο Κωστάκης κι' έδειξε με τὸ δά-χτυλό του τὸ συμμαθητή του, που στεκόταν πλάι του».

Ο Μάνος Τσακίρης συγκινημένος ζήτησε κι' άλλες πληροφορίες για την οικονομική κατάσταση του Κωστάκη. Ή φτώχεια Βασίλειε στο σπίτι τους. Ή χήρα μητέρα του, όπου εύρισκε δουλειά έ-

— Μητέρα, ο δάσκαλος μου είπε πως θα μὰς βοή λεφτά...

Το ξέσιμο στη Μεγαλόχαρη

τυχε και όταν της έβιμε καιρός, έρραβε και φορέματα στα μικρά παιδιά του χω-ριού. Κι' έκανε οίκονομίες, μάζευε λεφτά να μεγαλώσει τὰ παιδιά της».

Ή συγκίνησι, που ένοιωσε από την ά-φήγησι του μικρού, ο Μάνος Τσακίρης, του κόμπιασε τη φωνή στο λαιμό. Σώπανε για να μην προδοθή. Μα σε λίγο, άφού κύτταξε στα μάτια τον Κωστάκη, τού έ-δωσε τον κουμπάρά και τού είπε, γαιθεύ-οντας τὸ δακρύβρεχτο μάγουλό του:

— Μπαράβω Κωστάκη. Είσαι πολύ κα-λό παιδί. Σε συγχαίρω! Βάλε τώρα τον κουμπάρά στη σάκκα σου και πηγαίνε στο σπίτι σου. Δε θα πάς στο Ταχυδρο-μείο. Θα φροντίσω εγώ να πάη η μητέρα σου στην Παναγία της Τήνου, που θα τη γιατρέψη, θα την κάνη να μιλήση. Ή Πα-ναγία αγαπάει και προστατεύει τὰ καλά παιδιά... Άντε, πηγαίνετε, τώρα... *

Σαν σίφουνας χύμηξε ο Κωστάκης, από τη ναρά του, στην αὐλή του σπιτιού. — Μητέρα! φώναξε. Θα πάς στην Τήνο. Μα την ίδια στιγμή γλίστρησε στο λι-δόστρωτο κι' έπεσε υπορούτα. Τρομαγμένη η μητέρα του κατέβηκε τὰ τέσσερα σκαλοπάτια, έτρεξε κοντά του και τον σήκωσε άναίσθητο στην άγκαλιά της με καταματομένο τὸ πρόσωπάκι του».

Μιά σπαραχτική κραυγή βγήκε τότε ξαφνικά μέσ' άπ' τὰ βάθη του στήθους της:

— Παιδί μου!

Τὸ θαύμα είχε γίνει! Ή χήρα τὸ Γιάννη Βένκληρη είχε ξα-ναύρει τη μιλιά της ύστερα από τέσσερα χρόνια, κι' ο Κωστάκης, που μόνο στο πόδι είχε λίγο ματώσει κι' είχε λιποθυμήσει από τον πόνο, όταν συνήλθε, είχε άγκαλιάσει τη μητέρα του σφιχτά καιίνοντας και της έλεγε:

— Μητέρα, η Παναγία έκανε τὸ θαύμα της! Νά πάς στη Χάρι της να την ευχαριστήσεις... Ο δάσκαλος μου είπε πως θα μὰς βοή λεφτά».

Μάνα και γυιός άγκαλιασμένοι, μπήκαν στο σπίτι και γονάτι-σαν μπρὸς στο εικόνισμα της Παναγίας με τὰ μάτια γεμάτα από δάκρυα, για τὸ θαύμα που είχε γίνει!

MIPANTA

00

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Στην εποχή μας, δεν εξαγοράζονται μόνο οι άνθρωποι, αλλά, όπως διαπιστώνεται τώρα, και... οι σκύλοι, που είχαν την φήμη των πιστότερων και τιμιώτερων ζώων!

Ένας διαρρηκτής κατάφερε να άπογυμνώσει έντελώς μιά πλου-σινή—τη άγροικία του Ρούρ, στη Δυτική Γερμανία—εξαγοράζον-τας τον τετράποδο φύλακα, έναν θηριώδη σκύλο, που όλοι στην περιοχή έτρεμαν τὰ δόντια του, με 40 κομμάτια κρέας, που τού τὰ έρω— τὸ έια μετά τὸ άλλο, ενώ συνέχιζε την... έκκαθαρίσι! Ο σκύλος, όχι μόνο δεν άποπειράθηκε να δαγκώσει τον διαρρη-κτη, που τον τάιζε, μα ούτε καν γούλιγε για να προδώση την πα-ρουσία του!

Ευτυχώς, την επομένη κίολας η αστυνομία άνασκόπωσε τον δρό-στη και όλα τὰ κλοπιμαία ξαναγύρισαν στὸν ιδιοκτήτη τους. Έ-κείνος, όμως, μένεα πινέοντας εναντίον του άσυνείδητου σκύλου, τον έδιωξε και πήρε στη θέση του έναν άλλο, που έλπιζε ν' όπα-δειχτή τιμιώτερος και γενειοτέρος στην αντιμετώπισι των γαστρο-μαργικών πειρασμών!

* # 4 * σε λεί * της * γυναί * κας *

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΤΙ-ΚΑΡΡΩ

Τα καρρεδάτια υφάσματα φοριούνται πολύ. Μη νομίζετε δέ, ότι είναι μονότονα, γιατί τα καρρεδάκια τους παρουσιάζονται με διάφορους τρόπους. Μολονότι βρισκόμαστε ακόμη στο καλοκαίρι, ο κλασικός συνδυασμός του άσπρου και μαύρου είναι ο πλέον χαρακτηριστικός. Δεν αποκλείονται όμως και άλλοι συνδυασμοί άσπρου και μπλέ, άσπρου και μαρόν, άσπρου και πράσινου.

Οι κοτονάντ «πτι-καρρώ» είναι κατάλληλες για απλά φορέματα, στα οποία προσδίδουν μια ιδιαίτερη κομψότητα. Ανάλογα με την κόψι, που θα έχει το φόρεμα και έρ' όσον η ζώνη έχει τη θέσι της, πολύ ταιριαστή είναι με αυτά η φαρδιά δερμάτινη ζώνη στο χρώμα του πτι-καρρώ.

Πολύ συχνά αυτά τα φορέματα έχουν για συμπλήρωμα και μία σχετική βέστα, ώστε να αποτελούν έτσι ένα σύνολο κατάλληλο για τη μία ή την άλλη περίπτωση.

Έξ' άλλου, βλέπουμε να χρησιμοποιούνται και σε ντε-πιές δηλαδή φούσσας και βέστας. Η πιο συνηθισμένη κόψι είναι εκείνη, που ακολουθεί την εθεία γραμμή, με ολόκληρη φούστα και βέστα ριχτή, αλλά και αυτή σε ίσια γραμμή.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Άλλο χαρακτηριστικό της εφετηνής μόδας είναι οι μεγάλοι γιακάδες. Είτε έχει άνοιγμα ή βέστα στο λαιμό, είτε είναι κλειστή, μπορεί να τελειώνει με ένα μεγάλο γιακά. Ο γιακάς αυτός μπορεί να είναι στρογγυλός, μυτερός ή τετράγωνος, αλλά μπορεί και να καταλήγει σε εσάρπα, όπως σ'α δείχνει ένα φιγουρίνι μας. Τα δύο άκρα της εσάρπας κρέμονται πίσω και είναι γαρνιρισμένα με φράντζα. Όταν ανοίγουμε την εσάρπα-γιακά, τα άκρα της πέφτουν μπροστά.

Η εθεία γραμμή, που χαρακτηρίζει τα περισσότερα μοντέλα δεν αποκλείει ωστόσο και το κάποιο φάρδος, που μπορεί να έχει το ντε-πιές. Δηλαδή μπορούμε να κάμουμε τη φούστα με κουφωτές πιέτες ή πιέτες πλαγισστές και στη ριχτή βέστα να δώσουμε αρκετό φάρδος κάτω.

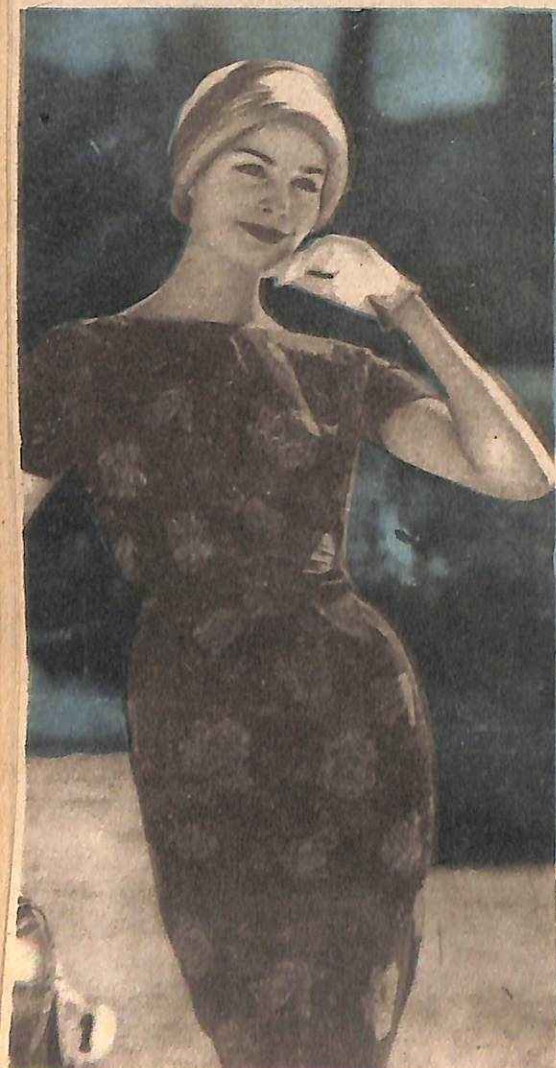
Λευζερι λευκές μπλούζες συνδυάζονται με αυτά τα όμορφα σύνολα.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ανάμεσα στα τόσα χρώματα, που μας παρουσιάζει η μόδα και σε μονόχρωμα και σε σταμπάτα υφάσματα, δεν παραλείπει να δίνει την εννοία της και στο λευκό χρώμα, που θεωρείται ένα από τα ευγενέστερα.

Τα λινά, τα ήμιλιν, τα φμπράν και άλλα βαμβακερά, είναι ωραϊστά, αν διαλέξουμε ένα δημοφιλές σχέδιο. Στόν τόπο μας έχουμε και τα όμορφα κουκουλάρικα, που έχουν όμως τό... μειονέκτημα να είναι πολύ ακριβά.

1) Φόρεμο-«τυμπ» από κοτονάντ σε μαύρο φόντο με τριαντάφυλλα. Κορσάζ κιμονό με μανικάκια. 2) Απογευματινή σταμπάτη τουαλέττα με μεγάλο ντεκολτέ και ζώνη κορσελέ. 3) Λευκό λινό με κιμονό κορσάζ και πλισσέστη φούστα.

ΤΑ ΠΟΛΥΧΡΩΜΑ

Αφ' ενός η μόδα των λευκών, αφ' άλλου η μόδα του πολύχρωμου, που αντιπροσωπεύεται από τα σταμπάτα, μας παρουσιάζουν δύο αντίθετες, που η κάθε μία έχει την ειδική της χάρι, την ειδική της κομψότητα.

Τα σταμπάτα, για τα οποία θα σ'α μιλήσουμε τώρα, είναι αυτά που έχουν βαθύχρωμα φόντα και τα σχέδια πάνω σ' αυτά είναι μεγάλα σχέδια ανάμικτα: λουλούδια, φύλλα, μπουκέτα αυτοτελή, κ. ά. Αυτά είναι ιδιαίτερος διαορφα όταν είναι μετεξωτά και φυσικά χρησιμοποιούνται για λουσάτες τουαλέττες.

Τα σχέδια είναι πολλά και ακολουθούν τόσο την εθυγραμμία, όσο και την εθαζε γραμμή.

Ένα μοντέλο του παρισινού οίκου Γουόρθ, μας παρουσιάζει μία...εθυγραμμη τουαλέττα από βαθύχρωμο σταμπάτο, με σκόρπια τριαντάφυλλα σε ζωηρό χρώμα ρόδινο. Η κόψι του κορσάζ είναι κιμονό με άνοιγμα λαιμού ευπατών και μανίκια αρκετά κοντά. Το κορσάζ είναι εφαρμοστό στη μέση, με πένες στο στήθος και η φούστα αρχίζει κι' αυτή εφαρμοστή στους γοφούς και με τάσι στενέματος προς τα κάτω. Μία ζώνη από το ίδιο υφάσμα δένει μπροστά ένα φιόγκο.

ΓΡΑΜΜΗ ΦΑΡΔΟΥΣ

Αντίθετα σ' εμφάνισι είναι η τουαλέττα, που χρησιμοποιεί άφθονο υφάσμα σταμπάτο, με βαθύχρωμο φόντο και σκόρπια πολύχρωμα λουλούδια. Το κορσάζ σχηματίζει ένα μεγάλο ντεκολτέ με ελαφριά κλίση των ώμων, ώστε να σχηματίζονται μικροσκοπικά μανίκια. Μπροστά το ντεκολτέ είναι σουρωτό κι' ένα ρελάκι συγκρατεί γύρω-γύρω τις σούρες.

Η φούστα, ακολουθώντας τον τύπο του κορσάζ, σχηματίζει κι' αυτή άφθονες σούρες τριγύρω και φυσικά μία γραμμή εθαζε.

Μολονότι βλέπουμε τη φούστα στην κανονική της θέσι, μία φαρδιά ζώνη ντραπαριστή από το ίδιο υφάσμα δίνει στο σύνολο το χαρακτηριστικό, κοντόταλλο της μόδας.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Με τα καλοκαιρινά έμπριμέ φορέματα, που προορίζονται για τ' απογεύματα και για τα βράδια, η μόδα συμβουλεύει να έχουμε για συμπλήρωμα ένα μετεξωτό επανωφόρι μονόχρωμο στο χρώμα του φόντου του σταμπάτου.

Το επανωφόρι ακολουθεί τη γραμμή του φορέματος, δηλαδή είναι έντελως εθυγραμμο, αν αυτή είναι η γραμμή του φορέματος και «εθαζε» αν το φόρεμα έχει φάρδος.

Όλα αυτά τα καλοκαιρινά επανωφόρια στολίζονται με μεγάλους γιακάδες, πράγμα που τους προσθέτει πολυτέλεια και λουσάτη εμφάνισι.

Υπάρχει όμως και ο αντίθετος συνδυασμός, που είναι και αυτός της μόδας. Σ' αυτόν το επανωφόρι είναι εκείνο που γίνεται από σταμπάτο υφάσμα, ενώ το φόρεμα είναι μονόχρωμο.

Δεν είναι δέ μόνο μετεξωτά τα υφάσματα, που χρησιμοποιούνται, αλλά και κοτονάντ. Αυτό φυσικά όταν πρόκειται για την έξοχη, όπου ένα ελαφρύ επανωφόρι είναι πάντοτε απαραίτητο.

Τα επανωφόρια, που έχουν αυτό τον προορισμό γίνονται σε κόψι ριχτή, με τρουά-κάρ μανίκια.

Είναι όμως κι' άλλος ένα συνδυασμός αυτός, που παρουσιάζει επανωφόρι και φόρεμα καμωμένα και τα δύο από το ίδιο σταμπάτο υφάσμα.

Έτσι, καθώς βλέπετε, έχουμε πολλούς τρόπους για να πετύχουμε ωραίους συνδυασμούς, που παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Κι' άλλος ακόμη συνδυασμός: Με ένα μονόχρωμο φόρεμα, φορούμε επανωφόρι στο ίδιο χρώμα, αλλά σε διαφορετική απόχρωση. Είναι κι' αυτό κάτι, που πολύ συνηθίζεται και θεωρείται ως πολύ πρωτότυπο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Αφού μιλούμε για σταμπάτα, ας μη παραλείψουμε να αναφέρουμε και τη μεγάλη μόδα των κρετών, που είναι ειδικά για φορέματα της έξοχης.

Τα κρετόν, που είναι ειδικά γι' αυτή τη χρήση, έχουν ζωηρά χρώματα και μεγάλα ανάμικτα σχέδια. Κάνουμε με αυτά πολύ απλά φορέματα, που ως επί το πλείστον έχουν εφαρμοστά κορσάζ και φαρδιές φούστες.

Κάποτε προτιμούμε τη γραμμή «πρενσές», που είναι ένα μονοκόμματο φόρεμα χωρίς ζώνη, με τη μέση ελαφρά υπογραμμισμένη από μερικές πένες, τοποθετημένες καταλλήλως. Η φούστα συνεχίζεται σε σχήμα κλός, με άφθονα γκονταί.

Στο λαιμό έχουμε μεγάλα ανοίγματα στρογγυλά, ή μυτερά, χωρίς γιακάδες, και τα μπράτσα μένουν γυμνά. Για την έξοχη θα δούμε και μόνο φοβότες από κρετόν, που φοριούνται με κάθε είδος μπλούζας σε χρώμα, που να συνδυάζεται με το κρετόν ή λευκή.

Αυτές οι μπλούζες γίνονται ή με πολύ κοντά μανίκια ή χωρίς διόλου μανίκια. Φοριούνται δέ ή σαν καζάκες από το κεφάλι ή ανοιχτές σαν ανδρικά πουκάμισα. Και τα δύο συνηθίζονται.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Οι όμβρέλλες είναι πολύ της μόδας για το καλοκαίρι και γίνονται από μετεξωτά, σε πολύ ζωηρά χρώματα. Άλλα αυτά τα ζωηρά χρώματα συνδυάζονται με το λευκό και ο συνδυασμός αυτός γίνεται εναλλάξ σε κάθε φύλλο της όμβρέλλας. Ένα φύλλο είναι ρόζ, ένα άσπρο, ένα σιέλ, ένα άσπρο και ούτω καθεξής. Το σύνολο της όμβρέλλας είναι πολύ χαραπό και ή λαθή της είναι από καλάμι.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Σύμφωνα με τη μόδα των συνδυασμών, δέ θα παραλείψουμε να συνδυάσουμε την όμβρέλλα μας με την τσάντα, είτε δερμάτινη, είτε από υφάσμα.

Οι κοτονάντ είναι ένδειγμένες για κάτι τέτοιους συνδυασμούς.

ΚΑΙ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Τα ζωηρά χρώματα επεκτείνονται και στα γάντια.

1) Ντε-πιές από πτι-καρρώ κοτονάντ με μεγάλο γιακά της μόδας. 2) Ντε-πιές καρρεδάτο με γιακά-εσάρπα.

1) Κοριτσιότικο φουτανάκι σκούρο, γαρνιρισμένο με λευκό. 2) Σταμπάτο φόρεμα στολισμένο με β. λαν. 3) Λουσάτο φόρεμα με συνδυασμό άσπρου και μπλέ. 4) Κοριτσιότικη φόρμα καρρεδάτη. 5) Αγορίστικο κοστούμι με συνδυασμό ριγού και λευκού.

Είτε είναι νάυλον, είτε σουετίβ. Πότε θα τα συνδυάσουμε με τις τσάντες, πότε με τις όμβρέλλες ή πότε και με τα δύο.

Τα τωρινά γάντια είναι μουσκεταίρ και κοντά.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τα παιδιά απολαμβάνουν με χαρά τα ελαφρά φορέματα, που τους προσφέρει η μόδα στις διακοπές. Τα βλέπουμε σε δημοφιλή μοντέλα και σε υφάσματα χαρωπά.

Το λευκό ως βάσι είναι εκείνο, που βλέπουμε περισσότερο και πάνω σ' αυτό διάφορα χρώματα σε μεγάλη ποικιλία σχηματίζουν ραβδώσεις και άλλα σχέδια.

Τα υφάσματα, που συνηθίζονται, είναι ξεφορία, τομπράλκο, τσελβόλ, ποπλίνες, ακόμη και τσίτια.

ΤΑ ΒΟΛΑΝ

Πολλά παιδικά φορέματα στολίζονται με πλισσέστη ή σουρωτά βολάν, πότε στα μπουστάκια και πότε στις φούστες, με μία και δύο σειρές.

Ένα τέτοιο παιδικό μοντέλο αποτελείται από ένα μπουστάκι, που συνεχίζεται στη φούστα, στενεύοντας στη μέση και φαρδύνοντας προς τα κάτω.

Το μπουστάκι, χωρίζεται στα δύο πλάγια μ' ένα καρδύ βολάν, που είναι φαρδύ στους ώμους και στενεύει, λίγο κατ' άλλο, καταβαίνοντας ως τη μέση. Τα ίδια βολάν στολίζουν τις τσέπες της φούσσας.

Το μοντέλακι αυτό μπορεί να γίνει από υφάσμα καρρεδάτο ή καντριγιέ.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ

Κοντά σ' ανοιχτόχρωμα παιδικά φορέματα, θα δούμε και άλλα, σε πιο ζωηρούς τόνους, όπως είναι το κόκκινο της φωτιάς, το μπλέ φωτεινό, το πορτοκαλλί και άλλα.

Αυτά τα μονόχρωμα φορέματα, τα στολίζουμε με λευκό: Ένα γιακαδάκι, ρεβέρ, μία φάσα στο άνοιγμα του λαιμού ή στις τσέπες.

Μπορούμε να εφαρμόσουμε και λευζερι γαρνιρίσματα, όποιαν το φορεμάκι παίρνει μία πιο λουσάτη εμφάνισι. Άλλα και τα σταμπάτα φορεμάτακια μπορούμε να γαρνίρουμε με λευκό και μάλιστα βάζοντας και μία φάσα στη φούστα. Και το αντίθετο όμως συνηθίζεται, δηλαδή μπορεί η φάσα να μη και από ένα σκούρο χρώμα βαθύτερο από το φόντο του σταμπάτου.

ΟΙ ΦΟΡΜΕΣ

Για μικρά αγόρια και κορίτσια συνηθίζονται πολύ και τα δόκκληρα κοστούμια, που συνδυάζουν μπουστάκι και όρντ. Τα καντριγιέ και τα ριγούτα είναι πολύ κατάλληλα για τέτοια κοστούμια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το ρεύμα της Ζανέτ

Ο συντομώτερος δρόμος μεταξύ Ευρώπης και Ασίας

ΤΟ ταξίδι κάτω από τους πολικούς πάγους, που το εγκαινίασε τον περασμένο Αύγουστο το αμερικανικό υποβρύχιο «Ναυτίλος», απέδειξε και πρακτικά πως ο δρόμος αυτός συντόμισε σε μεγάλο βαθμό την απόσταση μεταξύ Ευρώπης και Ειρηνικού ωκεανού. Άλλα ο δρόμος αυτός είναι αντικοινωνικός. Καθένα από τα τεράστια υποβρύχια με θερμοπυρηνική προώθηση, που θα κατασκευάζονταν γι' αυτό το σκοπό, θα στοιχίσει περισσότερα από εκατό πλοία επιφανείας και θα είχε μικρότερη απόδοση. Οι ειδικοί υπολογίζουν, έξ άλλου, ότι οι ναυλοί θα έπρεπε τουλάχιστον να δεκαπλασιαστούν.

Έτσι, ο υποβρύχιος δρόμος δεν θα είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί προς το παρόν παρά μόνο για στρατιωτικούς σκοπούς.

Υπάρχει, όμως, ο δρόμος της επιφανείας που περνάει από το Β. Πόλο και που είναι, συνεπώς, ο συντομώτερος για την επικοινωνία μεταξύ Ευρώπης και Ασίας. Άλλα, ο δρόμος αυτός σκεπάζεται από πάγους. Για να χρησιμοποιηθεί, λοιπόν, πρέπει να κατασκευασθεί μία διώρυγα ανάμεσα στους πάγους, που, φυσικά, θα χρειαστεί να τους λυώσουμε.

Το λιώσιμο των πάγων θα μπορούσε να γίνει με μικρές ατομικές βόμβες, που θα εξερηνώνονταν κατά μήκος της διώρυγας. Τα αποτελέσματα όμως θα ήταν άσημαντα. Γιατί, έπειτα από μερικές ώρες, οι θρυμματισμένοι πάγοι θα έσμιγαν και πάλι και θα έφρασσαν την διώρυγα. Θάπρεπε, λοιπόν, οι εκρήξεις να ήταν αδιάκοπες.

Άλλα με τον τρόπο αυτό, η συντήρησι της διώρυγας θα έστοιχιζε κολοσσιαία ποσά. Επί πλέον, θα υπήρχε κίνδυνος να μολυνθεί η ατμόσφαιρα από τη ραδιενέργεια που θα αναπτυσσόταν από την εκρηγή των ατομικών βομβών.

Οι παρατηρήσεις και οι έρευνες, όμως, που έγιναν κατά τη διάρκεια του Διεθνούς Γεωφυσικού έτους ώδηγησαν σε μία άλλη λύσι. Είναι αξιοσημείωτο ότι Ρώσοι και Αμερικανοί την σκέφτηκαν ταυτόχρονα σχεδόν, αν και τα σχέδια των πρώτων παρουσιάζονται περισσότερο τέλεια. Τα αμερικανικά σχέδια, τούναντιον, βρίσκονται ακόμη στο στάδιο της επεξεργασίας. Και τα πρώτα και τα δεύτερα, πάντως, στηρίζονται στην εκμετάλλευσι του ρεύματος «Ζανέτ».

Οι παρατηρήσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια του Διεθνούς Γεωφυσικού έτους έδειξαν ότι η θάλασσα διασχίζεται προς όλες τις διευθύνσεις από κάθε είδους ρεύματα, που βρίσκονται σε αμοιβαία αλληλεξάρτησι και που θα μπορούσαν να παραβληθούν με τις ατπίρες και τις φλέδες του ανθρώπινου σώματος. Ένα από τα ρεύματα αυτά είναι του Κούρο Σό, που ξεκινάει από τα θερμά νερά προς νότον της Ιαπωνίας και διευθύνεται προς την

Σύμφωνα με το ρωσικό σχέδιο, το θερμό ρεύμα της «Ζανέτ», αντί να καταποντίζεται μέσα στις θαλάσσιες αβύσσους (δεύτερο βέλος), θα παραμείνι στην επιφάνεια (πρώτο βέλος), θα προ-καλέσι την τήσι των πάγων και θα σχηματίσι μία διώρυγα από όπου θα περνάν τα πλοία.

Άλλάςκα. Διακλάδωσι αυτού του ρεύματος είναι η «Ζανέτ», που προχωρεί κατά μήκος των αμερικανικών ακτών και χάνεται στο Βερίγγειο πορθμό.

Στο σημείο αυτό καταποντίζεται στην κυριολεξία μέσα στις θαλάσσιες αβύσσους και συνεχίζει την πορεία της προς τον Βόρειο πόλο. Άλλάς σε τί οφείλεται αυτός ο καταποντισμός της; Οι γεω-νόμενες έρευνες έδειξαν ότι το νερό της «Ζανέτ» περιέχει μεγαλύτερη αναλογία αλάτων και είναι συνεπώς βαρύτερο από εκείνο των αρκτικών θαλασσών. Για το λόγο αυτό, δε μπορεί να συγκρατηθεί στην επιφάνεια, αλλά κατακυλάει σε βάθος.

Το πρόβλημα συνίσταται, λοιπόν, στο να κατορθώσωμε να συγκρατήσωμε το νερό της «Ζανέτ» στην επιφάνεια. Το θερμό αυτό ρεύμα θα έλυνε τότε τους πάγους και θα δημιουργούσε ένα πλατύ αλσάκι, από όπου θα μπορούσαν να περνάνε τα πλοία. Σύμφωνα με το ρωσικό σχέδιο, αυτό θα μπορούσε να γίνει με την κατασκευή μερικών ατομικών ηλεκτρικών εργοστασίων στο σημείο όπου η «Ζανέτ» καταποντίζεται μέσα στις θαλάσσιες αβύσσους. Αυτά τα εργοστάσια θα τζ έξερμαιναν και θα τζ έκαναν ελαφρότερο σε τρόπο που να είναι δυνατόν να συγκρατηθεί στην επιφάνεια.

Το ρωσικό σχέδιο προβλέπει επίσης την κατασκευή μίας τερασ-τίας γεφύρας μεταξύ του Ανατολικού άκρωτηρίου (Ασία) και του Ακρωτηρίου του Ποϊγκηπος της Ουαλλίας (Αμερική). Γιγαν-τιαίες άντλίες που θα έκινούντο με ατομική ενέργεια, θα έπαιναν το σχετικά ζεστό νερό του Ειρηνικού ωκεανού και θα τζ διαχέτευαν διά μέσου της γεφύρας το Βόρειο Παγωμένο Ωκεανό. Με τον τρόπο, αυτό το ρεύμα της «Ζανέτ» θα γινόταν ταχύτερο και η ευεργετική του επίδρασι θα άπλωνόταν σε μεγάλη έκτασι της πολ-ικής περιοχής.

Οι Ρώσοι προβλέπουν επίσης την κατασκευή αναλόγων εγκατα-στάσεων θερμάνσεως των πολικών θαλασσών στην περιοχή της Γροιλανδίας και της Γης του Γκραντ. Με τον τρόπο αυτό, αντί για ένος, θα είχαμε περισσότερους δρόμους—διώρυγες, που θα περνούσαν από το Βόρειο πόλο.

Ο άπώτερος σκοπός των Ρώσων είναι η τροποποίησι του κλί-ματος της Σιβηρίας και γενικότερα των περιοχών που βρίσκου-νται γύρω στον πόλο. Οι περιοχές αυτές θα μπορούσαν να γί-νουν παραγωγικές, ενώ σήμερα σκεπάζονται όλο το χρόνο από τους πάγους. Για την πραγματοποιήσι, όμως, αυτού του δεύτερου μέρους του σχεδίου, θα χρειασι η συγκατάθεσι όλων των χωρών του κόσμου, γιατί οι κλιματικές μεταβολές που θα προκλήθουν σ' όλόκληρο το Βόρειο ημισφαίριο θα είναι εξαιρετικά σημαντικές.

Για τζ στιγμή, αντιμετωπίζεται μόνον η εφαρμογή του πρώτου μέρους του σχεδίου, δηλαδή η κατασκευή μίας διώρυγας στην πε-ριοχή του Βερίγγειου πορθμού, με κατάλληλη εκμετάλλευσι του ρεύ-ματος «Ζανέτ». Και φαίνεται ότι στο σημείο αυτό Αμερικανοί και Ρώσοι είναι σύμφωνοι.

ΖΩΑ - ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ

Είναι γνωστό — και το περαδέχονται ακόμα και ώρισμένοι έπι-στήμονες — ότι τα ζώα έχουν μία «έκτη αίσθησι» που τους έπι-τρέπει να προβλέπουν τον καιρό. Άν λοιπόν έξέρουμε να έρμη-νεύσωμε τις αντίστοιχες εκδηλώσεις τους, μπορούμε να τα μετα-χειρισθώμε για βαρόμετρα!

Οι αγέλαδες π. χ. δείχνουν άνησιχία και σταματούν να μη-ρυκάζουν την τροφή τους όταν πλησιάζη ραγδαία βροχή. Τα άλογα φαίνονται να ξέρουν πότε πρόκειται να πέσι κερα-νός, κι' άπομακρύνονται έγκαιρως άπ' τα ψηλά δέντρα για να μη κινδυνεύουν.

Οι γάτες «νίδονται» περισσότερο άπ' το συνηθισμένο, όταν έρ-χεται κακοκαιρία. Τέλος, οι Γάλλοι χωρικοί ύποστηρίζουν ότι τα βατράχια κοάζουν δυνατότερα και πιο παρατεταμένα, κάθε φορά που πρόκειται να χαλάση ο καιρός.

Μία μακροτάτη γεφύρα πάνω άπο το Βερίγγειο πορθμό (που το πλάτος του φθάνει τα 92 χιλιόμετρα) θα συνδέει την Άλάσκα με τη Σιβηρία. Τεράστιες άντλίες, κινούμενες με ατομική έ-νεργεια, θα παίρνουν το σχετικά θερμό νερό του Ειρηνικού ω-κεανού και διά μέσου της γεφύρας θα τζ διαχέτευουν στο Βό-ρειο Παγωμένο Ωκεανό ένακούντος έτοι το έργο της «Ζανέτ».

Συγκλονιστικό κατασκοπευτικό μυθιστόρημα υπό ΣΤΕΡΛΙΓΚ ΝΟΕΛ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΔΡΟΜΩΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΙΧΑ πολλά χρόνια που αλό-νιζα όλη την Έγγυς Άνατο-λή, κυνηγώντας έμπιστευτικές πληροφορίες για λογαριασμό του Γραφείου Χ και άλλων συμμα-χικών οργανώσεων. Κάθε τόσο, έ-βαζα στη θέσι τους διάφορους τοπικούς ηγεμονίσκους και τις κυ-βερνήσεις τους, όταν τζ παρακα-νιαν στις έρωτοτροπίες με τους αντίπαλους μας.

Αυό έπεισόδια όμως που μου τύχανε, σε αρκετή χρονική από-στασι μεταξύ τους και χωρίς καμ-μία φαινομενική σχέση τζόνα με τ' άλλο, μ' ανάγκασαν να έγκτασι λείψω τη μακάρια αυτή ζωή της τεμπέλιας και ν' ανακατευτώ με την άτομική κατασκοπεία...

Το πρώτο άπ' τα γεγονότα αυ-τά συνέβη στο Άντεν, μία μέρα του Δεκεμβρίου. Ήταν κάτι τζ ά-πρόσπτο, από κείνα που τυχαί-ουν σ' όσους έπιμένουν ν' ανα-κατευώνται σε ξένες δουλειές, ό-πως κάνω έγω — γι' αυτό άλλ-ωστε πληρώνομαι.

Εκείνη τη βραδυά, μη ξέρον-τας πως αλλοίως να περάσω την ώρα μου, είχα πάει στην άλλη ά-κρη του άλσπου να έπισκεφθώ μία ίθαγενή κόρητα συμπαθήτικη, έ-ξαιρετική μαγειρίσσια που προικι-σμένη με διάφορα άλλα ταλέντα— που δεν έχουν όμως σχέση με την ιστορία μας. Ένώ λοιπόν ξανα-γύριζα από κει πεζή, ακολουθών-τας το δρόμο της ακροθαλασσίας, έπεσα πάνω σε δυό κατεργαρί-ους, που έμπετοσκάρανε από μία ελαστική βάρκα.

Το λογικό θα ήταν να τραβήξω το δρόμο μου και να τους αφήσω να κάνουν ό,τι τους άρεσε. Έγω όμως σταμάτησα για να τους κτυ-τάξω. Τζ κομμάτι εκείνο του δρόμου ήταν έρημο. Δεν υπήρχαν σπιτία όλόγυρα, σ' άκτίνα ένος χιλιόμε-τρου και πάνω.

Ή νυχτα ήταν κατασκοτεινή, χωρίς φεγγύρι. Με την όμχλη, τζ αστέρια δεικνύσαν έλαχιστά, σαν καντηλάκια, ψηλά στον ούσανό.

Ένας άπ' τους άγνωστους άρ-χιος νά φωνάζει και να με βρίζει, σε άπαισις αραδικά. Με διατάζε- με τζόν προστυχότερο τρόπο να φύγω άμέσως.

Τζό άπάντησα με τζόν ίδιο τρό-πο και με τις καθιερωμένες λέ-ξεις γι' αυτές τις περιστάσεις, παρομοιάζόντάς τον με πολλά και διάφορα ζώα. Τότε ο ένας άπ' τους δυό—δε μπόρεσα να διακρι-νω ποιάς — μουρριζε μία σφαίρα.

Ήξερα πως δεν πολυκινδύνευα μέσα σε τέτοιο σκοτάδι. Άφισα λοιπόν το θυμό μου να βράσι έ-λεύθερα γι' αυτή την άπρόκλητη έπίθεσι και πλησίασα εκείνους τους δυό άχρειους, έρποντας με την κοιλιά.

Τους άκουσα να φλυαρούν σαν πύθκοι, αλλά με σιγανή φωνή, σε μία γλώσσα που μου φάνηκε σαν ρωσικά. Δεν καταλάβαινα λέ-ξι...

Έπειτα από ένα-δυό λεπτά, εί-χα φτάσει αρκετά κοντά τους, ό-στε να άρπάξω τζόν ένα άπ' το ένα ποδι και να τζό το στρίψω, μ' ένα κόλπο τζό «ζίου-ζίτσου». Ύ-στερα σπρώχθηκα και ριχτήκα πά-νω στο δεύτερο. Τζόν απάλλαξα άπ' το πιστόλι του και τζόν κτυ-πήσα με τη λαβή στο κεφάλι.

Λογάριαζα να περιοριστώ ός εκεί. Άλλά, ο πρώτος, που ήταν πολύ πιο ζορικός άπ' ό,τι νόμι-ζα, μ' άρπαξε άπ' το λαιμό με τζά δυνατά χέρια του. Κι' άναγκά-

στηκα να τζό ρίξω με τζό πιστόλι, για να γλυτώσω τζό τομάρι μου.

Ύστερα τζόν τραβήξα και τζόν δυό — τζό σκοτωμένο και τζό λιπό-θυμο — και τζόν φόρτωσα στην καουτσουκένια βάρκα τους. Τζόν ξαναάρριξα στη θάλασσα, τζόν έ-σπρωξα μ' ένα κουτί όσο μακρύ-τερο μπορούσα και τζό βουλιάξα με τις σφαίρες που άπομένανε στο πιστόλι που κρατούσα.

Πέταξα έπειτα τζό όπλο στο νε-ρό, χωρίς να ένδιαφερό καθόλου για την ταυτότητά τους. Ίσως νάκανα άσχημα... Πάντως, ξανα-κουσα να γίνεται λόγος γι' αυ-τους ύστερα από μερικές μέρες, όταν βρέθηκαν τα πτώματά τους στην ακρογιαλιά.

Και τζώρα άς έρθουμε στο δεύ-τερο έπεισόδιο. Αυτό συνέβη μετά ένα χρόνο περίπου τζό Σεπτέμ-βριο.

Ήταν ένα θλιβερό άπόγευμα, γεμάτο ύγρασία. Έπληττα θανά-σμου στο σπίτι μου, στην Τεγε-ρανή — δυό δωμάτια, δίχως λου-τρό, πάνω από ένα κασενοδάκι— όταν μ' έπισκεφθηκε μία ειδική τζό χορού της κοιλιάς, που τζόν ήξερα λιγάκι. Έρχοταν να με συμ-βουλήσι να δειχθώ ένα κάποιο Λε-βαντίνο, με κακή και τραχεία φυ-σιονομία. Ο άνθρωπος αυτός, που τζόν έδλεπα για πρώτη φορά, μου ζήτησε να τζό πληρώσω ένα σεβαστό ποσό για λύτρα ένδε ά-τομικού, μας έπιστήμονος, που έκανε τζό λαθος να μην κρατήσι τζό γλώσσα του...

Άλλά, άς πάρουμε τα πράγματα με τζή σειρά τους. Ή Τζιλντα, η χορευτριά που είπαμε, κτύπησε τζόν πόρτα μου κατά τις 4 τ' ά-

πόγευμα. Τζό δέχθηκα με τζό χαμό-γελο, γιατί θα μούδιωνε καπώς τζόν πλησί.

— Τί άνέλπιστη εύτυχία! φώ-νασα. Έλάτε μέσα! Τί μπορώ να κάνω για σας;

Ή Τζιλντα μπήκε στο διαμέρι-σμά μου, κουνήθη και λυγιστή ό-πως πάντα. Κάθισε σε μία πολυ-θρόνα, κοντά στο παράθυρο, κι' άνοιγόκλεισε τις δοντοδουρτσες που τζή χρησίμευαν για τζινόρα.

— Είσαστε Αμερικάνος; με ρώτησε.

— Έχω πάει κάποτε σ' αυτό τζόν τόπο αλλά δεν τζόν καλοξέρω.

— Άστεισεύστε; — Κάθε άλλο! Όχι, δεν είμαι Αμερικάνος, αλλά Γάλλος, κι' αυτό τζό έζέρετε καλά!

Χώθηκε βαρύτερα στην πολυθρό-να τζής, άνασηκώνοντας τους ώ-μους τζής και έτοιμη να φερθώ σαν άπλη έπισκέπτρια. Δέχτηκε τζό κρα-σί που τζής πρόσφερε. Κτύπησε για λίγο τζό ποτήρι που κρατού-σε, κι' έκανε ύστερα μία καινούρ-για άποτίερα:

— Ίστώσσο, δε φέρνεσθε σαν μερικούς άλλους Γάλλους που έ-χω γνωρίσει, παρατήρησε.

Βούτηξε στο κρασί τα χοντρά και παραδωμένα χείλια τζής και κάρφωσε πάνω μου τα μεγάλα κα-στανά τζής μάτια.

— Ένα χελιδόνι δε φέρνει τζόν άνοιξι, είπα. Και σε μία νύχτα μονάχα δεν είναι δυνατό ν' άνα-γνωρίσετε ένα Γάλλο... Έλάτε, μι-λήστε καθαρά! Πείτε μου τί θέ-λετε...

— Έγώ δεν έχω κανένα μυ-στήριο. Ή ταυτότης μου είναι πα-σίγνωστη, όπως κι' οι έπαγγελ-ματικές άσχολίες μου.

Μικρή ιστορία

Με το δίκνο του!..

Σε μία κοσμική λουτρόπολι, όπου παρατηρείται συνωσι-σμός πλούσιων όμογενών και πάμπλουτων ένωχιών, κά-νει έφέτος τζή εμφάνισι τζή δς Παρδαλίδου. Κυκλο-φορεί άνάμεσα στο πιο άριστοκρατικό ξενοδοχείο, όπου μένει, και στην πόρτα, μ' ένα άδιόρατο μπικίνι και πυρπολεί τις καρδιές των άντρών.

— Ή παρουσία αυτής τζής ζεσιώπης άποτελεί σκάνδα-λο! όρυσται κάποια κυρία προκλημένη ηλικίας.

Ο ξενοδόχος όμως προσπαθεί με τζάκ να τζή καθου-άσι:

— Ξέρετε, κυρία μου, η δεσποινίς άποτελεί βεβαίως πα-ραφώνια μεταξύ του καλού κόσμου των πελατών μας. Άλ-λά ο τουρισμός, βλέπετε, μετέρχεται πάν μέσον για να προσελκύσι το μεγάλο κεφάλαιο...

Ο σύζυγος τζής κυρίας, που δεν παύει ούτε στιγμή να λαμάρη τζή τόσο άποκαλυπτική όμορφιά τζής Παρδαλίδου, περβεματίζει:

— Και βέβαια!... Έχετε άπόλυτο δίκαιο. Ή δεσποινίδα ίποτελεί τζό μεγάλο άτού τζής τουριστικής κινήσεως έδώ έρα.

Ετοι η Παρδαλίδου συνεχίζει άνευόκλητη να κάνη θραύ-η στα πολυφορτωμένα πορτοφόλια των πλούσιων άλλαςόν-τας συντροφία συνόχτερη κι' άπό τα προγράμματα των ξεριών σινεμά...

Όπου, ένα βράδυ, πρίν πάη για ύπνο, πλησιάζει και λέει στον υπάλληλο τζό ξενοδοχείου.

— Παρακαλώ, άυριο, θέλω να με έυνηήσις στις 8 τζό πρωί...

Κι' ο υπάλληλος, άφου στην άρχή σημειώνει τζή παραγ-γελία τζής, πλησιάζει και τζή ρωτά μετά άπό μικρό δι-οταγμό:

— Συγγνώμη, δεσποινίς, αλλά σε ποιά δωμάτιο θα κοι-μυήθε άπόψε;

Ή Τζιλντα άναστένανε και ρού-φηςε πάλι μία γουλιά άπ' τζό κρα-σί τζής.

— Άν ήσαστε Αμερικάνος, κά-ποιο πρόσπτο, θάβηλε πολύ να σας δη, είπε.

— Αυτό είν' όλο; Θα χαρώ πολ-ύ άν γνωρίσω μία φίλη σας. Εί-ναι κι' αυτή χαριτωμένη σαν έ-σας;

Χαμογέλασε και κούνησε άρη-η-τικά τζό κεφάλι τζής.

— Δεν είναι φίλη, αλλά φίλος, μου έξηγησε.

— Φίλος; Δε μου χρειάζεται τό-τε! Μπορείτε να τζόν κρατήσετε για λογαριασμό σας.

— Με κοροδεύετε... παραπρό-νηκε η Τζιλντα!

— Κάθε άλλο! Μά, για να σας ευχαριστήσω, άς υποθέσωμε πως είμαι Αμερικάνος. Για ποιά λόγo πρέπει να δώ τότε αυτόν τζόν άν-θρωπο;

— Έχει κάτι σπουδαίο να σας πη... άν είσατε Αμερικάνος.

— Πείτε τζόν λοιπόν νάρθη.

— Θα τζόν δεχθήτε;

— Φυσικά. Γιατί όχι;

— Ίσως είσατε Αμερικάνος;

— Δεν είμαι, αλλά θα τζόν δε-χτώ. Δε σας φτάνει, αυτό;

— Άς είναι κι' έτσι...

— Πηγαίνετε λοιπόν να μου τζόν στείλετε.

Με κτύπησε στα μάτια, ενώ ά-δεαζε τζό ποτήρι τζής. Κατ' άλλο είχε όκομα στο μυαλό τζής...

— Θέλετε να φύγω τζώρα άμέ-σως; με ρώτησε.

— Έγινεκα «ναι» με τζό κεφάλι.

Ή Τζιλντα σηκώθηκε άπ' τζή πολυθρόνα τζής και τεντώθηκε σαν μεγάλη γάτα. Ένωσε τα χέρια τζής πάνω άπ' τζό κεφάλι τζής, με μία κινήσι φοβερά προκλητική.

— Μά είναι κριμα να φύγω, εί-πε. Μία κι' είσατε μόνον οι δυό μας...

— Αυτό που ύπονοείτε, μ' άρε-σει μονάχα τζό βράδυ, είπα.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε...

— Πηγαίνετε να μου στείλετε τζό φίλο σας. Θα σας ξαναδώ ί-σως άργότερα.

— Οι Άραβες έχουν μία παροι-μία που λέει: «Το άργότερα είναι ποτέ».

— Όπως θέλετε... Άντίο λοι-πόν!

Σηκώθηκε και τζής άνοιξα τζήν πόρτα. Έφυγε έξω φρενών, αλλά χωρίς να έχασα τζά συνθησμένα τζής κουνήματα.

Γέμισα τζό ποτήρι μου και κά-θησα στο κρεβάτι μου για να τζό άδειάσω με τζή ησυχία μου. Ή έ-πισκεψι τζής Τζιλντας και τζό φι-λου τζής μ' άβησε τελείως αδιά-φορο. Έδώ και μερικούς μήνες, είχα μάθει για τζή χορευτριά κάθε-τι που μπορούσε να μ' ένδιαφερί.

Αυτή κι' οι δική τζής ήταν έστρε-μίστες, έπικινδυνόι ίσως, αλλά ίίχως καμμία σχέση με τζή προ-σωπική μου δουλειά.

Πέρασαν έτοι 10 ή 15 λεπτά. Έπειτα κτύπησε κάποιος τζήν πόρ-τα μου. Ήταν ο περίφημος Λε-ξαντίνος.

Κρατούσε στο χέρι τζό καπέ-λο του και μου χαμογέλωσε, δεί-νοντας τζά χαλασμένα δόντια του.

Ήταν κεντοχοντρός, άσχημορ-υής και φαλακρός σαν γουλι.

— Περάστε, τζό είπα. Σας στέλνει η Τζιλντα;

— Ναι, αυτή μ' έστειλε, άπάν-τησε μ' άσπρη όφωσ ενώ προχω-ρούσε άς τζή μέση τζής κομάρς.

— Σε τί μπορώ να σας έξυπη-ρέτησω; ρώτησα ξανακλείνοντας τζήν πόρτα.

— Δεν είμαι βέβαιος αν έπρεπε ν' αποταθώ σε σας.

— Καθίστε... του είπα, δείχνοντάς του την πολυθρόνα που διατηρούσε ακόμα τη ζεστασιά της Τζέιλντας. Έξηγηστε μου, και θα δούμε...

Πήγε κοντά στην πολυθρόνα, αλλά δεν κάθισε. Κιττάζε το δρόμο ανάμεσα στα παντζούρια κι' ύστερα έριξε μια ματιά γύρω του, στο δωμάτιο. Τα μάτια του ήταν βαρεδιά χωμένα στις κόγχες και κρυμμένα κάτω από βαρεία μισόκλειστα βλέφαρα.

— Ζητώ κάποιον 'Αμερικάνο, είπε χωρίς να με κυττάξει. Είναι μέρες τώρα που προσπαθώ να τον βρω. Παρατήρησα όμως πως δεν υπάρχει στην Τεχεράνη κανείς 'Αμερικάνος που να του μοιάζει. Γι' αυτό προσπαθώ τώρα να τον ξετρυπώσω ανάμεσα στις άλλες εθνικότητες.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ίσως γάστισε σεις αυτός. 'Η περιγραφή του σας ταιριάζει απόλυτα... μ' όλο που λέτε πως είσατε Γάλλος.

— Και τί θα κερδίσατε, όταν βρείτε τον 'Αμερικάνο σας; Πολλά λεφτά... Αξίζει τον κόπο!

— Πόσα δηλαδή;

— Είκοσι χιλιάδες δολάρια. Χμ, δεν είναι και λίγα. Κι' ο 'Αμερικάνος τί έχει να κερδίσει; Θα του παραδώσουμε κάποιο συμπληρωτικό που ν' εξαφανιστεί... έναν άνθρωπο μεγάλης αξίας, όπως άκουσα να λένε.

— Απαγωγή λοιπόν;

— Εγώ δε θα τάλεγα έτσι, άπάντρε αναστηκόντας τους ώμους του.

— Όπως νομίζετε... Λοιπόν, απαγάγετε έναν 'Αμερικάνο κι' απευθυνθείτε τώρα σε μένα, που ξέρετε πως είμαι Γάλλος και υπάλληλος της «Αίρ Φράνς». Μά γιατί φαντάζεστε πως μπορώ να μ' ενδιαφέρει η ιστορία σας;

— Μας δώσανε ένα όνομα... 'Ο άνθρωπος που ζητάμε και που θα μάς πληρώσει τις 20 χιλιάδες δολάρια, λέγεται Τζεφ. 'Ηνγκλις. 'Εμείνα τελείως άταραχος. Κι' όμως μυρίζοινα κάποιο κίνδυνο. Το πραγματικό όνομά μου ήταν Τζεφ 'Ηνγκλις, είχα όμως τρία χρόνια να το μεταχειριστώ. Σ' όλοκληρη την 'Ασία, δεν το έβρανε περισσότεροι από δυο άνθρωποι...

— Δεν καταλαβαίνω ακόμα τίποτα, δήλωσα. Δεν ξέρω κανένα μ' αυτό το όνομα κι' είμαι άνικανος να βρω τα λεφτά που ζητάτε. 'Οσο...

— Τί;

— Γιατί δεν αποτεινέσθε στους Ρώσους; Όπως μούχουνε πού, αυτοί αγοράζουνε πρόθυμα τους 'Αμερικάνους που μπορεί να τους είναι χρήσιμοι.

— 'Ο Λεβαντίνος γέλασε κρύα και μου έξηγησε:

— Το επιχείρησάμε. Δε φαίνονται όμως διατεθειμένοι να πληρώσουνε τόσα λεφτά. Προσπάθησα να τους εξηγήσω τί μπορεί να τους αποδώσει αυτός ο άνθρωπος, αλλά δε φάνηκαν να με καταλάβαιναν. Αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν καθόλου φαντασία!

— Σίγουρα λοιπόν, δε θάβαν τόσο πολύτιμος αυτός ο 'Αμερικάνος, όσο νομίζετε.

— Είναι, είναι... και πολύ μάλιστα! τόνισε ο Λεβαντίνος. Έχωσε γρήγορα το χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε δυο πράγματα: ένα πιστόλι και μια χαρτίνη ταινία τυλιγμένη σε ρολό. Με σημείωσε με το πιστόλι κι' άφισε την ταινία πάνω στο χέρι της πολυθρόνας.

— Πάρτε την, κι' εξέταστε την μου είπε δείχνοντάς την. Θα κοιτάξετε τότε τί εννοώ. Πλησίασα στην πολυθρόνα.

— Τί νόημα έχει το πιστόλι, ρώτησα.

— Για νάμαι πιο ήσυχος... Στάλιζε την ταινία. Είχε μήκος 1 μέτρον και πλάτους 4 πόντων. Στο ένα πλευρό είχε τυπω-

Uncle Ben's
CONVERTED
LONG GRAIN RICE

ΝΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ!

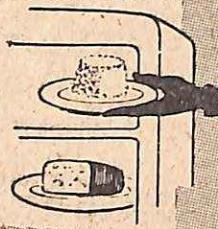

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ χύμα ή πακεταρισμένο θγάζει 14 πόντα το κιλό αντί 4 πόντ θγάζουν 80α τ' άλλα ρύζια.

ΣΠΥΡΝΟ...

...Πιλάφι με ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ διατηρείται στο ψυγείο, κρυνώνει, ξαναεσθαινεται και παραμένει πάντα οπυρτά.

ΣΕΚΟΥΡΑΣΗ

Χωρίς μπελάδες το μαγειρεύει κι' η πιό άπειρη νοικοκυρά και έχει πάντα επιτυχημένο πιλάφι, δεν εσθλά στή κατσαρόλα.

ΝΟΣΤΙΜΟ

είναι το πιό γευστικό ρύζι του κόσμου και δεν μυρίζει ποτέ.

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Είναι γνωστό ότι οι βιταμίνες δρσκονται στήν φλούδα κάθε καρπού. Νά τί κατόρθωσε ή έφευρεσις ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ. Κατά την αποφλούισιν κάθε κόκκος ρυζιού κρατά 8λες τις φυσικές του βιταμίνες. Γι'αυτό το ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ περιέχει διπλάσιες βιταμίνες από 80α τ' άλλα ρύζια.

ΑΝ ΤΟ ΧΥΜΑ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΔΕΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΝΗΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ

ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ
ΔΚΡΙΒΟ ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ - ΘΩΝΟ ΣΤΟ ΠΙΑΤΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
e λουϊζίδου - Αμαζώ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ
ΕΔΜΟΥ 51
ΤΗΛ 35213
Επίσκοπος
Δωρεάν

μένες κατά μήκος της μιιά σειρά από ήμερομηνίες, που άρχιζαν απ' τα μέσα Αυγούστου. Στο κέντρο της υπήρχε μιιά συνεχής μπλέ γραμμή, με ελαφρούς κυματισμούς. Κατά απ' την ήμερομηνία της 3ης Σεπτεμβρίου, ή γραμμή αυτή σχημάτιζε κόμπωσα απότομα ζιγκ-ζαγκ.

Θάλεγε κανείς πώς ήταν ταινία σεισμογράφου, που είχε αποτυπώμένες τις δονήσεις ενός δυνατού σεισμού. Οι ανωμαλίες αυτές σταματούσαν στις 4 Σεπτεμβρίου για να ξαναρχίσουν έπειτα από δυο μέρες.

Ξανατύλιξα τη χαρτίνη ταινία και την άφισα πάλι πάνω στο χέρι της πολυθρόνας.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' αυτό! δήλωσα.

— Έχει όμως πολλή σημασία γι'α... το χαμένο 'Αμερικάνο που σας είπα. Αυτός μονάχα ξέρει τη σημασία του. Προσπάθησε να διασώσει αυτό το χαρτί, με κίνδυνο της ζωής του. Κατάστρεψε μάλιστα το μηχανήμα του. Κόντεψαν όμως να τον σκοτώσουνε, γι'α να του πάρουν αυτό το χαρτί.

— Πάντως αυτό δε σημαίνει καθόλου πως ο άνθρωπός σας αξίζει 20 χιλιάδες δολάρια. Έτσι νομίζω τουλάχιστον.

— Φαίνεται λοιπόν πως δεν είσατε εκείνος που πιστεύουμε. Πρέπει να ψάξουμε άλλου. Φύλαξε πάλι στήν τσέπη του τη χαρτίνη ταινία, χωρίς να χαμλώσει το όπλο του.

— Κι' αν πάω και τ'ά π'όλα στήν αστυνομία; τ'όν φοβέρισα.

— Ξανόδεψε τα χαλασμένα δόντια του, μ' ένα μορφασμό που ήθελε ασφαλώς να τον περάσει γι'α χαμόγελο.

— Δεν είσατε τόσο βλάκας, παρατήρησε. Έχω γνώσεις φίλους στήν αστυνομία. 'Αν κάνατε τέτοια κουτουράδα, δε θα ζούσατε την άλλη μέρα.

— Κι' αν σας εύρισκα δέκα χιλιάδες δολάρια;

— Σηκώθηκε, με κύτταξε κι' έκανε μιιά κίνηση άρνητική.

— Είκοσι χιλιάδες, τόνισε.

— Ξέρω πως 80α οι Λεβαντίνοι κάνουνε παζάρια.

— Μά εγώ δεν πουλάω χαλιά τώρα. Ξέρω τί αξίζει το εμπόρευμα μου.

— Δε γίνεται κουβέντα γι'α 20 χιλιάδες! Θα χρειάζοινα ένα μήνα γι'α να τις βρω.

— Πόσα έχετε τελοςπάντων;

— Δώδεκα... δεκατρείς...

— 'Ας είναι δεκατέντε.

— Δεν έχω παραπάνω από δεκατρείς.

— Σκέφθηκε μιιά στιγμή κι' ύστερα έγνεψε πώς συμφωνούσε.

— Πρέπει όμως νάμαι 'Αμερικάνικο χρήμα... σε μικρά χαρτονομίσματα.

— Έν τάξει.

— Πότε θα τάχετε;

— Απόψε, πριν απ' τ'α μεσάνυχτα. 'Αν θάσαστε ακόμα ζωντανός.

— Θα είμαι, άπάντρε με πεποίθησις ο Λεβαντίνος.

— Κι' αυτόν τόν άνθρωπο, πότε θα μου τόν φέρετε;

— Όταν πάρω τα λεφτά.

— Πού;

— Εδώ, στήν Τεχεράνη. Ένας υπεργάτης μου θάρρη να σας βρη, αφού φτωγ, γι'α να κανονίσει όλες τις λεπτομέρειες.

— Κατ'ακόμα: Αυτός ο 'Αμερικάνος είναι καλά στήν υγεία του;

— Είν' άρρωστος. Έχει πυρετό.

— Μπορεί να περπατήσει;

— Ναι, μπορεί.

— Καλά. Πρέπει όμως να του άσσετε ένα σημειώμα μου. Μόνο αυτό τόν όρο δέχομαι τή συνωνία.

— Τί θα γράφει αυτό το σημειώμα;

— Κάθισα μπροστά στο τραπέζι που μου χρησίμευε γι'α γραφείο. Κι' έγραψα σ' ένα φύλλο χαρτί: «Όταν είναι έτοιμοι οι βωμοί, τ'ό εσπεριότερο τ'ό ναού, ποιός πιστός άρχει να μπήγ;»

— Δεν είχαν καμμιιά ιδιαίτερη σημασία αυτοί οι στίχοι, έκτος του ότι οι ποιητές που τους είχε γράψει λεγόταν Φιτζεράλντ, όπως κι' ο άρχηγός της αμερικανικής 'Ιντελλίτζενς Σέρβις, της 'Υπηρεσίας 'Αντικατασκοπίας. Έκείνο που επίδωκα, μ' αυτό το κόλπο, ήταν να μ' άδηγησέ ο Λεβαντίνος, χωρίς να τ'ό θάλη, ως το μέρος που είχαν φυλακισμένο τόν 'Αμερικάνο.

— Έδωσα το σημειώμα στόν επίσημη μου. Έκείνος τ'ό κύτταξε φιλόπονη.

— Τί δε τ'ό αυτό; με ρώτησε. Του μετέφρασα τους στίχους στήν άραβική.

— Δεν έχουε κανένα νόημα, παρατήρησε αναστηκόντας τους ώμους του.

— Γι'α μένα έχουε, άπάντρε.

— Έβαλε το χαρτί στήν τσέπη του και διευδύνθηκε πρὸς τήν πόρτα.

— Καλά, σ'ας έμπιστεύομαι, μου είπε. Μου έχουν πη ή οι φίλοι μου πως μπορώ να σ'ας έχω έμπιστοσύνη σε όρισμένα πράγματα... Μην κάνετε όμως καμμιιά γκάφα... μην αναλάβετε καμμιιά άστοχη πρωτοβουλία, γιατί θα τ'ό μετανοιώσετε! 'Ο συνεργάτης μου θάρρη να σας δ'ή μ'όλις νυχτώσει.

Με διάταξε να μ'ή βγώ απ' τ'ό σπίτι μου πριν περάσει ένα τέταρτο της ώρας. 'Υστερα άνοιξε τήν πόρτα κι' έφυγε.

Πήρα άμέσως κάτω απ' τ'ό στρώμα μου ένα ρεβόλβερ, τ'ό πέρασα στή ζώνη μου και τ'ό σκέπασα με τ'ό πουκάμισό μου. Έπειτα βγήκα στο κεφαλοσκάλο. 'Αριστερά, κοντά στήν πίσω σκάλα, στεκόταν ένας ίθαγενής, κουρελής. Με κύτταξε καθώς τόν πλησίαζα. 'Υστερα τράβηξε ένα μαχαίρι και προχώρησε άπειλητικά πρὸς τ'ό μέρος μου.

— Γυρίστε πίσω! μου φώναξε. Μά εγώ εξακολουθώ να προχωρώ. 'Όταν έφτασα κοντά του, θέλησε να με χτυπήσει με τ'ό μαχαίρι, αλλά δεν πρόλαβε. Με τ'ό άριστερο χέρι τόν άρπάξα απ' τόν καρπό, ενώ με τ'ό δεξιό του κατάφερα μιιά φοβερή γροθιά στο στήθος, που έκανε να τρ'ίσουν τ'α κόκκαλά του. Έπεσε χάρω, λιπόθυμος.

Κατέβηκα τέσσερα-τέσσερα τ'α σκαλοπάτια της πίσω σκάλας και πετάχτηκα έξω απ' τήν πόρτα που έβλεπε στήν αλλη. Ένας άλλος ίθαγενής φύλαγε αυτή τήν πόρτα, τόν άντιλήφθηκα όμως μονάχα αφού είχα βγ'ή πιά. Είδα κι' έπαθα τότε γι'α να σταματήσω, με τ'ή φορά που είχα.

Πριν προλάβω να ξαναβρώ τήν ισσοροπία μου, εκείνος χύθηκε πάνω μου, κρατώντας ψηλά ένα κυνηγετικό μαχαίρι. 'Η λεπίδα του μου έξέσκισε τ'ό παλτό και με πλήγωσε λίγο στόν ώμο. Τήν άλλη στιγμή όμως, βρισκόταν χαμω φαρδύς-πλατύς με τ'ό ένα χέρι σπασμένο και μ' άρκετές άλλες ζημιές...

Διέσχισα τρέχοντας τήν αλλη και βγήκα στο δρόμο, ίσα-ίσα τή στιγμή που ξεκινούσε μιιά παλιά Σιτροέν. 'Ο Λεβαντίνος καθόταν στο βολάν και φαινόταν πως ήταν μονάχος.

Τόν άφισα πρώτα να στρίψει δεξιά, στήν πρώτη γωνιά του δρόμου, κι' ύστερα έτρεξε πρὸς τόν Σταμάτησα ένα περαστικό ταξί, πήδησα μέσα και φώναξα στό σωφέρ να ξεκινήσει άμέσως, όλοταχώς.

Δυο δρόμους π'ό πέρα, ξαναείδα τ'ή Σιτροέν, που προχωρούσε τραμπαλίζοντας στή μέση του δρόμου. Είπα τότε στό σωφέρ μου να κόψη ταχύτητα.

— Με χαλίζει τ'α αυτοκίνητο, δταν είν' άσχημος ο δρόμος, τ'ό δικαιολογ'ήθηκε.

Στράφηκε και με κύτταξε.

— Έχετε αίματα στο μπράτσο σας, μου είπε.

Κόλλησα τ'ό μαντήλι μου πάνω στή γρατζουνία τ'ό ώμου μου. 'Αλλά δεν είχα κανένα τρόπο να τ'ό στερεώσω εκεί.

Θέωρησα περιττό να δώσω έ-

μασία αυτοί οι στίχοι, έκτος του ότι οι ποιητές που τους είχε γράψει λεγόταν Φιτζεράλντ, όπως κι' ο άρχηγός της αμερικανικής 'Ιντελλίτζενς Σέρβις, της 'Υπηρεσίας 'Αντικατασκοπίας. Έκείνο που επίδωκα, μ' αυτό το κόλπο, ήταν να μ' άδηγησέ ο Λεβαντίνος, χωρίς να τ'ό θάλη, ως το μέρος που είχαν φυλακισμένο τόν 'Αμερικάνο.

— Έδωσα το σημειώμα στόν επίσημη μου. Έκείνος τ'ό κύτταξε φιλόπονη.

— Τί δε τ'ό αυτό; με ρώτησε. Του μετέφρασα τους στίχους στήν άραβική.

— Δεν έχουε κανένα νόημα, παρατήρησε αναστηκόντας τους ώμους του.

— Γι'α μένα έχουε, άπάντρε.

— Έβαλε το χαρτί στήν τσέπη του και διευδύνθηκε πρὸς τήν πόρτα.

— Καλά, σ'ας έμπιστεύομαι, μου είπε. Μου έχουν πη ή οι φίλοι μου πως μπορώ να σ'ας έχω έμπιστοσύνη σε όρισμένα πράγματα... Μην κάνετε όμως καμμιιά γκάφα... μην αναλάβετε καμμιιά άστοχη πρωτοβουλία, γιατί θα τ'ό μετανοιώσετε! 'Ο συνεργάτης μου θάρρη να σας δ'ή μ'όλις νυχτώσει.

Με διάταξε να μ'ή βγώ απ' τ'ό σπίτι μου πριν περάσει ένα τέταρτο της ώρας. 'Υστερα άνοιξε τήν πόρτα κι' έφυγε.

Πήρα άμέσως κάτω απ' τ'ό στρώμα μου ένα ρεβόλβερ, τ'ό πέρασα στή ζώνη μου και τ'ό σκέπασα με τ'ό πουκάμισό μου. Έπειτα βγήκα στο κεφαλοσκάλο. 'Αριστερά, κοντά στήν πίσω σκάλα, στεκόταν ένας ίθαγενής, κουρελής. Με κύτταξε καθώς τόν πλησίαζα. 'Υστερα τράβηξε ένα μαχαίρι και προχώρησε άπειλητικά πρὸς τ'ό μέρος μου.

— Γυρίστε πίσω! μου φώναξε. Μά εγώ εξακολουθώ να προχωρώ. 'Όταν έφτασα κοντά του, θέλησε να με χτυπήσει με τ'ό μαχαίρι, αλλά δεν πρόλαβε. Με τ'ό άριστερο χέρι τόν άρπάξα απ' τόν καρπό, ενώ με τ'ό δεξιό του κατάφερα μιιά φοβερή γροθιά στο στήθος, που έκανε να τρ'ίσουν τ'α κόκκαλά του. Έπεσε χάρω, λιπόθυμος.

Κατέβηκα τέσσερα-τέσσερα τ'α σκαλοπάτια της πίσω σκάλας και πετάχτηκα έξω απ' τήν πόρτα που έβλεπε στήν αλλη. Ένας άλλος ίθαγενής φύλαγε αυτή τήν πόρτα, τόν άντιλήφθηκα όμως μονάχα αφού είχα βγ'ή πιά. Είδα κι' έπαθα τότε γι'α να σταματήσω, με τ'ή φορά που είχα.

Πριν προλάβω να ξαναβρώ τήν ισσοροπία μου, εκείνος χύθηκε πάνω μου, κρατώντας ψηλά ένα κυνηγετικό μαχαίρι. 'Η λεπίδα του μου έξέσκισε τ'ό παλτό και με πλήγωσε λίγο στόν ώμο. Τήν άλλη στιγμή όμως, βρισκόταν χαμω φαρδύς-πλατύς με τ'ό ένα χέρι σπασμένο και μ' άρκετές άλλες ζημιές...

Διέσχισα τρέχοντας τήν αλλη και βγήκα στο δρόμο, ίσα-ίσα τή στιγμή που ξεκινούσε μιιά παλιά Σιτροέν. 'Ο Λεβαντίνος καθόταν στο βολάν και φαινόταν πως ήταν μονάχος.

Τόν άφισα πρώτα να στρίψει δεξιά, στήν πρώτη γωνιά του δρόμου, κι' ύστερα έτρεξε πρὸς τόν Σταμάτησα ένα περαστικό ταξί, πήδησα μέσα και φώναξα στό σωφέρ να ξεκινήσει άμέσως, όλοταχώς.

Δυο δρόμους π'ό πέρα, ξαναείδα τ'ή Σιτροέν, που προχωρούσε τραμπαλίζοντας στή μέση του δρόμου. Είπα τότε στό σωφέρ μου να κόψη ταχύτητα.

— Με χαλίζει τ'α αυτοκίνητο, δταν είν' άσχημος ο δρόμος, τ'ό δικαιολογ'ήθηκε.

Στράφηκε και με κύτταξε.

— Έχετε αίματα στο μπράτσο σας, μου είπε.

Κόλλησα τ'ό μαντήλι μου πάνω στή γρατζουνία τ'ό ώμου μου. 'Αλλά δεν είχα κανένα τρόπο να τ'ό στερεώσω εκεί.

Θέωρησα περιττό να δώσω έ-

Τά μαλλιά, τ'ο καλύτερο στολίδι της γυναίκας

με Χρωμο-Σαμπουάν

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

* Επαναφέρετε τ'α γκρίζα μαλλιά στόν φυσικό τους χρωματισμό.

* Καλλωπίζετε και εξασφαλίζετε μιιά νεανική στίλβνότητα.

* Διδετε στά μαλλιά σας ένα μοντέρνο χρωματισμό, κατάλληλο γι'α κάθε τύπο.

Όδηγία και Σελήματα τ'ό νέου τύπου της μοναδικής Κρέμας Βελαντισίας ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ παρέχονται δωρεάν εις τ'α Γραφεία της 'Αντιπροσωπείας:

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ

Νίκης και Ξενοφώντος 14-Τηλέφ. 32.844

Γι'α τήν όμορφιά και υγεία τ'ων μαλλιών, μόνον τ'α προϊόντα τ'ων Γερμανικών Έργοστασιών "ΒΕΛΛΑ"

Γνώμη

ξηγήσεις στό σωφέρ. Πάντως, έκείνος με είχε ληπθή και πήγαινε τώρα π'ό σιγά.

Έπειτα από 3 χιλιόμετρα περίπου, φτάσαμε στήν έξοδο τ'ό δρόμου. 'Η Σιτροέν προηγείτο μερικώς εκατοντάδες μέτρα. Έστριψε άριστερά, σ' ένα χωματόδρομο, που είχε δεξιά κι' άριστερά του κάμπωσα χαμηλά και άβλια σπιτάκια. Διάταξε τ'ό σωφέρ μου να κάνει τ'ό ίδιο και να πατήσει λίγο γκάσι.

Όστόσο, όταν φτάσαμε στή γωνιά, ή Σιτροέν είχε χαθή.

Πληρώσα τ'ό σωφέρ, κατέβηκα και περίμενα να ξαναβρη τ'ό ταξι πριν προχωρήσω π'όλο στό χωματόδρομο. Τρακάτια μέτρα π'ό πέρα, ύψωνόταν ένα συμπλεγμα από σαραβαλισμένα κτίρια, παλλούς σταύλους ίσως.

Μιά ξεχαρβαλωμένη βολωτή πόρτα οδηγούσε σε μιιά άπέραντη αλλη. Στήν άλλη άκρη της, σε μιιά γωνία, ήταν σταματημένη ή Σιτροέν, μπροστά σε μιιά κλειστή πόρτα.

Εξέτασα τήν αλλη, αλλά δεν ανακάλυπα τήν παραμικρή κίνηση, τ'ό παραμικρό σημάδι ζωής. Πλησίασα σ'α αυτοκίνητο. Τ'ό κλειδί της μηχανής βρισκότανε τ'ό θέσι του. Τ'ό π'όρα και τ'ό βολάν στήν τσέπη μου. 'Υστερα πήγα κοντά στήν πόρτα κι' άφουγκράστηκα. Δεν άκουσα τίποτε άπολύτως.

Σιγγίζοντας στό χέρι τ'ό πιστόλι μου, άνοιξα άπότομα τήν πόρτα, ώρμησα μέσα, με τ'ό κεφάλι σκυφτό, και κρύφτηκα άμέσως στό άριστερό μέρος, γονατίζοντας χαμω. Βρισκόμουν μέσα σε μιιά άποθήκη γεμάτη σκουπίδια και βρωμίες. Δυο τεράστια ποντίκια μ' άγριοκύτταζαν από μακριά. Μά ήταν τ'α μόνα ζωντανά πλάσματα που ύπνηχαν εκεί μέσα.

Απ' τ'ό βάθος της άποθήκης άρχισε ένας διάδρομος. Πήγα ως εκεί.

Είδα πρὸς τ'α δεξιά μιιά κλειστή πόρτα. Πλησίασα, τέντωσα τ'αυτί μου κι' άκουσα κάτι μουρμουρητά. Μου φάνηκε πως μιλούσαν δυο άνθρωποι.

Άνοιξα άπότομα τήν πόρτα κι' είδα ένα μικρό τετράγωνο δωμάτιο. Στό βάθος του βρισκόταν ένα κράντζο και πάνω σ'αυτό κοιτόταν ένας άνθρωπος με γένεια. 'Ο Λεβαντίνος στεκόταν όρθιος κοντά του.

Όταν μ' άκουσε να μπαίνω, γύρισε πρὸς τ'ό μέρος μου, σαστισμένος, κι' ύστερα θέλησε να βάλ'ή τ'ό χέρι του στήν τσέπη του.

— Φρόνιμα! τ'ό φώναζε έπιτακτικά, σηματοδεύοντας τον με τ'ό πιστόλι μου.

— Άφισε να ξαναπήσει τ'ό χέρι του και γκρινιάσε:

— Με παρακολουθήσατε λοιπόν...

— Διάβω! Γι'α ποιόν άλλο λόγο θα σ'ας έδινε έκείνο τ'ό σημειώμα;

— Κάτι ύποψιάστηκα... Μά είχα άφισε πίσω μου δυο ανθρώπους μου.

— Τους κανόνισα και τους δυο. Πήγα ακόμα π'ό κοντά του, γι'α να δ'ω τί θάκανε. Όπως τ'ό περίμενα, με μιιά κίνηση άστραπιαία, έπιχείρησε να μου άρπάξει τ'ό πιστόλι μου και συγχρόνως να με κλωστήσει στό κάτω μέρος της κοιλιάς. Εύτυχώς, δε με βρήκε άπροετοίμαστο. Σηκώσα άπότομα τ'ό όπλο μου, ώστε να μ'ή μπορη να τ'ό φτάσει, άπόφυγα μ' ένα έλιγμό τήν κλωστή του και τόν χτύπησα στό μελίγγι με τ'ή λαβή τ'ό ρεβόλβερ.

Άφ'ό έλασε έτσι τις αισθήσεις του, μπόρεσα πιά ν' άσχοληθώ έλεύθερα με τόν άνθρωπο που βρισκόταν στό κρεβάτι.

Δεν τόν είχα ξαναδ'ή ποτέ μου.

— Πήρατε τ'ό σημειώμα μου;

— Τόν ρώτησα.

Με κύτταξε, με μάτια που γυαλίζανε απ' τόν πυρετό. Τ'α φερά γένεια του έκρυβαν σχεδόν όλη τ'ή φυσιογνωμία του. Έτσι π'ό ήταν, δε φαίνονταν γι'α 'Αμερικάνος.

— Άπάντρε στήν έρώτησί μου μ'

— Τόν ρώτησα.

Με κύτταξε, με μάτια που γυαλίζανε απ' τόν πυρετό. Τ'α φερά γένεια του έκρυβαν σχεδόν όλη τ'ή φυσιογνωμία του. Έτσι π'ό ήταν, δε φαίνονταν γι'α 'Αμερικάνος.

— Άπάντρε στήν έρώτησί μου μ'

«Ανασκήκωσας τοὺς ὄμους τοῦ, δόχους ὡς ἀπάντησιν. Τὸν χαστούκισα ἄλλην μιὰ φορά, στ' ἄλλο μάγουλο.

«Ἐμεινε καθισμένος, συγκλονισμένος ἀπὸ νευρικός τρεμούλης. «Ἐμοιασε ὅςταν ποντικός πιασμένος στὴ σκάλα.

Τὸν εἶδα νὰ χώνη μὲ τρόπο τὸ χέρι τοῦ κάτω ἀπ' τὴ φόρμα του. Περίμενα νὰ δῶ τί θὰ κανε.

Ξαφνικά, τράβηξε ἕνα μικρὸ πιστόλι καὶ πυροβόλησε. Μὰ, τὴν ἴδια στιγμήν, τοῦ ἄρπαξε τὸ μπράτσο. «Ἡ σφαίρα λαοδρομήσεν καὶ χώθηκε στὸ ταβάνι τῆς καμπίνας.

Τὸν ἀφώπλισα. Φαινόταν ἑτοιμος νὰ βάλῃ τὰ κλάματα.

— Μὲ ποιὸν τάχεται; ξαναρώτησα ἀτόμου.

«Ἐμεινε ἀκίνητος δυὸ λεπτά, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ κυριαρχήσῃ στὰ νύερα του. «Υστερὰ ἔξωσπασε πιά, σὺν τρελλός:

— Μὲ σὰς τάχω! Μὲ σὰς, δολοφόνε, ἀνθρωπομόρφο κτήνος!.. «Ἐμπρετε πρώτα νὰ σὰς βρῶ... κι' ὕστερα νὰ σὰς σκοτώσω!

Τὸν κύτταξα μ' ἑνδιαφέρον. «Ἦταν ἀληθινὰ κολοκαεντικό καὶ μαβαίνω πὺς μπαιχνάει σὲ τόση φασαρία γιὰ μένα...

«Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι, τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶχα ψήσει τὸ ψόρι στὰ χεῖλια τοῦ σῶν ἀντιπάλου μας, στὴν «Εὐγγὺς Ἀνατολῇ... «Πατόσο, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἔβασκα καθόλου τὸ μυαλό μου τοὺς δυὸ ἀνθρώπους μὲ τὴν καουτσουκένια βάρκα, ποὺ εἶχα σκοτώσει στὸ «Αντεν...

— Σὰς πρόσφερα μιὰ καλὴ εὐκαιρία, ὅταν σὰς ἔδωσα τὸ πιστόλι τοῦ Λεβαντινοῦ... παρατήρησα. Γιατί δὲ μὲ σκοτώνετε τότε;

— Γιατί ὁ θάνατός σας ἔπρεπε νὰ φανῇ σὰν ἀτύχημα. Δὲν εἶχαμε ὀρεξί νὰ μοῦποιε σὲ μελῶδες.

— Σὰν τὶ ἀτύχημα δηλαδὴ μπορεῖ νὰ μού συμβῇ;

— Ἄ, τίποτε τὸ ἔξαιρετικό! Εἶν' ἐνδεχόμενο, ὥς πρὶν, νὰ πάρῃ φωτὰ τὸ ἀεροπλάνο σας κατὰ τὴν προαίρεσίν σου καὶ νὰ μὴ προλάβετε νὰ βρῆτε ζωντανὸς ἀπ' αὐτό... «Ἡ καὶ παρόμοιο!

— Σηκωθῆτε πάνω, διατάζω ἀτόμου.

«Υποκύνητε σιγά-σιγά καὶ στάςθηκε ὀρθος μπροστά μου.

«Ἀπλώσα τὸ χέρι μου καὶ κατέβασα τὸ ἐλάχιον τῆς φόρμας του, ὅπῃ πάνω ὡς κάτω.

— Βγάλτε τὴν, εἶπε.

«Ἐβγάλε τὴ φόρμα τοῦ κι' ἔμεινε νὰ τὰ βρώμικα ἐσώρουχά του.

— Κι' αὐτά! εἶπα.

Φάνηκε νὰ διατάξῃ. Τὸν βοήθησα λοιπὸν, γιὰ νὰ ξεμπερδέψῃ.

Κάτω ἀπ' τὸ ἄσπρ του, φορούσεν ἕνα δεύτερο, λαστιχένιο καὶ κολλητὸ στὸ σῶμα. «Ἀντίθετα πρὸς τὸ πρῶτο, τὸ λερωμένο, αὐτὸ ἦταν καινούργιο, καὶ καθαρό. Τὸν ἀνάγκασα νὰ τὸ βγάλῃ κι' αὐτό.

«Ἀπὸ κάτω λοιπὸν ἔκρυβε ἕνα σωρὸ πράγματα: «Ἐνα χαχαίρι μὲ λεπίδια ποὺ ἔκλεινε. Δυὸ μικρὰ μεταλλινὰ κουτιά σὰν αὐτὸ σαρόδελ, ἔς, ἐφωδισμένα τὸ καθενὰ μ' ἕνα κρικο ποὺ μπορούσε νάιναι τοῦ πυροσφύριδος μιᾶς χειροβομβίδας ἢ μιᾶς ἐμπρηστικῆς βόμβας. «Ἐνα μικροσκοπικὸ μπουκαλάκι, μὲ δυὸ χροπία ποὺ μὴρῆζαν κυανοχρῶ. Τὴ χάρτινὴ ταινία μὲ τὰ στοιχεῖα τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων. Τέλος, ἕνα μετᾶλλιο ποὺ εἶχε στῆς δυὸ ὀψεις τοῦ ἐπιγραφῆς μὲ ρωσικὰ ψηφία καὶ ποὺ τ' ἀναγνώρισα ἁμέσως: ἦταν τὸ σημεῖα τῶν πρακτόρων τῆς «Εμ—Βε—Ντέ, τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

Τάσπραξα ὅλ' αὐτὰ μακριὰ μὲ τὸ πόδι μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ ξαναφορέσῃ τὰ ρούχα του.

Ρίχτηκε πάλι πάνω μου, μ' ὅλην τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀπελπισίας, κι' ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ σπάσω σκεδόν τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὸν ὑποχρέωσω νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὴν προσπάθειάν του καὶ νὰ φερθῇ λογικά.

71

— Μια τελευταία ερώτησι τώρα, του είπα. Σας προειδοποιώ δε πως όσα σας έκανα ως τώρα είναι... χαδία, μπροστά σ' όσα σας περιμένουν αν δε μιλήσετε... Λοιπόν, ποιος είναι ο αφεντικός σας; Για ποιόν δουλεύετε;

— Την "Εμ-Βε-Ντέ".

— Μα ποιος σας έδωσε τη διαταγή να με σκοτώσετε; Ποιος μ' εχθρεύεται τόσο;

— Δεν ήθελε να πη τίποτα. Τόν χαστούκισα πολλές φορές και τού στρίψα το μπράτσο. Άρχισε να ουρλιάζει, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα — μάλλον όμως απ' το φόβο του, γιατί δεν τον είχα πονέσει πολύ.

Άτομα κρύθηκαν λίγο και τον άφισα να κλαίη με λυγμούς, με το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Σαφηνικά σταμάτησε τα κλάματα, με κύτταξε μέσ' τα μάτια και με ρώτησε:

— Άν σας το πω, θα γλυτώσω τη ζωή μου;

— Βεβαίως. Για την ώρα τούλάχιστον.

— Λοιπόν, είν' ο Κωνσταντίνος Μπαρντόφ.

— Ποιος είν' αυτός πάλι;

— Ο αφεντικός μου στην "Εμ-Βε-Ντέ".

— Μπαρντόφ; Δεν έχω ξανακούσει τ' όνομά του... Τι έχει μαζί μου;

— Τού σκοτώσατε δυο απ' τους πολυτιμώτερους πράκτορές του. Ξέρωμε καλά ότι έσείς το κάνατε.

— Λάθος! Έχω πάνω από τρία χρόνια ν' ανακατευτώ με την "Εμ-Βε-Ντέ".

— Κι' όμως τούς σκοτώσατε. Πέρυσι, στο Άντεν.

— Ά, αυτοί ήτανε;... μουρμούρισα.

— Ο Μπαρντόφ θα σας ξετρυπώσει όπωσδήποτε και θα σας σκοτώσει. Δε θα μπορούσατε να τα βγάλετε πέρα μαζί του όπως με μένα. Αυτός δεν άστειεύεται. Θα σας σκοτώσει όπωσδήποτε.

— Θα το επιχειρήσει, όπως και πολλοί άλλοι, αλλά δε θα το καταφέρει... Καθίστε τώρα φρόνιμα εδώ που βρίσκεστε. Θα ξαναγυρίσω.

Πήρα ό,τι έκρυβε πάνω του και πέρασα πάλι στην καμπίνα του πιλότου. Τ' άφισα όλα εκεί μέσα. Έκοψα ύστερα τα σκοινιά ενός αλεξιπτώτου. Ξαναγύρισα στην άλλη καμπίνα και τόν έδεσα γερά στο κώβισμά του χειροπόδαρά.

Ξανάρχισε να τρέμη σύγκορμα και στο μέτωπό του γυάλισαν στάλες ιδρώτα.

— Θα με λύσετε πριν απ' την προσγειώσει; με ρώτησε με φοβισμένη φωνή.

— Ίσως. Γιατί;

— Πρέπει! Βόγγησε. Πρέπει όπωσδήποτε.

Είχε ξαναβάλει τα κλάματα. Άηδισμένος απ' αυτό το θέαμα, τόν παρατήρησα στην τύχη του και πέρασα πάλι στην καμπίνα του πιλότου.

Είχα με το παραπάνω καιρό να σκεφθώ. Κι' αυτό έκανα πραγματικά.

Πρώτα απ' όλα μ' άπασχολούσε το έξης ζήτημα: Πώς μπορούσαν να εξηγηθούν αυτά τα τελευταία κλάματα του αιχμαλώτου μου. Μήπως σήμαιναν κάποια τρομερή απειλή, όχι για κείνον μονάχα, αλλά και για μένα;

Βρισκόμαστε οι δυο μας στ' αεροπλάνο. Συνεπώς, αν σκοτωνόταν ο ένας, θ' ακολουθούσε κι' ο άλλος την τύχη του...

Στο φως ενός φαναριού της τσέπης, εξέτασα με μεγάλη προσοχή τα πράγματα που είχα βρή άπάνω του, κι' ύστερα το δεύτερο σόρτ του το έσωτερικό κι' έλαστικό. Όταν τ' άφισα πάλι απ' τα χέρια μου και το φώτισα με μια ώρισημένη γωνία, παρατήρησα

ότι τα διάφορα αντικείμενα που βρίσκονταν πριν κρυμμένα από κάτω, είχαν άφισε το αποτύπωμά τους στο έλαστικό ύφασμα.

Μέτρησα αυτά τα αποτυπώματα κι' ύστερα τα αντικείμενα. Καταλάβαινα περίπου το σχήμα του και τις διαστάσεις του, αλλά δε μπορούσα να συμπεράνω τί ακριβώς ήτανε: Είχε μέγεθος 10 επί 15 πόντων και μακρόστενο σχήμα. Ο φιλαράκος μας το είχε κολλήσει στην πλάτη του.

Τι νάταν άραγε;... Έπρεπε να υποθέσω το χειρότερο. Και το χειρότερο για την ώρα ήταν ένα ε-

κρηκτικό μηχανήμα, που θα καταστρεφε τ' αεροπλάνο.

Αυτό μου είχε δώσει άλλωστε να καταλάβω κι' ο αιχμαλώτός μου... Θα ξέσπαζε πιθανότατα μια πυρκαγιά κατά την προσγείωση και θα καίγόντου ζωντανός.

Ίσως νάχε κρύψει κάπου αυτό το μηχανήμα την ώρα που ξεκινούσαμε απ' την Τεχεράνη.

Πάντως, θα το είχε ρυθμίσει για να εκραγή μετά την προσγείωση, ώστε να προλάβει ο ίδιος να ξαναφύγει.

Αυτό ήμουν υποχρεωμένος να υποθέσω.

Προσπάθησα ν' ανοίξω τη θυ-

ρίδα κινδύνου, που υπήρχε στο ταβάνι. Μα, όπως το περίμενα, τη βρήκα σφηνωμένη. Τη χτύπησα με τις γροθιές μου, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Έφαξα για εργαλεία. Δεν υπήρχε κανένα. Προσπάθησα να μεταχειριστώ το σουγιά μου για ν' ανοίξω τη θυρίδα, το μόνο ό-

μως που κατώρθωσα ήταν να σπάσω τη λάμα της.

Άρχισα να ιδρώνω... Πήρα το πιστόλι μου κι' έριξα έξη σφαίρες στη θυρίδα, λίγο λοξά, έτσι ώστε να της κάνω όσο το δυνατόν περισσότερες ζημιές.

Ύστερα μεταχειρίστηκα σαν μοχλό την κάννη του πιστολιού και κατάφερα επιτέλους να την ξεκολλήσω και να την ανοίξω ως τη μέση. Την ξανακλείσα έπειτα κι' ανέλαβα πάλι το πιλοτάρισμα.

Βρισκόμουν καμιά είκοσαριά λεπτά μακριά απ' το Άλγέρι, όταν έφισα στο ραδιόφωνο το σήμα του πύργου έλέγχου του αεροδρομίου. Τους άναγγεिला πως θα προσγειωνόμουν.

Ο χειριστής ήταν Γάλλος. Φροντίζοντας να πάρω κι' εγώ την κατάλληλη γαλλική προφορά, τού έξηγησα πως ήμουν το αεροπλάνο 98, που έρχόταν απ' τη Ντιζόν και τη Λυών με δώδεκα επιβάτες. Τό άριστερό μωτέρ μου είχε πάθει βλάβη και ζητούσα ά-

πόλυτη προτεραιότητα στην προσγείωση. Μου την παραχωρήσανε άμέσως.

Σαφηνικά όμως, ο πομπός τού πύργου έλέγχου χάλασε τόν κό-

σμο! Είχαν εξακριβώσει πως δεν υπήρχε κανένα αεροπλάνο 98, με προέλευσι τη Ντιζόν και τη Λυών!

— Απαντήστε μας και δώστε μας τα αλφινά σας στοιχεία! με διέταξαν. Ποιος είσαστε; Απαντήστε!... Ποιος είν' ο άριθμός πτήσεώς σας;...

Μόλις διέκρινα τα φώτα του διαδρόμου του αεροδρομίου, τούς δήλωσα ξερά πως θα προσγειωνόμουν. Ύστερα έκλεισα το ραδιόφωνο.

Ανοίξα τελείως τη θυρίδα κινδύνου. Έρριξα μια γρήγορη ματιά στόν αιχμαλώτό μου, που ήταν δεμένος πάντα στο πίσω μέρος. Ύστερα φρόντισα για την κανονική προσγείωση.

Μόλις είχα κυλήσει καμιά τρακοσαριά μέτρα στο διάδρομο προσγειώσεως, άκουσα μια δυνατή έκρηξη πίσω μου. Η καμπίνα άρχισε να γεμίζει καπνούς.

Όσ'όσο εξακολούθησα να πατάω το φρένο, ως τη στιγμή που μια γλώσσα φωτιάς ξεπετάχτηκε απ' την πόρτα, πίσω μου, και μούκαψε όλο το δεξιό μέρος τού προσώπου.

Σηκώθηκα τότε, βγήκα γρήγορα απ' την ανοιχτή θυρίδα και σύρθηκα πάνω στο άριστερό φτερό, ως τη μέση του.

Κυλούσαμε ακόμα πολύ γρήγορα, ώστε να μη μπορώ να πηδήσω κάτω δίχως κίνδυνο να τσακιστώ... Έμεινα λοιπόν γατζωμένος εκεί, κυττάζοντας τις φλόγες που καταβροχθίζανε την άτρακτο τού αεροπλάνου, στο μέρος ακριβώς όπου βρισκόμουν πριν από μερικές στιγμές.

Τό θέαμα με είχε τόσο υπνωτίσει, ώστε κόντευε νάναι πιο πολύ άργα όταν πρόσεξα πως ο φλόγες άγγιζαν κι' άλλες τó ρεζοβουάρ τού άριστερού φτερού.

Άφισα άμέσως τόν έαυτό μου να πέση, αλλά, με τη φόρα που είχα, γλύστησα χάμω ώς τρία μέτρα, με τó πηγούνι.

Τό αεροπλάνο έτρεξε έκατό μέτρα ακόμη, κι' ύστερ έσκα-σε σαν ένα λαμπρό και τρομερό πυρρόνιγμα.

Τό ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Δέν μπορείτε νά κτενίσετε τὰ μαλλιά σας όταν είναι λερωμένα

Μετά τó λούσιμο χρησιμοποιήτε BIODOP τήν βιταμινούχο κρέμα κτενίσματος

Η BIODOP δίνει στά μαλλιά σας μιά φυσική γυαλάδα και τά κρατά καλοχτενισμένα όλη τήν ήμερα

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL - PARIS

Οι γραπτές δοκιμώσεις του Linguaphone

που γράφετε σέ φύλλα ειδικά και διορθώνονται δωρεάν από έκλεκτους καθηγητάς μας, σας εξασφαλίζουν τόν έλεγχο τής προόδου σας, ώστε να μάθετε τήν κα-
θε γλώσσα όχι μόνο γρήγορα και εύκολα, αλλά και με τήν άριότητα που επέβαλε τó LINGUAPHONE σέ όλο τόν Κόσμο σάν τó πιο έπισημονικό μετεγνημένο Σύστημα, που τó προτιμούν όλοι όσοι θέλουν νά ΜΑΘΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΑ τήν κάθε ξένη γλώ-
σσα.

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ ΔΙΣΚΟΙ 45 Η 78 ΣΤΡΩΦΩΝ

ΣΗΤΗΣΕ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΜ
και χωρίς καμιά υποχρέωσι σας, είτε αυτοπ-
σώπως, είτε, αν έμπούσεσθε ή μένετε μακριά από
τάς 'Αθήνας, στείλτε μας συμπληρωμένα τó δελτίο
αυτό.

Αυτό τó χιούμορικό σέϊτσο, με λέγοντα 'Ο Καθη-
γητής μου διαβάνει ής γραπτές δοκιμώσε μου, ό-
φελεται στή φωνή τού μωθητού τού Linguaphone
αυτό.

Τις αποστολές LINGUAPHONE, Πανεπιστήμιον 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Παρακαλώ στείλτε μου χωρίς υποχρέωσι τó 'Αναλυτικό σας τεύχος. Η γλώσσα που με
ένδιαφέρει είναι ή
σας άφορούν: Γαλλία, έγγραση, μόρφωσι, διδασκαλία, εξέταση, βελτίωσι τής θέσεως μου, γιά
νó μόνη ένα παιδάκι.

ΟΝΟΜΑ
ΕΠΙΣΤΗ

ΑΡΜΟΣ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΦΟΡΜΕΣ
ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
σέ όλη τήν
Ελλάδα

ΒΑΘΕΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μόνη σας λούζεσθε στό σπίν με τó Γερμανικό χρωμοσαμπουνό POLYCOLOR. Θά δώσετε στά μαλλιά σας τó χρώμα και τήν άπόχρωσι που θέλετε.

Διαλέξτε από τή συλλογή POLYCOLOR τó μοντέρνο χρώμα και τήν άπόχρωση που ταιριάζει στόν τύπο σας. Ό καθρέπτης σας θά σας δείξη τά άποτελέσματα:

— Με POLYCOLOR, μαλλιά σ'τό φυσικό τους χρώμα, μαλακά, εύκολα στό χτένισμα και στήν περμανάντ, γεμάτα όχρεια, λάμψη, όμορφιά.

— Τό POLYCOLOR λούζει σάν τó καλύτερο σαμπουνό και τονίζει τó φυσικό χρώμα ή άπόχρωση τών μαλλιών σας.

— Τό POLYCOLOR ξαναδίνει στά λευκά και γκριζά μαλλιά, τήν παλιά όμορφιά ή τó φυσικό τους χρώμα, ξανθό, καστανό ή σκούρο.

ΜΕ POLYCOLOR ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΘΩΡΙΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΚΟΚΚΙΝΙΖΟΥΝ ΠΟΤΕ

ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Έπισκεφθήτε μας διό κάθε συμβουλή στό κεντρικό μας πρατήριο Κανόνα 29 'Αθήνας ή αυσηλωρώσσετε και άποστείλατε τó πασόν δόκαρμιο μαζί με μιο τούφω άπό τά μαλλιά σας είν τó: Γραφεία τής Γεν. Άντιπείας "POLYCOLOR", Πανεπιστημίου 9, 'Αθήνα, τηλ. 27.597

Όνομα
Διεύθυνσις
Χρώμα μαλλιών
Έπιθυμητή άπόχρωσις

POLYCOLOR ΠΡΩΤΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΜΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας ξυλό-κόπος με τη γυναίκα του και το κοριτσάκι του, που ήταν τριών χρόνων. Ήταν όμως τόσο φτωχοί, που πολλές φορές δεν είχαν ούτε ψωμί.

Ο ξυλόκοπος σηκώθηκε ένα πρωί, όπως πάντα, για να πάει στο δάσος και να κόψει ξύλα. Στο δρόμο όμως, που πήγαινε, παρουσιάστηκε μπροστά του μία πολύ όμορφη και γλυκιά γυναίκα, στολισμένη με κορώνα και χρυσά πετράδια.

— Είμαι η Μητέρα του Χριστού, του είπε. Βλέπω πως είσαι φτωχός, πως βασανίζεσαι και πως δε μπορείς να ζήσης το σπιτικό σου. Δέ μου δίνεις τουλάχιστον έμένα το κοριτσάκι σου να το φροντίζω εγώ;

Ο ξυλόκοπος, ακούγοντας τα γλυκά λόγια της Παναγίας, δέχτηκε. Έδωσε το κοριτσάκι και η Παναγία το πήρε ψηλά στον ουρανό. Εκεί το κοριτσάκι περνούσε καλά, έτρωγε ψωμί ζυμωμένο με ζάχαρι, έπινε μέλι και γάλα και φορούσε αλόχρυσά φορέματα.

Όταν έγινε δεκατεσσάρων χρόνων, η Παναγία το φώναξε κοντά του και του είπε:

— Μικρούλα μου, εγώ θα πάω σε ταξίδι μακρινό. Πάρε τα δεκατρία κλειδιά, που ανοίγουν τις πόλες του ουρανού. Τις δώδεκα πόλες υπορείς να τις ανοίξεις, για να θαυμάζεις τον Παράδεισο, αλλά τη δέκατη τρίτη, που ανοίγει αυτό το χρυσό κλειδάκι, δε σου επιτρέπω να την άγγιξεις. Πρόσεξε, λοιπόν, γιατί, αν δε με υπακούσεις, θα γίνεις πολύ δυστυχισμένη!

Η κοπέλλα άκουσε την Παναγία κι άνοιξε κάπως μέρα κι από μία πόλη. Μπροστά της έθελε κι από ένα Απόστολο με φωτοστέφανο στο κεφάλι.

— Έτσι χαίρονταν το μεγαλείο του Παραδείσου.

Μά η περιέργεια δεν άφησε ήσυχη την κοπέλλα. Και δοκίμασε ν' ανοίξει και τη δέκατη τρίτη πόλη. Είπε, λοιπόν, στ' αγγελούδια:

— Δε θα την ανοίξω δηλ, ούτε θα μπω μέσα. Θά την ανοίξω λίγο και θα κυτάξω από τη χαραμάδα...

— Όχι! της αποκρίθηκαν εκείνα. Θά κάνης μεγάλη αμαρτία, αν παρακούσης κι' η Παναγία θα σε τιμωρήσει...

Η κοπέλλα όμως δεν είχε ήσυχια και σε μία στιγμή, που τ' αγγελοῦδια είχαν βγί έξω, πήρε το κλειδάκι κι' άνοιξε την πόρτα διάπλατα. Είπε τότε την 'Αγία Τριάδα καθισμένη στ' αφαί. Η κοπέλλα άπλωσε εὐθὺς τὸ δαχτυλίδι της κι' άγγιξε τὴ λάμψη. Τὸ δαχτυλίδι τότε έγινε αλόχρυσο! Ἀλλὰ ἐνοίσαε καὶ τόσο δυνατό πόνο, πὺ ἐκλείσε γρήγορα-γρήγορα τὴν πόρτα κι' ἔφυγε μακριά.

Ο πόνος στὸ δαχτυλίδι τῆς κοπέλλας ἔξακολουθοῦσε. Ὅσο τὸπλενε καὶ τὸ ξανάπλενε, ἔκεινο ἔμενε πάντα χρυσάφειο!

Δὲν πέρασε, λοιπόν, πολὺς καιρὸς κι' ἡ Παναγία γύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι τῆς. Φώναξε τὴν κοπέλλισσα καὶ τῆς ζήτησε τὰ κλειδιά. Καθὼς ἐκείνη τὰ δέινε, ἡ Παναγία τὴν κυτάζε καλὰ καλὰ μέσα στὰ μάτια καὶ τῇ ρώτησε:

— Μήπως ἄνοιξε τὴ δέκατη τρίτη πόλη;

— Όχι! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Ἡ Παναγία ὁμως εἶδε τὸ αλόχρυσο δαχτυλὶδὸς καὶ καταλάβε πως ἡ κοπέλλα εἶχε ἀμαρτήσῃ. Τῆς εἶπε, λοιπόν, μὲ παράπονο:

— Παρακούσῃς κι' εἶπες ψέμματα! Δὲν εἶσαι ἕξια νὰ κατοικῇς στὸν οὐρανὸ!

Κι' ἀμέσως ἡ Παναγία τὴ βύθισε σὲ βαρὺ ὑπνὸ. Ὅταν πιά ἡ κοπέλλα ἐγύπνεσε, βρισκόταν στὴ γῆ, σὲ ἀγριο τόπο. Θέλησε νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲ μπορούσε νὰ βγάλῃ ἄνχη. Σηκώθηκε πάνω

— Ἀν μου πῆς ψέμα, θά πῶρω μαζί σου τὸ ἀγοράκι σου! εἶπε ἡ Παναγία τῆς βασιλίσσας.

καὶ κύτταξε νὰ τρέξῃ. Μὰ ἀγκάθια καὶ πυκνοὶ θάμνοι τῆς ἐκλείναν τὸ δρόμο. Στὸ τέλος, βρῆκε ἕναν χοντρὸ κορμὸ δέντρου κι' ἔκανε τὴν κουφάλα του σπιτάκι τῆς.

Ἡ ζωή, ὁμως, αὐτῇ ἦταν βασανισμένη γιὰ τὴν κοπέλλα. Ὅταν θυμωτὸν τὴ ὁμορφά πού-παίξε μὲ τ' αγγελοῦδια, ἔθεσε τὰ κλάματα, πὺ δὲν ἔχον τελειωμ...

— Ἐνὰς χρόνος πέρασε ἔτσι κάτω στὴ γῆ.

Μία μέρα, ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔφυγε νὰ βγῇ στὸ δάσος γιὰ κυνήγι. Κι' ἐκεῖ πὺ ἔτρεχε, κυνηγώντας ἕνα ζαρκαδί, ἐκεῖνο πῆγε καὶ χάθηκε στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου. Ἡ κοπέλλα, τρομαγμένη, πετάχτηκε ἔξω. Ὁ βασιλεὺς, μόλις τὴν εἶδε, σάστισε μὲ τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ποιὰ εἶσαι ἐσὺ καὶ γιὰτί κάθσαις ἐδῶ στὴν ἐρημιά;

Ἡ κοπέλλα ὁμως δὲν ἔθγαξε μιλιά. Ἦταν βουδῇ. Κι' ὁ βασιλεὺς τῆς ξανάεἶπε:

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ Στὴν Παναγία

Στὸ φῶς τὸ ἀδελφεινὸ
τῆς πιστῆς μὲρῶν τῆ ψυχῇ μου
καὶ μελωδία ὁ ἀγγελὸς
χαρίζουσε στὴν παιδικὴ φωνῇ μου.

Μὲ τῆς καρδιὰς μου τὰ χάραντα
λουλουδία, πλέκω ἀμάραντο στεφάνι,
πὺ ἡ θεϊκὴ τους εὐδοία
ὡς τὸ παλάτι τοῦ Θεοῦ θά φτάνῃ.

Καὶ μὲ τῆς ἀδωότητας
χαμόγελο στὸ στόμα, γονατίζω
κι' εὐσενα, Παναγία μου
ὕμνω καὶ προσκυνῶ καὶ χαιρετίζω.

Χαίρε καὶ δέξου πρόσχαρπ
τὸ τίμιο στεφάνι μου, ὦ Παρθένε,
καὶ τὴν ἀγκάλῃ σου ἀνοίξε,
καὶ σὰν παιδί σου ἀγκάλιασε κι' ἐμένα!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Ἐρχεσαι μαζί μου στὸ παλάτι;
Ἐκείνη κοῦνησε μόνο τὸ κεφάλι τῆς. Τὴν πῆρε ὕστερα καὶ τὴν ἔφερε στὸ παλάτι. Ἐκεῖ προσέταξε καὶ τὴν ἔντυσαν μὲ αλόχρυσά φορέματα καὶ τῆς ἔδωσαν ὅλα τὰ καλά.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἡ κοπέλλα γινόταν καὶ πὺ ὁμορφῇ. Ὁ βασιλεὺς τότε, μ' ὅλο πὺ ἔκεινη ἔμενε βουδῇ, τὴν παντρεύτηκε.

Ὅταν ἐκλείσε ὁ χρόνος, ἡ βασιλίσσα γέννησε ἕνα ἀγοράκι. Καὶ, τὴν ἴδια νύχτα, παρουσιάστηκε ἡ Παναγία καὶ τῆς εἶπε:

— Θά μὺ πῆς τὴν ἀλήθεια! Ἀνοίξεις τὴν ἀπαγορευμένη πόλη; Ἀν ὁμολογήσης, θά σου δώσω πῶς τὴ λαλιά σου. Ἀν πῆς ψέμα, τότε θά πάρω μαζί μου τὸ ἀγοράκι σου!

Κι' ἡ βασιλίσσα μόλις μπόρεσε νὰ πῇ δυὸ λόγια:

— Όχι! Δὲν τὴν ἀνοίξω!

Ἡ Παναγία πῆρε τὸ νεογέννητο καὶ χάθηκε στοὺς οὐρανοὺς.

Τὸ ἄλλο πρωί, οἱ παλατιανοὶ ἄρχισαν νὰ μωρμουρίζουν:

— Ἡ βασιλίσσα μὰς εἶναι ἀπὸ χώρα ἀνθρωποφάνη! Αὐτὴ θά φάγε καὶ τὸ παιδί!

Ὁ βασιλεὺς, πὺ ἀναποῦσε τὴ γυναίκα του, δὲν πίστεψε τὰ λόγια τους.

Στὸ χρόνο ἀπάνω ἡ βασιλίσσα γέννησε δεύτερο ἀγόρι. Καὶ πάλι τὴ νύχτα φανερώθηκε ἡ Παναγία καὶ τῆς εἶπε:

— Θά πῆς, ὅτι ἀνοίξεις τὴν πόλη; Ἀλλοῶ- τικα θά σου πάρω καὶ τὸ δεύτερο παιδί!

— Όχι! Δὲν τὴν ἀνοίξω! ἀποκρίθηκε ἡ βασιλίσσα.

Κι' ἡ Παναγία πῆρε καὶ τὸ ἄλλο τῆς παιδί. Ἀλλὰ κι' οἱ παλατιανοὶ φώναζαν πὺς ἡ βασι- λίσσα ἔπρεπε νὰ δικαστῇ, ἐπειδὴ ἔτρωγε τὰ παιδιά τῆς!

Ἡ κοπέλλα τὸ βασιλιά δὲν κρατοῦσε νὰ δι- κάσῃ τὴ γυναίκα του.

Καὶ τὸν τρίτο χρόνο ἡ βασιλίσσα γέννησε κοριτσάκι.

Ἡ Παναγία παρουσιάστηκε ξανά τὴ νύχτα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀκούσθησέ με!

Τὴν πῆρε τότε καὶ τὴν πῆγε στὸν οὐρανὸ. Ἐκεῖ τῆς ἔδειξε τὰ δυὸ ἀγοράκια τῆς, πούπα- ζαν μὲ τ' ἀσημένια ἀστρά.

Ἡ βασιλίσσα χάρηκε μόλις τὰ εἶδε. Κι' ἡ Παναγία εἶπε:

— Δὲ μαλάκασε ἀκόμα ἡ καρδιά σου; Πῆς τὴν ἀλήθεια καὶ θά σου λύσω τὴ γλώσσα καὶ θά σου δώσω τὰ παιδιά σου!

— Όχι! Δὲν τὴν ἀνοίξω! ἀπάντησε ξανά ἡ βασιλίσσα.

Κι' ἡ Παναγία τὴν ἔφερε στὴ γῆ καὶ τῆς πῆρε καὶ τὸ ἄλλο κοριτσάκι.

Τὸ πρωί, οἱ παλατιανοὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸ βα- σιλεὺ νὰ πεθάνῃ ἡ ἀγρία καὶ κακὰ βασιλίσσα.

Ὁ βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νὰ καλέσῃ τοὺς συμβούλους του. Κι' ἐκεῖνοι ὅλοι, ἀφοῦ ἡ βα- σιλίσσα δὲ μπόρεσε νὰ μῆλῃ, ὅτε τὴν ἀλή- θεια νὰ φανερώσῃ τὴν ἔκανε τὰ παιδιά τῆς, τὴν καταδίκασαν νὰ καὶ ζωντανή!

Μάζωσαν λοιπὸν ξύλα, τὴν ἔδεσαν σ' ἕνα στύ- λο κι' ἔβαλαν φωτιά. Τότε πιά ὁ πόνος τῆς ψευ- τιάς καὶ τῆς περφηάνειας τῆς ἔλυσε μέσα στὴν καρδιά τῆς κι' ἡ βασιλίσσα συλλογιόθηκε:

— Ἐν ἔχῃ τὴ λαλιά μου, θά φωνάξω τώρα, ὅτι ἀνοίξω τὴν ἀπαγορευμένη πόλη τοῦ οὐρα- νοῦ!

Κι' εὐθὺς ἡ γλώσσα τῆς λύθηκε καὶ φώναξε:

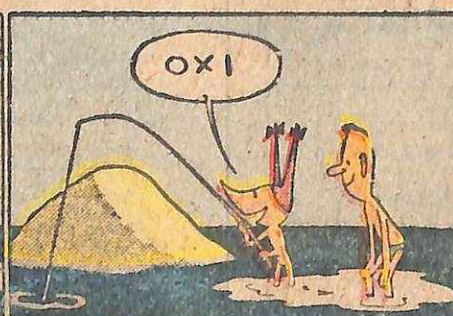
— Ναί, Παρθένε Μαρία, τὴν ἀνοίξω!

Ἀμέσως ἀνοίξαν οἱ οὐρανοὶ κι' ἔπεσε πυκνὴ βροχή, πὺ ἔθεσε τὴς φλόγες. Ἐνα λαμπρὸ φῶς κύκλωσε τὴ βασιλίσσα. Κι' ἡ Παναγία μὲ τὰ δυὸ ἀγοράκια στὸ πλάι τῆς καὶ τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά τῆς, βλέποντας τὸ πλοῦσιό φῶς, κατέβηκε στὴ γῆ καὶ μῆλῃς χαρούμενα:

— Ὅποιος τὸ κρίμα ὁμολογῇ καὶ μετανοῶ- νει, εἶναι σωχωρεμένος!

Τῆς ἔδωσε πῶς τὰ τρία παιδιά, τῆς ἔλυσε τὴ γλώσσα κι' ἔζησαν πιά ὅλοι χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ἡ Ζωίτσα καὶ ὁ ἐνοχλητικὸς

4 πόση τοῦ κλειδούχου

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

νομίζοντας τὸν λίγο ἀνισόρροπο. Δὲν πῆ- σταν κανὼν πὺς ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ Τζῶν... ὅπως δὲν τὸ πίστεψα κι' ἐγὼ ἄλλωστε. Μὰ ἔλαστον κάμε ὅλοι. Αὐτὸς ὁ Τζῶν ὑπάρχει. Ἐκεῖ παρὶ τοῦ ψευδωνυμίου Τζῶς Κάπτον!

Ἐντύσε τὴ γροθιά του ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν πύργο καὶ μούγκρισε:

— Εὐτυχῶς, τὸν κρατᾷ! Ἦρθε κι' ἐπε- σε μόνος του στὰ χέρια μὰς, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὰς κατασκοπεύῃ καλύτερα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ξαναβῇ πιά ἀπ' αὐτὸ τὸ σπι- τὶ. Καὶ δὲ θά βγῇ!

Ἐπῆσε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν ὑπὲρπῆ- τὸν καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τοὺς σταῦλους, λέγοντάς του:

— Ἐλα, Χίπ! Ἐλα νὰ δεδαιωθῶμε κα- λύτερα γιὰ τὴν προδοσία του!

Οἱ σταῦλοι ἀπείχαν ὡς 300 μέτρα ἀπ' τὸν πύργο. Ὁ Ἐνθὶν μῆλῃς, μαζί μὲ τὸν Γκρηνγουαί. Πῆρε μιά λάμπα πὺς κρεμά- τανε ὁ ἕνα καφεὶ καὶ πῆγε ὡς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν οἱ ὁσέλλες καὶ τὰ χαλι- νάρια.

Ἐεδιάλεξε τὴς σέλλες τοῦ Τζῶς καὶ τοῦ Ντῆκ. Πῆρε τὴ δεύτερη, τὴ γύρισε ἀνάπο- δα καὶ τὴν ἐξέτασε.

— Κυτάζε, Χίπ! μούγκρισε. Ἐτοῖ ἐξη- γεῖται τὸ πὺς δὲν ἔγινε τὸ «δυστύχημα» χτῆς, στὸν περὶπὸν τοὺς... Αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ἄλλαξε τὴν (γύγλα), ἔβαλε καινούργια στὴ θέσι τῆς ἄλλης πὺς ἦταν ἐτοιμὴ νὰ σπά- σῃ. Πὺ ἔβαλε ἄραγε τὴν πρώτη;

Σκέλεισε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴ βρῆκε.

— Βλέπεις; πρόσθεσε. Τὴ φύλαξε, τὴν ἔκρυψε, γιὰ νὰ τὴν ἐκπλῇ ὅλο ἐναντίον μὰς. Κατάρ! Ἐρεῖν πάρα πολλὰ πράγμα- τα αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς, Χίπ! Πρέπει ὅπω- δῆποτε νὰ ἐξαφανιστῇ... ἀπὸφῃ τὴ νύχτα!

Δίχως τὴ μαρτυρία του, τὸ δαχτυλίδι δὲν ἔχει καμμία ἀξία...

Δὲν ἦταν πιά κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Πηγαίνοντο νευρικά κι' ἔλεγαν πράγ- ματα ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπὸ κείνα πὺ εἶ-

κε πῇ χτῆς ἀκόμα στὸν ὑπὲρπῆτὸν γιὰ τὴ σπουδαιότητα τοῦ δαχτυλιδίου.

Αὐτὸς τὸν κυτάζε μὲ ἐκπλήξι, γιὰτί πο- τέ δὲν τὸν εἶχε δὴ τόσο ταραγμένο.

Τέλος, ὁ Χάγκουντ ξανάβαλε στὴ θέσι τῆς σέλλας, κρέμασε τὴ σέλλα στὸ καφε- τῆς καὶ βγῆκε ἀπ' τοὺς σταῦλους. Ἐ- μενε αἰμῆλτος, προσπαθώντας νὰ βάλῃ κά- ποια τάξι στὴς ιδέες του.

Οἱ δυὸ ἄντρες προχώρησαν στὴν ἄλλα, δίχως ν' ἀνταλλάξουν λέξι. Πέρασαν τὴν καγκελόπορτα καὶ βγῆκαν στὸν ἐρημὸ δρόμο.

Τὸ φεγγάρι κι' ἡ ἀστροφεγγιά φώτιζαν ἀρκετὰ ἀλόγυρα.

Ὁ Χάγκουντ σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ δῆ- λωσε:

— Χίπ, πρέπει νὰ πάρουμε πίσω τὸ δα- χτυλίδι.

— Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας, εἶπε ὁ ὑ- πὲρπῆτης. Νομίζω μάλιστα πὺς ἀπὸ κεί θά- πρεπε ν' ἀρχίσουμε.

— Ἀναγνωρίζω πὺς ἔχεις δίκιο, Χίπ. Μὰ πὺς μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ κεί, ἀ- φοῦ ἀγνοοῦσαμε πὺς τὸ δαχτυλίδι βρισκό- ταν στὰ χέρια τοῦ Ρεβάλ;

— Θάπρεπε νὰ τὸ ξέσουμε. Ἀφοῦ τὸ εἶ- χετε ὑποψιάστῃ, ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῃτε.

Ἐκείνησαν πάλι καὶ κατέβηκαν ὡς τὰ μι- σὰ τοῦ δρόμου τοῦ χωριοῦ. Ἐδῆσαν ἀπὸ ψηλά τὰ σπιτία κατασκότεινα. Θὰ κοιμόν- ταν ὅλοι, τέτοια ὥρα. Μονάχα ὁ σιδηρο- δρομικὸς σταθμὸς εἶχε μερικὰ φῶτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Χάγκουντ σταμάτησε καὶ πάλι.

— Ἀκούσε, Χίπ, εἶπε. Ὑπάρχει ἕνα μέ- σον... Ἀπὸ δὺ πὺς βρισκόμαστε, μπορούίς νὰ πᾶς ὡς τὸ σταθμὸ καὶ νὰ ξαναγυρίσης σὲ μισὴ ὥρα... Κατέβα λοιπὸν ὡς τὸ σπι- τὶ αὐτοῦ τοῦ Ρεβάλ. Δὲ δῆξ πλανάσει ἀ- κόμα. Μὰ κι' ἂν κοιμάται, νὰ τὸν ξυπνή- σης... Μήπως τὸν ἰδιαίτερως. Πρότείνε τοῦ ἐκ μέρους μου ν' ἀγοράσουμε τὸ δαχτυλ- ῖδι. Πρόσφερε τοῦ 100 λίρες, 200, 500...

— Κι' ἂν δὲ θελήσῃ;

— Θά θελήσῃ. Ὅταν ὑποφέρῃ κανεὶς ἀπ' τὴ φτώχεια, δὲν περιφρονεῖ τόσο λεφτὰ! Θά δεχθῇ, ἐννοία σου.

— Μπορεῖ ὥστόσο ν' ἀρνηθῇ, καταλαβαί- νοντας πὺς σὰς χρειάζεται ἀπολύτως αὐ- τὸ τὸ δαχτυλίδι, ἀφοῦ μὲ στέλνεται νὰ τοῦ τὴ ζητήσω τόσο βιαστικὰ, μέσ' στὴ νύχτα. Κι' ὅπως καταλαβαίνετε, αὐτὸ θάβει εἰς βάρος σας.

— Σοῦ λέω πὺς δὲ θά τὰ σκεφθῇ καθό- λου, δλ' αὐτὰ. Πεντακάσιες λίρες εἶναι ὁ- λόκληρη περιουσία γιὰ ἕνα φτωχὸ κλει- δούχο.

Μὰ τὸ «βουβάλι» δὲν εἶχε πεισθῇ ἀκό- μα. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, τὸ χοντρὸ μυαλό του εὐρίσκει λογικὰ ἐπιχειρήματα.

— Δὲν εἶν' αὐτὸ μονάχα, κύριε, εἶπε.

— Τί θῆς νὰ πῆς, Χίπ; Τί ἄλλο εἶναι;

— Κάνετε κάτι πολὺ ἐπικίνδυνον ἴσως...

κάτι πὺς μὰς τὸ ἀνακοινώσατε χτῆς σεις ὁ ἴδιος.

— Δὲ θυμάμαι, Χίπ. Ποιὸ πρᾶγμα;

— Μὰς δηλώσατε ὅτι καταγγίλατε αὐτὸ τὸ Ρεβάλ πὺς ἦταν μέλος τῆς «συμμορι- ᾶς» καὶ πὺς δολοφόνησε τὸν Ὑσσοῖν, με- τὰ τὸ σιδηροδρομικὸ «δυστύχημα»!

— Ἐ, καὶ τί μ' αὐτό; Τί ἐμποδίζει ν' ἀ- γοράσῃς τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ Ρεβάλ;

— Ἡ καταγγελία σας μπορεῖ νὰ φέρῃ κι' ὅλας τὸς ἀποτέλεσμα τῆς: Ὁ ἀνακριτὴς διά- ταξε ἴσως τὴ σύλληψι τοῦ κλειδούχου.

Ὁ Γκρηνγουαί μιλῶσε πολὺ λογικὰ. Ἀλλ' ὁ Χάγκουντ ἦταν ἀπ' τοὺς τύπους ἐκείνους πὺς θεωροῦν ἀλάθτο τὸν ἑαυτὸ τους καὶ δὲν ἀνέχονται νὰ φανῇ διορατι- κώτερος καὶ ἱκανώτερος ἀπ' αὐτοὺς ἕνας ὑψιστάμενός τους. Δὲ θέλανε λοιπὸν νὰ παραδεχθῇ τὴς σωτῆς παρατηρήσεις τοῦ ὑπὲρπῆτὸν του.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι λόγια καὶ ὑποθέσεις! τὸν διεκώσε ἀπότομα. Τὸ μόνο βέβαιο εἶ- ναι πὺς δὲ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀντισταθῇ στὸ χρέμα. Σίγουρα, ὁ ἀνδρὸς αὐτὸς θά σοῦ παραδῶσῃ τὸ δαχτυλίδι.

— Μὰ δὲν ἔχω ἀκόμα στὰ χέρια μου αὐ- τὰ τὰ λεφτὰ, παρατήρησε πάλι ὁ Χίπ. Δὲν πιστεῦν δὲ ν' ἀρκεσθῇ ὁ ἀνδρὸς μὰς σὲ υποσχέσεις!

Ὁ Χάγκουντ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ, αὐτό.

— Σωστά, παραδεχόμῃ. Μὰ οὔτε κι' ἐγὼ κρατῶ ἀπάνω μου ἕνα τέτοιο ποσόν.

Ἐκέθηκε μερικῆς στιγμῆς. Ὑστερὰ ἐ- θγαλε τὸ καρνέ τῶν τῶκ του, ὑπογράψε ἕνα ἀπ' αὐτὰ, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ τὸδωσε στὸ Χίπ.

— Νῆ, πᾶρε, τοῦ εἶπε. Ἐχω ἀφίσει ἀνοί- χτὸ τὸ ποσόν. Συμπληρώσε τὸ μόνος σου, ἀνάλογα μὲ τὴν συμφωνία πὺς θά κάνῃς. Προσπάθησε πάντως νὰ μὴν περάσῃς τίς

500 λίρες... Πάναυο! Και κάνε όσο πιο γρήγορα μπορείς. Θα σε περιμένω εδώ, ο' αυτό το όριο.

Ο Γερμανός πήρε τον αφεντικό του και καταλάβαινε πως δε θα τον έκανε με κανένα τρόπο ν' αλλάξει απόφαση. Ξεκίνησε λοιπόν βιάζοντας προς το σπίτι του κλειδούχου. Μη ξέροντας όμως τα μονοπάτια, πέρασε αναγκαστικά απ' το σταθμό. Δε χρειάστηκε αλλιώτικα να πάει μακρύτερα. Βρήκε εκεί το προσωπικό ανάστατο. Η μεγάλη είδηση της ημέρας, στον τιμίο και ήσυχο εκείνο τόπο, ήταν η σύλληψη του Ριβάλο.

Η εμφάνιση του Γερμανού προκάλεσε τώρα τη γενική περιέργεια. Οι υπάλληλοι του σταθμού τον κύτταζαν, σαν να θέλανε να τον ρωτήσουν για τον τόλμο του.

Τέλος, πήρε την απόφαση ένας απ' αυτούς: ένας ελεγκτής, που είχε τύχει να μιλήσει πολλές φορές στο παρελθόν με τον Άγγλο υπέρθετο και με τον αφεντικό του. Πήγαρε λοιπόν το Χίπ, τον χαιρέτησε και του είπε:

— Άλλωστε, είναι σπουδαίος άνθρωπος ο κύριός σας!

— Γιατί μου το λέτε, αυτό; ρώτησε ο Χίπ, δυσφορώντας γιατί τον καθυστέρουσαν χωρίς λόγο.

— Ο άλλος γέλασε λίγο κοροϊδευτικά κι' απάντησε:

— Ρωτάτε το γιατί; Μα θάπρεπε να του δώσω παράσημο ή αστυνομία, γιατί έβαλε τη γυαλιά ο' όλους τους χαφιέδες της! Αυτός, μονάχος του, ανακάλυψε τη συμμορία!

— Ποιά συμμορία; ρώτησε ο Χίπ, κάνοντας τον ανήξερο.

— Ελάτε τώρα! Ο κόσμος τρέχει τούμπανο... Ξέρουν όλοι πως κατάνησε ο κύριός σας εκείνο τον αλιτήρι, το Γκρουντέλ, που βρίσκεται τώρα στις φυλακές του Λουκάνου. Ποιος θα το πίστευε όμως πως θα γινότανε το ίδιο και για το Ριβάλο;

Η φυσιογνωμία του Γερμανού πήρε μια έκφραση εκπληκτική τόσο πραγματική, ώστε ο άλλος φώναξε:

— Πώς! Δεν το ξέρατε λοιπόν; Μα τρέχει μάστιγος ο κόσμος... Έδώ και δύο ώρες, μάστιγαν οι χωροφύλακες το Ριβάλο και τον κλείσανε στο κρατητήριο.

Ο Χίπ είχε μείνει μ' ανοικτό το στόμα. Πριν από λίγο, κουνεντιάζοντας με τον Χάγκιντον, του είχε μιλήσει για την πιθανότητα αυτής της συλλήψεως. Μα δεν πίστευε κι' ο ίδιος πως θα πραγματοποιήτανε τόσο γρήγορα.

Αυτό ήταν, σίγουρα, το πιο δυσάρεστο και το πιο απρόβλεπτο που μπορούσε να συμβεί! Πώς ν' άγοράσουν πια απ' το Ριβάλο το μοιραίο δαχτυλίδι; Τι είχε απογίνει άραγε το δαχτυλίδι αυτό;

Ο Χίπ θυμήθηκε τότε τη Μαρίνα, τη μικρή που είχε πάει στον πύργο και που είχε πει πως περίεργα εκείνη κι' άνησυχαστικά λόγια στον πιστό καμαριέρη του Ντίκ.

Ήξερε λοιπόν το μυστικό, η Μαρίνα. Άν μπορούσε ο Χίπ να το καταφέρει μαζί της, να την κάνει να μιλήσει!

— Άλθινα, δεν ήξερα τίποτα απ' όλα αυτά, δηλαδή. Δε μου είχε κάνει καθόλου λόγο ο κύριός μου... Όποτε λοιπόν είναι στη φυλακή αυτός ο φουκαράς... Μα είχε μια κόρη, νομίζω, μια χαριτωμένη μικρούλα που έφερνε γάλα στο μυλόδρομο Ντίκ...

— Άχ, αυτή είναι το μεγαλύτερο θύμα! παρατήρησε με συμπόνια ο ελεγκτής. Έμεινε μόνη στον κόσμο, η καμμένη. Ήρθε εδώ πριν από λίγο, κλαίνοντας, και μάς ζητούσε τον πατέρα της, φυσικά, δε μπορούσαμε να της κάνουμε τίποτα, όσο κι' αν τη λυπόμαστε. Την πήρε τότε στο σπίτι της η γυναικά του σταθμάρχη, την παρηγόρησε λίγο και την έβαλε να κοιμηθεί στην κάμαρά της, κοντά της.

Ο Χίπ δεν έμεινε ν' ακούσει περισσότερα. Χανόταν έτσι κι' η τελευταία ελπίδα του. Δε μπορούσε να δει ούτε την κόρη ούτε τον πατέρα. Ήταν ανίκανος να καταστρώσει ένα οποιοδήποτε σχέδιο. Άλλωστε ήταν πολύ άρνη πια, περασμένες δεκάμισες. Δεν του έμεινε παρά να ξαναγυρίσει στον αφεντικό του, που θα τον περιέμενε με αγωνία.

Έκείνος θάβρισκε ίσως τη λύση σ' αυτό το πρόβλημα...

Με την πρώτη πρόφαση λοιπόν που του παρουσιάστηκε, ο Χίπ άφισε τους καλούς εκείνους ανθρώπους, που είχαν άρξήσει να τον ενοχλούν με τα σχολία τους, ξαναγύρισε απ' τον ίδιο δρόμο και βρήκε πράγματι το Χάγκιντον στο μέρος που τον είχε αφήσει.

— Λοιπόν, τον ρώτησε εκείνος με λαχτάρα.

— Δεν είδα το Ριβάλο, για τον απλούστατο λόγο ότι βρίσκεται στη φυλακή και θα τον πανε αύριο το πρωί στη Μπελιντζόνα, με το πρώτο τρένο. Τον έπιασε η αστυνομία, εδώ και δυο-τρεις ώρες.

Ο Χάγκιντον δε ρώτησε περισσότερα πράγματα. Είχε λυγίσει κάτω απ' το ξαφνικό έκτακτο χτύπημα.

Η τούνη στρεφότανε λοιπόν εναντίον του! Είχε πιαστεί στα ίδια του τα δίκτυα... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

ΟΙ ΚΑΣΚΑΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ

Γνωριμία

Τ' είναι τούτο που μου έμελλε να πάθω, χρυσά μου παιδιά! Ποιος είμαι γώ; Χι! Έσείς, μου είπατε και τσπερδόνες μου, σίγουρα δε με ξέρετε. Οι γονείς σας, όμως, με ξέρουν καλά, γιατί στην ηλικία σας, παρακολουθούσαν τα βαρναύα μου στο «Ελληνικό», στο «Σινεμά» και στα άλλα παιδικά περιοδικά, που κυκλοφορούσαν τότε. Είμαι ο παλιότατος Μπαρμπα Μίλτος. Πω! πω! Λαχτάρα μου! Είχα πάρει τη συνταγή μου κι' έλεγα πως θα σου χάσω πια, αλλά να που ο Θεός δε το θέλει.

Προχτές που λέτε, άκουμ μεσημεριατικά το κουδούνι της πόρτας μου.

— Ποιος είναι μεσημεριατικά; έσκουσα και τινάχτικα απ' το κρεβάτι μου. Μπα σε καλό του τού χριστιανού! Έχ' θρόνος μου είναι κι' ήρθε να μου διακοψί το ραχάτι μου;

Στο μεταξύ ο αγαπημένος μου ο Τρισκεμίας — Τρισκεμίας είναι το όνομα του γάτου μου που είναι και βοηθός μου — είχε τρέξει στην πόρτα και με την ουρίτα του (τοάκι) γύρισε το μαντάλο και την άνοιξε.

— Νιάρ-νιούρ, άκουσα τη φωνούλα του. Το «νιάρ-νιούρ» στη γατόγλωσσα σημαίνει «πράστε». Και για να λέν «πράστε» ο Τρισκεμίας στον μεσημερινό ξένο, θα πή ότι ήταν φίλος.

Έγλυφα λίγο τις δεκατέσσερις τρίχες που έχουν απομείνει στο έρημο το μουστάκι μου για να στρώσουν και να μαι στην πόρτα.

Ο κύριος που σκετόταν μου ήταν άγνωστος. Έι παιδιά μου! Παρά λίγο να με πιάσει το δαιμόνιο μου και ν' άρπαξω τον Τρισκεμία απ' την ουρά, που με σκώκε απ' το κρεβάτι. Κρατήθηκα, όμως, και, φωνώντας ένα απ' τα ψεύτικα χαμογελάκια μου οτά χείλη, ρώτησα τον ξένο:

— Ο κύριος, παρακαλώ;

— Ο ξένος μου έδωσε το χέρι του. — Έρχομαι από το «Θησαυρό», μου είπε.

— Μα μου το λέτε, φώναξα κατάπληκτος. Και τι ζητάτε;

— Τι συνεννοείσαι σάς!...

— Μπα! σε καλό σάς! Και πως σάς ήρθε; Μήπως έπειδη σφίξαμε οι ξέστες;

— Ο ξένος γέλασε.

— Όχι, μπαρμπα Μίλτο. Πολλοί γονείς αναγνωσαν μας, που σε ξέρανε σε νοσταλγία. Θες, λοιπόν, να συνεννοήσεις; Ο μισός σου θα είναι καλός.

Τι ήτανε να το ήπ αυτό το τελευταίο, καλά μου παιδιά; Με τη συνταγή μου, χρόνια έχω να φάω κερτά που τρελλάνομαι. Και ο φίλος μου λέει, ότι θα παίρνω καλό μισό. Δηλαδή, θα μπορώ να τρώω καθεμιά κεφτεδάκι, τζιεράκια, παστοματσέτα και να πίνω και το καστοράκι μου. Λοι-λο! (Το λο-ρι-λαρό, το λέω πάντα όταν ένθουσιαζωμ κι' αμέσως το επαναλαμβάνει κι' ο Τρισκεμίας, στη γατόγλωσσα, όμως).

— Νιουρ-νιούρ-νιούρ!...

— Έν τάξει κύριε, του είπα. Δέχομαι τη συνεννοασία.

— Ετοι, καλά μου παιδιά, νάμει από σήμερα στη αελίδα σας. Για όνομα του Θεού, όμως! Μην άρξισετε τις «κασκαρικές» σαν τους πατεράδες σας, γιατί θα με χάσετε. Α! πω! πω! Άν άρξισουνε πάλι τα παιδιά, αυτή τη φορά δε θα το γλυτώσω το τρελλοκομείο.

Λοι-λαρό ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΣ

Χιοδύμορ

Στο μάθημα της Γεωγραφίας: — Τι όρομο θ' ακολουθήσεις, για να πας σ' από την Κέρκυρα στην Πάτρα;

— Θα κατεβώ στο λιμάνι... — Επειτα;

— Θα μπά στο θαπύρι. — Και κατόπιν;

— Ε, τ' ά παρακάτω τ' έβρει πια ο καπετάνιος!

Τάκης: Πές μου, σε παρακαλώ, τί θα πη γαλλικά «έ» ν' σαι πιά. Νίκος: «Δέν ξέρω». Τάκης: Δέν ξέρεις; Κρίμα που έχεις και δίπλωμα σ' ά γαλλικά!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Η κρυμμένη παρειμία

Α'. στήλη.

- 1) ΜΕΡΑΚΙ. 2) ΣΤΕΜΜΑ. 3) ΡΑΓΙΑΣ. 4) ΒΟΛΕΜΑ. 5) ΠΟΚΑΡΙ. 6) ΣΥΚΕΩΝ. 7) ΟΙΝΗΤΗΣ. 8) ΜΗΡΥΜΑ. 9) ΘΗΡΑΜΑ. 10) ΤΟΠΙΟΝ. 11) ΠΡΕΣΤΟ. 12) ΖΩΪΚΟΙ. 13) ΑΛΛΑΓΗ. 14) ΛΟΥΚΑΣ. 15) ΛΙΘΑΡΙ. 16) ΔΡΙΜΟΣ. 17) ΡΙΖΩΜΑ. 18) ΕΙΛΗΜΑ.

Γ'. στήλη.

- 1) ΙΡΑΚ. 2) ΑΜΜΕ. 3) ΣΙΓΑ. 4) ΛΑΜΕ. 5) ΡΑΚΙ. 6) ΕΚΩΝ. 7) ΝΗΣΙ. 8) ΜΥΡΑ. 9) ΜΑΡΑ. 10) ΠΙΝΟ. 11) ΕΤΟΣ. 12) ΚΟΖΙ. 13) ΓΛΑΗ. 14) ΣΥΚΑ. 15) ΛΙΡΑ. 16) ΜΙΣΟ. 17) ΡΑΜΩ. 18) ΜΗΛΑ.

Η παρειμία είναι: «ΜΕ ΣΤΡΑΒΟ ΠΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗ ΤΟ ΠΡΩΪ ΑΛΛΟΙΩΡΙΖΕΙ».

Σωστό — Λάθος

- 1) ΛΑΘΟΣ (οι σουπιάς και τα καλαμάρια έχουν δυο παραπάνω). 2) ΣΩΣΤΟ (Γερμανία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Έλβετία, Ιταλία και Ισπανία). 3) ΛΑΘΟΣ (έβταναν συχνά τα 25 και 30 μέτρα). 4) ΛΑΘΟΣ (το τελευταίο του ήταν ο «Μαγεμένος αλός»). 5) ΛΑΘΟΣ (είναι ο ήρωας πολλών λαϊκών παραδόσεων). 6) ΛΑΘΟΣ (από τον Ιταλό Α. Σομπέρο. Ο Νόμπελ βρήκε τον τρόπο να την χρησιμοποιήσει). 7) ΛΑΘΟΣ (είχε έπνοιαστική «Σιδηρούς Καγκελάριος». «Σιδηρούς Δούξ» έπνοιαστική ο Ουέλλινγκτον, ο νικητής του Βατερλώ). 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΣΩΣΤΟ (στις Φιλιππίνες; 10793 μέτρα). 10) ΣΩΣΤΟ. 11) ΣΩΣΤΟ (1312 φορές μεγαλύτερος από τη Γη). 12) ΛΑΘΟΣ (το αντίθετο).

Ποιό βιβλίο πήρε ή Σούζυ;

Η Σούζυ αγόρασε το έκτο κατά σειράν κάθετο βιβλίο από το κάτω ράφι. Η μέτρησή άρχισε από την γωνία κάτω άριστερά. Πρόκειται για τον τόμο με τις τρεις δριζόντιες γραμμές ανάμεσα στους δυο μικρούς ρόμβους.

Η λύσις του υπ' αριθ. 757

σταυρο λέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑΣ

- 1) ΠΑΡΟΙΚΩ — ΑΓΕΛΑΣ 2) ΡΙΚΝΑ — ΚΑΤΩΝ 3) ΑΝΙΣΤΑΜΑΙ — ΟΜΟΤΙΜΑ 4) ΒΟΣΚΩ — ΡΑΜΝΟΣ — ΑΑΡ. 5) ΡΗΤΑ — ΑΝΕΣΕΙΣ — ΑΡΝΙ. 6) ΑΜΑ — ΚΑΝΗΣ — ΠΛΑΝΚ. 7) ΚΑΙ — ΣΑΡΑΜΑ — ΕΛΑΙΑΙ. 8) ΟΣΤΙΣ — ΑΡΑΠΗΣ. 9) ΑΣΤΕΡΗΣ — Α. ΝΑΓΚΑΙ. 10) ΑΝΟΣΟΝ — ΑΡΜΑΝ. 11) ΣΚΑΦΟΣ — ΝΟΜΙΚΑ — ΑΠΟ. 12) ΚΑΡΙΣ — ΑΤΙΜΩ — ΤΑΣ. 13) ΑΡΙΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΚΟΛΜ. 14) ΙΟΣ — ΡΥΠΑΡΑ — ΧΑΜΑΙ. 15) ΟΣΤΡΑΚΑ — ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ. 16) ΟΙΚΟΣ — ΠΟΡΟΙ. 17) ΠΙΣΙΝΑ — ΦΟΝΙΚΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΛΑΒΡΑΚΙ — ΣΚΑΙΟΣ. 2) ΝΟΗΜΑ — ΚΑΡΟΣ. 3) ΑΡΙΣΤΑΙΟΝ — ΑΡΙΣΤΟ. 4) ΡΙΣΚΑ — ΣΤΑΦΙΣ — ΡΙΣ. 5) ΟΚΤΩ — ΣΤΕΝΟΣ — ΡΑΚΙ. 6) ΙΝΑ — ΑΚΑΙΡΟΣ — ΣΥΚΟΝ. 7) ΚΑΜ — ΝΑΡΣΗΣ — ΑΠΑΣΑ. 8) ΑΡΕΝΑ — ΣΟΝΑΤΑ. 9) ΔΙΑΣΗΜΑ — ΝΟΤΑΡΑΣ. 10) ΜΕΣΑΡΑ — ΜΙΝΑΣ. 11) ΑΚΟΝΙ — ΑΝΑΙΜΑ — ΥΠΟ. 12) ΓΑΜΟΣ — ΕΠΑΡΚΩΣ — ΝΟΝ. 13) ΕΤΟΣ — ΠΑΝΗΜΑ — ΧΕΡΙ. 14) ΛΩΤ — ΑΛΑΣΚΑ — ΚΑΠΟΚ. 15) ΑΝΙΑΡΑΙ — ΑΝΑΤΟΜΕΙΑ. 16) ΜΑΝΝΑ — ΠΑΛΑΙ. 17) ΣΑΡΙΚΙ — ΚΟΣΜΙΑΙ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια	Δρχ. 240. —
Εξαμηνια	> 120. —
Τριμηνια	> 60. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια	Λίρες Άγγλίας 6 —
>	Δολάρια 17 —
>	Φρ. Βελγ. 840 —
>	Φρ. Γαλλ. 8,650 —
>	Φρ. Έλβ. 73 —
>	Μάρκα Γερμ. 72 —

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης κα' Έξωτερικού διά τραπεζικής τούτατης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγατσάνιου 4, (Πλατεία Κλαυθμόων) ΑΘΗΝΑΙ.

Ε.μ.μ. Μπακλατζής και Σίω Ε. Ε. Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής: Διοριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΟΥΛΑ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Όδός Ζωοδόχου Πηγής 38
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, Όδός Βούλγαρη 11. Ά θ ή ν α ι.

Ο ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΟΣ ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Οι υπεράνδρωτες προσπάθειες των ποδηλατιστών

Ο σάλος, που δημιουργήθηκε κατά τις σιγά-σιγά. Η ζωή στη Γαλλία ξαναπαίρνει τον κανονικό της ρυθμό. Ο ποδηλατικός γύρος της Γαλλίας, ο Έκνευρισμός, η αγωνία, τα προγνωστικά, οι ατέλειωτες συζητήσεις, παρεχόμενες τη θέσι τους στην κριτική και στις υποδείξεις για τον επόμενο χρόνο. Όλα τα άθλητικά περιοδικά, άφισματά και η διαφορετική άλλαγή της ατμοσφαιρικής πίεσης, τους κάνουν εξαίρετικά σκληρή την προσπάθεια και τους δυσκολεύουν και αυτή την άναπνοή.

Μια σύγκριση με τον Μαραθώνιο δρόμο δίνει εύλογα συμπεράσματα.

Ο Μαραθώνιος, μετά από μια κόρσα, που διαρκεί 2½ περίπου ώρες, χάνει 3-6 κιλά και εν συνεχεία χρειάζεται τις επόμενες 10 ημέρες ειδική «κούρα» για να επανέλθει στη φυσική του κατάσταση. Άλκοη απαγορεύεται να τρέξει άλλο Μαραθώνιο πριν περάσουν 6 μήνες.

Οι ποδηλάτες του γύρου άγωνίζονται 25 συνεχείς ημέρες, τρέχοντας από 6-8 ώρες καθημερινά και στον τριημέριο βρίσκονται περίπου... 15-20 κιλά ελαφρότεροι.

Ο γύρος της Γαλλίας διαρκεί περίπου 1 μήνα. Στο διάστημα αυτό άτονούν όλες οι άλλες εκδηλώσεις και ο κόσμος παρακολουθεί με πάθος τον άγώνα. Ο Τύπος, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση, δεν προφταίνουν να μεταδώσουν ειδήσεις στο μονόμιας διψασμένο για νέα κοινό.

Οι νικητές λατρεύονται σαν ήμθεοι. Γίνονται έθνικά σύμβολα της πατρίδας τους. Τους άπονέμονται τίτλοι και παράσημα. Αποκτούν ισχυρή προσωπικότητα και τεράστιο κύρος.

Άγαπώνται παράφορα απ' τις γυναίκες. Λατρεύονται σά θεοί απ' τα παιδιά. Θαυμάζονται σαν έθνικά κεφάλαια απ' τους μεγάλους.

Εμείς, που βρίσκμαστε μακριά από τέτοιου είδους καταστάσεις, δε μπορούμε να εξηγήσουμε αυτό το φαινόμενο.

Ο ποδηλατικός γύρος της Γαλλίας περιλαμβάνει μια διαδρομή 4.300 χιλιομέτρων, που υποκρένει τους ποδηλάτες να ύποστούν κάθε είδους ταλαιπωρία στην προσπάθειά τους να έπιθλθουν.

Μέσα στις 4.300 χιλιόμετρα υπάρχουν ασφαλτόδρομοι, γαματόδρομοι, άρκετοι πετρόδρομοι (καλντερίμια) και δρόμοι με φιλό γαλικά (γαρμπίλι) που είναι εξαίρετικά επικίνδυνοι. Οι άθληται περνούν από πεδιάδες, δάση και άπρόσιτα βουνά.

Υφίστανται τις άλλες της θερμοκρασίας κατά το έντονατερο τρόπο. Ίδρωμένο απ' τον

καυτό ήλιο της Μεσογείου, άνεβαίνοντες τις Άλπεις και διασχίζοντες την παγωμένη άτμόσφαιρα και περνούν άνδμεσα από τ' άλυτα χιόνια των βουνοκορφών. Τα άποτομα άνεδυκατεβάσματα και η διαφορετική άλλαγή της ατμοσφαιρικής πίεσης, τους κάνουν εξαίρετικά σκληρή την προσπάθεια και τους δυσκολεύουν και αυτή την άναπνοή.

Μια σύγκριση με τον Μαραθώνιο δρόμο δίνει εύλογα συμπεράσματα.

Ο Μαραθώνιος, μετά από μια κόρσα, που διαρκεί 2½ περίπου ώρες, χάνει 3-6 κιλά και εν συνεχεία χρειάζεται τις επόμενες 10 ημέρες ειδική «κούρα» για να επανέλθει στη φυσική του κατάσταση. Άλκοη απαγορεύεται να τρέξει άλλο Μαραθώνιο πριν περάσουν 6 μήνες.

Οι ποδηλάτες του γύρου άγωνίζονται 25 συνεχείς ημέρες, τρέχοντας από 6-8 ώρες καθημερινά και στον τριημέριο βρίσκονται περίπου... 15-20 κιλά ελαφρότεροι.

Ο γύρος της Γαλλίας διαρκεί περίπου 1 μήνα. Στο διάστημα αυτό άτονούν όλες οι άλλες εκδηλώσεις και ο κόσμος παρακολουθεί με πάθος τον άγώνα. Ο Τύπος, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση, δεν προφταίνουν να μεταδώσουν ειδήσεις στο μονόμιας διψασμένο για νέα κοινό.

Οι νικητές λατρεύονται σαν ήμθεοι. Γίνονται έθνικά σύμβολα της πατρίδας τους. Τους άπονέμονται τίτλοι και παράσημα. Αποκτούν ισχυρή προσωπικότητα και τεράστιο κύρος.

Άγαπώνται παράφορα απ' τις γυναίκες. Λατρεύονται σά θεοί απ' τα παιδιά. Θαυμάζονται σαν έθνικά κεφάλαια απ' τους μεγάλους.

Εμείς, που βρίσκμαστε μακριά από τέτοιου είδους καταστάσεις, δε μπορούμε να εξηγήσουμε αυτό το φαινόμενο.

Ο ποδηλατικός γύρος της Γαλλίας περιλαμβάνει μια διαδρομή 4.300 χιλιομέτρων, που υποκρένει τους ποδηλάτες να ύποστούν κάθε είδους ταλαιπωρία στην προσπάθειά τους να έπιθλθουν.

Μέσα στις 4.300 χιλιόμετρα υπάρχουν ασφαλτόδρομοι, γαματόδρομοι, άρκετοι πετρόδρομοι (καλντερίμια) και δρόμοι με φιλό γαλικά (γαρμπίλι) που είναι εξαίρετικά επικίνδυνοι. Οι άθληται περνούν από πεδιάδες, δάση και άπρόσιτα βουνά.

Υφίστανται τις άλλες της θερμοκρασίας κατά το έντονατερο τρόπο. Ίδρωμένο απ' τον

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ ΕΙΣ ΧΑΜΗΛΑΣ ΤΙΜΑΣ

Όλοι συνοδεύονται με τ' αυτόματα Έλβετικά θελόνια «ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ», και «ΣΕΜΠΡ», και με αυτόματων φωτισμόν. Αί' δλας δίδομεν τριτην έγγυσην, δωρεάν εκμάθησιν και παρέχουμεν μεγάλας εύκολίας πληρωμής. Έπισκεφθήτε μας «ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.»

Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) ΑΘΗΝΑΙ.

Έκυκλοφόρησαν

ΚΑΛΥΠΤΙΚΑ
Ariette

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
«ΑΡΙΕΤΤΕ»

Γενική αντιπροσώπεια
Άποθηκη Καλλυντικών
Χρ. Κοντοπούλου & Σία
Όδός Ξούθου 7. — Αθήναι

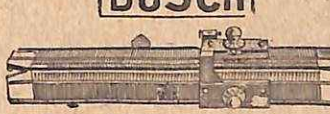
34 ΕΤΩΝ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΠΕΙΡΑ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
Mme Ketty
ΕΡΜΟΥ 44
ΤΗΛ. 22-088

- ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
- ΜΑΣΑΖ ΣΜΑΤΟΣ
- ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

BUSCH

«ΜΠΟΥΣ». Οι μόνες με 7 χτυπήματα. Πλέκουν αυτόματα λάστιχο κυκλικό — ήμικυκλικό. Άπειρα σχέδια.

ΑΥΤΟΜΑΤΑ. Μονές Δρ. 2.500 — Διπλές Δρ. 5.500. Για τ' ά πλεκτά του σπιτιού σας και για βίστες, χνίες. Άν)πεία «ΠΗΝΕΛΟΠΗ». Κρατίνο 7, 3ος όρ. τηλ. 29.375.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ Είμαστε άδυνατόνιστοι ή άπερτρίχους άραπεύεται Μ' ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΟΔΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗ 6 ΚΟΡΝΑΚΙ ΤΗΛ. 818-010 ΚΑΛΑΡΕΣΙ ΣΤΗΝΟΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΝΕΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-12 και 5-7 και έπ συνετελείει. Χαρ. Τριούπη 113. Τηλ. 613.610.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

79

100

φίση με νέους από την Αμερική.

Σταυριανός Τρικαυτή Ν.
ναι, Grèce, επιθυμούν ν'

42, Αση-
ελληλογρα-

1000

view 9, N. 'Iwila, 'A88

ΟΡΥΖΑΡΕΙ - ΚΟΛΑΡΕΙ

Bella

ΣΥΝΤΑΓΕΙ ΤΡΟΜΑΤΑ

Προβίτζα:

2 Τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ΓΥΝΗΣΙΑΣ Πλαστικής Κόλλας Ρούζιν:

* **Kόκκινο μαδάκι**

* **Η Λίζα: Bella**

ΑΠΟΒΕΤΤΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κολοκυθάκια γεμιστά

Γιά 6 άτομα. 'Ανακατεύετε σέ 100 δράμμο κιμά 20 δράμμο κρεμμύδι και μαϊντανό φιλοκομμένα. Βράζετε 20 δράμμο ρύζι επί 15 λεπτά μέσα σέ 1/2 όκά νερό αλατισμένο. Ταυτοχρόνως έτοιμάζετε τή σάλτσα: Καβουρδίζετε μέ 12 δράμμο βούτυρο 20 δράμμο κρεμμύδι φιλοκομμένο, προσθέτετε 10 δράμμο άλεύρι, 80 δράμμο μύζου, 2 καυταλιές τής σούπας ντομάτο πελτέ, μαϊντανό, όλάτι και πιπέρι, και σιγοψήνετε επί 10 λεπτά. 'Ανακατεύετε τό ρύζι, τόν κιμά, 1 αυγό και 8 δράμμο ψίχα ψωμιού μουσκεμένη σέ 20 δράμμο γυλά. Προσθέτετε όλάτι και πιπέρι. Ξυλάτε 6 κολοκυθάκια, τό κόβετε στό δύο στό μακρόσ, τό άδειάζετε και τό γεμίζετε μέ τή γέμιση. Τά καβουρδίζετε μέ λάδι, τό τοποθετείτε σ' ένα ταψάκι, τό σκεπάζετε μέ τήν σάλτσα και τό ψήνετε στόν φούρνο επί 3/4 τής ώρας. Σερβίρετε μέ μύζου. Η μύζου περιέχει 50 ώφέλιμα συστατικά. Είναι τό πιο πλούσιο στό σό άθιμαίνες Β Πίνετε κάθε μέρα μύζου ΦΙΞ. Θά αισθανόσθε καλύτερα.

[illegible]

ΛΑΡΉΤΕ ΕΞΕΥΤΕΡΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ ΜΕ ΤΗΝ

CREME PHYLLIS

Έπιστημονικά μελετημένα και προσαρμοσμένα στο Έλληνικό κλίμα τα καλλυντικά **Φυλλίς** εγγυώνται στις Έλληνίδες δερμα γερό, δρασρό, νεανικό.

“Η **CREME “Φυλλίς”** αξιοποιεί τις ωφέλιμες ακτίνες και εξουδετερώνει τις βλαβερές. Χάρis εις τα πολυτιμα συστατικά της προλαμβάνει την αφυδάτωση του δέρματος, που είναι αίτια των ρυτίδων και του μαρσμού.”

ΓΥΜΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΠΙΑ ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΙΣ

ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ;

ΑΦΟΥ ΓΡΑΦΕΤΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!

“Ασφαλώς δώχετε πει πολλές φορές: “Αν μπορούσα ε’γώ να σχεδιάζω!”... Αλλά, γιατί όχι... όσοι, όταν γράφετε, σχεδιάζετε με τόσο εύκολα τα γράμματα του αλφαριθμού! Γρήγορα, λοιπόν, δά μπορείτε να σχεδιάσετε και κάθε άλλο αχίμα. Όταν, το χάρισμα του σχεδίου, που είναι ευφυο α ε’ άλλους τους ανθρώπους, σας το καλλιέργησι η Σχολή Α.Β.Σ. με το κατάλληλο Σύστημα. “Αμέσως” θ’ αποδώσει και σεis κάθε είδους θέματα επάνω στο χαρτί σας, με γραμμές απλές κ’ ενορατικές, όποια και θν είναι η ηλικία σας. Ευθύς από το πρώτο μάθημα δά ναούσετε και σεis τη χορ ή δημιουργική όαη έντεχνης δικό σας. Κ’ έπειτα... δά βλέπετε πώς το νά σχεδιάζετε είναι το φυσικότερο πρόγμιο!

ΣΗΤΗΧΤΕ ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ το όληνθω έκπληκτικό Σύστημα Α.Β.Σ., που με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και θν μένετε, σας έπηρεσι να κάνετε όχι πελά άνωκοι άντιγραφές, αλλά σχέδια τα οποία ολοκλήρωνο ε’ το φυσικό. Σητήστε μας άμέσως σήμερα το εκπονησμένο άνωτικό τεύχος μας, που το προσφέρμε δωρεάν και όπου δά θάρτε κάθε λεπτομέρεια γιά το Σύστημα και τόν τρόπο λειτουργίας της Σχολής Α.Β.Σ.

ΣΧΟΛΗ ΑΒC

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ. Πανεπιστημίου τής “Αθήνας”
Παρακαλώ στείλετε μου δωρεάν, χωρίς όποι κατέμω μου, το “Ανωτικό σας Τεύχος”, τεσσάρων σελ. 3 ε’ γραμμοτόσημα γιά έξοδα.

ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ε’αν ενδιαφέρεσθε γιά παιδί, σημειώστε έδώ το όνομα και τήν ηλικία του.

ΕΤΩΝ

ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ!
“Η Σχολή Α.Β.Σ. η μεγαλύτερα Σχολή σχεδίου του κόσμου που ίδρύθηκε από Παρίσι το 1915 με έδρα της τώρα σε 16 χώρες και με πάνω από 200 χιλ. μαθητές, δά προσαρμόσθι γιά έξοδα τής έκπαιδευσεis σας, τή μόρφωσι σας, τόν έαυτοσά χροόν σας κλπ. Στην Α.Β.Σ. δά θάρτε τήν έξωθεν καθάρτησι γιά σέξ η και γιά το παιδί σας. “Επισκεφθήτε μας λοιπόν η στείλετε μας το όνομα τού παιδιού τού οποίου γιάτ όχι άμέσως σήμερα!

ΛΟΡΦΕΑΝ

Ἀθῆναι, Grèce, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' ἑνέας ἀπ' ὅλο του κόσμου, μορφομένης καὶ σχετικῶς εὐταχυοῦσας. Φωτογραφία ἀπαράλληλη.

Ὁ "Α" Στ α ρ τ ῆ ς, ἀρ. 910, Poste Restante, Κεντρικὴν, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' ἑνέας ἀπ' ὅλο του κόσμου, μετ' σκοπὸ τὴ συνάψαι μίαν καλὴν καὶ σταθερὰν φιλίαν.

Ὁ Στ α υ λ ῖ α ν δ ς Ν σ τ ς ο υ λ ῖ δ η ς, Θεμιστοκλέους καὶ Εὐδοκίης Νο 11, 2ος Τομεύς, Ἀνατ' Ἰηλυποταίς, Ἀθῆναι, Grèce, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' ἑνέας καὶ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν, μετ' σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμμάτων ἡμετέρων, κατὰ τὰ πρόστακα τοῦ πρινοῦ Σαῦν. Ὁ ἴδιος ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν ἀναγνωστρίαν μας, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Χαοῖς προστάτη».

Ὁ Δ η μ ῆ τ ρ ῖ ο ς Μ α ρ γ α ρ ῖ τ η ς, Νικηφόρου Νο 4, Ἀθῆναι, Grèce, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν ἀναγνωστρίαν μας ἀπὸ τὸν Καναδά, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἐγχαστὰ πάντα».

Ὁ Τ α ς ο ς Δ ῖ δ α σ κ ο λ ὸ π ο υ λ ο ς Β. Σοφίας 47, Ἀλκοῦς, Πελοπόννησος, Grèce, ἐπιθυμεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τῆ «Χαυανίτας» ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ Στ α μ ᾶ τ ῖ ο ς Δ η μ ῆ τ ρ ῖ α δ η ς, Βενιζέλου 33, Ἐπιπλάσιος, Θεσσαλονίκη, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν ἀναγνωστρίαν μας ἀπὸ τὸ Ψεῦδος, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀρρούλος».

Ὁ Λ ᾶ κ ρ ς Στ α μ ᾶ τ ῖ ο ς π ο υ λ ο ς, Κυβερνίων Νο 26, Βύρων, Ἀθῆναι, ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Κάτια».

Ὁ Ἰ λ ᾶ ς ν η ς Π α ν τ ῆ ς, Poste Restante, Λαμία, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τῆ «Ἀεσία».

Ὁ Ἀ ο ῖ σ τ ε ῖ δ η ς Δ ῖ μ ο υ, (28 χρόνων), Ἀγλαδίου, Ἐβόια, Grèce, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν ἀναγνωστρίαν μας ἀπὸ τὸν Καναδά, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀσπίλον χιόνιν».

Ὁ Κ ω σ τ ᾶ ς Ἀ ν δ ρ ῖ τ ο π ο υ λ ο ς, (35 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικὴν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' ἑνέας ἀπ' ὅλο του κόσμου, μετ' σκοπὸ ὅτι ἤθελε ἐπακοουθήσεται.

Ὁ Π α ν α γ ῖ ω τ ῆ ς Κ α ρ ῦ δ α ς, «Κλειστούρας 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τῆ «Ἰολάντα» ἀπὸ τὸ Λαοτούμ».

Ὁ Εὐ ᾶ γ γ ε λ ο ς Σ κ α ρ μ ο ὕ τ ς ο ς, Μαυρογένους 9, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Ἀλεπούδισσα» ἀπὸ τὸ Κάιρο.

Ὁ Θ ε ὸ δ ῶ ρ ο ς Κ ο ῤ σ κ ο ς, Κεντρικὴν Ἀγορὰν, Ἐπ. Σκόλα, Ἐπιπλοποταίων 295, Μυτιλήνη, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὸ «Ἀσπίλον χιόνιν».

Ὁ Π ἑ τ ρ ο ς Χ ρ ῖ σ τ ο δ ο ὕ λ ο υ, φοιτητὴς, Σόλωνος 47, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' ἑνέας ἀπὸ τὴ Διυτική Γερμανία, πού εἶναι μονίμως ἐκεῖ ἐν κατεστημένῃ.

Ὁ Σ τ ᾶ ρ ο ς Ἀ θ α ν ᾶ σ ῖ ο υ, Βλασσαίου Μακρῆ Νο 3, Ἰωάννινα, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Ερίεττα».

Ὁ Δ η μ ῆ τ ρ ῖ ο ς Π α ν α γ ῖ ω τ ὸ π ο υ λ ο ς, Ἀνδρονίκου Νο 58, Ἰωάννινα, ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Ἄνια — Μαρία».

Ὁ Γ ε ω ῤ ο γ ῖ ο ς Ρ α λ λ η ς, Μανωλίου Κυδωνίου Νο 27, Χανιά, Κρήτη, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Τρυφερὴ καρδούλου».

Ὁ Ἀ ν α σ τ ᾶ σ ῖ ο ς Τ σ ῶ λ ᾶ κ ο ς, Ἡρακλείους Νο 48, Ἀλκοῦς, Grèce, ἐπιθυμεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τῆ «Χουανίτα».

Ὁ Ἐ ρ ν ἑ σ τ ο ς Μ ᾶ ρ γ α ρ ῖ τ η ς, (20 χρόνων), Ραιδεστού 11, Βύρων, Ἀθῆναι, Grèce, ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' ἑνέας ἀπ' ὅλο του κόσμου κατὰ προτίμησιν ὅσων τὴν ἄν γ λ ῖ α ῖ τ ῆ ν Ἀ μ ε ρ ῖ κ ῆ. Παρακαλεῖ ὅςδε ἀπαντηθῇ καὶ στείλῃ μίαν φωτογραφίαν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀ γ γ ε λ ο ς Χ α τ ῆ ῆ ς, Ἀφειστῶ Διός, 13, Μέγαρα, ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Ἄλνια».

Ὁ Λ ο ῤ κ ᾶ ς Μ α θ ο ὗ ρ η ς, Ἐλεσσάνους Νο 8, Μέγαρα, Grèce, ζητεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τῆ «Νίνων».

Ὁ Γ ε ω ῤ γ ῖ ο ς Φ ρ ᾶ γ κ ο ς, Δελφίνων Νο 37, Πειραιῆς, Grèce, ἐπιθυμεῖ νῆ ἀλληλογραφίαν μετ' τὴν «Πονεμένη ὑπαρίχη» ἀπὸ τὸ Κάιρο. Μετ' τὴν ἴδιαν ἔθελαι νῆ ἀλληλογραφίαν καὶ ὁ Ἀ ν δ ρ ᾶ ς Ἀ ν δ ρ ῖ κ ο π ο υ λ ο ς, Μπίου

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το περίφημο έργο, που είδα γιές στο θέατρο! Ελεγε ο πλούσιος Γερμανός κινηματογραφικός παραγωγός Κράουζε, στο διευθυντή του δραματολογίου Λέον Μπάουερ...

Καθόταν στην αναπαυτική πολυθρόνα του και κάπνιζε ένα ποδόρο πολυτελείας. Ο Λέον Μπάουερ, συγγραφέας ο ίδιος και διδάκτωρ της φιλολογίας, χαμογέλασε με συγκράτηση, χωρίς ν' αρθρώσει λέξη. Είχε συνηθίσει στους ένθουςισμούς του διευθυντού του, αν και δύσκολα παραδεχόταν τη γνώμη του και τις συμβουλές του. Είχε όμως ανάγκη να εργασθεί και έβαζε τα δυνατά του να ευχαρίστη όσο μπορούσε τον πλούσιο και άμορφωτο παραγωγό.

Η αλήθεια είναι, ότι πολλές φορές δεν τα κατάφερνε, γιατί ο Κράουζε είχε τις αντιρρήσεις του:

— Προς Θεού, μη γράφετε τόσο σοβαρά σενάρια, Ελεγε διαρκώς στο νεαρό δοκτορά, θα με καταστρέψετε! Έγώ, μόνο ξέρω τα γούστα του κοινού. Κάποτε θα πάω την απόφαση να βρω εγώ ο ίδιος μια υπόθεση για φιλμ, και τότε θα καταλάβετε όλοι έσεις οι... γραμματισμένοι τί άρέσει στον κόσμο!

Ο άλλος δεν άπαντοδσε, γιατί ήταν βέβαιος, ότι ο παραγωγός ποτέ δε θ' ανέλαμβανε τη δύσκολη αυτή άγγαρεία. Μολαταύτα, σήμερα ο Κράουζε φαίνονταν αποφασισμένος να εφαρμόσει το σχέδιό του και να δείξει κάποια πρωτοβουλία. — Λοιπόν, αυτό είναι έργο! Ελεγε, θα το γυρίσουμε άμέσως κιόλας. Σε όγτώ μέρες θα μούχης έτοιμο το σενάριο. Παραβέβαιναί μόνον πώς, τόνον καιρό, δε μου υπέδειξες αυτή την υπόθεση. Έγώ έπρεπε να πάω στο θέατρο και να τ' ανακαλύψω!

Ο Μπάουερ τον κύτταζε μ' άνοιχτό στόμα:

— Μά, επί τέλους, θα μου πητε περί τίνος πρόκειται; Τι να σου πώ; Θαύμα! Είχα πάει στο θέατρο με τη Λίλιαν την ανηψούλα μου — την έρεει, είναι μόλις δεκαεπτά χρονών, αλλά τέρας ευφυΐας! Αυτή, λοιπόν, ένθουσιαστικά, κρίμα τα λεπτά που σου δίνω έσένα κάθε μήνα και δε σκέφτεσαι τίποτα! Πάρε, λοιπόν, το πρόγραμμα και διάθεσε το, να καταλάβεις τί είδα.

Ο νέος άρπαξε το πρόγραμμα. Τα μάτια του έπεσαν στα μεγάλα γράμματα: «Ρωμαίος και Ιουλιέττα».

— Γί αυτό το έργο πρόκειται; ρώτησε, με κάποια εϊρωνεία. Αυτό το έρω! Δεν έρω μόνο αν θα ίκανοποιήσει το κοινό μας, που, όπως λέτε, δε θέλει σοβαρά έργα...

— Έξαρτάται από το σοβαρά. Στη Λίλιαν άρεσε και το έρωτικό στοιχείο του έργου και το δηλητήριο και το μπαλκόνι και το φεγγάρι. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από το κλάμα. Να σου πώ την αλήθεια, δική της ιδέα ήταν να το «γυρίσουμε»... Έγώ εμπιστοσύνη στο γούστο της! Βέβαια, πολλά κλάματα δε βέλω, μα θα το διορθώσουμε λιγάκι.

Δεν άρνούμαι, ότι τα έργα του Σαίξπηρ άρέσουν πάντα στο θέατρο, αποκρίθηκε ο νέος, αλλά...

— Πώς τον έπες το συγγραφέα; ρώτησε περίεργα ο Κράουζε.

— Σαίξπηρ! — Καλά καλά, δε μ' ενδιαφέρει τ' όνομά του. Δε μου λές, ζή αυτός; — Ο Σαίξπηρ; Είναι άρκετοι αιώνας πούχει πεθάνει, αποκρίθηκε ο Μπάουερ.

— Τόσο το καλύτερο! Με ζωντανούς συγγραφείς δε μ' άρέσει να μπλέκω. Οι πεθάνοντες, πρῶτ' απ' όλα, δε μου ζητάνε συγγραφικά δικαιώματα. Δεν παραδέχονται καμιά αλλαγή, έστω και την πιο άναγκαία. Έχουν ένα έγωισμο!... Ο Θεός να σε φυλάει! Αυτός ό... πώς τον έπες;

— Σαίξπηρ! — Να! αυτός μου φαίνεται τόσο χαριτωμένος! Βέβαια κάτι θ' αλλάξουμε και έδω. Μά... θα το κάνουμε λίγο πιο μοντέρνο. Οι Ιστορικές εποχές είναι πολύ άκριβες, γιατί πρέπει οι ήθοιοι να ντυθούν ανάλογα με την εποχή. Βαρύα ρούχα, φοιατες πλάσι, βολάν, φασαρία μεγάλη, τούς βελάς. Άλλωστε, τα κορίτσια μας είναι γνωστό ότι έχουν περιφραία πόδια. Γιατί να τα κρύβουν;

Ο Μπάουερ τον έβλεπε κατάπληκτος.

— Και δε μου λές, Λέον; Σε ποιά πόλι γίνεται αυτό το δράμα; ρώτησε τον Μπάουερ ο διευθυντής του.

— Έπειτα, εξακολούθησε ο παραγωγός, όπως το είδα χθές, οι δύο οικογένειες είναι σε διάσταση. Τι έχουν να μοιράσουν; Δε μ' άρέσουν έμένα αυτά. Θέλω όλοι οι άνθρωποι να ζούνε ένωμένοι... εν ειρήνη!

— Μά, κύριε Κράουζε, αυτό άκριβώς είναι το πνεύμα του έργου! φώναξε ο άλλος, έπαναστατημένος. Με τί δικαίωμα θα τ' αλλάξουμε;

— Με το δικαίωμα, ότι εγώ ξέρω τα γούστα του κοινού, περισσότερο από κάθε άλλος! Λοιπόν, συμφωνώ. Θα γράψω, ότι οι δύο οικογένειες είναι πολύ άγαπημένες και κατοικούν στα ίδια παλάτια μιας πολυκατοικίας. Οι δύο υπαίτιδες είναι φίλοι άχώριστοι, από τα μαθητικά τους χρόνια, κι έπειτα άνοείαν συνεταιρικά ένα μεγάλο κατάστημα, άς πούμε... γυναικείων ειδών. Όχι, στάσου, καλύτερα να πούανε πλάκες γραμμοφώνου. Κατάλαδες γιατί το προτιμώ αυτό το μαγαζί; Για νάχουμε στο φιλμ και λίγη μουσική. Οι πελάτες θα βάζουν δίσκους, με όλα τα γνωστά τραγούδια κι έτσι οι φιλομουσοί θεατές μας, θα ευχαρίστησουν και την άκοή τους.

Ο παραγωγός είχε πάρει φόρα. Θαύμαζε τη μεγαλοφύα του και δεν έπείρεπε στο διευθυντή του δραματολογίου να φέρη την έλαχιστη αντίρρηση.

— Αυτούς τους δύο φίλους πώς τους λένε;

— Τον ένα Καπουλέτο και τον άλλο Μοντεκι...

— Τρέχα γύρευε! Τι όνόματα έξωφρενικά είναι αυτά;

— Αυτά είναι Ιστορικά πρόσωπα. Στην τραγωδία του Σαίξπηρ, έτσι ονομάζονται.

— Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα αυτό; Έγώ δε θ' αλλάξω την τραγωδία. Άπλως θα τους αλλάξω όνομα! Άχι φίλε μου! Δεν πρέπει να είσαι τόσο κολλημένος στο κείμενο. Πάρε την ιδέα του συγγραφέα. Δεν είναι ανάγκη να πάρης και τα όνοματα. Λοιπόν, ο ένας θα λέγεται Μάγερ, και ο άλλος Χόφμαν, όνόματα, που θα τα καταλάβουν και τα μικρά παιδιά.

Έπειτα, τον πρωταγωνιστή πώς τον λένε; Ρωμαίο! Τι θα πη αυτό; Θα τον βαφτίσουμε Χάνς, και την κοπέλλα Άννα. Κάθε θεατής στον κινηματογράφο θάχει ένα απ' αυτά τα όνόματα στο σπίτι του ή θάχει φίλο μ' αυτό το όνομα. Καταλαβαίνει τι έμπορική έπιτυχία μπορεί να έχουμε!

Ο άλλος, βουδός, καθισμένος σε μια καρέκλα, με το κεφάλι σκυμμένο, άσπνε αναπάντητες όλες τις ερωτήσεις του διευθυντού του κι έλειονολογούσε τον έαυτό του, που ήταν υποχρεωμένος να τον άκούη με σοβαρότητα και σεβασμό.

Ρωμαίος και Ιουλιέττα

— Δε μου λές, Λέον; Σε ποιά πόλι γίνεται αυτό το δράμα;

— Στη Βερόνα...

— Ποιος την έρεει τη Βερόνα; Πρέπει να διαλέξουμε ένα μέρος, που όλοι να τόχουν άκούσει. Να πούμε στη Βενετία. Άλλά όχι, τη Βενετία την είχαμε στο τελευταίο μας φιλμ. Να πούμε... στο Βισπάντεν. Την ξέρω καλά αυτή τη λουτροπόλη...

Και κάτι άλλο ακόμα. Αυτή η Άννα, δόκιμη κοπέλλα, έχει ακόμη παραμάνια; Μά, φίλε μου, στέκουν αυτά τα πράγματα στη σημερινή εποχή;

— Μά, η εποχή, κύριε διευθυντά, δεν είναι σημερινή. Έας είπα, ότι έχουν περάσει πολλοί αιώνας.

— Κι' έχεις την άξίωση να πούμε έμεις τόσους αιώνας πίσω; Στάσου να όησι!... Τώρα το βρῖκα! Άντι της παραμάνιας θα βάλουμε μια φίλη στη γειτονική πολυκατοικία. Να την πούμε Λουίζα...

Σ' αυτή, λοιπόν, θα διηγηθῇ η Άννα τον έρωτά της για το Χάνς και θα τον περιγράψη με τόσο όμορφα λόγια, που η Λουίζα θα τον έρωτευθῇ κι' αυτή. Ο άρραβωνιστικός ένας της Λουίζας δε το μάθη, θα γίνη θηρίο και, για εκδίκηση, θα έρωτευθῇ την Άννα. Καταλαβαίνεις τώρα μια φασαρία, που θα χαλάσει κόσμο! Άντι να κλαίη η Λίλιαν, όπως στο θέατρο, θ' άγωνιά.

Βέβαια, όλα θα τελειώσουν καλά, αλλά όσπου να τελειώσουν, η καρδούλα της μικρής θα κοιτησῇ να σπάσει!...

Βλέπεις, φίλε μου, ότι τα πολλά γράμματα, δεν κάνουν το συγγραφέα. Ο Μπάουερ σκούπιζε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Ο διευθυντής του τον είχε κατατροπώσει!... Επί τέλους, κάτι βρήκε ν' αντίκριση:

— Και το δηλητήριο; Ποιος θα το πάρη; — Δηλητήριο!... φώναξε ο άλλος άγανακτισμένος. Στα φιλμ τα δικά μου δεν πίνουν δηλητήριο, αλλά σαμπάνια ή μπόρα!...

Και η όραία σκηνή του μπαλκονιού;

— Μπαλκόνια και τέτοια κοστίζουν πολύ! Ο Χάνς κι' η Άννα μπορούνε πολύ καλά να μιλήσουν για άγάπη σ' ένα όραστο σαλόνι!

Κι' ό τόσος που έχει τόση ποίηση, με τα όπερσο λόγια της Ιουλιέττας!

Νοσφρά και μακάθρια πράγματα φίλε μου οι άφοι. Δεν τα σηκώνει η εποχή μας... Θα τ' αντικαταστήσουμε με μια αίσθηση πολυτελείας, με χορό, με τουαλέτες... Έχουμε κι' έμεις μερικά ιδέες!... Η Λίλιαν θα ένθουσιασθῇ με το «Ρωμαίο και την Ιουλιέττα» μου... Στάσου, να της το τηλεφωνήσω...

Πήρε γρήγορα το τηλέφωνο, ενώ ο Μπάουερ τον κύτταζε άπορημένος.

— Λίλιαν, μικρή μου Λίλιαν, έχω να σου άναγγείλω κάτι πολύ σηκάνει! Αυτή τη στιγμή αποφασίσαμε με το διευθυντή του δραματολογίου μου να γυρίσουμε σε φιλμ το έργο που είδαμε χθές μαζί... το «Ρωμαίο και Ιουλιέττα». Περφίμ! Ιδού, έτι... Τέσσερα πώς θα την έπιδοκιμάσης...

Ο Κράουζε γύρισε θριαμβευτικά για να μεταδώσει στο Μπάουερ τον ένθουσιασμό της άνεμίας του... Μα τί κρίμα! Η καρέκλα του νέου ήταν άδεια. Ο Λέον Μπάουερ είχε εξαφανισθῇ για πάντα!

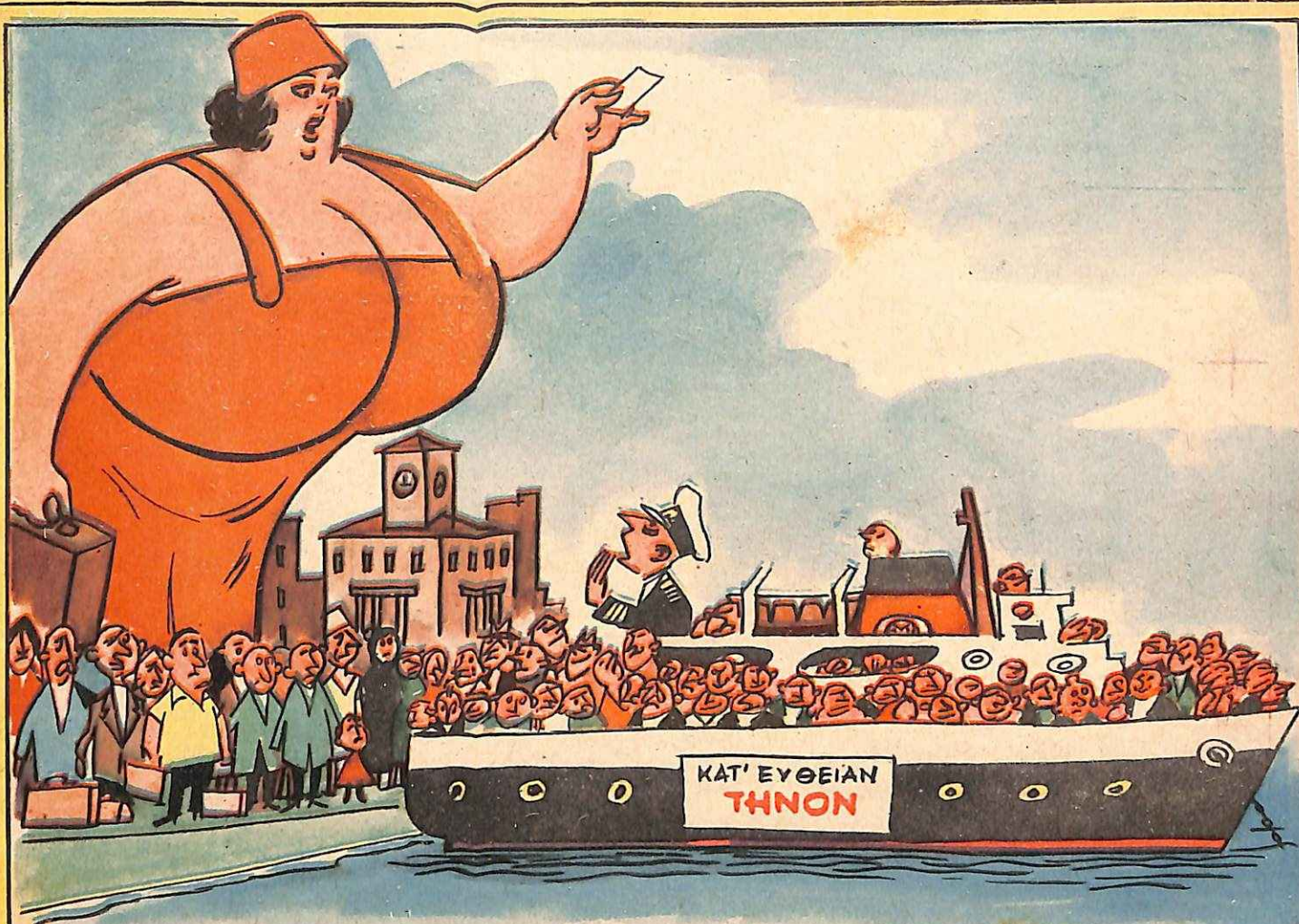
ΕΜΕΡΙΚ ΡΑΠΙΝ

Ο πασίγνωστος στους παλιούς άναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάξῃ σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ώροσκόπιο, που θα σας βοηθήν να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ίσχύουν για την χρονική περίοδο

13 - 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1959

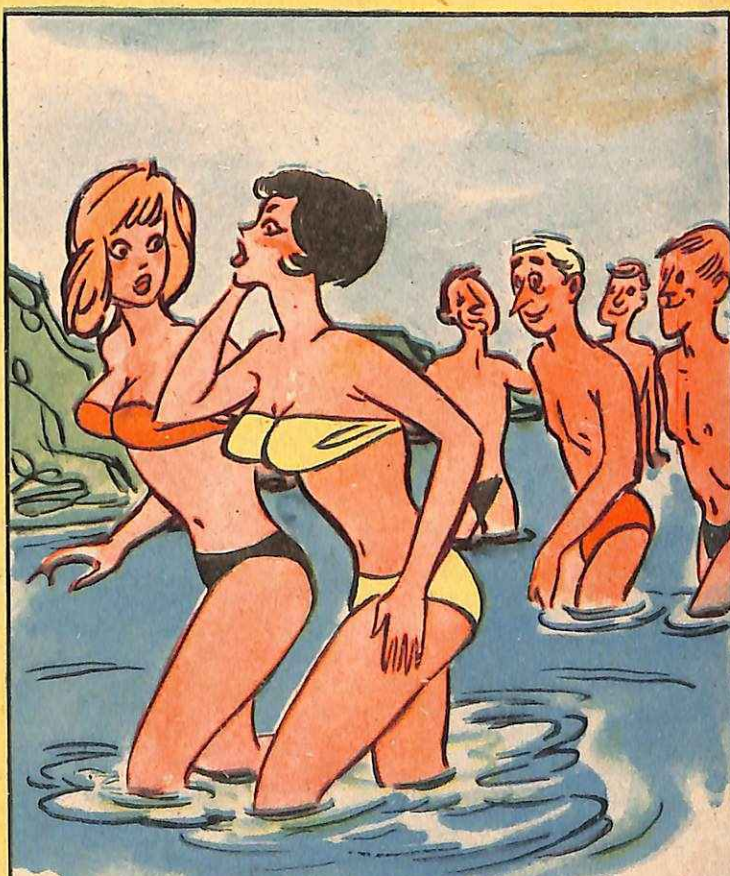
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
 * Οι επιδιώξεις σας δεν πραγματοποιούνται τόσο σύντομα όσο θα το επιθυμούσατε. Στις άρχες Σ' επεμβεί ούμος, ανέλιπτη βοήθεια θα σας επιτρέψη να επιτύχετε το σκοπό σας.	ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου * Δείξτε κατανοήσι και κάνετε ύπομονη. Οι συζυγικές σχέσεις και γενικά οι σχέσεις με το άλλο φύλο διέρχονται κρίσιμη περίοδο, η οποία τερματίζεται την Τετάρτη 19.	* Έντερα και σηκότη άπαιτούν μεγάλη προσοχή, γιατί είναι κατά τις ήμέρες αυτές τα ύσιόδητα σημεία του οργανισμού σας. * Αποφύγετε τα πολύ πλούσια σε θερμίδες τρόφιμα.
 * Προκειμένου να δημιουργήσετε κάτι νέο ή να στραφήτε προς μια νέα κατεύθυνση, η στιγμή είναι από τις πιο κατάλληλες. * Προκειμένου να συνεργασήτε προτιμήστε σοβαρό πρόσωπο.	ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου * Τα άστρα έννοούν τις αισθηματικές σας σχέσεις και ύποδοχόν την πραγματοποίηση των πιο πολυμένων σας σχεδιών. * Φιλικά πρόσωπα θα σας άπογοητεύση με μια προδοσία του.	* Μη εκθέτετε το κεφάλι σας στις φλογερές ήλιαιτίδες. Φοράτε καπέλο, ιδίως όταν μένετε άκίνητος στον ήλιο. * Κατά την παραμονή στην έξοχη προσέξτε το φαγητό σας.
 * Τα οικονομικά σας βρίσκονται σε πλήρη άνθιση. Ιδίως αν συνεργάζεστε με πρόσωπο της Παρθένου ή του Λέοντος. * Τις ήμέρες αυτές τα άστρα έννοούν ιδιαίτέρως τους έπιστήμονες.	ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου * Θ' ανακαλύψετε ότι άγαπημένο πρόσωπο δεν είναι τόσο λογικό και προνοητικό όσο το νομίζετε. Θα σας δυσχερήση ιδιαίτέρως η άρνησι του ν' άκολουθήση τις συμβουλές σας.	* Προσέξτε τα χέρια και τα πόδια σας, που άπειλούνται από μικροατυχήματα και έγκαύματα. * Η βιασύνη και η περιφρόνησι των προφυλάξεων αυξάνουν τους κινδύνους.
 * Οι άγορές που θα γίνουν κατά την περίοδο αυτή θα σας εξασφαλίσουν σημαντικά κέρδη. * Η Δευτέρα 17 θα σας έπιτρέψη να κάνετε ένα σημαντικό βήμα προς την έπιτυχία.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου * Προσανατολίστε την καρδιά σας προς μια κατεύθυνσι που σας έπιφυλάσσει στενοχώριες και δάκρυα. * Θα σας πληγώσουν με άδικαιολόγητες παρατηρήσεις, λόγω παρεξηγήσεως.	* Αποφύγετε να ταξιδεύετε με αυτοκίνητο, ιδίως όταν έξερετε πως ο οδηγός του δεν είναι πολύ προσεκτικός. * Διάχνετε όλες τις έννοιες πριν καθήσετε στο τραπέζι. * Τυχερό το 4.
 * Θα χάσετε πολλά αν χαλαρώσετε τις προσπάθειές σας. * Τα άστρα θα έννοούν ιδιαίτέρως τις προσπάθειες των πάσης φύσεως καλλιτεχνών. * Μη ρισκινδυνεύετε μεγάλα χρηματικά ποσά.	ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αυγούστου * Η Δευτέρα 17 θα είναι μια μέρα συμδίσασμού και συμφιλώσεων. * Οι σχέσεις με το άλλο φύλο σταθεροποιούνται, ιδίως αν σχετίζεστε με πρόσωπο του Τούρου. * Επαλήθευσι όνειρου.	* Βόλετε φραγμούς στη λαίμαργία σας, που πειράζει ιδιαιτέρα το εύαίσθητο σηκότη σας. * Προσέξτε το νερό που πίνετε, αποφύγετε δε να πίνετε πολύ και παγωμένο. * Τυχερό το 3.
 * Η δουλειά σας άπαιτεί προσοχή και μεγάλες προσπάθειες. Προς χάριν της ανασφάλειας: για άργότερα τις διακοπές σας. * Η αύξησι της εργασίας δεν συνεπάγεται και αύξησι κερδών.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου * Η περίοδος αυτή θα είναι γεμάτη δυσχερείες, ιδίως για τους παντρεμένους. * Η ύγεια άγαπημένου προσώπου θα σας κάνει ν' άνησυχήσετε. * Θα μετανοήσετε για άστοχη ένέργεια.	* Σκόρδο και κανέλλο είναι από τα καλύτερα μικροβιοκτόνα. Μη παραλείπετε να τα συμπεριλαμβάνετε συχνά στο διαιτολόγιό σας. * Άφθονος ύπνος θα έκποση την ύπερκόπωση.
 * Μη καταφύγετε στα δικαστήρια παρά άπόδο δοκιμάσετε προηγούμενες κάθε άλλη λύσι. * Οι πιθανότητες έπιτυχίας αυξάνουν, τα άποτελέσματα όμως δε θα φανούν πριν από το Νοέμβριο.	ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου * Σας άρέσουν εκείνοι που έχουν μοντέρνες και τολμηρές ιδέες. * Αποφύγετε τις ύπερβολές, ιδίως προκειμένου να διαλέξετε το μελλοντικό σύντροφό σας. * Περίοδος χωρίς έκπληξις.	* Αποφύγετε κάθε τι που κουράζει και ταλαιπωρεί τα νεφρά σας. * Τα πολλά και παγωμένα ποτά χαλαρώνουν και βλάπτουν το στομάχι σας. * Σας άπειλούν πονοκέφαλοι και εξανθήματα.
 * Έχετε δικήν να στρέψετε όλη σας την προσοχή προς τον οικονομικό τομέα. Δεν πρέπει όμως να καταφύγετε σε οικονομικές και περιορισμούς, που θα σας κάνουν να χάσετε την πελατεία σας.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου * Θα κάνετε μια ένδιαφέρουσα γνωριμία, ιδίως εάν δεν έχετε ακόμη διαλέξει το σύντροφο της ζωής σας. * Προσέξτε την αύξησι του έρωτισμού, που σας ώθει σε άπερισκήφιες.	* Η κατάστασι της καρδιάς βελτιώνεται χάρι στις προφυλάξεις, που πρέπει να συνεχιστούν. * Αν ό γιατρός σας συνίστησε μια λουτροθεραπεία, πρέπει με κάθε θυσία να την κάνετε.
 * Απαιτείται μεγάλη έπιμονή για να φέρετε σε αίσιο πέρας το έργο που άρχισατε. * Περίοδος κατάλληλη για να καταστρώσετε ένα σχέδιο τριετούς διάρκειας. Η τύχη θα σας βοηθήση.	ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου * Μη πάρετε καμιά άπόφασι πάνω στο θυμό σας ή σε όρα έννευρισμού. * Παραμερίστε τον έγωισμό και μάθετε να κάνετε ύποχωρήσεις. Θα σταθεροποιήσετε έτσι την έντυχία.	* Η ύγεια άπαιτεί άφθονο και έκλεκτο φαγητό, πλούσιο σε βιταμίνες. * Υποδοχήση την χώνευσι πίνοντας ένα μεταλλικό νερό, μια ώρα πριν από κάθε κύριο γεύμα. * Τυχερό το 1.
 * Η άστάθεια και η κακοπιστία στις συζητήσεις σας κάνει να χάνετε καθήκοντως πολυτίμους φίλους. Σταθεροποιηθήτε προς μια κατεύθυνσι. * Η Πέμπτη 13 ποτε τυχρή μέρα.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου * Οι παντρεμένοι ιδίως διέρχονται μια έντυχισμένη περίοδο. * Οι έρωτευμένοι θα είναι μεγαλοχολικοί, γιατί θα σχηματίσουν τη λανθασμένη έντύπωση, πως δεν τους άναποδοίζουν την άγάπη.	* Επωφελήθητε της παραμονής στην έξοχη για ν' αναπνεύσετε καθαρό αέρα και να κάνετε μια γυμναστική, που θα ύποδοχθήση την ανάπτυξι του θώρακος. * Τυχερό το 6.
 * Φανήτε λογικός και αποφύγετε κάθε έξοδο περὶ το που ξεπερνά τις οικονομικές σας δυνατότητες. * Μη αφήσετε τα όνειρα να σας παρασύρουν σε μια έπικίνδυνη περιπέτεια.	ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου * Περιπλοκές στον αισθηματικό τομέα, τις όποιες θα αύξήσετε με τη συμπεριφορά και τις ένέργειές σας. * Στον τομέα της φίλιας αντίθετως γνωριμία, που θα άποδοιχθῇ πολυτίμη.	* Μη έκτίθεστε σε κινδύνους. Κατά τις ήμέρες αυτές και ιδίως το Σάββατοκύριακο, καμιά προφύλαξι δε θα είναι περίτη. * Η καρδιά άπαιτεί ν' άποφύγετε την ύπερκόπωση.
 * Περίοδος ακατάλληλη για παρακινδυνευμένες συναλλαγές. * Μη πιέζετε τα πρόσωπα που άνήκουν στο ζώδιο αυτό ν' άκολουθήσουν μια καριέρα, που δεν είναι της άρεσκείας τους.	ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου * Κρατήστε μυστικά τα σχέδια και τα όνειρά σας. * Θα συναντήσετε πρόσωπο, με το όποιο θα διαπιστώσετε ότι έχετε πολλά κοινά σημεία από άπόψεως χαρακτήρος και προτιμήσεων.	* Τα έντερα άπαιτούν μεγάλη προσοχή. Προσέξτε ιδίως την τροφή και το νερό που πίνετε όταν βρίσκεστε μακριά από το σπίτι σας. * Προσοχή στα ρεύματα άέρος.

Ἡ Χοντρή: Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε!... Πλήρωσα!... Καὶ ἀπαιτῶ νὰ μοῦ βρῆτε μιὰ θέσι!...

— Ἀν ἔχετε τὴν καλωσύνη, κύριε, ἀνεβάξτε σεῖς τὶς βαλίτσες!

— Τί καβούρια ἦταν αὐτά, βρε Μερόπη μου;... Μὲ τρέλλαναν στὰ τσιμπήματα!...